DANIELLE STEEL

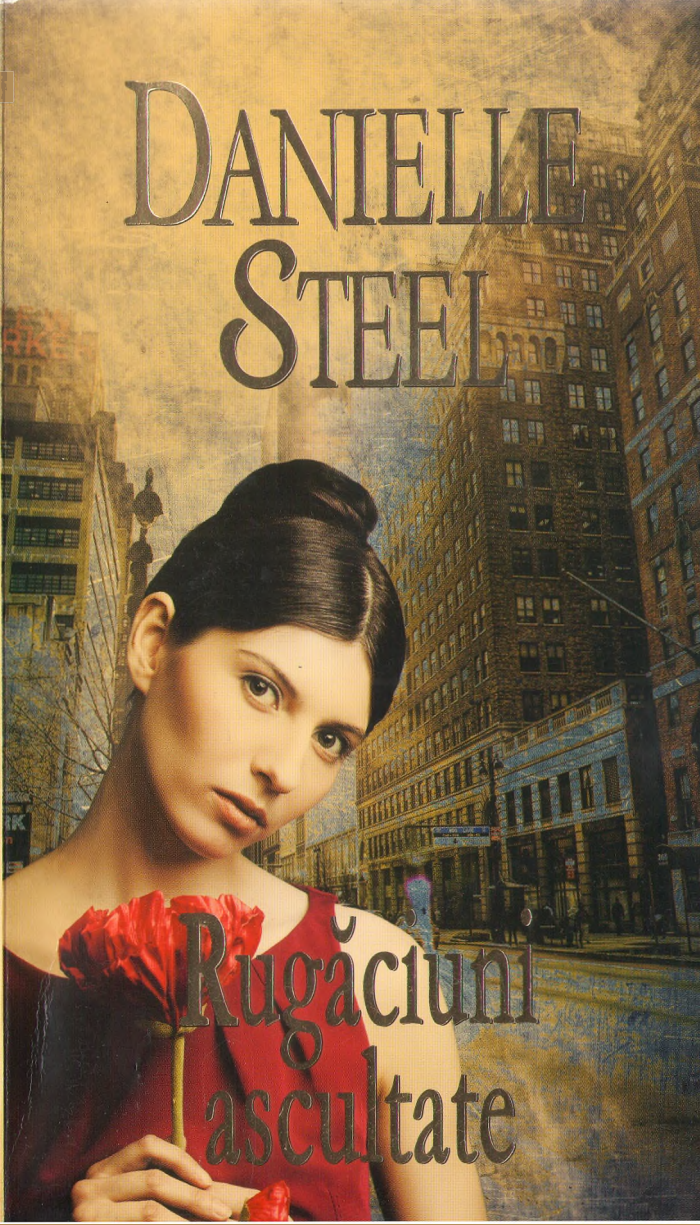

Rugăciuni ascultate

Văzută din afară, Faith Madison este întruchiparea unei newyorkeze sofisticate, cu o viață demnă de invidiat: este soția unui bancher de investiții de succes din Manhattan şi mama a două fete adulte. Dar, de-a lungul întregii vieți, a purtat cu ea un secret pe care nu l-a putut dezvălui nimănui.

Moartea subită a tatălui ei vitreg prilejuieşte o călătorie a schimbării şi a revelațiilor. La înmormântare, amintiri dureroase din trecut îi năvălesc în minte, şi tot atunci, un vechi prieten reintră în viața ei, exact atunci când Faith este pe punctul de a lua o decizie care îi va aduce căsnicia în pragul unei crize. Hotărâtă să-şi îndeplinească un vis mai vechi – acela de a avea o carieră proprie – Faith se înscrie la Drept în pofida dorinței soțului ei, stârnind mânia şi acuzațiile acestuia. Singura alinare a lui Faith este plăcerea nou descoperită de a coresponda cu Brad, el însuşi captiv într-o căsătorie fără viitor. Pe măsură ce se redescoperă unul pe celălalt, Faith şi Brad vor găsi curajul de a lua decizii pe care ar fi trebuit să le ia cu mulți ani în urmă, iar Faith va face cel mai greu pas pentru ea: va destăinui secretul care o bântuie de atâta vreme şi îşi va deschide inima pentru prima dată în viață.

590 de milioane de cărți vândute în 47 de țări!
Cel mai vândut autor în viață din toate timpurile!

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-600-893-8
9 786066 008938
Lira

DANIELLE STEEL

Rugăciuni ascultate

Answered Prayers
Danielle Steel
Copyright © 2002 Danielle Steel

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro

www.lirabooks.ro

Rugăciuni ascultate
Danielle Steel
Copyright © 2012 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Andreea Năstase
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
STEEL, DANIELLE
Rugăciuni ascultate / Danielle Steel; trad.: Patricia Scurtu.
–Bucureşti: Litera Internaţional, 2012
ISBN 978-606-600-893-8
I. Scurtu, Patricia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

DANIELLE STEEL

Rugăciuni ascultate

Traducere din limba engleză
Patricia Scurtu

Lira

Îndrăznește să crezi în...

Copiilor mei minunați, care sunt răspunsurile la toate rugăciunile mele: Beatrix, Trevor, Todd, Samantha, Victoria, Vanessa, Maxx, Zara și Nick – cel care nu numai că a fost răspunsul la rugăciunile mele, dar către care se mi se îndreaptă acum toate rugile și alături de care se află inima mea – și așa va fi întotdeauna.

Vă iubesc pe toți, din toată inima.

Cu toată dragostea,

Mama/d.s

capitolul 1

Faith Madison părea micuță, serioasă și cochetă în timp ce așeza masa, învârtind în salată și aruncând o privire fugară în cuptor, la cina pe care o pregătise. Era îmbrăcată cu un costum negru, bine croit, iar la cei patruzeci și șapte de ani ai ei era la fel de zveltă pe cât era și cu douăzeci și șase de ani în urmă, atunci când se căsătorise cu Alex Madison. Arăta precum o balerină a lui Degas, cu ochii ei verzi și părul blond, lung și drept, pe care îl prinsese într-un coc neted. Oftă și se așeză fără zgomot pe unul dintre scaunele din bucătărie.

Casa de oraș, mică și elegantă, îmbrăcată în gresie, de pe East Seventy-fourth Street, New York, era învăluită într-o tăcere mormântală, iar Faith putea auzi ticăitul ceasului în timp ce îl aștepta pe Alex să se întoarcă acasă. Închise ochii preț de un minut, gândindu-se unde fusese în după-amiaza aceea. Când îi deschise din nou, auzi ușa de la intrare deschizându-se și apoi închizându-se la loc. Nu se auzi nici un alt sunet, nici un zgomot de pași pe mocheta din hol, nici un strigăt de salut atunci când el intră înăuntru. Întotdeauna făcea la fel. Încuia ușa în urma lui, își punea servieta jos, își atârna haina în dulap și arunca o privire fugară la corespondență. La un moment dat, avea să vină să o caute. Avea să verifice mai întâi în cămăruța ei de lucru, iar mai apoi să arunce un ochi în bucătărie, ca să vadă dacă ea era acolo.

Alex Madison avea cincizeci și doi de ani. Se cunoscuseră pe vremea când ea era la colegiu, la Barnard, iar el făcea Școala de Afaceri la Universitatea Columbia. Lucrurile erau altfel pe atunci. El fusese fascinat de firea deschisă și sociabilă a lui Faith, de căldura ei, de energia

și bucuria pe care le emana. El fusese întotdeauna tăcut și rezervat și foarte chibzuit la vorbă. Se căsătoriseră imediat ce Faith absolvise colegiul, iar el își luase diploma de MBA. El lucrase întotdeauna ca bancher de investiții. Timp de un an după absolvire, ea lucrase ca asistent editor la revista *Vogue*, o experiență pe care o adorase; mai apoi avea să întrerupă munca, pentru a urma facultatea de drept timp de un an de zile. Abandonase facultatea de drept atunci când i se născuse primul copil. Eloise numai ce împlinise douăzeci și patru de ani și se mutase la Londra la începutul lui septembrie. Acum lucra la Christie's și învăța o grămadă de lucruri despre antichități.

Cealaltă fiică a lui Faith, Zoe, în vârstă de optsprezece ani, era studentă în primul an la Universitatea Brown. După douăzeci și patru de ani de maternitate cu normă întreagă, Faith rămăsese fără slujbă de două luni încoace. Fetele plecaseră – iar ea și Alex rămăseseră dintr-odată singuri.

–Bună, cum a fost? se interesă Alex atunci când intră în bucătărie, cu o mină obosită. Abia dacă îi aruncase o privire scurtă, după care se așezase. Muncise din greu la două oferte publice inițiale. Nici măcar nu-i trecuse prin minte să o atingă sau să o îmbrățișeze. În cea mai mare parte a timpului, îi vorbea din celălalt capăt al camerei. N-o făcea din răutate, dar trecuseră mulți ani de când o îmbrățișase ultima oară la venirea de la serviciu. Faith habar n-avea când încetase soțul ei s-o mai îmbrățișeze. Fusese atât de ocupată cu fiicele lor, încât nu remarcase acest amănunt, până într-o zi, când realizase brusc că el n-o mai atingea când se întorcea acasă. Întotdeauna făcea temele cu fetele sau îi făcea baie uneia dintre ele atunci când venea el acasă, seara târziu. Dar trecuse tare multă vreme de când se purtase ultima oară afectuos cu ea. Mai multă vreme decât știau amândoi sau decât se sinchiseau să-și amintească. Acum între ei se deschisese o prăpastie, pe care o acceptaseră amândoi de multă vreme și, în timp

ce îi umplu un pahar cu vin, ea simți că parcă îl privește de undeva, de foarte departe.

–A fost bine. Trist, îi răspunse, în timp ce el privi fugar pe ziar, iar ea scoase puiul din cuptor. El prefera peștele, însă ea nu avusese timp să cumpere pește în drum spre casă. Părea atât de mic, adăugă ea, vorbind despre tatăl ei vitreg, Charles Armstrong. Acesta murise cu două zile în urmă, la vârsta de optzeci și patru de ani. Slujba avusese loc în ziua aceea, iar sicriul fusese deschis, pentru ca familia și prietenii să-l poată „vizita" pe Charles.

–Era bătrân, Faith. A fost bolnav multă vreme.

Ca și cum aceste cuvinte nu numai că ofereau o explicație, dar, în același timp, alungau un gând neplăcut. Alex făcea asta deseori. Nu se gândea prea mult la lucrurile care nu-i făceau plăcere. Tot așa cum, de ani buni deja, o scosese și pe ea afară din gândurile lui. În ultima vreme, Faith se simțea ca și cum își îndeplinise misiunea, își făcuse treaba, drept pentru care fusese scutită de obligații, nu doar de către copii, ci și de către soț. Fetele își aveau viețile lor, acum că plecaseră de acasă. Iar Alex trăia într-o lume care n-o includea și pe Faith – decât în foarte rare ocazii, atunci când conta pe ea să-i întrețină clienții sau să îl însoțească la vreun dineu. În restul timpului, Alex se aștepta ca ea să se distreze de una singură. Uneori, în timpul zilei, se întâlnea cu niște prietene, însă cele mai multe dintre vechile ei prietene încă mai aveau copiii acasă și erau presate de timp. În ultimele câteva luni, de când Zoe plecase la colegiu, Faith își petrecuse majoritatea timpului singură, încercând să înțeleagă ce avea de făcut cu restul vieții ei.

Iar Alex avea o viață plină de unul singur. Părea să fi trecut o veșnicie de când Alex și ea stătuseră ultima dată la cină ore întregi, tăifăsuind despre lucruri care erau importante pentru amândoi. Trecuseră ani întregi de când nu mai ieșiseră la o plimbare lungă de weekend, de când nu mai merseseră la un film sau nu se mai ținuseră

de mână. Abia dacă își mai putea aminti cum fuseseră toate aceste experiențe alături de Alex. Acum, rareori o atingea și foarte rar vorbea. Și cu toate acestea, ea știa că el o iubește, sau cel puțin așa credea; dar Alex părea să nu simtă aproape deloc nevoia de a comunica cu ea. Era o comunicare stenografică, cuvinte sacadate; tăcerea îl prindea mai bine, ca acum, de pildă, când ea îi puse cina în față și mătură cu mâna un fir de păr blond, rătăcit. El părea că nu o observă câtuși de puțin, fiind absorbit de ceva ce citea în ziar. Îi trebui mult timp până să răspundă atunci când ea vorbi din nou.

–Mâine vii? îl întrebă ea cu blândețe.

Înmormântarea tatălui ei vitreg urma să aibă loc a doua zi. Alex scutură din cap, ridicând privirile către ea.

–Nu pot. Plec la Chicago. Întruniri cu Unipam.

Avusese ceva probleme cu un cont important. Afacerile aveau prioritate în fața a orice altceva – și așa stăteau lucrurile de multă vreme. El devenise un om de succes. Asta le asigurase o casă la oraș, educația celor două fiice – tihna și luxul de care Faith nu s-ar fi așteptat să se bucure. Existau însă alte lucruri care ar fi însemnat mai mult pentru ea. O mângâiere, un râset, pasiune. Simțea că nu mai știe să râdă și nu mai râsese de multă vreme – cu excepția momentelor când era cu fetele. Nu că Alex s-ar fi purtat urât cu ea. Mai degrabă pentru că n-o băga deloc în seamă. El avea altele pe cap și nu ezita să i-o spună de la obraz. Până și tăcerile lui lungi îi dădeau de înțeles că prefera să se gândească la ale lui decât să discute cu ea.

–Ar fi frumos să fii și tu acolo, spuse Faith cu prudență, așezându-se la capătul celălalt al mesei. Alex era un bărbat frumos – așa fusese întotdeauna. La cincizeci și doi de ani, căpătase, în plus, un aer distins, cu părul lui cărunt și des. Avea ochi albaștri pătrunzători și o conformație atletică. Unul dintre partenerii lui murise brusc cu doi ani în urmă, în urma unui atac de cord, iar de atunci Alex devenise mai atent la dietă și exerciții. Așa se explica faptul

că prefera peștele față de orice altceva, iar acum plimba puiul gătit de ea de jur împrejurul farfuriei. Faith nu avusese vreme să fie creativă. Petrecuse toată după-amiaza la casa de pompe funebre, împreună cu sora ei vitregă, Allison, în timp ce oamenii veneau să-și ia rămas-bun de la cel decedat. Cele două femei nu se mai văzuseră de la înmormântarea mamei lui Faith, cu un an înainte, iar înainte de asta – de zece ani. Allison nu venise la înmormântarea fratelui ei Jack, care avusese loc cu doi ani înainte de cea a mamei lui Faith. Fuseseră prea multe înmormântări în ultimii ani. Mama ei, Jack, iar acum Charles... Prea mulți oameni plecaseră din lumea asta. Și, cu toate că nu existase niciodată o apropiere între ea și tatăl ei vitreg, Faith îl respectase, iar acum o întrista gândul că el nu mai trăia. Era ca și cum toate reperele familiare din viața ei dispăreau unul câte unul.

–Mâine trebuie să fiu la ședința de la Chicago, răspunse Alex, privind intens în farfuria pe care o avea în față. Abia dacă se atinsese de pui, dar nu se sinchisise să se plângă.

–Alți oameni merg la înmormântări..., comentă Faith abia șoptit. Nu era nimic deranjant la Faith. Nu se certa cu el, nu provoca conflicte aprinse. Rareori îl contrazicea. Oricum n-avea nici un rost. Alex avea un fel aparte de a se distanța. Făcea ce dorea, de regulă fără să o întrebe sau să o consulte și pe ea – și făcea asta de ani buni. În majoritatea timpului, funcționa ca o entitate complet separată de ea, iar ceea ce îl motiva cu adevărat erau afacerile și obligațiile pe care acestea i le creau, și nicidecum ceea ar fi dorit Faith ca el să facă. Ea știa cum funcționează el și cum gândește. Era greu să treacă dincolo de zidurile pe care el și le ridica în jur. Nu știa niciodată cu siguranță dacă acestea reprezentau un mijloc de apărare sau, pur și simplu, felul lui de a-și asigura confortul necesar. Lucrurile stăteau altfel când erau ei tineri, însă de ani buni stăteau exact așa ca acum. Viața ei conjugală era un tărâm

singuratic, dar se obișnuise așa. Numai că acum resimțea această singurătate mai acut, dat fiind că nu le mai avea pe fete în preajmă. Ani la rând, ele îi oferiseră toată căldura de care avea nevoie. Absența lor era cea pe care o simțea acum, mai mult decât o simțea pe a lui. În plus, părea să se fi înstrăinat de mulți dintre prietenii ei. Cumva, nu-și dădea seama cum, timpul, viața, căsătoria și copiii interveniseră între ei.

Zoe plecase la Brown cu două luni în urmă. Părea fericită acolo și încă nu se întorsese acasă în vreun weekend, cu toate că Providence era destul de aproape. Dar era ocupată cu prietenii ei, cu noua ei viață, cu activitățile de la școală. Tot așa cum Eloise era fericită la Londra, cu noua ei slujbă. De la o vreme încoace, Faith simțea că fetele aveau vieți mai împlinite decât ea, și lupta din toate puterile încercând să decidă ce avea de făcut cu propria ei viață. Se gândise să-și găsească o slujbă, dar nu-i trecea prin minte ce ar fi putut să facă. Trecuseră douăzeci și cinci de ani de când lucrase la *Vogue* – asta era înainte să o nască pe Eloise. Se gândise, de asemenea, să-și reia studiile la drept, și chiar îi mărturisise asta în treacăt lui Alex de vreo două ori. El găsea că, la vârsta ei, o asemenea idee era ridicolă – o respinsese fără să se gândească prea mult.

–La vârsta ta, Faith? Nu mai reiei facultatea de drept la patruzeci și șapte de ani! O să ai aproape cincizeci de ani până să îți iei diploma și să treci examenul de barou!

Rostise aceste cuvinte cu o privire plină de dispreț, și, cu toate că Faith încă se mai gândea la asta din când în când, nu mai adusese vorba de față cu el. Alex era de părere ca ea să-și vadă de activitățile ei caritabile – așa cum făcea de ani buni – și de prânzurile cu prietenele ei. Însă toate acestea începuseră să-și piardă rostul pentru Faith, mai ales acum, de când plecaseră fetele. Dorea să-și umple viața cu ceva mai substanțial, însă, pentru asta, mai rămânea să găsească un plan care să i se pară

rezonabil și despre care să-l poată convinge și pe soțul ei că merită osteneala.

–N-o să-mi simtă nimeni lipsa la înmormântarea lui Charles, concluzionă Alex, în timp ce Faith îi luă farfuria din față și îi oferi niște înghețată, pe care el o refuză. Avea grijă de greutatea lui, de aceea era foarte în formă. Juca squash de mai multe ori pe săptămână și tenis în weekend – atunci când vremea din New York i-o permitea. Închiriaseră o casă de vacanță în Connecticut, când fetele erau mai mici, însă nu mai fuseseră acolo de mulți ani. Alex dorea să poată ajunge la birou ori de câte ori era nevoie pe perioada weekendurilor.

Ar fi vrut să-i spună că ea îi va duce lipsa a doua zi, la înmormântarea tatălui ei vitreg. Dar știa că ar fi fost în zadar. Odată ce lua o hotărâre, oricare ar fi fost aceea, nu mai putea fi influențat. Nici măcar nu-i trecuse prin minte că ea ar putea avea nevoie de el acolo. Și nu stătea în natura relației lor ca ea să recunoască deschis acest lucru. Cu siguranță, era perfect capabilă să aibă grijă de ea însăși. Nu se lăsase niciodată prea mult în baza lui, nici măcar atunci când fetele erau mici. Faith lua decizii bune și era sigură pe ea. Fusese soția perfectă pentru el. Nu se „smiorcăise" niciodată, așa cum o spunea chiar el. Și nici acum nu avea s-o facă. Însă era dezamăgită de faptul că el nu voia să-i fie alături. Mai nou, dezamăgirea devenise un stil de viață pentru Faith. Alex nu era mai niciodată acolo atunci când avea nevoie de el. Era responsabil, respectabil, inteligent, le oferise tot confortul necesar. Iar partea afectivă a caracterului lui dispăruse fără urmă cu ani buni înainte. Sfârșiseră prin a avea același fel de relație ca a părinților lui. Când îi întâlnise pentru prima oară, Faith fusese șocată de răceala lor, de incapacitatea de a-și exprima afecțiunea unul față de celălalt. Tatăl lui era foarte distant, exact așa cum devenise și Alex cu timpul, deși Faith nu-i atrăsese atenția niciodată cu privire la asemănarea cu tatăl lui. Alex nu era de felul lui expansiv – ba chiar

se simțea stânjenit de exuberanța altora, cu precădere a lui Zoe și Faith. Manifestările lor constante de afecțiune îl făceau întotdeauna să se simtă jenat și chiar mai distant și critic față de ele.

Dintre cele două fete, Zoe semăna mai mult cu ea: caldă, afectuoasă, cu un suflet bun, puțin poznașă – aducând cu Faith în tinerețe. Era o studentă remarcabilă și o fată inteligentă. Eloise, pe de altă parte, era mai apropiată de tatăl ei; între ei exista un fel de legătură tacită, mai convenabilă pentru el. Eloise era mai taciturnă decât sora ei – întotdeauna fusese așa – și, la fel ca Alex, era deseori mult mai critică față de Faith și la fel de directă în această privință. Poate tocmai pentru că el era așa. Zoe se grăbea întotdeauna să sară în apărarea mamei ei, să fie alături de ea. Voise să vină la înmormântarea lui Charles, deși nu fusese apropiată de el. De altfel, el nu manifestase niciodată un interes real față de fete. Însă întâmplarea făcea ca tocmai în perioada aceea Zoe să aibă examenele de la mijlocul semestrului, motiv pentru care nu putea lipsi de la facultate. Iar Eloise nu avea de ce să bată drumul tocmai de la Londra, pentru a participa la funeraliile bunicului ei vitreg, după ce acesta nu se deranjase niciodată să-i dea măcar bună ziua. Faith nu aștepta asta de la ele, dar ar fi fost frumos dacă Alex ar fi putut face efortul să fie acolo.

Dar Faith nu mai insistă pe lângă soțul ei. Renunță, așa cum făcea de multe ori. Știa că n-avea să câștige disputa. Din punctul lui de vedere, ea putea foarte bine să meargă și singură la înmormântare. Iar el știa, la fel cum o știau și fiicele lui, că Faith și tatăl ei vitreg nu fuseseră niciodată apropiați. Pierderea lui era mai degrabă simbolică pentru ea. Iar ceea ce Faith nu-i spunea prin cuvinte era faptul că pierderea aceasta era mai dureroasă pentru că îi amintea acut de toți cei dispăruți înainte. Mama ei, fratele ei, Jack – a cărui moarte o devastase pe Faith cu trei ani în urmă, când avionul în care se afla Jack se prăbușise

în drumul către insula Martha's Vineyard[1]. Bărbatul avea patruzeci și șase de ani la vremea respectivă și fusese un pilot excelent. Motorul avionului luase foc. Avionul explodase în zbor, iar pentru Faith acela fusese un șoc din care abia recent începuse să-și revină. Ea și Jack fuseseră întotdeauna suflete-pereche și cei mai buni prieteni. El fusese unicul ei sprijin emoțional și, totodată, oaza ei de confort pe toată perioada copilăriei și vieții de adult. Era mereu îngăduitor, niciodată critic și extrem de loial. Între ei era o diferență de doi ani, dar mama lor susținuse întotdeauna că, crescând, fuseseră ca niște frați gemeni. Mai ales atunci când tatăl lor murise subit în urma unui atac de cord, pe când Faith avea zece ani, iar Jack, doisprezece.

Relația lui Faith cu tatăl ei fusese dificilă – de coșmar chiar. Era o chestiune despre care ea nu vorbea niciodată și a cărei vindecare durase o bună parte din viața ei de adult. Muncise la asta împreună cu un terapeut și căzuse la pace cu trecutul ei așa cum se pricepea ea mai bine. Cele mai vechi amintiri ale lui Faith erau cele cu tatăl ei care o molesta. Avusese un comportament sexual nepotrivit și abuziv față de ea încă de pe vremea când Faith avea patru sau cinci ani. Fetița nu îndrăznise să-i povestească mamei ei aceste lucruri, iar tatăl amenințase că o va ucide atât pe ea, cât și pe fratele ei în caz că sufla vreo vorbă. Dragostea ei profundă pentru fratele ei o determinase să păstreze tăcerea – asta până când Jack descoperise secretul. La vremea aceea el avea unsprezece ani și ea nouă, iar Jack și tatăl lui se încăieraseră zdravăn pe tema asta. Iar tatăl lor îi spusese și lui Jack același lucru: că o va ucide pe Faith în caz că vreunul dintre ei spunea ce se petrece. Era un om bolnav. Experiența

[1] Insulă situată în sudul peninsulei Cape Cod, din estul statului Massachusetts, SUA. Este foarte populară ca destinație de vacanță în sezonul estival. (n.tr.)

fusese atât de traumatizantă pentru amândoi, încât cei doi frați nu mai vorbiseră niciodată despre asta până când deveniseră adulți, iar ea începuse terapia; dar între ei se crease o legătură indisociabilă, o dragoste născută din compasiune, precum și o profundă tristețe a fiecăruia, pricinuită de faptul că se întâmplaseră toate aceste lucruri. Jack era chinuit de gândul că nu reușise s-o protejeze pe Faith de coșmarul pe care tatăl lor i-l pricinuise atât fizic, cât și emoțional. Gândul ăsta îl sfâșia pe Jack – că știuse tot timpul ce se întâmplă și că fusese prea neajutorat pentru a schimba mersul lucrurilor. Însă nu era decât un copil. Iar la un an după ce descoperise secretul, tatăl lor murise.

După mulți ani, Faith încercase să-i povestească mamei ei toate aceste lucruri, pe vremea când făcea terapie, însă mecanismele de negare ale mamei ei se dovediseră imbatabile. Refuza să asculte, să creadă sau măcar să audă și susținea cu tărie că Faith spunea o minciună sfruntată, născocită doar pentru a-l calomnia pe tatăl ei și pentru a-i răni pe toți. Așa cum se temuse Faith toată viața, mama ei o considera pe ea vinovată pentru tot și se retrăsese în lumea propriilor ei fantezii și negări. Insista că tatăl lui Faith fusese un om bun și iubitor, care își adorase familia și își venerase soția. Într-un fel, reușise să-l ridice la rang de sfânt în anii care se scurseseră de la moartea lui. Faith nu avea pe nimeni căruia să-i împărtășească amintirile ei dureroase – pe nimeni cu excepția lui Jack, ca de obicei. El o însoțise la terapeut și răscolise printre acele amintiri dureroase pentru amândoi. Faith stătuse în brațele lui ore întregi, plângând cu sughițuri.

Însă în cele din urmă, dragostea și sprijinul lui Jack o ajutaseră să-și înfrângă demonii interiori. Tatăl lui Faith rămăsese în amintirea femeii ca un monstru care pângărise inocența și caracterul sacru al copilăriei ei. Iar lui Jack îi trebuiseră ani buni ca să se împace cu gândul că nu putuse să prevină acest lucru. Pe ei îi lega această

experiență dureroasă, o rană pe care amândoi luptau din toate puterile să o vindece. Iar Faith reușise în cele din urmă să-și accepte soarta, în cea mai mare parte datorită lui Jack.

Cu toate acestea, cicatricile își luaseră tributul. Cei doi frați avuseseră parte de relații dificile, cu oameni care îi tratau cu răceală și critici. Reușiseră să regăsească răceala mamei lor în partenerii lor de viață și își găsiseră soți care îi învinovățeau pentru tot ceea ce mergea prost. Soția lui Jack era nevrotică și dificilă; îl părăsise de mai multe ori, pentru motive pe care nimeni nu le putea înțelege. Iar Alex o ținuse pe Faith la distanță ani la rând, găsindu-i vină pentru fiecare problemă care se ivea. Ea și Jack discutaseră în repetate rânduri despre opțiunile pe care le aveau și, cu toate că în cele din urmă înțeleseseră amândoi unde greșiseră, nici unul dintre ei nu fusese în stare să schimbe situația. Era ca și cum ar fi ales de bunăvoie niște situații care să reproducă multe dintre suferințele copilăriei lor, pentru ca, de data asta, să le poată depăși, făcând în așa fel încât finalul să fie cu totul altul; însă aleseseră oameni pe care nu-i puteau câștiga de partea lor, iar rezultatul, în ambele cazuri, fusese la fel de dezamăgitor pe cât fusese întreaga lor copilărie – deși, din fericire, nu la fel de traumatizant. Jack făcea față situației prin firea lui împăciuitoare și tolera aproape fără nici un fel de împotrivire viața amară pe care i-o făcea soția lui, inclusiv plecările ei repetate, astfel încât să n-o înfurie sau să riște s-o piardă. Iar Faith făcuse, la rândul ei, cam același lucru. Rareori se întâmpla să se certe cu Alex și chiar mai rar se întâmpla să îl provoace. Lecțiile pe care i le dăduse tatăl ei lăsaseră urme adânci. În adâncul sufletului ei, Faith știa că ea era vinovată pentru tot. Era păcatul ei, nu al lui, și, într-un fel sau altul, vina îi aparținea. Tatăl ei o convinsese de acest lucru. Și până la urmă, oricât de cumplit fusese totul, pedeapsa lui finală pentru ei fusese aceea că îi abandonase pe amândoi atunci când murise. Într-un fel, Faith simțise

sau se temuse că și acest lucru se întâmplase tot din vina sa, iar asta o făcuse să fie mai atentă în căsnicia ei și să nu facă ceva care să-l determine pe Alex să o părăsească. O parte din ea trăise o viață întreagă încercând să fie copila perfectă, pentru a-și răscumpăra astfel acele păcate despre care nimeni în afară de fratele ei nu aflase. De-a lungul anilor, se gândise în repetate rânduri să-i mărturisească lui Alex adevărul despre copilăria sa – însă nu-și dusese niciodată intenția până la capăt. Undeva, în străfundurile ei, fără să fie conștientă de acest lucru, îi era teamă că Alex ar înceta s-o mai iubească dacă ar ști ce îi făcuse tatăl ei.

Iar în ultimii ani se întreba adesea dacă Alex o iubise vreodată. Poate că o iubea în felul lui propriu, dar dragostea lui se baza pe faptul că ea proceda întocmai cum îi spunea el, fără a face nimic care să tulbure echilibrul lucrurilor. Faith simțise cu ceva timp în urmă că el n-ar fi putut suporta să audă adevărul în legătură cu felul în care o tratase tatăl ei. Secretul ei întunecat rămăsese în grija lui Jack, cel care îi oferise singura dragoste necondiționată pe care o cunoscuse vreodată. De altfel, era un sentiment reciproc. Ea îl iubea total și necondiționat, iar el o iubea la fel, motiv pentru care îi fusese cu atât mai greu atunci când Jack murise. Moartea fratelui ei fusese o pierdere aproape insuportabilă, în special în lumina tuturor lucrurilor de care nu avea parte acasă.

Când mama lui Faith se căsătorise cu Charles, pe vremea când Faith avea doisprezece ani, iar Jack paisprezece, amândoi copiii trăiseră momente dificile. Faith fusese foarte suspicioasă la început și se aștepta fără nici o rezervă ca și Charles să facă exact ceea ce făcuse tatăl ei. În loc de asta însă, el o ignora total, ceea ce, pentru ea, era o adevărată binecuvântare. Nu era genul de bărbat care să se simtă confortabil în preajma fetelor și femeilor. Până și propria lui fiică îi era străină. Era militar și de aceea era

foarte aspru cu Jack, dar cel puțin era în stare să-i arate un strop de afecțiune. În ceea ce o privea pe Faith, tot ce făcea era să-i semneze carnetul de note și să se plângă de notele acesteia – părea să creadă că era de datoria lui să facă acest lucru. Era unicul lui rol. Dincolo de asta, Faith nu exista pentru el – dar ei îi convenea acest lucru. Era surprinsă că Charles nu iniția jocuri sexuale – se aștepta la așa ceva din partea lui și era uimită să constate că el nu dovedea nici un fel de interes față de ea. Ușurarea pe care o simțea Faith compensa răceala cu care o trata Charles de fiecare dată – pe ea și pe toți ceilalți. Măcar stilul ăsta îi era familiar.

În cele din urmă, Charles îl câștigase pe Jack de partea lui, implicându-l în tot felul de activități specifice bărbaților. Pe de altă parte, lui Faith nu-i dădea niciodată atenție, din simplul motiv că era fată. Ai fi zis că, pentru el, ea nici nu exista. Jack fusese singurul ei model masculin, unica ei legătură rațională cu lumea bărbaților. Și, spre deosebire de mama lor și de Charles, Jack fusese afectuos, tandru, vesel și cald, întocmai cum era și Faith la vremea aceea. Femeia cu care se însurase aducea mult cu felul de a fi dintotdeauna al mamei lor – era distantă, insensibilă și rece. Părea incapabilă să se poarte tandru cu el. Se despărțiseră de mai multe ori și, după un mariaj de cincisprezece ani, nu avuseseră copii, deoarece Debbie nu suporta ideea. Faith nu putuse niciodată să înțeleagă atracția lui pentru ea. Cert e că îi fusese devotat soției lui, în ciuda tuturor dificultăților; găsea întotdeauna scuze pentru felul ei de a fi și vedea la ea calități pe care nimeni altcineva nu reușea să le descopere. La înmormântarea lui, Debbie fusese ca de piatră și nu vărsase nici o lacrimă. Iar după șase luni, femeia se recăsătorise și se mutase la Palm Beach. De atunci, Faith nu mai știa nimic de ea. Nu mai primise nici măcar o felicitare de Crăciun. Într-un fel, deși Faith nu o agrease prea tare, Debbie era o altă pierdere în viața

ei. Era, oarecum, o parte din Jack care supraviețuise, dar între timp dispăruse.

De fapt, Faith nu mai avea pe nimeni acum, cu excepția lui Alex și a celor două fete. Se simțea de parcă lumea ei devenea din ce în ce mai mică. Oamenii pe care îi cunoscuse și iubise sau de care se atașase cât de puțin plecau unul câte unul. Dacă nu se putea spune altceva, cel puțin fuseseră de-ai casei, așa ca Charles. Și până la urmă, echilibrul lui psihic și integitatea lui, chiar reci și distante, se dovediseră a fi un adăpost sigur pentru ea. Iar acum plecaseră cu toții. Părinții ei, Jack, iar acum și Charles. Astfel, Alex și fetele deveneau și mai valoroși și importanți pentru ea.

Îi era groază de înmormântarea lui Charles de a doua zi. Știa că avea să-i amintească de funeraliile lui Jack – asta în cel mai bun caz – și până și amintirea în sine era greu de suportat. Se gândea la acest lucru atunci când trecu pe lângă biroul unde lui Alex îi plăcea să citească noaptea. Era cufundat în niște hârtii și nu ridică privirile atunci când ea se opri în pragul ușii. Avea un fel al lui de a se izola, de a le da de înțeles celor din jur că nu dorea să fie atins ori deranjat. Atitudinea aceasta îl făcea inaccesibil chiar și atunci când se afla în capătul celălalt al încăperii. Nu se putea construi o punte care să micșoreze prăpastia enormă ce se crease între ei de-a lungul anilor. Precum ghețarii, alunecaseră imperceptibil, fiecare îndepărtându-se încet de celălalt, iar acum tot ce mai puteau face era să se privească unul pe altul de la distanță și să-și facă semn cu mâna. Nu mai avea cum să se apropie de el acum. Alex reușise să se izoleze trăind sub același acoperiș cu ea. Plus că ea renunțase demult. Pur și simplu se împăcase cu ideea și-și văzuse de viața ei. Însă deșertăciunea pe care o resimțea acum, după plecarea fetelor, era copleșitoare. Încă nu găsise o modalitate de a umple golul acela imens și, privindu-l pe Alex în timp ce își punea hârtiile deoparte, fără să-i adreseze

vreun cuvânt, se întrebă dacă va mai reuși vreodată; apoi, se îndreptă în liniște spre scări.

O jumătate de oră mai târziu, el o urmă în dormitor. Faith era deja în pat, citind o carte recomandată de Zoe. Era un roman amuzant, iar atunci când el intră în cameră, ea zâmbea ușor, ca pentru sine. El părea obosit, dar reușise să parcurgă o mare parte din documentele pe care le avea de citit pentru întrunirea de la Chicago de a doua zi. Aruncă o privire către Faith și se duse să se schimbe. Câteva minute mai târziu, se băgă în pat lângă ea. Ai fi zis că la mijlocul patului lor era o baricadă invizibilă. Era un fel de Linie Maginot[1] pe care nici unul dintre ei n-o traversa – cu excepția cazurilor de extremă necesitate, o dată la câteva săptămâni sau chiar o dată pe lună. Relațiile intime reprezentau întotdeauna unul dintre puținele momente când ea se simțea aproape de el – dar până și aceste clipe erau trecătoare. Era mai degrabă o amintire a ceea ce împărțiseră odată, înainte ca drumurile lor să se separe, decât un lucru pe care să-l aibă în comun acum. Actul lor sexual era scurt și superficial, deși plăcut uneori. Era o reflectare a realității pe care o trăiau în prezent și nu o conștientizare a visurilor pe care le împărtășiseră odinioară. Pur și simplu la asta se rezuma totul – atât și nimic mai mult. În mod surprinzător, datorită unei terapii reușite, nu avea probleme de natură sexuală, în ciuda batjocurii la care fusese supusă de tatăl său încă de mică. Însă din cauza lipsei de căldură și comunicare dintre ea și Alex, lipsa atracției sexuale dintre ei era uneori o adevărată ușurare pentru Faith.

---

[1] Linie de fortificație construită de francezi în Primul Război Mondial de-a lungul frontierei estice, cu intenția de a proteja Franța de o invazie germană. Construcția alcătuită din ziduri de beton, forturi și cazemate unite prin tuneluri conectate la drumuri și căi ferate, poartă numele ministrului francez de război de la acea vreme, André Maginot, cel care, de altfel, a și venit cu ideea construirii ei (n.tr.).

Iar în seara aceasta, băgându-se în așternut, Alex se răsuci pe o parte și se întoarse cu spatele la ea. Semn că nu mai dorea nimic de la ea în noaptea aceea. Luaseră cina împreună, îi spusese unde urma să plece a doua zi, știa unde avea să fie ea... Iar ea știa, conform programului lui, că urma să îl însoțească la o cină de afaceri în seara imediat următoare, după înmormântare. Asta era tot ce trebuiau să știe unul despre celălalt. Și tot ce erau capabili să-și împărtășească. Dacă Faith avea nevoie de mai mult, de niște semne de apropiere sau afecțiune în viața ei, trebuia să le obțină de la fete – și știa foarte bine acest lucru. Asta o făcea să-i fie și mai dor de Jack. Cu mariajele pe care le avuseseră, aveau nevoie unul de celălalt pentru a-și oferi confort, consolare și căldură sufletească.

Faith își iubise fratele cu disperare și fusese convinsă că moartea lui avea s-o doboare și pe ea. N-o doborâse, însă din ziua aceea o parte din ființa ei rătăcea ca un suflet pierdut, de parcă nu mai avea un loc în care să se întoarcă acasă. Nu putea să le mărturisească fiicelor ei și nimănui altcuiva genul de lucruri pe care i le mărturisise întotdeauna lui Jack. În viața ei nu mai existase nimeni asemenea lui. Jack n-o dezamăgise niciodată și fusese întotdeauna alături de ea. Nu uitase niciodată s-o facă să râdă, să-i spună cât de mult o iubește, iar ea făcuse același lucru pentru el. El fusese raza de soare din viața ei, inima ei, colacul de salvare de care se agăța uneori. Iar acum, când Alex sforăia ușor lângă ea, iar fiicele ei se mutaseră de acasă, Faith stinse lumina în tăcere și se lăsă să plutească la întâmplare, pe o mare de singurătate.

capitolul 2

Alex plecase deja la Chicago când Faith se trezi a doua zi la ora opt, odată cu sunetul alarmei. Înmormântarea avea loc la ora 11, iar Faith îi promisese surorii ei vitrege s-o ia cu limuzina. Allison era cu paisprezece ani mai mare decât Faith, iar la cei șaizeci și unu de ani ai ei lui Faith i se părea matusalemică. Avea copii cu vârste apropiate de vârsta lui Faith. Cel mai mare dintre ei avea patruzeci de ani, iar Faith abia dacă îi cunoștea. Trăiau cu toții în Canada, în nordul provinciei Quebec. Allison nu avusese niciodată vreo legătură aparte cu mama ei vitregă și nici cu Faith. Era deja căsătorită și avea ea însăși copii la vremea când tatăl ei se căsătorise cu mama lui Faith. Cât despre frații ei vitregi, Faith și Jack, aceștia nu prezentau cine știe ce interes pentru Allison.

Allison și tatăl ei nu fuseseră foarte apropiați, din aceleași motive pentru care nici Faith și tatăl ei vitreg nu fuseseră apropiați. Charles Armstrong nu știa cum să se poarte cu fetele. Absolvise Academia West Point și urmase o carieră militară. Avea patruzeci și nouă de ani când se căsătorise cu mama lui Faith și fusese trecut în rezervă recent. Își tratase copiii vitregi ca pe niște cadeți de la West Point. Le inspecta camerele, le dădea ordine, împărțea pedepse și la un moment dat îl lăsase pe Jack în ploaie o noapte întreagă pentru că picase un test la școală. Faith îl lăsase să intre la ea în cameră pe fereastră și îl ascunsese sub pat, iar în dimineața următoare aruncase apă pe el pentru ca hainele lui să fie ude, după care Jack se furișase afară, la ivirea zorilor. Charles nu se prinsese, însă, dacă și-ar fi dat seama, cei doi ar fi plătit cu vârf și îndesat.

Mama lor nu intervenise niciodată în apărarea lor, tot așa cum n-o făcuse nici până atunci. Orice s-ar fi întâmplat, ea evita confruntările directe. Tot ce-și dorea era o viață liniștită. Prima ei căsnicie fusese una dificilă, complet searbădă din punct de vedere afectiv. Urmaseră apoi doi ani de serioase probleme financiare atunci când soțul ei murise și o lăsase să înoate în datorii. Îi era recunoscătoare lui Charles pentru că o salvase și că fusese dispus să-i ia în grija lui pe toți trei – pe ea, pe Jack și pe Faith. Nu-i păsa de faptul că Charles îi vorbea rareori și chiar și atunci doar pentru a-i da ordine. Părea că tot ce voia de la ea era să fie acolo și să-i țină casa curată. Și tot ce dorea de la Faith și Jack era ca ei să-i asculte ordinele, să ia note bune și să nu-i vadă prea des în fața ochilor. Aplicarea unui asemenea tratament ajutase la crearea contextului necesar pentru ca amândoi să se căsătorească cu persoane care se dovediseră la fel de distante și lipsite de afecțiune precum fuseseră și Charles, și mama lor, și tatăl lui Faith înainte de asta.

Faith și Jack discutaseră adesea despre aceste lucruri în anul de dinaintea morții lui, când el și soția sa se despărțiseră din nou. Atât el, cât și Faith erau perfect conștienți de asemănările dintre relațiile lor. Se căsătoriseră cu oameni reci, distanți, lipsiți și de pasiune, și de tandrețe. Cu toate că Alex păruse tandru la început. Dar se înstrăinase foarte repede, chiar înainte de a se naște Eloise. Iar după aceea urmase un proces constant de distanțare – pur și simplu ăsta era felul lui. Faith nu se mai simțea ofensată, ci începuse să-l accepte așa cum era.

În plus, Alex era mult mai sofisticat decât fusese Charles vreodată. Charles fusese mai degrabă un bărbat necizelat, un absovent tipic de West Point până la final. Dar din unele puncte de vedere, de-a lungul anilor, Alex începuse să-i amintească de Charles. Mama ei suferise vreme îndelungată. Faptul că ținea lumea la distanță era metoda ei de apărare. Reușise să dea de înțeles că viața

o dezamăgise, fără să spună acest lucru în cuvinte; cu toate acestea, procedase întocmai cum s-ar fi așteptat ceilalți s-o facă și, până la moartea ei, fusese căsătorită cu Charles timp de treizeci și patru de ani. În ochii lui Faith și ai lui Jack, ea nu păruse niciodată fericită. Căsătoria ei nu era genul de mariaj pe care să și-l dorească Faith; cu toate acestea, într-un mod ciudat, era exact genul de căsnicie pe care Faith îl avea acum. Se întreba cum de nu intuise acest lucru atunci când se căsătorise cu Alex. Iar Debbie, soția lui Jack, se dovedise la fel de rece cu el.

Povestea lor de viață era ceea ce o determinase pe Faith să-și exprime deschis afecțiunea față de Zoe și de Eloise. Făcuse eforturi enorme să îndrepte lucrurile în direcția opusă – chiar și cu Alex procedase la fel la început. Însă de-a lungul anilor el îi dăduse de înțeles nu doar că afecțiunea îl făcea să se simtă stânjenit, dar și că nu asta aștepta din partea ei. El avea nevoie de o viață disciplinată, de o carieră remarcabilă, de o casă elegantă și de o soție care să fie acolo atunci când avea nevoie de ea, făcând ceea ce el aștepta de la ea, în timp ce el avea să cucerească lumea afacerilor. Nu-și dorea însă dulcegăriile, sentimentalismele și pasiunea pe care Faith și-ar fi dorit să i le ofere. Prin urmare, toată această dragoste care clocotea în sufletul lui Faith fusese dăruită cu generozitate fratelui și fiicelor ei.

La zece și un sfert, când Faith părăsi casa, limuzina o aștepta afară. Femeia era îmbrăcată cu o rochie și un mantou negre, dres negru și pantofi negri de piele cu tocuri cui. Părul ei blond era pieptănat pe spate și prins în același tip de coc pe care îl purtase și cu o zi înainte; singura bijuterie pe care o purta era perechea de cercei cu perle care îi aparținuse mamei ei și pe care i-o dăruise Charles. Faith părea calmă, abătută, demnă și frumoasă și, în ciuda hainelor pe care le purta, părea mai tânără decât vârsta pe care o avea. Chipul ei avea acel ceva sincer și blând; în plus, avea un zâmbet natural și o distincție aparte.

Când purta blugi și avea părul desfăcut, încă arăta la fel de tânără ca și fiicele ei. Indiferent ce poveri purtase pe umeri în ultimii ani, acestea nu-și lăsaseră amprenta pe chipul femeii. Strecurându-se pe bancheta din spate a limuzinei, se gândea la Jack. El ar fi reușit, într-un fel sau altul, să fie lipsit de deferență, chiar și într-o zi atât de sumbră. Cu el alături, i-ar fi fost mai ușor să treacă prin experiența aceasta; el ar fi găsit cu siguranță vreun fleac sau vreo prostie pe care să i le șoptească la ureche. Chiar și gândul la acest lucru, în timp ce se îndrepta către hotelul la care era cazată Allison, o făcu pe Faith să zâmbească, împotriva voinței ei. Până în ultima clipă a vieții lui, sfârșită prematur și pe neașteptate, Jack fusese teribil de poznaș.

Fratele ei fusese avocat la un cabinet de avocatură de pe Wall Street și fusese extrem de apreciat de colegii și de prietenii lui. Numai Alex îl găsea lipsit de demnitate și avea în permanență ceva de împărțit cu el. Cei doi bărbați se aflau la poli opuși în orice privință, iar Jack îl considera pe cumnatul său o persoană anostă, cu toate că rareori o spunea cu voce tare, din respect față de sora lui. Știa că o discuție pe tema asta n-ar fi avut nici un rost – de altfel, nici Faith n-o agrea pe soția lui; iar discuțiile pe acest subiect îl făceau să se simtă și mai stânjenit. În majoritatea timpului, partenerii lor de viață erau un subiect tabu, cu excepția cazurilor în care ei înșiși alegeau să aducă vorba despre ei. Iar Jack era suficient de înțelept, în marea dragoste pe care i-o purta surorii lui, încât să nu se dovedească prea critic față de Alex.

Allison și soțul ei așteptau în fața hotelului atunci când Faith opri limuzina ca să-i ia și pe ei. Păreau un cuplu în vârstă, decent și trainic. Timp de patruzeci de ani administraseră o fermă mare și prosperă în Canada. Aveau trei fii de vârste apropiate cu Faith, care îi ajutaseră să conducă ferma, dar care nu veniseră la înmormântare, și o fată care rămăsese acasă pentru că era bolnavă. Allison și soțul

ei, Bertrand, păreau să se simtă stingheriți în prezența lui Faith. Femeia era rafinată și avea un aer de oraș, și, cu toate că Allison o știa de mică, nu se văzuseră mai deloc de când deveniseră adulți, iar viețile lor își aveau nucleul în lumi diferite.

Cei doi o întrebară de Alex, iar ea le răspunse că fusese nevoit să plece la Chicago pentru o zi. Allison aprobă printr-o mișcare a capului; îl întâlnise doar de câteva ori și, pentru ea, era ca o persoană de pe altă planetă. Ei nu prezentaseră nici un interes pentru el, drept pentru care nu se obosise să discute cu ei atunci când avuseseră prilejul să se întâlnească și nici atunci când îi văzuse la înmormântarea mamei lui Faith. Alex știa că Allison nu însemna prea mult pentru Faith. Practic, erau niște străine, asta cu toate că deveniseră rude cu mai bine de trei decenii în urmă, iar în timp ce se îndreptau către biserică, Faith nu se putu abține să nu se întrebe în sinea ei dacă aveau să se mai revadă vreodată după ziua de astăzi. Nu se simțea legată cu nimic de femeia aceasta, iar simpla conștientizare a acestui adevăr îi acutiză sentimentul acela de pierdere. Allison era o altă persoană ce avea să dispară din preajma ei. Întreaga ei viață părea să fie un proces de destrămare. Nimeni nu mai intra în viața ei, toată lumea ieșea. Jack, mama ei, Charles, fiicele ei care își urmaseră propria lor cale... acum Allison... în ultimele luni începuse să aibă sentimentul că în viața ei de acum totul era legat de o pierdere sau alta. Iar moartea lui Charles, oricât ar fi fost de firească și previzibilă la cei optzeci și patru de ani ai bătrânului, părea a fi o nouă lovitură. O altă plecare. O altă persoană care pleca de lângă ea; care o abandona.

În drumul spre biserică, Faith, Allison și Bertrand nu-și spuseră prea multe. Allison părea tăcută și reținută. Ea și tatăl ei se vedeau destul de rar și nu fuseseră niciodată apropiați. Îi spuse lui Faith că dorea să invite oamenii să vină la hotel după ceremonie, în caz că exista vreo persoană anume pe care ar fi dorit s-o cheme. Închiriase

un salon spațios și comandase niște gustări, gest pe care Faith îl găsi atent și plin de considerație din partea lui Allison. Era un lucru frumos pentru prietenii părinților lor.

–Nu sunt sigură că știu prea mulți oameni, mărturisi Faith cu sinceritate.

Necrologul pe care îl publicaseră în ziar spunea unde avea să se țină ceremonia, iar Faith îi chemase pe câțiva dintre prietenii părinților lor. Însă mulți dintre vechii lor prieteni fie nu mai erau, fie se aflau în cămine de bătrâni. Charles și mama lui Faith locuiseră în Connecticut mulți ani și își făcuseră chiar câțiva prieteni acolo, însă după moartea mamei ei, Faith îl mutase pe Charles în oraș, la o instituție de îngrijire, iar el fusese bolnav în cea mai mare parte a anului trecut. Moartea lui nu fusese o surpriză pentru nimeni. Însă era greu de spus câte persoane urmau să fie prezente la înmormântare. Faith bănuia că asistența avea să fie relativ redusă. Imediat după ceremonie, aveau să meargă la cimitir, ca să-l îngroape. Ea și Allison căzuseră de acord că, cel mai probabil, până la unu și jumătate aveau să ajungă înapoi la hotel. Anticipaseră că urmau să-și petreacă restul după-amiezii întâmpinând oamenii la hotel, după care, la opt seara, Allison și Bertrand aveau să ia avionul înapoi spre Canada. Faith și Alex urmau să meargă la o cină de afaceri – o distracție bine-venită după o după-amiază deprimantă.

Toți trei rămaseră însă uimiți să constate, atunci când pătrunseră în biserică pe o intrare laterală, câți oameni veniseră de fapt, aflându-se acum în strane. Charles fusese un membru respectat al comunității din orășelul în care trăiseră, în Connecticut. În mod surprinzător – considerase întotdeauna Faith – oamenii țineau la el, găsindu-l o persoană decentă și integră, chiar interesantă. În tinerețea sa, petrecuse ceva timp prin locuri exotice și adesea avea povești de istorisit, cu toate că soției și copiilor lui vitregi nu le împărtășea prea multe. Însă oamenii de dincolo de cercul lui de apropiați avuseseră întotdeauna

o părere bună despre Charles. Cu ei nu era nici pe departe la fel de distant, pentru ei făcea considerabil mai multe eforturi – ceea ce lui Faith i se păruse întotdeauna ciudat. Cu atât mai ciudat cu cât Charles și mama ei păreau să nu schimbe aproape niciodată mai mult de câteva cuvinte, iar ea nu putuse să înțeleagă niciodată ce văzuse mama ei atât de interesant la Charles, în afara faptului că fusese un tip puternic și, cândva, un bărbat bine. Dar în ceea ce o privea pe Faith, tatăl ei vitreg nu avusese nici cea mai mică urmă de charismă sau farmec.

Ceremonia începu exact la ora unsprezece. Faith și Allison aleseseră muzica în ziua precedentă, iar sicriul se afla acum la câțiva metri de ele, sub o mulțime de rămurele cu flori albe. Pentru florile de la biserică, Faith apelase la florarul ei și se oferise să plătească tot, iar Allison se simțise ușurată. Ceremonia fusese una simplă; Charles fusese prezbiterian, deși mama lui Faith fusese catolică și se căsătoriseră conform ritului catolic. Nici unul dintre ei nu fusese însă credincios, cu toate că Faith era, iar Jack de asemenea. Până când murise, obișnuiau să meargă adesea la slujbă împreună.

Predica fusese scurtă și impersonală – părea firesc să fie astfel. Charles nu era genul de om despre care să faci poezii sau să spui anecdote. Preotul îi enumeră realizările, vorbi despre pregătirea lui la West Point, despre cariera lui militară și li se adresă lui Faith și Allison. Se încurcă și presupuse că erau amândouă fiicele lui Charles, însă pe Allison nu părea s-o deranjeze acest detaliu. Toți cei prezenți intonară *Amazing Grace*[1] la final și, în acest răstimp, Faith simți cum lacrimile începură să îi alunece pe obraji. Dintr-un motiv oarecare, tocmai avusese o viziune cu Charles de pe vremea când acesta era tânăr, și când,

[1] Imn creștin tradițional, cu o linie melodică ușor de recunoscut, foarte popular în țările vorbitoare de limba engleză, care propovăduiește mesajul că iertarea și mântuirea sunt posibile, indiferent de păcatele comise de oameni și că sufletul poate fi izbăvit prin mila lui Dumnezeu (n.tr.)

copii fiind, Charles îi dusese pe malul unui lac și încercase să-l învețe pe Jack să pescuiască. Jack avea ochi mari și strălucitori și, în clipele acelea, îl privea cu afecțiune pe Charles – unul dintre puținele momente când îl privise astfel și când Charles nu-i dojenea; iar acum, Faith nu reușea să-i vadă cu ochii minții decât pe Charles, aplecat asupra lui Jack, arătându-i cum să țină undița, și pe Jack, zâmbind cu gura până la urechi. Asta o făcea să-i fie dor de Jack mai tare decât de Charles și, închizând ochii, aproape că simți pe obraz mângâierea razelor de august din ziua aceea. Gândul la acele clipe de demult îi frângea inima. Totul trecuse acum, devenise o simplă amintire printre multe altele.

Faith nu avea puterea să-și oprească lacrimile care continuau să-i șiroiască pe obraz, iar un hohot de plâns i se opri în gât atunci când cei care purtau sicriul – angajați ai firmei de pompe funebre – ridicară încet cutia, tot așa cum făcuseră și cu sicriul lui Jack, cu trei ani în urmă. În cazul lui Jack, prietenii lui fuseseră cei care purtaseră sicriul – și avea foarte mulți prieteni. La înmormântarea lui veniseră sute de persoane, dar pentru Faith amintirea aceea era doar o ceață vagă. În ziua aceea, Faith fusese atât de înnebunită de durere, încât nu-și putea aminti mai nimic – iar asta era o binecuvântare. Însă acum, imaginea sicriului lui Charles înaintând ușor pe interval îi provoca amintiri agonizante, în special atunci când păși alături de Allison și Bertrand pe interval, către ieșirea din biserică. Se opriră în antreu, până ce purtătorii sicriului îl urcară în furgonul mortuar, iar cele trei rude ale lui Charles rămase încă în viață așteptară să le strângă mâna prietenilor prezenți.

Ajunseseră pe la jumătatea grupului de circa o sută de persoane îndoliate prezente la eveniment, când Faith auzi în spatele ei o voce care îi era atât de familiară încât nu reuși decât să facă ochii mari. Tocmai dădea mâna cu o femeie care fusese prietenă cu mama ei și,

înainte de a se putea întoarce, el apucă să rostească un singur cuvânt.

–Fred.

În ciuda circumstanțelor nefericite, cuvântul acela aduse un zâmbet pe chipul lui Faith, iar atunci când se întoarse, fața ei radia de-a dreptul. Exista o singură persoană în lume, cu excepția lui Jack, care îi spunea așa. De fapt, el născocise porecla aceea, iar Jack o preluase. Fusese numele ei de alint pe toată perioada adolescenței. El fusese întotdeauna de părere că Faith era un nume stupid pentru o fată, așa că prefera să-i spună Fred.

Faith se întoarse către el și îl privi cu un zâmbet larg, nevenindu-i să creadă că era acolo. Nu se schimbase câtuși de puțin după atâția ani, cu toate că era de vârsta lui Jack și, deci, cu doi ani mai mare decât ea. La patruzeci și nouă de ani, Brad Patterson încă arăta ca un puști cu acel zâmbet larg pe față. Avea ochi verzi – de aceeași culoare ca ai ei – și un trup înalt și deșirat care fusese întotdeauna prea slab, dar care acum nu mai părea la fel de exagerat. În copilărie, ea îi spunea întotdeauna că avea picioare de păianjen. Bărbatul avea un zâmbet care îi lumina chipul într-un mod irezistibil, o bărbie despicată și o claie de păr închis la culoare, care nu începuse încă să încărunțească. Brad fusese cel mai bun prieten al fratelui ei de pe vremea când avea doar zece ani. Faith avea doar opt ani atunci când îl văzuse pentru prima oară și când îi vopsise părul ei blond în verde, de ziua Sfântului Patrick[1]. Ea, Jack și Brad găsiseră că e o idee nemaipomenită, cu toate că mama fetei nu fusese nici pe departe la fel de încântată.

---

[1] Sărbătoare religioasă care se ține pe 17 martie, respectată de Biserica Catolică, Comuniunea Anglicană, Biserica Ortodoxă Orientală și Biserica Luterană. Ea îl comemorează pe Sfântul Patrick (387–461 d.Hr.), ocrotitorul Irlandei, și sosirea creștinismului în Irlanda. Ziua Sfântului Patrick a devenit festivitate oficială la începutul secolului al XVII-lea și, treptat, a devenit celebră ca sărbătoare a culturii irlandeze. (n.tr.)

De-a lungul anilor, Brad născocise o sumedenie de intrigi și farse; el și Jack făceau tot felul de giumbușlucuri și fuseseră nedespărțiți vreo doisprezece ani. Se duseseră împreună la Penn State[1], iar în cele din urmă se despărțiseră abia atunci când plecaseră amândoi să urmeze facultatea de drept. Brad mersese la Boalt, la Universitatea Berkeley, iar Jack, la Universitatea Duke. Acolo, Brad se îndrăgostise de o fată și, în cele din urmă, se stabilise pe Coasta de Vest; apoi, într-un fel sau altul, viața reală intervenise în relația lor de prietenie. Brad se căsătorise și avea copii – avea doi fii gemeni cam de aceeași vârstă cu Eloise. De-a lungul timpului, Jack mergea să-l viziteze cam o dată la doi ani. Însă Brad nu mai venea în est. Trecuseră ani buni de când Faith nu-l mai văzuse înainte să-l întâlnească din nou la înmormântarea fratelui ei. Amândoi fuseseră devastați atunci și petrecuseră ore întregi discutând despre Jack, încât ai fi zis că povestindu-și unul altuia toate amintirile legate de Jack, ar fi putut cumva să-l aducă înapoi. Brad o condusese atunci acasă și le cunoscuse pe Zoe și Eloise. La vremea aceea, fetele aveau cincisprezece și, respectiv, douăzeci și unu de ani. Alex nu fusese din cale-afară de impresionat de Brad – îl etichetase atunci ca având o mentalitate prea specifică Coastei de Vest – și manifestase o oarecare desconsiderare față de el, datorată în mare parte faptului că era prietenul lui Jack. Însă lui Faith nu-i păsa de asta, tot ce își dorea atunci era să se agațe de el. Ea și Brad corespondaseră timp de un an, pentru ca în cele din urmă să piardă din nou legătura. Propria lui viață părea să-l devoreze. Nu-l mai văzuse de la înmormântarea lui Jack și nu mai avusese nici o veste de la el de aproape doi ani. Era uluită să-l vadă stând acolo, la ceremonia funerară a lui Charles, și nu-și putea imagina cum reușise să ajungă acolo.

–Ce-i cu tine aici?

[1] Universitatea din Pennsylvania (n.tr.)

Zâmbetele pe care le schimbară între ei ar fi fost suficiente pentru a lumina întreaga biserică.

–Mă aflam în oraș pentru o conferință și am văzut necrologul în ziarul de ieri. M-am gândit că s-ar cuveni să fiu aici. Îi zâmbi exact așa cum o făcea și în urmă cu aproape patruzeci de ani. În ochii lui Faith, el încă arăta ca un puști, iar în inima ei avea să rămână întotdeauna așa, indiferent de anii care se așterneau peste el. Ea nu vedea decât tinerețea lor. Brad era unul dintre cei trei muschetari, iar ea și Jack fuseseră ceilalți doi. Și îi zâmbi la rândul ei, fiindu-i recunoscătoare că venise. Dintr-odată, lucrurile deveniseră mai ușor de suportat pentru ea, iar venirea lui o făcea să se simtă de parcă Jack încă era acolo, în mijlocul lor. În plus, continuă el, știam că o să te întâlnesc aici. Arăți nemaipomenit, Fred.

În copilărie, o tachina fără milă, iar ea făcuse o pasiune pentru el pe când avea vreo treisprezece ani. Însă până la momentul când el plecase la studii, trei ani mai târziu, lui Faith îi trecuse și începuse să se întâlnească cu băieți de vârsta ei. Însă Brad rămăsese unul dintre prietenii ei cei mai buni. O întrista faptul că până la urmă pierduseră legătura, dar știa că era dificil să menții o relație de prietenie în pofida distanței și timpului. Trecutul era tot ce le mai rămăsese acum; și enorma afecțiune pe care încă o simțea pentru el. Amândoi păstrau amintirea neștearsă a anilor pe care îi petrecuseră crescând împreună.

Faith îl invită să vină la hotel după înmormântare, iar el acceptă invitația cu o mișcare a capului, în timp ce privirile lui păreau să o soarbă cu totul. Părea la fel de emoționat să o revadă pe cât era și ea la revederea lui.

–Voi fi acolo, spuse el cu convingere.

O văzuse plângând atunci când cânta *Amazing Grace*, tot așa cum plânsese și el, la rândul lui. Nu mai putea asculta cântecul acela fără să se gândească la înmormântarea lui Jack, ce avusese loc cu trei ani înainte. Fusese una dintre cele mai negre zile din viața lui.

–A fost drăguț din partea ta să vii, spuse ea zâmbindu-i din nou, în timp ce oamenii care făcuseră rând în spatele lor pentru a-și prezenta ultimele omagii îi ocoleau, pentru a da mâna cu Allison și Bertrand.

–Charlie a fost un bătrân simpatic, spuse Brad cu bunăvoință. Îi purta o amintire plăcută, mai plăcută decât amintirile lui Faith despre Charles. Însă el și Jack făcuseră multe lucruri împreună cu Charles, lucruri pe care Faith nu avusese șansa să le facă – precum vânătoarea de căprioare sau pescuitul în lac. Charles era priceput la lucruri de genul ăsta, dar nu i-ar fi trecut niciodată prin minte să o implice și pe Faith în astfel de activități. În plus, adăugă Brad, doream să te văd. Ce-ți mai fac fetele? o întrebă el zâmbind din nou.

–Foarte bine. Dar din nefericire nu mai sunt acasă. Eloise este la Londra, iar Zoe este în primul an la Universitatea Brown. Gemenii tăi cum o mai duc?

–Grozav. Petrec un an în Africa, alergând după lei. Au absolvit Universitatea din California în iunie și au plecat imediat după aceea. Aș vrea să mă duc să le fac o vizită la un moment dat, dar deocamdată nu am găsit timpul necesar.

Faith știa că plecase singur cu câțiva ani înainte. Făcea un fel de muncă în folosul comunității, în domeniul apărării legale, lucrând cu minori condamnați pentru delicte majore. Jack îi spusese de asta chiar înainte să moară, iar ea și Brad discutaseră despre acest lucru la înmormântarea lui. Însă acum nu avea timp să-l întrebe mai multe despre munca lui: Allison îi făcea semn că trebuiau să plece la cimitir. Faith încuviință printr-o mișcare a capului, după care îl privi din nou pe Brad:

–Trebuie să plec... Vii la hotel după aceea? La Waldorf.

Amintindu-i de întâlnirea de la hotel, Faith păruse din nou o copilă, iar Brad zâmbi. Și-ar fi dorit să-și arunce brațele în jurul ei și să o îmbrățișeze. Ceva din privirea ei îi spunea că avusese parte de vremuri grele. Nu știa sigur

dacă era vorba de Jack sau de altceva, însă în ochii ei era ceva intens și trist în același timp, ceva care lui îi rupea inima – ca atunci când o vedea tristă pe când era doar o copilă. Întotdeauna fusese protector față de ea și încă mai era.

– Voi fi acolo.

Faith făcu un semn ușor din cap, iar două persoane se interpuseră între ei și își exprimară condoleanțele strângându-i mâna.

Brad îi făcu cu mâna în semn de rămas-bun, după care se îndepărtă. Mai avea câte ceva de rezolvat înainte de a merge la hotel. Nu venea prea des la New York și tocmai de aceea dorea să treacă prin câteva dintre locurile lui preferate și să meargă la câteva dintre magazinele care îi plăceau. Ar fi preferat să o însoțească la cimitir, să îi ofere tot sprijinul său, însă nu dorea să deranjeze. Știa că femeii avea să-i fie greu, din cauza lui Jack. Înmormântările și cimitirele îi erau deja mult prea familiare. Realiză brusc, în timp ce o privea urcând în limuzină și îndepărtându-se în urma furgonului mortuar, că nu îl zărise pe soțul ei prin preajmă. Se întrebă dacă intervenise ceva în relația lor – dacă se despărțiseră – și dacă de aici venea tristețea pe care o descoperise în privirea ei. El și Jack discutaseră despre asta după căsătoria lui Faith – nici unul dintre ei nu fusese prea entuziasmat în legătură cu Alex. Întotdeauna le păruse distant și rece, încă de atunci, dar Faith îi explicase insistent lui Jack faptul că Alex era un tip nemaipomenit și mult mai cald decât lăsa să se vadă. Iar Brad nu mai era suficient de apropiat de ea pentru a o întreba cum mergea, de fapt, relația cu soțul ei. Însă i se părea ciudat că Alex nu era acolo.

Scurta slujbă de la cimitir fusese superficială și deprimantă. Preotul citise câțiva psalmi, iar Allison rostise câteva cuvinte, în timp ce soțul ei stătea tăcut alături. După aceea, fiecare dintre ei pusese un trandafir pe sicriul lui Charles, iar apoi se îndepărtaseră cu toții în liniște.

Se înțeleseseră să nu rămână să asiste la coborârea sicriului în mormânt: ar fi fost prea trist. Venise doar o mână de oameni, iar o jumătate de oră mai târziu se aflau din nou în drum spre oraș. Era o zi de octombrie strălucitoare, iar Faith era recunoscătoare că măcar nu plouase. În ziua în care îl înmormântaseră pe Jack plouase torențial, iar asta nu făcuse decât să înrăutățească lucrurile. Nu că soarele ar fi fost de mare ajutor. Nimic n-ar fi ajutat. Aceea fusese, fără îndoială, cea mai agonizantă zi din viața ei.

Înmormântarea lui Charles fusese diferită pentru ea. Un eveniment tăcut și trist. O făcuse să se gândească la mama ei, la căsnicia pe care o avuseseră și la copilăria pe care ea și Jack o petrecuseră alături de ei. Plecând de la experiența cu propriul ei tată, lui Faith îi fusese teamă de Charles la început, când mama ei se căsătorise cu el. Nu știa la ce-ar fi putut să se aștepte. Însă fusese de-a dreptul ușurată să afle foarte curând că nu prezenta vreun interes din punct de vedere sexual pentru Charles, cu toate că fusese ferm și neînduplecat din multe puncte de vedere. Țipase adesea la ei. Prima dată când o făcuse, Faith plânsese, iar Jack o ținuse de mână. Mama ei nu intervenea niciodată pe lângă Charles în apărarea lor. Nu era niciodată dispusă să facă valuri și de aceea nu le sărise niciodată în ajutor, ceea ce pentru Faith echivala cu o adevărată trădare. Tot ce-și dorise mama ei vreodată era ca lucrurile să meargă, indiferent de ce presupunea asta, chiar dacă ar fi trebuit să se sacrifice ea, sau să-i sacrifice pe Jack ori pe Faith în acest scop. Lăsa totul în grija lui Charles, chiar și pe propriii ei copii. Jack fusese cel care o protejase întotdeauna pe Faith. Fusese eroul ei toată viața, până în ziua în care murise. Asta o făcu să se gândească din nou la Brad, la cât de încântată fusese de venirea lui. Întâlnirea cu el la hotel era ceva la care să se gândească plină de nerăbdare, în timp ce încerca să lase în urmă amintirile dureroase. Erau mult prea multe.

Mașina trase în fața hotelului, iar Faith și Allison căzură de acord să îl lase pe șofer să plece. Faith putea să meargă pe jos sau să ia un taxi până acasă, iar Allison și Bertrand aveau să ia, la rândul lor, un taxi până la aeroport la ora șase. Tot ce mai aveau de făcut acum pentru înmormântarea lui Charles era să petreacă câteva ore în compania prietenilor lui. Intrând în hotel, Allison avea încă în mână drapelul împăturit pe care îl luaseră de pe sicriu la cimitir. Asta o făcea să arate ca o văduvă de război, reflectă Faith în sinea ei, în timp ce traversară holul și luară liftul către etaj.

Camera pe care o închiriase Allison pentru după-amiaza aceea era simplă și elegantă. Într-un colț al încăperii se afla un pian cu coadă și tot acolo fusese amenajat un bufet cu sendvișuri, prăjituri și fursecuri. Aveau și cafea, dar și un chelner care le oferea oamenilor diverse băuturi și vinuri. Gustările pe care le pregătise Allison erau simple, dar potrivite cu evenimentul. Primii oaspeți începură să sosească aproape imediat ce Faith își puse haina în cuier. Și fu de-a dreptul ușurată văzând că Brad era al treilea sosit.

Se ridică în picioare și îi zâmbi preț de un minut, timp în care el traversă încăperea până la ea. Asta o făcu să-și aducă aminte cât de deșirat era în copilărie. Întotdeauna fusese mult mai înalt ca ea, iar atunci când era micuță, obișnuia să-i împingă leagănul. În anii copilăriei și adolescenței ei, el făcuse întotdeauna parte din tabloul de ansamblu.

–Cum a mers? se interesă el, în timp ce un chelner îi oferi un pahar cu vin alb, din care luă o înghițitură.

–Bine. Dar dacă va depinde de mine, de-acum încolo nu mai particip la înmormântări. Însă pe aceasta nu puteam s-o evit. Urăsc cimitirele, mai adăugă ea, încruntându-se ușor. Și știau amândoi de ce.

–Mda, nici eu nu mă dau în vânt după ele... Apropo, unde e Alex?

Privirile li se întâlniră și rămaseră înlănțuite. Întrebarea lui era mai profundă decât părea la prima vedere, iar ea oftă și apoi zâmbi.

–A trebuit să plece la Chicago să se întâlnească cu niște clienți. Se întoarce diseară.

Nu era nici urmă de critică în tonul ei, însă Brad se gândi că ar fi trebuit să fie acolo, alături de ea. Se supără în numele ei că Alex nu era acolo, însă, pe de altă parte, îi părea și bine. Asta îi permitea să petreacă mai mult timp alături de ea, să discute și să afle noutățile. Trecuse prea multă vreme de când vorbiseră ultima oară.

–Foarte rău. Că e la Chicago, adică. În rest, cum merge treaba?

Se așeză pe brațul unui fotoliu, iar acum era aproape la nivelul lui Faith, în timp ce ea rămase în picioare, continuând discuția cu el.

–Bine, cred. E ciudat că sunt plecate amândouă fetele. Nu știu ce să fac cu viața mea. Îmi tot spun că mă voi angaja, dar nu am nici un talent care să poată fi valorificat. Mă gândeam să reiau facultatea de drept, dar Alex zice că am luat-o razna. Îmi spune că sunt prea bătrână ca să-mi reiau studiile sau ca să mai trec examenul de barou.

–La vârsta ta? Mulți oameni fac asta. De ce n-ai face-o și tu?

–El zice că atunci când voi reuși să trec examenul de barou oricum n-o să mă mai angajeze nimeni.

Brad simți că se enervează doar auzind acest lucru. În orice caz, nu-l agrease niciodată pe Alex.

–Aiurea! Ai fi o avocată nemaipomenită, Fred. Eu, unul, cred că ar trebui s-o faci.

Femeia îi răspunse cu un zâmbet, renunțând să-i mai explice cât de greu ar fi fost să-l convingă pe Alex în acest sens. Era un tip tare încăpățânat.

–Alex e de părere că ar trebui să stau acasă și să mă relaxez. Să iau lecții de bridge sau ceva de genul ăsta.

Opțiunea i se părea de-a dreptul înspăimântătoare, iar Brad îi dădu dreptate. Privind-o acum, își amintea părul ei lung și blond de pe vremea când nu era decât o copilă și își dorea să-i poată smulge agrafele din coc, așa, de dragul vremurilor de demult. Întotdeauna iubise părul ei.

–Te-ai plictisi de moarte! Eu cred că treaba asta cu școala e de departe cea mai bună idee! Ar trebui să te mai gândești.

Erau exact cuvintele pe care i le-ar fi spus Jack, iar gândul acesta îi aprinse din nou entuziasmul lui Faith, atunci când un nou grup de oameni intră în încăpere, iar ea se duse să-i întâmpine. Recunoscu mai multe chipuri și le mulțumi tuturor că veniseră; puțin mai târziu, se întoarse la Brad.

–Pam ce mai face? Mai lucrați împreună, măcar din când în când?

Erau amândoi avocați și se cunoscuseră la facultatea de drept, deși Pam era cu un an mai mare. Jack fusese cavaler de onoare la nunta lor, însă Faith n-o întâlnise pe Pam decât o dată. Pam îi păruse atunci o persoană dură și intimidantă, dar fără îndoială inteligentă. Categoric, Brad își găsise jumătatea.

–La naiba, nu! râse Brad. Încă mai lucrează la firma tatălui ei. El tot amenință că se pensionează, dar are deja șaptezeci și nouă de ani și n-a făcut-o încă, așa că nu știu dacă o va face vreodată. Ea este avocat litigant și consideră că eu nu sunt în toate mințile pentru că fac ceea ce fac.

–Cum așa?

Pentru Faith, ceea ce făcea el părea nu doar interesant, dar și nobil. După cum îi spusese ultima oară când se întâlniseră, Brad apăra tot felul de puști acuzați de infracțiuni destul de grave.

–Păi, pe de-o parte pentru că nu câștig bani din asta. În cea mai mare parte a timpului, sunt numit de instanță, iar în restul cazurilor nu sunt plătit – sau nu suficient,

după părerea ei. Lucrez zile, nopți, weekenduri. Ea consideră că am dat cu piciorul la un post călduț în firma tatălui ei doar ca să-mi pierd vremea prin penitenciarul districtual, cu o grămadă de puștani care sunt, chipurile, irecuperabili. Partea frumoasă este că unii dintre ei chiar ajung să facă ceva cu viețile lor, dacă li se oferă o șansă. E o muncă interesantă. Iar mie îmi convine mai mult. Dacă reiei dreptul, poți să vii să faci practică la mine o vară, o tachină el. Bineînțeles, va trebui să muncești pe gratis sau, de ce nu, ai putea să mă plătești – așa ar fi perfect!

Râseră amândoi, îndreptându-se către bufet, iar Allison le prezentă un cuplu pe care Faith nu-l cunoscuse până atunci. Pe la mijlocul după-amiezii, mulțimea începu să se rărească, însă Allison fu de părere că se cuvenea ca ele să mai rămână până pe la ora cinci – din politețe, în eventualitatea că existau persoane care veneau mai târziu. Acest lucru îi oferi lui Faith șansa de a mai petrece un timp în compania lui Brad, pentru a ajunge la zi cu noutățile.

–Și în rest, Fred? continuă Brad să o tachineze, când se așezară din nou, după ce mâncaseră sendvișuri cu salată de ou și măcriș de baltă, apoi câteva căpșune și prăjiturele. Ceva delicte? Crime? Parcări neregulamentare? Legături amoroase? Mie poți să-mi spui, meseria mă obligă să păstrez confidențialitatea, o asigură el, iar ea râse. Stând acolo, cu ea, Brad realiză cât îi lipsise în ultimii câțiva ani. Era atât de ușor să se înstrăineze din cauza distanței, a lipsei de timp și a vieții agitate – cel puțin așa cum era a lui. Și totuși, atunci când erau împreună era ca și când nimic nu s-ar fi schimbat. Dacă se putea spune că moartea lui Jack produsese o schimbare, aceea era că absența lui îi apropiase și mai mult, favorizând o legătură mai trainică. Așadar, care-i treaba? insistă el.

–Nu-i nici o treabă, spuse ea, încrucișând picioarele atunci când se așezară unul în fața celuilalt. Privindu-l,

realiză că Brad încă era un bărbat incredibil de chipeș. Fetele fuseseră mereu înnebunite după el, deși Jack era întotdeauna acela care avea parte de cele mai frumoase. Jack avea un farmec irezistibil și, în unele privințe, Brad era timid. Asta îi plăcuse mereu lui Faith la el. O să fii foarte dezamăgit, adăugă ea. Nu tu delicte, nu tu crime... Duc o viață destul de anostă. De aceea îmi și doresc să-mi reiau studiile. De când Zoe a plecat la Brown, nu mai am cu ce să îmi umplu timpul. Alex e ocupat tot timpul. Ellie e și ea plecată. Cam asta este tot. Din când în când mai fac ceva muncă de caritate, organizez strângeri de fonduri. Asta pot face și în somn.

– Dar cu aventurile amoroase cum stai, Fred? Ești căsătorită de un amar de vreme. Doar n-o să-mi spui că ai fost cuminte tot timpul ăsta?

Brad proceda la fel și când erau copii – o descosea pe toate părțile, smulgându-i secretele unul câte unul, cu atitudinea lui de frate mai mare, după care o necăjea cu ele. Însă de data aceasta, Faith chiar nu avea nimic să-i spună.

– Ți-am spus doar: viața mea este cât se poate de anostă. Și nu, nu am avut niciodată o aventură amoroasă. De altfel, nici nu cred că aș avea curajul – este prea complicat. În plus, n-am întâlnit niciodată pe cineva care să-mi placă. Am fost întotdeauna ocupată cu fetele. Sună jenant de searbăd, nu-i așa?

Faith râse, iar Brad surâse larg, cu ochii lui verzi fixați asupra ei.

– În cazul ăsta, probabil încă mai ești îndrăgostită nebunește de Alex, concluzionă el, iar ea își mută privirea de la el, gânditoare, după care îl fixă din nou. Era ciudat, între ei încă mai exista apropierea aceea, chiar și după atâția ani. Avea încredere în el, în omul care era acum și în cel care fusese întotdeauna pentru ea. Cumva, el îi ținea locul lui Jack. În unele feluri, în anumite momente, Faith fusese chiar mai apropiată de Brad decât

de fratele ei. Ea și Brad semănau foarte mult. Jack fusese întotdeauna mai sociabil decât ei amândoi și, uneori, comportamentul lui era mai scandalos. Ea și Brad avuseseră întotdeauna multe lucruri în comun. Iar lui Brad îi mărturisise în trecut lucruri pe care nu i le mărturisise nici măcar lui Jack.

–Nu, recunoscu ea cu sinceritate. Nu sunt îndrăgostită de el. Nu „nebunește", așa cum spui tu. Îl iubesc – e un om bun, un tată bun, un soț bun. Suntem prieteni apropiați. La drept vorbind, nici eu nu știu sigur ce mai suntem. Cred că slujba lui e prima lui dragoste și că nu are nevoie de nimeni alături de el – de fapt, n-a avut niciodată. Locuim în aceeași casă, avem aceiași copii, ieșim împreună la cine de afaceri și, ocazional, ne vedem cu prietenii. În majoritatea timpului, ne vedem de viețile noastre. Nu prea mai avem multe să ne spunem.

Brad realiză atunci că așa se explica tristețea pe care o zărise în ochii ei.

–Asta sună a singurătate, Fred, concluzionă el încet, cu toate că nici propria lui viață nu era mai bună decât a ei. De ani buni, el și Pam nu erau mai mult decât niște simple cunoștințe. Relația lor încetase să mai funcționeze atunci când el începuse să lucreze pe cont propriu, iar ea încă nu-l iertase pentru că părăsise firma tatălui ei. Ea înțelegea acest lucru ca pe o abandonare, ca pe o trădare. O vedea ca pe un afront personal și nu realiza în ruptul capului că ceea ce făcea el acum era mai bine pentru el. Alegerea lui era diametral opusă tuturor lucrurilor în care crezuse și pe care și le dorise, pentru amândoi. Mult mai important pentru ea era să facă bani, cât mai mulți bani.

–Da, uneori e singurătate.

Nu voia să recunoască în fața lui că se simțea singură tot timpul. Nu părea corect față de Alex să spună acest lucru și, în plus, suna de-a dreptul lamentabil să-i facă această mărturisire lui Brad. Adăugă: El este o persoană

foarte solitară, iar noi avem nevoi diferite. Iubesc oamenii, îmi place să fiu în preajma copiilor, odinioară îmi plăcea să mă văd cu prietenii, să mergem la filme, să ieșim împreună în weekenduri. Acum toate astea sunt oarecum de domeniul trecutului. Alex nu înțelege rostul de a face un lucru atâta vreme cât acel lucru nu are legătură cu munca lui.

Până și partidele de golf erau cu clienții lui sau cu oamenii pe care dorea să-i cunoască și cu care să facă afaceri în cele din urmă.

–Dumnezeule! exclamă Brad, trecându-și mâna prin păr și lăsându-se pe spate în scaunul său, cu o expresie tulburată. Detesta gândul că ea era nevoită să trăiască în felul ăsta. Merita mult mai mult – așa considerase Jack întotdeauna, iar Brad era de acord cu el. Parcă ar fi Pam, rosti el cu voce tare. N-o interesează decât banii pe care îi câștigăm. Și sincer – îi zâmbi el lui Faith cu timiditate –, Scarlett, mie puțin îmi pasă![1] Bine, normal că nu-mi doresc să murim de foame. Însă așa ceva n-are cum să se întâmple. Ea face o avere la firma tatălui ei – are niște clienți extrem de importanți. Iar el are de gând să-i lase toată afacerea pe mână atunci când va fi să se pensioneze sau să moară – care s-o întâmpla mai întâi. Avem ceva economii – mai mult decât suficient. Avem o casă de toată frumusețea. Niște copii grozavi. Ce naiba ne-am putea dori mai mult? Cât trebuie să mai agonisim? Partea frumoasă este că îmi permit să fac ceea ce-mi place, nu sunt nevoit să-mi storc clienții de ultimul ban sau să mi se acrească justificându-le rapoartele fiscale. Iubesc ceea ce fac, iar asta înseamnă enorm pentru mine. Am senzația că pe Pam o deranjează acest lucru, pentru că nu câștig sumele de bani pe care ea consideră că ar trebui să le câștig. Și, până la urmă, cui dracu'-i pasă cât câștig eu? Poate

[1] Celebra replică a personajului Rhett Butler din romanul *Pe aripile vântului*, al lui Margaret Mitchell (n.tr.)

doar Unchiului Sam[1], pe cinș'pe aprilie[2]! Avem mai mult decât este necesar pentru a le lăsa copiilor, iar noi trăim foarte confortabil. M-am gândit că ar fi momentul să dau ceva înapoi. Cineva ar trebui să o facă.

–Pentru mine, ceea ce spui are logică, spuse Faith gânditoare.

Părea că luase decizia corectă – pentru el, cel puțin. Dar, în același timp, părea că decizia lui provocase o ruptură importantă între ei.

–Pentru Pam, totul are legătură cu statutul și cu reputația – oamenii pe care îi cunoști, părerea celorlalți, cluburile de care aparții, petrecerile la care ești invitat... Nu știu, poate că îmbătrânesc eu sau poate că devin extravagant odată cu vârsta, dar aș prefera să stau într-o celulă de închisoare, de vorbă cu un puștan oarecare, decât să merg la nu știu ce dineu simandicos și anost și să stau lângă vreo muierușcă bătrână care nu lucrează și n-are nimic de spus.

Se înflăcărase povestindu-i toate aceste lucruri, iar Faith îi zâmbi.

–Am senzația că despre mine e vorba. Cred că e cel mai bun argument pentru a-mi relua studiile pe care l-am auzit până acum.

–Poate că este, admise el sincer. Nu știu. Tot ce am știut eu e că aveam ceva mai bun de făcut cu viața mea decât să mă ocup de planuri cadastrale sau să-i ascult pe unii care se vaită de impozitele pe care le au de plătit ori

[1] Personaj popular care în concepția americanilor simbolizează Statele Unite și guvernul american. Este înfățișat printr-o caricatură reprezentând un bărbat în vârstă, cu o figură încruntată, cu părul alb și barbișon, ale cărui haine conțin elementele reprezentative ale drapelului Statelor Unite. În perioada Războiului Civil, afișele cu Uncle Sam erau foarte răspândite, rotul lor fiind acela de a-i motiva pe americani să se înroleze în armată. (n.tr.)

[2] În SUA, termenul limită până la care se depun declarațiile fiscale (n.tr.)

să-i ajut să-și păstreze averile pentru copiii lor, care oricum trebuie să iasă în lume să-și câștige existența și probabil că n-o vor face niciodată. Cred că aș fi putut să omor pe cineva dacă rămâneam acolo.

Detestase anii în care lucrase la firma tatălui lui Pam, tânjind să plece de acolo cât mai repede.

–Mă plictisesc teribil dacă n-am nimic de făcut toată ziua, mărturisi Faith. Simt cum trece viața pe lângă mine. Fetele își au rostul lor, Alex are serviciul lui... Acum, dacă nu mai am grija lor, nu știu ce să fac cu viața mea. Tot ce am de făcut este să ajung acasă și să pregătesc cina seara. Numărul muzeelor la care poți merge sau al prietenilor cu care să poți lua prânzul e totuși limitat...

–Fără îndoială, ar trebui să te întorci la studii, concluzionă el cu fermitate. Asta dacă nu cumva vrei să-ți reiei serviciul.

–Și ce-aș putea să fac? N-am mai lucrat încă dinainte să o nasc pe Ellie, iar pe vremea aceea nu eram decât o simplă asistentă. La douăzeci și doi de ani poți face asta, dar la vârsta mea nu mai e cazul. Nu mai are sens. Problema e că nu știu sigur ce mai are sens acum. Dar Alex o să facă aploplexie dacă mă întorc la studii.

–Poate că el vede asta ca pe o amenințare, îndrăzni Brad să remarce, iar Faith medită la spusele sale. Poate că îi place să știe că n-ai nimic de făcut și că depinzi de el. Cred că și cu Pam era cam la fel. Am senzația că-i plăcea gândul că lucram pentru ei. Eu, unul, aveam senzația acută că mă sufoc. Prefer, mai degrabă, s-o dau în bară și să pierd totul pe socoteala mea.

–Eu sunt convinsă că n-o să se întâmple așa ceva, îl asigură Faith. Mie mi se pare că te descurci destul de bine sau, cel puțin, ești pe drumul cel bun. Și nu cred că banii ar fi o problemă pentru vreunul dintre voi.

Era o situație destul de confortabilă pentru oricine.

–Pentru ea, banii sunt de o importanță capitală. Acesta este standardul după care își estimează propria valoare –

după succesul pe care îl are și banii pe care îi aduce în casă. Eu nu cred că asta este ceea ce contează în cele din urmă. Când am să mor, aș vrea să știu că am contat pentru cineva, că am schimbat o viață sau două, că am salvat un copil, că l-am împiedicat să-și distrugă viața. Și n-am să ajung să fiu convins de lucrurile astea dacă le economisesc banii de impozite unora care oricum sunt doldora de bani.

–Eu zic că Alex și Pam or fi gemeni.

Faith îi zâmbi. Apreciase dintotdeauna opiniile și sistemul lui de valori, chiar și pe vremea când erau copii. Și îi păru tare rău când Allison îi aminti că trebuiau să predea camera la ora cinci, iar ea urma să plece la aeroport la șase.

–Cred că a mers destul de bine, îi mărturisi ea lui Faith.

Toți păreau obosiți, însă foarte mulți dintre vechii prieteni ai lui Charles trecuseră pe acolo și fusese o după-amiază încărcată de afecțiune și respect.

–Ai făcut o treabă minunată, spuse Faith, întrebându-se brusc în sinea ei dacă ele două aveau să se mai vadă vreodată. Cu toate că nu fuseseră niciodată prietene, acest gând o întristă. Charles ar fi fost plăcut impresionat, mai adăugă ea.

–Da, cred că ar fi fost, încuviință Allison în timp ce amândouă își luară paltoanele din cuier, iar Bertrand semnă cecul. Insistase să plătească ei pentru tot. Faith plătise florile la biserică, ceea ce reprezenta cam aceeași sumă.

Brad îi însoți la lift. Allison și Bertrand urcau să-și ia lucrurile, iar Faith trebuia să coboare în holul hotelului pentru a chema un taxi.

–Când pleci? îl întrebă Faith pe Brad în timp ce așteptau liftul alături de Allison și Bertrand.

–Mâine-dimineață, răspunse el tocmai atunci când liftul se opri la etajul lor. Faith și Allison se îmbrățișară, iar Bertrand le ținu ușa.

–Ai grijă de tine, Faith, spuse Allison.

Aprecia tot ce făcuse Faith în ultimele două zile. Amândouă trăiau sentimentul că drumurile lor nu aveau să se mai intersecteze în viitor.

–Așa am să fac. Și tu la fel! Să mă mai suni!

Erau cuvintele unor persoane care nu aveau nici măcar un subiect de discuție comun, dar care împărțeau o fărâmă de trecut.

Urcară în lift, iar Faith le făcu cu mâna până la închiderea ușilor, după care se întoarse către Brad, cu lacrimi în ochi:

–M-am săturat să tot pierd oamenii, să-mi tot iau rămas-bun... Și să văd cum oamenii ies din viața mea și nu se mai întorc.

El dădu ușor din cap, compătimitor, și luă mâna femeii într-a lui atunci când sosi liftul, după care coborâră în liniște.

–Te grăbești să ajungi acasă? o întrebă în timp ce traversară holul către ieșirea dinspre Park Avenue.

–Nu chiar. Diseară o să ieșim în oraș, dar asta abia după opt. Am timp.

–Vrei să bem ceva împreună? o întrebă el, cu toate că petrecuseră o întreagă după-amiază mâncând și bând în camera de la etajul hotelului.

–Ce-ar fi, mai bine, să mă conduci acasă, pe jos?

Aveau de traversat douăzeci și patru de străduțe, o plimbare în toată regula, iar ea chiar avea nevoie să iasă la aer. Lui Brad îi plăcu ideea și ieșiră amândoi pe ușile turnante, după care o luară spre nord, pe Park Avenue, braț la braț.

O vreme păși în tăcere, pentru ca apoi să vorbească amândoi în același timp:

–Acum ce-ai de gând să faci, Fred?

–La ce caz vei lucra când te întorci acasă?

Râseră amândoi, iar el răspunse primul:

–Încerc să obțin achitarea în instanță a unui copil care și-a împușcat, din greșeală, cel mai bun prieten. Este posibil să nu fi fost chiar un accident, cum se mai întâmplă. Iubeau amândoi aceeași fată. El are șaisprezece ani și e acuzat de tentativă de crimă de gradul unu. E un caz complicat, iar el e un puști simpatic.

Pentru Brad, acestea erau chestiuni de rutină.

–Eu nu pot concura cu așa ceva, admise ea în timp ce mergeau alături unul de celălalt, într-o plimbare lejeră, în ciuda picioarelor lui lungi. Brad își amintea cum să-și ajusteze pasul în funcție de al ei. În trecut, făcuseră o grămadă de plimbări împreună. De fapt, eu nu fac absolut nimic..., adăugă Faith.

–Ba da, faci, spuse el încet, iar ea îl privi surprinsă. O să iei legătura cu Universitatea Columbia, cu NYU[1] sau cu mai știu eu ce altă școală care îți place, o să faci rost de broșuri informative și de formulare de înscriere la facultatea de drept. Va trebui să te interesezi în legătură cu examenele pe care urmează să le dai. Ai multe de făcut.

–Gata, mi-ai făcut programul, nu?

Părea amuzată de situație, însă, trebuia s-o recunoască, îi plăcea ideea. La fel și lui.

–Am să te sun săptămâna viitoare, ca să aflu ce progrese ai făcut. Iar dacă aflu că ai lăsat garda jos, o să ai de-a face cu mine. Trebuie să treci la treabă, Fred! E timpul!

Reintrase în viața ei ca un înlocuitor de frate mai mare. Ca în vremurile bune. Faith nu-l contrazicea în ceea ce-i spunea, însă tot nu știa cum să-l convingă pe Alex sau dacă avea măcar vreo șansă în acest sens. De asemenea, nu știa nici dacă era suficient de curajoasă pentru a-l înfrunta pe Alex până la capăt. Nu părea o idee prea bună și, în plus, îi fusese întotdeauna teamă să-l provoace. Amintirea stăruitoare a criticilor și trădărilor tatălui ei o făcuse

[1] New York University – Universitatea din New York (n.tr.)

întotdeauna să ezite când trebuia să le țină piept bărbaților. Bănuia că undeva, în adâncurile ascunse ale sufletului ei, îi era teamă. Singurii bărbați din viața ei de care nu-i fusese niciodată teamă erau Jack și, desigur, Brad.

–Apropo, ai o adresă de e-mail?

O întrebase acest lucru pe un ton cât se poate de plat, atunci când intraseră în zona numerelor 60. Se întuneca, iar bulevardul Park Avenue era scăldat în lumini, fiind ora la care oamenii se întorceau de la serviciu la casele lor.

–Da, am. Tocmai mi-am cumpărat un laptop, ca să pot coresponda cu Zoe pe e-mail. Mă descurc din ce în ce mai bine.

–Care e adresa ta?

–FaithMom@aol.com.

–Ar trebui s-o modifici în Fred, propuse el, zâmbindu-i. O să-ți scriu când mă întorc la San Francisco.

–Mi-ar plăcea, Brad, spuse ea. Ar fi fost tare bine să păstreze legătura cu el de această dată. Spera că aveau să facă amândoi acest efort. Dacă el dispunea de timpul necesar. Viața lui era mult mai agitată decât a ei. Îți mulțumesc că ai venit astăzi, continuă ea. Ai făcut ca lucrurile să fie mult mai simple pentru mine.

–Am niște amintiri plăcute cu Charlie, sunt mulți ani de atunci. Am considerat că-i datoram măcar atâta lucru. Faith tot nu reușea să și-l imagineze pe Charles în acest context, însă nu se îndoia că bătrânul dovedise mai mult interes față de Jack sau Brad decât dovedise vreodată față de ea sau de Allison. În afară de asta, doream să te revăd, mărturisi Brad. Vocea lui devenea mai blândă cu cât înaintau; erau acum la jumătatea drumului către casa ei. Cum îți e fără el? o mai întrebă. Știau amândoi la cine se referă – era vorba despre fratele ei.

–Nu prea bine uneori, recunoscu ea, privind trotuarul pe care pășeau și gândindu-se la Jack. Fusese un om atât de grozav. Nu existase nimeni altcineva asemenea lui în viața ei și nici nu avea să existe vreodată. Alteori e mai bine,

adăugă. E chiar ciudat – uneori mi se întâmplă să nu-i simt lipsa luni la rând, după care mă copleșește durerea dintr-odată. Poate că așa va fi mereu de-acum înainte.

De la moartea lui Jack, petrecuse multă vreme singură, luptându-se cu durerea ei. Acesta fusese încă un lucru care contribuise la izolarea de prietenii ei. Durerea era o suferință solitară. Iar ea mersese adesea singură la biserică, să se roage pentru el. Era reconfortant. Încercase să-i vorbească lui Alex, să-i spună cât de dor îi era de fratele ei, însă asta îl făcea pe el să se simtă stânjenit și era ciudat să discute cu el în asemenea condiții. Lui nu-i plăcea să audă astfel de lucruri. La un moment dat, ea mersese la un parapsiholog, care reușise să intre pe „frecvența" lui Jack, iar atunci când îi povestise lui Alex despre asta, el făcuse o adevărată criză, interzicându-i să mai meargă vreodată acolo sau să discute cu el pe acest subiect. Susținea că e un lucru absolut morbid și că mediumul acela profitase de naivitatea ei. În realitate însă, Faith agrease experiența. Se întorsese de două ori acolo, fără a-i mai spune lui Alex. Acum, în timp ce se plimbau, îi povesti lui Brad. Nici el nu era convins de veridicitatea situației, însă nu vedea nici un rău în asta, dacă pe Faith o făcea să se simtă mai bine. Pentru Brad, nu părea să fie nimic în neregulă cu alegerea ei.

–Și mie mi-e dor de el, Fred, spuse Brad cu blândețe. Brad era un om blând. E ciudat să mă gândesc că Jack nu mai este. Încă îmi vine greu să cred asta. Uneori, îmi vine să-l sun, întind mâna spre telefon când se întâmplă ceva amuzant sau când sunt supărat ori am o problemă sau dacă am nevoie de un sfat... și atunci îmi amintesc. Nu mi se pare verosimil. Cum e posibil ca cineva precum Jack să dispară pur și simplu? E genul acela de om care ar fi trebuit să trăiască veșnic. Despre Debbie mai știi ceva?

Din motive numai de ea știute, și Debbie dispăruse. Nu păstrase nici un fel de legătură cu familia lui Jack. Faith nu știa nici măcar unde era ea acum – nu știa decât

că Debbie se afla undeva în apropiere de Palm Beach. Sau cel puțin acolo plecase înainte ca familia să-i piardă urma.

–Nu mai am nici o veste de la ea, răspunse Faith. Și nu știu dacă voi mai avea vreodată. Cred că știe că nu am agreat-o niciodată, cu toate că am încercat, de dragul lui Jack. Se purta tare urât cu el.

Amenința mereu că-l părăsește, se despărțise de el în mod repetat și nu apreciase niciodată ce om extraordinar avea lângă ea. Asta o enerva constant pe Faith, cu toate că Jack îi lua insistent apărarea lui Debbie în fața surorii lui, în toți anii în care fuseseră căsătoriți.

–Am considerat întotdeauna că relația lor era nesănătoasă, continuă Faith. Nu-mi imaginez ce-l făcea să o accepte. Abia dacă mi-a adresat două vorbe la înmormântare; a plecat din oraș două săptămâni mai târziu, fără să-și ia rămas-bun, iar avocatul lui Jack mi-a spus mai târziu că s-a recăsătorit. A folosit banii de asigurare să-și cumpere o casă, iar apoi l-a găsit pe unul cu care să se căsătorească. Eu zic că s-a purtat execrabil cu Jack.

–Și eu am fost mereu de aceeași părere. Cred că e păcat că n-au avut copii.

–Oricum, probabil că nu m-ar fi lăsat să-i văd, concluzionă Faith profund mâhnită, după care își ridică privirile spre Brad. Era foarte plăcut să discute cu el despre Jack, despre viață, despre vremurile de demult. Chiar o să-mi scrii e-mailuri? întrebă ea, cu sclipirea aceea din tinerețe, iar el ar fi vrut să-i spună să-și lase părul în voie pe umeri, ca să arate ca acea Fred pe care el o iubise întotdeauna. Era sora mai mică pe care n-o avusese niciodată – așa o considerase mereu pe Faith. În unele privințe, ea încă îi părea doar o copilă și simțea nevoia să o protejeze.

–Doar ți-am spus că o să-ți scriu.

Își trecu din nou brațul în jurul umerilor ei și o strânse lângă el în timp ce mergeau. Aproape că ajunsese acasă.

–N-o să te îndepărtezi din nou? Îți duc dorul când nu am vești de la tine. În momentul de față, tu ești singura mea legătură cu anii copilăriei...

–O să mai auzi vești de la mine, Fred. Îți promit. Dar îmi doresc ca tu să studiezi problema asta cu școlile. Lumea are nevoie de mai mulți avocați ca tine.

Râseră amândoi. Câteva minute mai târziu, se aflau în fața casei ei. Clădirea avea un aspect elegant și respectabil, cu o bordură neagră, proaspăt vopsită, pe fondul de cărămidă, și un îngust gard viu tuns, în fața casei.

–Îți mulțumesc că ai venit astăzi, Brad. E ciudat că spun asta, dar până la urmă s-a dovedit a fi fost o zi frumoasă. E bizar că spun asta despre o înmormântare...

Însă pentru ea, prilejul de a petrece o vreme în compania lui însemna enorm. Trecuse multă vreme de când fusese ultima oară atât de fericită. Se simțea în largul ei, împăcată cu ea însăși, în siguranță, se simțea iubită – aproape tot la fel cum se simțea pe când era copil și își pierdea vremea alături de Jack și Brad. Ei erau singurii pe care îi iubise în copilăria ei.

–Cred că Charlie s-ar fi simțit tare bine dacă ar fi fost acolo. Mă bucur că am venit. A trecut multă vreme de când noi doi n-am mai stat de vorbă. Vezi ce faci. Îmi fac griji pentru tine.

Coborî privirea către ea, cu îngrijorare, iar ea ridică privirea spre el, cu un surâs plin de curaj.

–O să fiu bine. Să te întorci sănătos în California și nu exagera cu munca.

–Asta e partea care îmi place cel mai mult, recunoscu el.

Cu excepția fiilor lui, munca era singurul lucru care chiar însemna ceva în viața lui. Nu mai avea prea multe lucruri în comun cu Pam și, mai mult decât atât, nici măcar nu mai era sigur că avusese vreodată.

Brad o îmbrățișă tandru, apoi opri un taxi, iar Faith îl privi urcând și îndepărtându-se. El coborî geamul cu puțin

înainte ca taxiul să ia curba și îi făcu cu mâna pentru ultima oară. Faith nu era tocmai convinsă că avea să mai primească vești de la el. Ieșise din viața ei de mai multe ori. După facultate și mai apoi iar, după înmormântarea lui Jack. Dar cel puțin se bucuraseră împreună de ziua asta minunată. Și, într-un fel ciudat, era ca și cum împărțise bucuria acestei vizite nu doar cu el, ci și cu Jack. Încă mai zâmbea ca pentru sine în momentul în care întoarse cheia în broască și intră în casă.

Îl auzi pe Alex foindu-se la etaj. Își atârnă paltonul în cuier și urcă scările cu pași rari, gândindu-se la Brad.

–Cum a fost? o întrebă Alex atunci când intră în dormitorul lor, iar ea îl privi cu un zâmbet.

–Drăguț. Totul a mers bine. Allison a închiriat o cameră la Waldorf și după aceea au venit o mulțime de oameni. Mulți dintre prietenii lui și ai mamei. A venit și Brad Patterson. Nu l-am mai văzut de la... de foarte multă vreme.

–Cine-i ăla?

Alex părea distras. Televizorul mergea, iar el urmărea știrile. Stătea în picioare, în boxeri și șosete, încheind nasturii unei cămăși proaspăt scrobite. Iar în timp ce vorbea cu ea își lega cravata.

–Este un prieten de-al lui Jack. Prietenul lui cel mai bun, de fapt. Am crescut împreună. L-ai cunoscut la înmormântarea lui Jack. Locuiește în San Francisco. Probabil că nu ți-l mai amintești.

La înmormântarea lui Jack veniseră foarte mulți oameni, iar Alex nu era niciodată atent la detaliile de genul acesta sau la oamenii care nu prezentau interes pentru el. Din punctul lui de vedere, Brad s-ar fi încadrat perfect în această categorie.

–Nu, nu mi-l amintesc. O să fii gata la timp?

Părea îngrijorat. Pentru el, aceasta era o seară importantă. Era vorba despre un dineu oferit de unul dintre partenerii principali ai firmei, pentru un client cu care

tocmai semnaseră un contract. Iar Alex nu dorea să întârzie. Însă Faith întârzia rar.

–Voi fi gata într-o jumătate de oră. Fac rapid o baie și îmi aranjez părul. Cum a fost la Chicago?

–Obositor. Dar necesar. A fost bine.

N-o întrebă nimic despre înmormântare, însă pentru Faith asta nu era o surpriză. Din momentul în care hotărâse că nu merge, încetase să se mai gândească la acest lucru.

Faith intră în baie și, întocmai după cum promisese, ieși o jumătate de oră mai târziu, purtând o rochie de cocktail din mătase neagră și un șirag de perle, fardată și cu părul pieptănat drept pe spate. Părea mai degrabă una dintre fiicele lui Alex decât soția lui. Ambele fete moșteniseră părul blond al mamei lor. Alex o cântări apreciativ din cap până în picioare, încuviință cu o mișcare a capului, însă nu spuse nimic. Ar fi fost plăcut să-l audă spunându-i că era frumoasă, dar el nu mai făcuse asta de multă vreme.

Ieșiră din casă cinci minute mai târziu și chemară un taxi. Dineul avea loc la zece cvartale mai jos, pe Park Avenue, iar Alex nu-i spuse nimic lui Faith în timp ce taxiul se îndrepta către centru. Însă ea nu remarcă acest lucru. Mintea ei era la un milion de kilometri distanță. Se gândea la Brad. Îi prinsese tare bine să stea de vorbă cu el toată după-amiaza. Nu se mai destăinuise cuiva în felul acesta de multă vreme. De când discutase ultima oară cu Brad, la înmormântarea lui Jack. Dintr-odată, simțea că există cineva care se interesa de viața ei, de grijile ei, de temerile ei, de lucrurile care chiar contau pentru ea. Găsise în Brad familia la care râvnea de atâta vreme și pe care simțea că o pierduse în ultimii câțiva ani. El îi amintea ceva ce ea uita uneori în ultima vreme – că exista cineva căruia îi păsa de ea și că era iubită.

capitolul 3

Alex plecă din nou la Chicago săptămâna următoare și, în mod surprinzător, după ce reveni acasă, chiar făcu efortul de a petrece ceva timp în compania lui Faith, peste weekend. Sâmbătă ieșiră la o plimbare prin Central Park, iar duminică seara luară cina mai devreme decât de obicei la un restaurant din apropiere. Alex petrecu ziua de duminică la birou, însă pentru Faith fusese o adevărată surpriză faptul că, atunci când se întoarse de la biserică, el se oferi să o scoată în oraș. Rareori se mai întâmpla ca Alex să petreacă ceva timp cu ea în weekenduri, iar acum că făcea acest lucru, Faith era impresionată. El plănuia să ajungă din nou la Chicago în săptămâna următoare.

Faith o sună pe Zoe luni seara și o întrebă dacă are timp liber. Lui Faith îi era dor de ea și îi propuse să-i facă o vizită, iar Zoe fu de-a dreptul încântată de idee. Ea și mama ei fuseseră întotdeauna apropiate. Îi sugeră lui Faith să vină la Providence marți seara. Dorea să stea la hotel cu mama ei, cu toate că avea două colege de cameră cu care se înțelegea bine. Iar Faith zâmbea atunci când închise telefonul și se duse să facă rezervarea camerei.

Marți seara, Faith coborî din avion, luă un taxi până în Providence și se prezentă la recepția hotelului. Zoe sosi o jumătate de oră mai târziu, ducând cu ea o geantă mică, în care avea cele necesare pentru o noapte. Dacă le priveai așa, stând la o șuetă, râzând, îmbrățișându-se și relaxându-se în intimitatea camerei de hotel, cele două păreau mai degrabă surori decât mamă și fiică. Ieșiră la cină în seara aceea, iar Faith profită de ocazie pentru a-i povesti despre înmormântarea lui Charles și despre revederea cu Brad. Le spusese ambelor fete povești interminabile din

copilăria ei alături de Jack și Brad, iar Zoe realiză fără nici un efort cât de fericită fusese mama ei să-și reîntâlnească vechiul prieten.

–Am discutat despre intenția mea de a-mi relua studiile, îi povesti Faith fiicei ei în timp ce luau desertul.

Ea și Zoe discutaseră despre acest lucru înainte ca Zoe să plece la Brown, iar Zoe găsise atunci că era o idee excelentă. Ulterior însă nu mai auzise nici o veste, iar acum se bucura să constate că mama ei nu abandonase această idee. Știa că mama ei avea nevoie de ceva cu care să-și umple viața.

–Cred că e o idee minunată, mamă, o încurajă Zoe. Știa cât de singură fusese mama ei de când ea și Ellie plecaseră de acasă. Ai făcut ceva în sensul ăsta, până acum? se interesă ea.

–Mă gândeam să fac rost de niște broșuri informative și să văd ce teste va trebui să dau. Va trebui să mă pregătesc pentru examenul de admitere la Drept. Nici măcar nu sunt sigură că voi reuși să-l trec, nu mai vorbesc de intrarea la facultate. Părea copleșită de emoții, dar entuziasmată în același timp, iar Zoe era de-a dreptul încântată. Faith părea mai fericită și mai însuflețită decât o văzuse Zoe de multe luni încoace. Aș putea să mă înscriu la câteva cursuri de drept general la NYU, la Școala de Pregătire pentru Continuarea Studiilor, continuă Faith, și să fac un curs de pregătire pentru examenul de admitere, de care aș avea nevoie. N-am luat încă o decizie, dar ar fi tare plăcut; și mult mai interesant decât lecțiile de bridge pe care consideră tata că ar trebui să le iau.

Și, zicând acestea, îi zâmbi lui Zoe cu mâhnire.

–Așa te vreau, mamă! Însă imediat ce rosti aceste cuvinte, frumușica blondă, care semăna cu mama ei ca două picături de apă, se încruntă. Știa ce obstacole avea de înfruntat Faith. La rândul ei, și Faith știa ce o așteaptă. Tatei i-ai spus? se interesă Zoe.

–Nu încă. Am discutat despre asta cu ceva timp în urmă. N-a fost prea încântat.

Cuvintele lui Faith erau departe de a reda adevărata dimensiune a situației, iar Zoe știa foarte bine acest lucru.

–Nici nu mă miră. Deloc! Domnul Insensibil nu agreează ideea ca tu să devii independentă, mamă. Tot ce vrea el de la tine este să stai acasă și să-i porți lui de grijă!

–Nu-i frumos să spui așa ceva despre tatăl tău! spuse Faith din loialitate față de soțul ei. Însă știau amândouă foarte bine că era perfect adevărat. De fapt, continuă Faith, chiar mi-a sugerat să mă implic în mai multe acțiuni caritabile. Îi place să mă știe ocupată.

–Atâta vreme cât nu faci ceva care să-l amenințe pe el. Fiica ei era surprinzător de perspicace, reflectă Faith. Zoe își continuă ideea: Și, la urma urmei, ai făcut destulă muncă de caritate. Ai avut grijă de noi toți, acum a venit timpul să te ocupi și de tine.

Zoe era întotdeauna prima care să susțină cauza mamei sale, iar între ea și tatăl ei exista un război ce dura de ani de zile. Spunea fără ocolișuri că tatălui ei nu-i păsa decât de munca lui. Din punctul de vedere al lui Zoe, de când se știa ea, tatăl ei fusese un participant pasiv la viața familiei lor. Însă era perfect conștientă de faptul că mama lor le fusese întotdeauna alături. Ea și sora ei mai mare aveau divergențe aprinse pe această temă. Eloise își apărase întotdeauna cu convingere tatăl, cu toate că o iubea și pe mama ei. Însă Zoe vorbea deschis despre indisponibilitatea afectivă a tatălui lor și considera că mama lor avea parte de un tratament dintre cele mai aspre.

–Eu chiar îmi doresc să faci asta, mamă. O să te bat la cap până rezolvi problema.

–Tu și Brad..., zâmbi Faith. Și ce se întâmplă dacă nu mă descurc la test? E posibil ca nici măcar să nu intru. Tu ai mai multă încredere în mine decât am eu însămi. O să vedem.

În plus, încă nu discutase cu Alex despre intenția ei. Era esențial să facă acest lucru.

–Astea sunt doar pretexte, mamă. O să intri sigur. Cred că o să fii un avocat nemaipomenit. Și nu-l lăsa pe tata să te descurajeze. Dacă te hotărăști, el nu mai poate face nimic ca să te oprească. O să fie nevoit să se împace cu ideea.

–Poate că ar trebui să te las să discuți cu el problema asta, o tachină Faith. În sinea ei însă, îi era recunoscătoare lui Zoe pentru votul de încredere și pentru susținerea pe care i-o oferea. Zoe fusese întotdeauna susținătorul ei cel mai loial din familie.

Faith o întrebă apoi despre școală, despre cursuri și despre prietenii ei. Au fost ultimele persoane care au părăsit restaurantul, după care s-au întors la hotel și au discutat ore întregi. În noaptea aceea, au dormit împreună în patul uriaș din camera de hotel, iar Faith îi zâmbi lui Zoe în timp ce se lăsă în voia somnului, gândindu-se cât de norocoasă era. Fiicele ei fuseseră cel mai grozav cadou pe care i-l oferise Alex. Spera să ajungă cât de curând la Londra, să o vadă și pe Eloise. Fata promisese să vină acasă de Ziua Recunoștinței, iar pe Faith o bătea gândul să se ducă pe la ea câteva zile, după aceea. Avea tot timpul din lume la dispoziție. Însă acest lucru avea să se schimbe, în caz că se întorcea la școală.

Zoe plecă în dimineața următoare, la ora nouă. Avuseseră timp doar cât să pregătească niște omletă, niște brioșe englezești și un ibric de ceai, înainte ca Zoe să-i dea mamei ei un sărut și o îmbrățișare, iar apoi să părăsească în fugă camera de hotel. La ora zece, Faith se afla în drum spre aeroport, adâncită în propriile ei gânduri. Pe drumul de la aeroport către casă, îl rugă pe șoferul de taxi să o ducă la NYU. Trecu pe la Facultatea de Drept, adună un braț de broșuri și fluturași, precum și câteva informații cu privire la testele pe care urma să le dea, după care se opri la Școala de Pregătire pentru Continuarea Studiilor

și luă și de acolo niște broșuri. Iar când ajunse acasă sună la Columbia.

Împrăștie pe birou toate materialele informative pe care le adusese cu ea și începu să le studieze copleșită de emoție. Una era să facă rost de informații și cu totul altceva era să se ducă la școală. În plus, tot nu avea idee cum să-l convingă pe Alex să accepte. Zoe era de părere că ar fi trebuit să-l pună în fața faptului împlinit, însă Faith găsea ideea lipsită de delicatețe și chiar de politețe. Avea și el un cuvânt de spus în această privință. Ea urma să-și asume o importantă responsabilitate, mai ales dacă se înscria la facultate din toamna următoare. Urma să aibă teme, examene, să dedice multe ore studiului. Nu avea să mai fie la fel de disponibilă ca până atunci și știa că, pentru Alex, aceasta era o schimbare majoră. Încă reflecta la toate aceste lucruri atunci când aruncă o privire întâmplătoare pe monitorul calculatorului și văzu că primise un nou e-mail. Presupuse că era de la Zoe, dădu click pe fișierul de corespondență și fu deopotrivă de surprinsă și încântată să afle că mesajul era de la Brad.

Bună, Fred. Ce mai faci? Ce mai e nou? Ai făcut rost de broșuri? Dacă nu, mișcă-ți fundul de pe scaun chiar în momentul ăsta și ieși din casă. Nu vreau să știu nimic despre tine până nu-ți vei fi făcut investigațiile. N-ai timp de pierdut. Poate că vei putea să începi cursurile de pregătire în ianuarie. Grăbește-te!

În rest, ce mai e pe la tine? M-am bucurat să te văd săptămâna trecută. Arăți mai bine ca niciodată. Părul tău mai e la fel de lung cum era odată? Voi fi bucuros să ți-l vopsesc în verde oricând dorești, fie că este sau nu Sărbătoarea Sfântului Patrick. Sau poate preferi un roz de Ziua Îndrăgostiților? Roșu și verde de Crăciun? Dacă m-ajută memoria, eu zic că verdele te prinde tare bine.

De când m-am întors, sunt copleșit de treburi. Lucrez la cazul despre care ți-am povestit. Bietul puști este speriat de moarte. Trebuie s-o scot la capăt de data asta. Nu-i ușor. Apropo, ce fel de drept te interesează? Cred că ai fi grozavă în rolul de avocat specializat pe cazurile de infracționalitate juvenilă, asta dacă nu cumva preferi o specializare mai bănoasă. În cazul ăsta, ar trebui să iei legătura cu Pam. Dreptul corporatist este interesant, deși pe mine, unul, nu mă pasionează. Dar e posibil ca ție să-ți placă...

Acum trebuie să mă întorc la lucru. Hai, fugi la școală! Ai grijă de tine. Ține-mă la curent. Cu dragoste, Brad.

Faith fixa monitorul cu un zâmbet pe chip. Apăsă imediat pe butonul de răspuns. Era foarte mândră de faptul că avea deja broșurile de la NYU pe birou și că putea să-i dea această veste lui Brad. În timp ce tasta mesajul, se simțea ca un copil.

Bună, Brad. Tocmai m-am întors din Providence. M-am distrat de minune cu Zoe aseară – cină, sporovăială, o grămadă de chicoteli și îmbrățișări. Ea îți susține ideea. M-am oprit pe la NYU în drum spre casă – ai face bine să fii mândru de mine în clipa asta!! – și am făcut rost de broșuri, mii de broșuri, și de informațiile de care aveam nevoie. Apoi am sunat la Columbia și le-am cerut și lor informațiile necesare. Nu sunt sigură dacă e cazul să mă înscriu la mai multe facultăți. Oricum, mi-am făcut datoria. O să citesc broșurile cu atenție săptămâna aceasta. Alex este la Chicago. Încă nu i-am spus. Nu știu sigur cum va reacționa – sau, de fapt, știu. O să-mi facă un scandal monstru. E posibil să pună piciorul în prag. Și pe urmă? Nu merită să pornim al treilea război mondial, pentru o miză atât de banală precum

cariera mea în drept. S-ar putea ca, odată ajunși în acest punct, să se termine tot bâlciul. Rămâne de văzut.

Îmi place ideea ta, cu specializarea pe infracționalitate juvenilă. Cel puțin sună bine. Nu știu sigur ce anume implică. Însă am avut întotdeauna o slăbiciune pentru copii. Bine, în momentul ăsta eu pun căruța înaintea cailor. Mai întâi, Alex. Apoi, examene, înscrieri... O să intru oare??? Și dacă nu intru??? Parcă aș fi din nou la liceu.

Cu un an înainte trecuse prin adevărate clipe de agonie cu Zoe, în timp ce aștepta să primească vești de la colegiile cele mai importante de pe lista fetei. Dintre toate opțiunile, Brown fusese preferata ei, iar Zoe fusese de-a dreptul extaziată să afle că a fost acceptată. Alex și-ar fi dorit ca ea să meargă la Princeton, Harvard sau Yale și fusese profund dezamăgit atunci când ea le refuzase pe toate trei în favoarea Universității Brown. El urmase Universitatea Princeton și de aceea și-ar fi dorit ca Zoe să meargă tot acolo, însă Zoe rămăsese fermă pe poziții, în ciuda faptului că tatăl ei spunea despre Brown că este o „școală de hipioți". Zoe îi râsese în nas. După spusele ei, Brown fusese „prima alegere a tuturor".

Altfel, nimic nou pe aici, își continuă Faith mesajul către Brad. *Nici o veste de la Eloise. Presupun că e bine. Adoră Londra. Aș vrea să merg la ea în vizită, cât încă mai am timp. Dacă încep școala, o să fiu extrem de ocupată.* Simplul fapt că le vorbea lui Brad și lui Zoe despre planurile ei, făcea ca acestea să devină reale. *Dacă mai ajungi la New York, dă-mi un telefon. Între timp, treaba cu e-mailurile este distractivă. Mai trimite-mi un e-mail când ai timp. Știu cât ești de ocupat, așa*

că nu-ți face griji. Oricând îmi vei scrie, mesajul tău va fi bine-venit. Cu mult drag, Fred.

Și zâmbi din nou, în timp ce se semna.

Tocmai răsfoia una dintre broșuri, atunci când computerul ei prinse glas și o anunță din nou: „Aveți mail!" Zâmbi și dădu din nou click pe iconiță. Probabil că era la birou când primise e-mailul ei, dat fiind că Brad deja îi răspunsese.

Bravo ție! Acum, citește broșurile și înscrie-te la niște cursuri la Școala Pregătitoare pentru semestrul următor. N-are ce să-ți strice și, în plus, o să-ți intri în ritm. Și mai dă-l naibii pe Alex! Fred, el nu poate să ia decizii în locul tău. N-are nici un drept să te oprească, dacă tu îți dorești într-adevăr acest lucru, iar eu cred că ți-l dorești. O să se obișnuiască până la urmă cu ideea. Dacă ai avea și tu o slujbă, ai fi și tu ocupată și prinsă cu alte treburi. Nu poți să stai acolo, plimbându-te prin casă și așteptându-l să vină acasă doar ca să poți fi la cheremul lui! Ai și tu nevoie să-ți trăiești propria viață! El și-o trăiește pe a lui. Acum e timpul să ți-o trăiești și tu pe a ta! Trebuie să fug. Mai vorbim curând. Înscrie-te! Să fii cuminte! Cu dragoste, Brad.

Era plăcut să primească vești de la el și să-i scrie la rândul ei. Șterse schimbul lor de mailuri, mai ales partea cu „mai dă-l naibii pe Alex", care suna ca o replică pe care i-ar fi spus-o Jack. Petrecu restul după-amiezii lecturând broșurile. Însă nu suflă o vorbă despre acest lucru atunci când Alex o sună de la Chicago în seara aceea. O chestiune atât de delicată precum sugestia că ea urmează să-și reia studiile trebuia să fie discutată față în față. Iar vineri seara, când Alex se întoarse acasă, părea extenuat.

Faith trebuia să se înregistreze la serviciul de colectare a datelor[1] până la întâi decembrie. Înscrierile la facultate trebuiau făcute până la întâi februarie. Urma să primească un răspuns în aprilie. Completase deja formularele de înscriere la două cursuri de drept general în ianuarie și la un curs intensiv de pregătire pentru examenele LSAT[2], care urma să înceapă foarte curând și avea să dureze opt săptămâni, exact la timp ca să poată participa la examenul LSAT după Crăciun. Dar Faith nu expediase încă formularele. Chiar își dorea să discute cu Alex mai întâi. Iar în seara aceea, odată ajuns acasă, el nu avea chef de nimic altceva decât să mănânce și să meargă la culcare. Sâmbătă merse la birou, unde rămase până târziu. Era deja duminică atunci când Faith simți că poate în sfârșit să aducă vorba despre problema ei. Alex citea *Sunday Times*, iar meciul de fotbal începuse și bâzâia în televizor atunci când Faith îi aduse soțului ei o cană cu supă și un sendviș. El nu ridică privirile din ziar și nici nu-i spuse nimic atunci când ea se așeză în fața lui, răsfoind agitată secțiunea de recenzii literare și ediția de duminică a revistei *Times*.

–M-am văzut cu Zoe săptămâna asta, începu ea, atunci când el dădu sonorul mai tare la televizor. Arată grozav

[1] În original, Law School Data Assembly Service (LSDAS) – un serviciu care colectează informațiile din dosarul de admitere la Facultatea de Drept al fiecărei persoane înscrise, întocmește un raport pentru fiecare student în parte, după care trimite respectivul raport la fiecare dintre universitățile la care se înscrie persoana interesată. Intrarea în acest sistem nu este opțională, ci obligatorie pentru toți cei care doresc să urmeze cursurile unei universități autorizate. (n.tr.)

[2] Law School Admission Test – test standard, care se organizează de patru ori pe an în centre de testare din lumea întreagă. Este conceput pentru candidații la facultățile de drept și evaluează competențe precum înțelegerea unui text citit, logica și raționamentul verbal. Acest test face parte din procesul de admitere la facultățile de drept din Statele Unite, Canada, Australia, dar și din alte țări. Un aplicant nu are voie să participe la testul LSAT de mai mult de trei ori într-un interval de doi ani. (n.tr.)

și îi place tare mult acolo, continuă Faith, încercând să se facă auzită.

Îi răspunse fără să o privească:

–Știu, mi-ai spus deja. Cum stă cu notele?

–Bine, cred. O să înceapă examenele semestriale cât de curând.

–Sper că-și vede de treabă pe acolo și nu-și face de cap.

Zoe fusese întotdeauna o elevă-model, iar Faith nu avea nici un fel de grijă în această privință. Căuta prilejul de a discuta cu Alex despre propriile ei studii, însă nu era ușor să găsească o modalitate de a-i atrage atenția de la televizor sau de la ziar. Părea ca hipnotizat de amândouă și avea o stivă întreagă de materiale de citit alături. Trebuia să intervină ceva mai dur la un moment dat: el nu avea de gând să-și îndrepte atenția spre ea dacă nu-l forța. Mai aștepta cinci minute, după care se hotărî să-l abordeze.

–Vreau să discut ceva cu tine, începu Faith cu prudență. Simțea că i se umezesc palmele și spera ca Alex să fie rezonabil. Uneori, nu era deloc ușor să discuți cu el, iar ea începea să se întrebe dacă nu cumva era cazul să mai aștepte, când în sfârșit el își îndreptă atenția către ea și luă o înghițitură lungă de supă.

–Bună supa!

–Mulțumesc. Am discutat cu Zoe despre NYU.

Făcuse saltul, dar acum simțea că plonjează către o groapă cu ciment. Înțelegea acum de ce Zoe îl numise în felul acela. Uneori până și ei i se părea că Alex e lipsit de sentimente. Faith își spunea în sinea ei că asta nu era din cauză că nu-i păsa de ele, ci pur și simplu pentru că avea treburi mai importante pe cap. Asta își spusese întotdeauna – ei înșiși și fetelor. Alex nu era o persoană ușor abordabilă, pentru nici una dintre ele, decât poate cel mult pentru Eloise, care părea să știe cum să-i intre pe sub piele. Însă acum Faith era cea care trebuia să-l convingă. Nimeni altcineva nu avea s-o facă în locul ei.

–Se gândește să se transfere? Alex părea șocat. Parcă spuneai că îi place acolo. Eu i-am spus doar să meargă la Princeton sau Yale!

–Nu, spuse Faith pe o voce aproape șoptită. Nu este vorba despre ea. E vorba despre mine.

–Ce-i cu tine?

Figura lui era complet inexpresivă. Și deodată, Faith simți că-i vede pe Brad și pe Zoe veghind-o și spunându-i ce avea de făcut.

–Aș vrea să iau niște cursuri la NYU.

Știa că vestea avea să pice ca o bombă pentru Alex.

–Ce fel de cursuri?

Dintr-odată devenise bănuitor.

–Niște cursuri de drept general la Școala de Pregătire pentru Continuarea Studiilor. Par foarte interesante, adăugă ea cu nervozitate. Alex o privea fix și numai încântat nu părea.

–E ridicol, Faith. Ce nevoie ai să studiezi dreptul? La ce-ți trebuie? De ce nu faci mai bine un curs la muzeu? Ar fi mult mai interesant pentru tine.

Alex încerca să-i abată atenția, înainte ca ea să apuce să-și facă pledoaria. Dar Faith știa că trebuie să-l forțeze s-o asculte. Tot ce mai putea face acum era să se roage ca el să fie de acord. Prin natura mariajului lor, de douăzeci și șase de ani încoace, el avea drept de veto asupra a tot ceea ce întreprindea ea. Acum era prea târziu ca să mai schimbe ceva. Totul pornise de la ideea că trebuie să existe un acord reciproc în privința multor decizii, iar peste ani devenise limpede pentru toată lumea faptul că Alex instaurase un regim dictatorial. Până la urmă, el avea ultimul cuvânt, el stabilea regulile. Și dat fiind trecutul ei psihologic, ea acceptase acest lucru.

–Am făcut o grămadă de cursuri la Met[1]. Vreau să fac ceva mai interesant.

[1] Muzeul Metropolitan de Artă din New York (n.tr.)

Faith tocmai scosese cuiul de la grenadă. Tot ce mai avea de făcut acum era să arunce bomba către Alex.

–Și apoi? Care-i scopul final, Faith?

Știa răspunsul înainte ca ea să spună ceva, însă voia să îl audă din gura ei.

–Vreau să mă înscriu la drept în toamnă.

Rosti aceste cuvinte cu o forță șoptită și fără să se scuze, ținându-și respirația.

–E absurd! Am mai avut discuția asta. O femeie de vârsta ta nu are ce să caute la facultatea de drept, Faith. N-o să te angajeze mai nimeni după ce termini facultatea. O să fii prea bătrână!

–Și totuși, eu aș vrea să fac asta. Cred că va fi fascinant. Și poate că se va găsi cineva care să mă angajeze. La urma urmei, nu sunt chiar atât de bătrână, spuse ea, urmându-și cu încăpățânare scopul pe care și-l stabilise în sfârșit, indiferent de ceea ce credea soțul ei.

–Asta e irelevant. Ai idee măcar câtă muncă presupune acest lucru? În următorii trei ani o să stai închisă în casă, studiind pe rupte. Și după aceea? Îți găsești o slujbă și muncești paisprezece ore pe zi? N-o să mai poți călători, n-o să mai poți ieși seara în oraș... O să-mi spui că nu putem primi vizite sau merge undeva pentru că ai examene. Dacă într-adevăr asta îți doreai să faci, ar fi trebuit să te gândești înainte să se nască fetele. Puteai să termini dreptul atunci când te-ai apucat de el. Dar n-ai făcut-o! Acum e prea târziu. Trebuie să te împaci cu ideea!

–Nu e deloc prea târziu! Fetele au plecat de-acasă, Alex. Nu mai am nimic de făcut. Și pot jongla cu programul meu și cu studiile, astfel încât să putem ieși seara în oraș. De călătorit nu mai călătorim niciodată împreună, cu excepția celor câteva săptămâni pe perioada verii, iar atunci am să pot pleca. Îți promit, o să fac tot ce-mi stă în putere să-mi organizez programul în așa fel încât să nu te afecteze în nici un fel pe tine.

Îl privi cu lacrimi în ochi; zadarnic însă.

–E imposibil! izbucni el în cele din urmă. N-are nici un rost să fim căsătoriți dacă ai de gând să fii indisponibilă în următorii trei ani! Ai putea la fel de bine să fii la închisoare sau la facultatea de medicină. Nu-mi vine să cred cât de nerezonabilă ești! Cum poți măcar să sugerezi așa ceva? Ce se întâmplă cu tine?

–Mă plictisesc de moarte, recunoscu ea calm. Tu ai munca ta și viața ta, Alex, adăugă, citându-l pe Brad. Mi-aș dori să le am și eu pe ale mele. Vechile mele prietene fie au slujbe, fie au copiii încă acasă. Sunt ocupate, iar eu nu vreau să iau lecții de bridge, să fac muncă de caritate sau să iau cursuri la Met. Vreau să fac ceva adevărat. Și deja am făcut un an la drept. Dacă mi se recunoaște, e posibil să reduc perioada de studii cu un an.

–E prea târziu pentru toate astea, urlă el la ea, trântind cana goală de supă lângă el. Părea să se simtă vizibil amenințat de ceea ce-și propusese ea. Probabil realiza că asta însemna că Faith va avea o viață personală, asupra căreia el nu va mai avea la fel de mult control.

–Nu e prea târziu! Am patruzeci și șapte de ani. O să am cincizeci când o să trec examenul de barou.

–*Dacă* treci examenul de barou. Nu e ușor să treci de el, să știi!

Insinua că nu era capabilă să ia examenul, iar asta era tot o modalitate de a-și exercita controlul asupra ei. Nu-i scăpase câtuși de puțin subînțelesul cuvintelor lui. Dar se forță să rămână calmă. Știa că era singura strategie posibilă pentru a câștiga acest război.

–Alex, este important pentru mine.

Modul în care rostise aceste cuvinte îl reduse pe soțul ei la tăcere. Nu pentru mult timp însă.

–O să mă gândesc la toate astea, Faith. Dar eu cred că planul tău este complet nesăbuit!

Părea extrem de nervos în momentul acela și dădu sonorul televizorului atât de tare încât nu era chip să mai

discute cu el. Dar măcar reușise să-i comunice ceea ce avea de gând și știa că acum trebuia să-i lase un răgaz de gândire. Ceea ce avea să decidă în cele din urmă era o cu totul altă poveste. Dar despre asta putea să se certe cu el la momentul respectiv. Și Zoe intenționa să discute cu tatăl ei pe aceeași temă. Dorea să-i ofere mamei ei o mână de ajutor pentru a-l convinge, de vreme ce pentru ea era atât de important să obțină acordul lui. Faith simțea că are nevoie de aprobarea lui înainte să-și poată permite să facă lucrul pe care și-l dorea atât de mult.

Faith se retrase în tăcere în biroul ei și dădu click pe căsuța de e-mail.

Știri de la Hiroshima, își începu ea e-mailul către Brad. *Am aruncat bomba. I-am spus lui Alex. E furios. Nu crede că o să intru la facultate și că am să iau examenele sau baroul. Spune că e o pierdere de vreme și un mare dezavantaj pentru el. Nu câștig nici un concurs de popularitate. Și nu cred că o să fie de acord. Mi-aș dori în continuare să fac asta, însă nu pot dacă el se opune: n-ar fi corect față de el. La urma urmei, sunt căsătorită, iar el are tot dreptul să se aștepte la anumite lucruri din partea mea. Alex spune că o să fiu prea ocupată cu învățatul ca să mai ieșim în oraș seara, sau ca să mai plec în călătorii cu el – argumente destul de rezonabile dacă stai să te gândești, cu atât mai mult după ce voi începe facultatea. E o corvoadă constantă. În orice caz, vom vedea. Până la urmă, poate chiar mă înscriu la lecțiile alea de bridge. Mai vorbim curând. Sper că la tine sunt toate bune. Cu dragoste, Fred.*

Faith își mai verifică e-mailul în după-amiaza aceea, însă nu primi nici un răspuns de la Brad până târziu în noapte. Alex nu vorbi cu ea toată după-amiaza și luară cina într-o liniște glacială. Curând după aceea, se duse

la culcare fără să-i adreseze nici un cuvânt. Urma să plece de acasă la patru dimineața, ca să zboare spre Miami, pentru niște întâlniri pe care și le stabilise acolo în următoarele două zile. După cum vedea el lucrurile, Faith întrecuse măsura, iar ei îi era cât se poate de limpede că el era mânios acum. Acum o pedepsea.

La New York era aproape miezul nopții când sosi e-mailul lui Brad.

Dragă Fred, nu contează ce e corect față de el. Cum rămâne cu ce-i corect față de tine? Nu mai suntem în Evul Mediu! Sau suntem??? Alex al tău îmi amintește de Pam și de toate argumentele pe care mi le-a servit în momentul în care m-am hotărât să lucrez pe cont propriu. E dreptul tău să-ți urmezi visul. Nu-i corect din partea lui să-ți stea în cale. Îi înțeleg temerile, dar eu sunt convins că te vei descurca de minune. Și deși n-o va recunoaște, sunt convins că și el gândește la fel. Probabil că decizia ta reprezintă o amenințare pentru el. Așa că nu renunța! Nu te da bătută! În calitate de frate mai mare autoproclamat, îți interzic să iei lecții de bridge! Du-te la facultate, ca o fată cuminte ce ești! Fii fermă pe poziții!

Eu sunt la birou, lucrez până târziu. Mâine avem o audiere pentru un caz nou. Un puști de cincisprezece ani acuzat că a violat o fată de opt. Detest cazurile de genul ăsta! Am fost numit din oficiu. Puștiul pare un băiat la locul lui, dar e clar că are niște probleme serioase. A fost intens abuzat acasă. Copiii se comportă așa cum sunt învățați și cum s-au purtat alții cu ei. O să te sun la un moment dat săptămâna aceasta și vom discuta atunci despre cum stau lucrurile acolo, la tine.

Vorbim curând. Cu dragoste,
Brad.

Bineînțeles, avea dreptate. Faith știa asta. Dar pentru el era ușor de zis, iar pentru ea era greu de trăit în tensiunea asta. La urma urmei, era căsătorită cu Alex, iar el era încă vizibil supărat pe ea la ora trei în dimineața următoare, atunci când se trezi să se pregătească de călătorie. Faith se trezi și ea, așa cum făcea întotdeauna când pleca el din oraș, și îi pregăti cafea și pâine prăjită. Însă și din cauza orei matinale, și din cauza discuției din ziua precedentă, el nu-i adresă nici un cuvânt, ci îi aruncă doar o privire încruntată înainte de a ieși pe ușă, la ora patru. Nu avură timp să reia discuția privind planurile ei de studii, însă Alex lăsase să se înțeleagă foarte clar că el vedea toată această situație ca pe o declarație de război. Faith fu abătută toată dimineața și îl sună pe Brad la birou în după-amiaza aceea. Era tare plăcut să-i audă vocea. Bărbatul tocmai se întorsese de la tribunal.

–Mă bucur că m-ai sunat, spuse el, încercând să nu pară distrat. În jurul lui se petreceau o mulțime de lucruri, dar pe el îl îngrijora soarta ei și dorea să-i ofere susținere. Toată ziua mi-am făcut griji în privința ta, adăugă el.

–Cu toate problemele pe care le ai acum pe cap, mă simt vinovată și pentru simplul fapt că te-am sunat.

Dar se simți deodată recunoscătoare pentru bucuria de a-l avea din nou în viața ei. Era genul de telefon pe care i l-ar fi dat lui Jack. Dorea să-i împărtășească gândurile și sentimentele ei și să audă părerea lui.

–Alex se poartă complet irațional, Fred. Știi și tu asta la fel de bine ca mine. Cum de i-ai permis să se poarte așa vreme de atâția ani? Pentru numele lui Dumnezeu, nu ești sclava lui, nu ești proprietatea lui! Ești soția lui. Trebuie să audă și ceea ce-ți dorești tu!

–Nu i-a spus nimeni asta până acum, spuse Faith, zâmbind cu tristețe în timp ce îl asculta pe Brad.

–În cazul ăsta tu ar trebui să o faci! Nu cunosc o altă femeie care ar accepta atâta nedreptate din partea lui. Pam m-ar ucide dacă i-aș spune eu ce să facă. Am avut

discuțiile noastre destul de aprige și ne-am certat luni la rând atunci când am părăsit firma tatălui ei, dar, cu toate acestea, mi-a respectat dreptul de a face ceea ce-mi doream. Nu i-a convenit, dar a înțeles că până la urmă trebuia să se împace cu ideea și să trăiască cu asta. Nu poți să-l lași să-ți dicteze ce să faci!

–Întotdeauna a făcut asta. La asta se așteaptă din partea mea, spuse ea, jenată de ceea ce tocmai recunoscuse.

–Atunci fă-l să ajungă în secolul ăsta, Fred. Asta e treaba ta în situația dată. S-ar putea ca asta să i se pară o veste proastă, însă sclavia a dispărut demult!

–Nu și pentru el, spuse ea, pentru ca în clipa imediat următoare să fie cuprinsă de remușcări. N-ar trebui să spun asta. Pur și simplu e obișnuit să aibă lucrurile sub control la birou și se așteaptă să fie la fel și acasă.

–Ascultă, și mie mi-ar plăcea să fiu regele Californiei sau poate chiar președintele Statelor Unite, dacă n-ar fi o meserie atât de ticăloasă, dar este puțin probabil să se întâmple vreuna dintre situații. Tuturor ne-ar plăcea să învârtim lumea pe degete dacă ni s-ar oferi o șansă. Însă nu putem să ne dictăm viața unul altuia. Ce fel de viață vei avea dacă nu-ți urmezi visul? Ce ai să faci în următorii patruzeci de ani? O să stai acasă și o să te uiți la televizor?

–Cred că el așa își imaginează.

Părea descurajată, știa că Brad are dreptate. Însă el nu-l cunoștea pe Alex. Avea să-i facă viața un calvar dacă nu proceda cum hotăra el. Așa era întotdeauna.

–Nu poate să-ți facă așa ceva! Nu poți să-i permiți acest lucru! Și n-o să te las eu! Cred că nu degeaba am venit la înmormântarea lui Charlie. Cred că Jack m-a trimis la tine să-ți dau o mamă de bătaie!

–E, uite asta-i chiar o perspectivă interesantă, spuse ea râzând. Poate că ai dreptate.

–Ce-ar spune Jack dacă i-ai povesti toate aceste lucruri? o întrebă Brad. Era o întrebare interesantă, iar Brad știa răspunsul înainte ca ea să rostească acele cuvinte.

–Ar fi nebun de furie. Nu-l plăcea pe Alex. Și nici Alex nu avea o părere prea bună despre el. Erau întotdeauna gata să sară unul la gâtul celuilalt.

–Și nu degeaba, dacă Alex îți făcea toate astea și pe vremea când trăia Jack. Nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce-ar spune Jack?

Brad își dorea ca Faith să mediteze puțin la asta. Știa că fratele ei avea o mai mare putere de convingere în comparație cu el.

–Mi-ar spune exact ce mi-ai spus și tu: să mă duc la școală.

–Cu asta mi-am încheiat pledoaria!

–Tu nu ești obligat să trăiești alături de Alex.

–Poate că nici tu n-ar trebui să o faci. Dacă nu se poate purta ca o persoană decentă, civilizată, înseamnă că nu te merită. Și cred că și Jack ar fi spus același lucru.

–E posibil. Dar uită-te lângă cine a trăit el. În comparație cu Debbie, Alex pare un om alături de care e chiar ușor să trăiești. Ea era o persoană cu mult mai irațională decât Alex al meu.

–Uite ce e, eu nu-mi doresc decât ca tu să fii fericită. Și nu-mi păreai prea fericită când te-am văzut ultima oară. Păreai plictisită, tristă și singură. Dacă asta îți dorești, mergi mai departe. Mai mult decât orice, ai nevoie de un vis. Cu toții avem nevoie de așa ceva. Visul meu este aici. N-am fost niciodată mai fericit în viață decât sunt acum, de când am deschis această firmă.

Singura problemă era că tot trebuia să se întoarcă acasă seara; însă nu-i spuse lui Faith acest lucru. Dacă ar fi putut să doarmă la birou, ca s-o evite pe Pam, ar fi făcut-o. În ultima vreme, lucrurile ajunseseră la un prag aproape intolerabil. El și Pam erau, după cum ar fi spus englezii, precum „brânza și creta"[1]. Nu era cea mai grozavă

[1] În original, „*chalk and cheese*" – expresie idiomatică. Aici: ca uleiul și apa, care nu au nimic în comun. (n.tr.)

combinație, însă părinții lui avuseseră parte de un divorț urât pe când el nu era decât un adolescent, iar el nu dorea să aibă parte de aceeași experiență. Așa că ajunsese la un compromis în privința neînțelegerilor sale cu Pam. Ea era cea care se tot lega de el în ultima vreme, plângându-se de tot ceea ce făcea el și certându-se cu el pe tema lipsei lui permanente de acasă. Și avea dreptate. El nu-și dorea să stea acasă. Dar nu avea intenția s-o părăsească și știa că nici n-o s-o facă vreodată. Era mai simplu așa.

–Chiar așa rău arăt? Faith părea abătută. Nu sunt chiar atât de nefericită, Brad. Doar că eu și Alex mai avem și noi neînțelegerile noastre în anumite privințe...

–Și, în plus, el nu îți e niciodată alături. Tu singură ai spus-o. Nici măcar nu te-a însoțit la înmormântarea lui Charlie. Asta ce mai înseamnă?

El știa mai bine ca oricine ce înseamnă tensiunile de cuplu.

–Ți-am spus doar: trebuia să fie la Chicago. Avea niște întâlniri la Unipam.

–Și ce? Puteau să mai aștepte o zi. Charlie nu avea să fie înmormântat decât o dată. Ți-ar fi prins bine sprijinul lui.

–M-am descurcat... plus că ai fost tu acolo.

–Și mă bucur că am fost. Ascultă, nu sunt eu cel mai în măsură să-ți critic căsnicia. Nici propria mea relație nu e vreun motiv de laudă. Tot ce vreau să spun este că, dacă el nu-ți este alături în cea mai mare parte a timpului, înseamnă că-ți este dator. Nu poate avea și una, și alta. Nu poate să-și vadă de propriile lui interese în cea mai mare parte a timpului și, cu toate acestea, să se aștepte ca tu să stai mereu acasă ca să-l aștepți pe el. Dacă el are viața lui, și tu trebuie s-o ai pe a ta.

–El nu vede lucrurile în felul acesta.

Faith părea descurajată.

–O să le vadă, dacă refuzi să te dai bătută. Îți promit. Trebuie să-ți aperi propriile interese!

–Nu-i așa ușor, spuse ea mâhnită.

Alex avea o voință de fier și avea s-o chinuie până ce ea urma să cedeze, așa cum se mai întâmplase și înainte.

–Știu că e greu, Fred. Dar merită. Nu ai de ales. Dacă nu rămâi fermă pe poziții, viața ta va fi nefericită, iar apoi te vei simți deodată bătrână și tristă. În joc sunt sănătatea ta mintală și binele tău.

–Faci ca totul să sune ca o chestiune de viață și de moarte, zâmbi ea, stând la biroul ei micuț și gândindu-se la el. Era un prieten de toată isprava.

–În unele privințe, așa și este. Vreau să te gândești foarte serios la acest lucru.

–O să mă gândesc. Ceea ce-i spusese Brad avea logică, doar că tot nu știa cum avea să-l convingă pe Alex. Dar poate că Brad avea dreptate – poate dacă se înarma cu suficientă energie și convingere, avea să reușească în cele din urmă. Măcar merita să încerce. Ție cum îți merge? se interesă ea.

–Sunt ocupat până peste cap. Este o nebunie aici. Am vreo șase cazuri noi, importante. Suntem în rahat până la urechi!

–Ce noroc pe tine! S-ar zice că te distrezi de minune, spuse ea, nu fără o oarecare invidie.

–Așa este.

Mai discutară preț de câteva minute, după care el trebui să plece, însă promise să îi scrie sau să o sune curând, iar ea știa că se va ține de cuvânt. Se dovedise extrem de săritor în ultimele două săptămâni. O ajutase să se concentreze, să gândească în perspectivă și îi oferise putere, dragoste și susținere. Era o combinație imbatabilă, drept pentru care îi era recunoscătoare. Mai mult decât atât: îi dăduse puterea de a decide să-l înfrunte pe Alex. Și să câștige.

capitolul 4

Când Alex se întoarse de la Miami, era într-o dispoziție înfiorătoare. Faith îl cunoștea suficient de bine cât să nu pună întrebări. Evident, întâlnirile nu decurseseră conform planului. Îi pregăti cina în liniște și, imediat ce termină ultima înghițitură, Alex se ridică de la masă, urcă la etaj, făcu un duș și se duse la culcare. În timpul cât luaseră masa, nu-i adresase nici măcar un cuvințel. Abia în dimineața următoare, la micul dejun, o întrebă cum se simte.

–Bine, răspunse ea, turnându-i o ceașcă de cafea. Îi pregătise terci de ovăz, fructe de pădure și brioșe, iar Alex părea într-o dispoziție ceva mai bună. N-a fost o călătorie prea reușită, așa-i? îl întrebă, iar el clătină din cap, fără să-i ofere însă alte detalii. Așa era el. Când lucrurile nu mergeau așa cum și-ar fi dorit, nu avea niciodată prea multe de spus. Iar dacă mergeau bine, ea își dădea seama de asta din purtarea lui, pentru că, altminteri, el ținea veștile doar pentru el.

–Am vorbit cu Eloise la Londra, îl anunță Faith în timp ce el citea *Wall Street Journal*. Nu dădea semne că ar fi auzit-o și trecură mai bine de cinci minute până când o întrebă din spatele ziarului:

–Ce făcea?

–Bine. Faith era obișnuită cu stilul lui și știa ce voia el să afle, de fapt, așa că adăugă: Vine acasă de Ziua Recunoștinței, într-un weekend prelungit.

–Bine. Puse ziarul jos și se ridică în picioare aruncând o privire mai întâi la ceasul de la mână, iar apoi la soția sa: N-am timp să discut acum cu tine, Faith. Dar voiam să te anunț că m-am gândit mult la ce am vorbit amândoi.

–Despre ce?

–Despre planurile tale idealiste de a te întoarce la școală. Vreau să știi foarte clar că eu, unul, nu voi fi de acord în ruptul capului. Va trebui să-ți găsești altceva de făcut.

Și fără a aștepta vreun comentariu din partea ei, se răsuci pe călcâie și ieși din încăpere. Iar felul în care făcu acest lucru o înfurie pe loc. Altădată, ar fi fost distrusă. De data asta însă, din motive știute numai de ea, era din cale-afară de furioasă și îl urmă în hol. Alex tocmai își îmbrăca impermeabilul: afară turna cu găleata.

–Nu poți să-mi întorci spatele în felul ăsta, Alex. Și aici nu e vorba despre planuri idealiste. Este un lucru rezonabil pe care doresc să-l fac. Sunt dispusă să muncesc pentru asta și, în același timp, să fac în așa fel încât nici relația noastră să nu aibă de suferit.

El se uită la ea cu privirea aceea de gheață care o reducea la tăcere de ani buni:

–Eu, nu. N-am de gând să-mi împart viața cu o studentă cu normă întreagă, cu tot stresul și toate tâmpeniile pe care le implică acest statut. Ești soția mea, Faith. Ai obligația să-ți asumi partea ta din această afacere!

–Și tu la fel! replică ea fără să se lase intimidată. Nu este corect! De ce nu poți să-mi acorzi respectul cuvenit ca om și să realizezi că am nevoie să-mi umplu viața cu ceva, că am nevoie să fac ceva inteligent, acum că fetele au plecat pe drumul lor?

–Dacă ai probleme cu adaptarea la noul tău statut, du-te la psihiatru! Nu te-apuca să faci lucruri necugetate în încercarea de a-ți recăpăta tinerețea! Realitatea e că nu poți!

–Te porți de parcă aș avea o sută de ani! Încă n-am ajuns acolo!

–Știu foarte bine ce vârstă ai, Faith! Nu mai ești o puștoaică, deci nu te purta ca atare! Nu ești copil. Tot proiectul ăsta al tău este copilăresc și imatur. Poartă-te ca un adult! Fetele tale au plecat de acasă, au viața lor.

Tu ești femeie măritată. Ai niște responsabilități față de mine. Nu ți le poți îndeplini dacă ești la școală.

Totul se învârtea în jurul lui. Ca întotdeauna!

–La urma urmei, care e problema ta? Că nu pot face față unui dineu ocazional pentru că sunt la facultate? Doar nu plec pe Lună, pentru numele lui Dumnezeu! O să fiu aici! Ți-am mai spus: pot să fac lucrurile să meargă.

Părea disperată și era pe punctul de a izbucni în plâns. Alex nu fusese niciodată până atunci atât de nerezonabil. Pe de altă parte însă, nici ea nu-l provocase vreodată într-o asemenea măsură.

–Habar n-ai despre ce vorbești, Faith! Facultatea de drept îți consumă toate resursele. N-o să mai ai timp de altceva. Și am și eu ceva de zis în problema asta!

–Iar eu nu am? îl întrebă, cu lacrimi în ochi.

–Nu în situația dată. Și cu asta am încheiat discuția, din punctul meu de vedere. Găsește-ți altceva de făcut!

Acestea fiind zise, înainte ca ea să mai apuce să mai spună ceva, Alex deschise ușa de la intrare și păși afară în ploaie, în timp ce Faith rămase privind pierdută în urma lui. Domnul Insensibil. Zoe avea dreptate.

Alex închise ușa ferm în urma lui, iar Faith se întoarse în bucătăria confortabilă, cu lambriuri de lemn, și se așează. Vesela de la micul dejun era încă pe masă, iar tot ceea ce putea face Faith acum era să plângă. Cu suspine grele, îndelungi, sfâșietoare. Se simțea de parcă fusese trimisă la închisoare. Alex se purta cu ea de parcă era proprietatea lui, ca și cum ceea ce simțea sau dorea ea nu avea nici o importanță. Niciodată în viața ei nu se simțise atât de lipsită de putere. Încă mai plângea când, în cele din urmă, se ridică în picioare, puse vasele în mașina de spălat și urcă în dormitorul lor.

Rămase acolo, în picioare, vreme îndelungată, privind pe fereastră, la ploaia care cădea. Era extrem de deprimată. Iar când Brad îi trimise un e-mail în după-amiaza aceea,

nu răspunse. Simțea că îl dezamăgise și pe el. Avea așteptări mari de la ea, însă nu-l cunoștea pe Alex. Nimeni nu-l cunoștea. Nu așa. Alții îl considerau o persoană rezonabilă, inteligentă și grijulie. Nimeni altcineva în afară de Faith și fetele ei nu știa cât de rece era sau putea să fie. Totul trebuia să fie așa cum dorea el. Zoe avusese nenumărate certuri cu el pe tema asta, pentru ca în cele din urmă să renunțe să mai discute cu el. Îl ignora complet. Numai Eloise părea capabilă să comunice cu el. Alex privea lumea lor ca pe propriul fief, iar Faith se simțea ca o sclavă a lui. Brad avea dreptate.

Faith fu deprimată în următoarele două zile, iar cei doi soți abia dacă își vorbiră la micul dejun și la cină. În cele din urmă, la două zile după ce Alex îi prezentase acel ultimatum, Brad îi trimise lui Faith un nou e-mail.

Hei, ești bine? Ai devenit foarte tăcută dintr-odată. S-a întâmplat ceva? Îmi fac griji pentru tine. Dă-mi un semn de viață. Cu dragoste, Brad.

Cu un oftat prelung, Faith începu să tasteze. Numai că nu avea prea multe de spus.

Am pierdut războiul. Alex mi-a spus că dreptul iese din discuție. După părerea lui, studiile mele intră în conflict cu responsabilitățile pe care le am față de el. N-a vorbit cu mine toată săptămâna. Și-a dat verdictul și asta a fost tot. Iar acum mă simt deprimată. În plus, pe aici a plouat toată săptămâna. Sunt demoralizată și mă simt ca naiba. Sunt dezgustată de toate. Acum ce mai am de făcut pentru tot restul vieții? Cu dragoste, Fred.

Răspunsul lui veni aproape instantaneu. Era la birou când venise e-mailul de la ea. Imediat ce-l citi, se întristă

profund. Se gândi să o sune, dar în cele din urmă se hotărî să-i scrie un nou e-mail.

Nu sună prea bine. Ține-te tare, Fred! Ești deprimată pentru că simți că ai pierdut controlul asupra vieții tale. Și pe bună dreptate. Chiar l-ai pierdut. Eu nu-ți spun ce să faci. Numai tu poți decide. Dar dacă îl lași să-ți facă asta, să-ți dea ordine și ultimatumuri, o să fii deprimată mult timp de-acum încolo. Extrem de deprimată. Simți că poți face ceva ca să recâștigi puțin teren? Orice ți se pare confortabil. Tu decizi ce anume și în ce măsură. Cert e că trebuie să faci ceva. Nu-l poți lăsa să te trateze ca pe un copil. Sau chiar mai rău, ca pe un obiect. Și el trebuie să respecte nevoile tale. Iar dacă el nu e-n stare, măcar tu trebuie să ți le respecți. Dacă nu, vei plăti scump. Eu știu cum e, am trecut prin asta. Pare extrem de riscant să întinzi coarda, mai ales cu oameni ca el și ca Pam. Dar dacă nu o faci, ești pierdută. Și nu e bine deloc să ajungi până acolo.

Gândește-te ce ai de făcut pentru a deține ceva mai mult control – sau chiar mult mai mult, dacă vrei –, iar apoi ține-te de nas și aruncă-te în gol. Merită. O să-ți fiu alături cât de mult pot. Acum, ia-ți umbrela și ieși la o plimbare. S-ar zice că ai nevoie de puțin aer curat. Eu voi fi aici dacă ai nevoie de mine. Iar dacă îl omori, te voi apăra. Omucidere justificată, fără îndoială. Caz deschis și închis la loc. Cu dragoste, Brad.

Faith zâmbi în timp ce citea, apoi șterse mesajul pentru ca nimeni să nu poată vedea ce scrisese Brad. Partea legată de uciderea lui Alex putea să le întristeze pe fete – pentru a nu spune decât atât. Apoi se hotărî să-i urmeze sfatul. Își puse cizmele și un fâș, după care ieși din casă. Brad avea dreptate, avea nevoie de aer curat. În plus, avea

timp să reflecteze. Coborî pe Lexington Avenue, după care urcă pe Fifth Avenue, pe lângă parc. Nu realiză în timp ce mergea, dar plecase de acasă de două ore, iar asta îi făcuse extrem de bine. Brad avea mare dreptate. Trebuia să recupereze ceva teren. Alex o trata de parcă era proprietatea lui, de parcă era un obiect pe care îl cumpărase. Iar ea nu mai era dispusă să-i permită acest lucru. Pentru ea, era o schimbare uriașă. Sperase ca el să fie de înțeles și să accepte, dar de vreme ce n-o făcuse, acum știa ce avea de făcut. Avea de gând să trimită formularele de înscriere pentru Școala Pregătitoare și pentru cursurile intensive pentru LSAT. Măcar era un început. Putea decide mai târziu ce avea de făcut în legătură cu facultatea de drept. Dar așa, avea o alternativă. Cursul de pregătire pentru LSAT urma să înceapă săptămâna viitoare și nu era nevoie ca Alex să afle. Îi mai rămâneau încă trei luni pentru a ajunge pe aceeași lungime de undă cu Alex, pentru a lua testul LSAT, pentru a completa cererile de înscriere și pentru a lua singură o decizie. Înscrierea la facultatea de drept avea să-i ofere mai multe alternative și simpla decizie de a merge la cursurile Școlii Pregătitoare îi dădea sentimentul de control.

Expedie formularele chiar în după-amiaza aceea. Când căzură în interiorul cutiei poștale, Faith rămase acolo, în ploaia torențială, și zâmbi. Avea un nod de neliniște în stomac, dar în același timp avea o inimă mai ușoară și o minte mai limpede. Știa că făcuse ceea ce trebuie. O luă la fugă spre casă și, odată ajunsă, îl sună pe Brad. El răspunse pe linia de interior.

–Am făcut-o! strigă ea cu exuberanță, iar el realiză imediat cine era la telefon. Faith se simțea ca un copilaș care tocmai câștigase concursul de ortografie la școală. Premiul întâi.

–Ce-ai făcut? întrebă el cu un zâmbet, lăsându-se pe spate în scaunul său și balansându-l pe două picioare.

–Ai avut dreptate. Mai întâi, am ieșit la plimbare în ploaie. O plimbare lungă. Apoi m-am întors acasă, am înșfăcat formularele și le-am expediat. Pur și simplu le-am pus în cutia poștală de la colțul străzii și m-am simțit minunat. Cursurile de pregătire pentru LSAT încep săptămâna viitoare. N-am de gând să-i spun nimic lui Alex, am să mă duc pur și simplu.

Se simțea lipsită de sinceritate, dar puternică și mult mai stăpână pe situație.

–Măcar am făcut ceva ca să recapăt controlul. Mă simt din nou om.

Era uimită cât de repede îi aduseseră alinarea acțiunile pe care le întreprinsese, scoțând-o din copleșitoarea depresie în care fusese până atunci.

–Mă bucur, Fred. Îmi făceam griji pentru tine. Nu păreai în apele tale. De fapt, se gândi Brad, asta era puțin spus. Și sunt atât de mândru de tine! o asigură el.

–Mă simt ca naiba, și asta de câteva zile bune. Ție cum îți merge, apropo? Iartă-mă că nu vorbesc decât despre mine. Toată săptămâna am fost dată peste cap.

–Nici nu mă mir. Micul lui discurs nu era tocmai conceput să te facă să te simți bine. Știu cum e, am trecut și eu prin asta cu Pam, când am plecat de la firma tatălui ei. Amenințări, ultimatumuri, sentiment de vinovăție, acuzații – am crezut că Pam dă divorț dacă demisionez. Dar în cele din urmă, am știut că trebuie să risc. Dacă n-aș fi făcut-o, mi-aș fi pierdut respectul față de mine, iar viața mea ar fi luat-o la vale cu totul.

–Tu ai mai mult curaj ca mine, spuse ea, impresionată de povestea lui. Pam părea o scorpie în toată regula și chiar așa și era.

–Te descurci bine. Pentru astăzi acordă-ți un A plus. Chiar sunt mândru de tine, Fred.

–Mulțumesc, și eu mă simt mândră de mine. Dacă nu mi-ai fi spus ceea ce mi-ai spus, încă aș mai sta aici, plângând cu lacrimi amare. Brad detesta să o știe în starea

aceea și se bucura că îi fusese de ajutor. Îți mulțumesc, Brad, mai adăugă ea.

Încă nu făcuse nimic concret pentru a-l sfida pe Alex, însă apucase să-și întindă aripile puțin. Suficient cât să-și recapete respectul de sine.

–Cu plăcere, îi răspunse el cu blândețe. Ea îl făcea să se simtă util și important. Era un sentiment plăcut, care îl făcea să se simtă și mai apropiat de ea.

–Cum merge la muncă?

Faith părea din nou veselă și interesată de soarta lui. Și prinsese viață.

–Nebunie ca întotdeauna. Săptămâna viitoare avem procesul cu puștiul acuzat de crimă de gradul unu. Am multe lucruri de pus la punct până atunci.

–Crezi că vei câștiga?

–Sper. El contează pe asta. Și eu la fel. O să fie al naibii de greu. El e un copil bun, merită o pauză după tot balamucul ăsta. N-a fost ceva premeditat, dar în clipa când îi pui o armă în mână unui copil – de fapt, dacă pui o armă în mâna oricui – lucrurile o iau razna și cineva ajunge să fie rănit. Așa se întâmplă mereu în situațiile de genul ăsta. Dar mai bine nu mă provoca să spun tot ce am de spus... Așadar, care-i următoarea mișcare, Fred? Sper că n-ai de gând să-i spui lui Alex că ai trimis formularele.

–Nu încă, recunoscu ea cu sinceritate. Detesta să-l mintă pe soțul ei în legătură cu pregătirea pentru LSAT. Avea să dispară de-acasă câte trei ore în fiecare dimineață, iar el n-avea să știe niciodată despre asta. Alex suna rareori acasă în timpul zilei, poate cel mult ca s-o anunțe că intervenise o schimbare de planuri. Iar ea avea să ajungă acasă înainte de ora prânzului. N-are rost să mă cert cu el deocamdată, continuă ea discuția cu Brad. Așa nu vom face decât să ne aducem unul pe altul în pragul nebuniei. Poate că examenul LSAT o să fie, oricum, prea greu pentru mine. O să văd cum mă mai simt după ce fac cursul.

–O să te descurci foarte bine, spuse el cu toată convingerea.

Faith era una dintre cele mai inteligente femei pe care le cunoștea. Întotdeauna avusese rezultate bune la școală și, în afară de asta, mai intrase o dată la drept.

Știau amândoi însă că în cele din urmă trebuia să-l înfrunte pe Alex, iar în mintea lui Brad nu exista nici o îndoială că ea avea să fie admisă la drept. După aceea, ea trebuia să se decidă. Lui Faith nu-i venea să creadă cât de bine se simțea acum, de când trimisese formularele de participare la cursuri. Depresia ei dispăruse cu totul. Nu se mai simțea lipsită de putere și de apărare.

–Ai făcut ceea ce trebuia să faci, Fred, o asigură el cu blândețe în glas. Acum aș face bine să mă întorc la treburi, adăugă cu regret. Aș prefera să stau de vorbă cu tine, dar mă cheamă datoria.

–Îți mulțumesc, Brad. O să mai vorbim curând, promise ea.

În restul după-amiezii Faith pierdu vremea prin casă, iar atunci când Alex se întoarse de la birou o găsi într-o dispoziție surprinzător de bună. Cânta în bucătărie, în timp ce pregătea cina.

Alex remarcă acest lucru de îndată ce intră în bucătărie:

–Ești binedispusă. Ce-ai făcut azi? întrebă el prudent, în timp ce ea îi zâmbea.

Se aștepta să continue tensiunile din dimineața aceea. În loc de asta, ea părea relaxată și veselă.

–Nimic deosebit. Am ieșit la o plimbare lungă și am rezolvat câteva treburi, spuse ea vag. Nu-i plăcea deloc să-l mintă, însă nu avea de ales.

–A plouat toată ziua, spuse el, părând suspicios, ca și cum n-ar fi crezut-o.

–Știu, am făcut o plimbare grozavă prin ploaie, spuse ea, punând mâncarea pe masă.

Nu-i povesti despre discuția avută cu Brad. Nu avea nici un motiv s-o facă. Brad devenise prietenul ei secret și un susținător de nădejde al cauzelor ei, întocmai cum fusese și în copilărie. Era o relație nevinovată. Și, oricum, pe Alex nu l-ar fi interesat subiectul. Nu manifestase niciodată nici cea mai mică curiozitate față de prietenele ei, cu excepția cazurilor când soții lor erau persoane importante. Prietenele ei femei nu prezentau nici un fel de interes pentru el. Nici Brad nu ar fi prezentat mai mult interes, de vreme ce nu era decât un prieten din copilărie al lui Jack.

Alex nu mai insistă să afle cauza bunei ei dispoziții. În loc de asta, mâncă în tăcere, iar ea îl întrebă cum mergea proiectul Unipam. El păru încântat de interesul manifestat de ea și îi făcu un rezumat al modului în care evoluase proiectul. Era una dintre serile acelea rare când chiar discutau unul cu celălalt. Și până la finalul serii ea chiar se simți mai apropiată de el și îl iertă pentru atitudinea pe care o avusese cu privire la înscrierea ei la facultate. Încă mai spera să-l poată convinge în următoarele luni. În seara aceea, se duseră la culcare devreme și, așa cum se întâmpla în momentele când el își mai deschidea câte puțin sufletul în fața ei, Faith se surprinse cuibărindu-se lângă el. Făcură dragoste, iar actul lor se dovedi, ca întotdeauna, oarecum superficial și nu deosebit de creativ, dar în același timp fu confortabil, plăcut și familiar. Dacă Alex ar fi stat să mediteze puțin la asta, ar fi înțeles cât de mult conta să dea dovadă de mai multă căldură în relația cu soția lui. Iar cu puțin mai mult efort, ei chiar ar fi putut să se bucure unul de compania celuilalt. Însă el nu stătea să se gândească prea mult la relația lor – n-o făcuse niciodată. Pentru el, căsătoria era un lucru despre care considera că i se cuvine, tot așa cum considera și despre Faith.

Lunea următoare, Faith începu cursurile de pregătire pentru LSAT; experiența era emoționantă și copleșitoare,

totodată. Cantitatea de informație care trebuia absorbită era incredibilă. Faith nu-și putea imagina cum avea s-o scoată la capăt în numai opt săptămâni. În fiecare zi, după cursuri, se întorcea acasă înainte de ora unu.

Săptămânile următoare, până la Ziua Recunoștinței, se scurseră fără nici un incident între ea și Alex. Ea era deosebit de atentă, ca să nu-l enerveze, iar el era mulțumit și convins că soția lui înțelesese în sfârșit cum stau lucrurile. Ce-i drept, ea înțelesese, dar nu așa cum își imagina el. În plus, Alex era, la rândul lui, ocupat. În acest răstimp, zbură la Boston și Atlanta și făcu încă o călătorie scurtă la Chicago. Faith era prinsă la curs. Celelalte două la care se înscrisese nu începeau până în ianuarie. Pe lângă asta, Faith începuse să facă pregătirile pentru Ziua Recunoștinței și era încântată de ideea că le va revedea pe Eloise și pe Zoe. Vorbi cu Brad o dată sau de două ori, iar el continuă să îi trimită e-mailuri, însă nu prea des. Era ocupat până peste cap cu procesul lui, iar până la încheierea acestuia, cu două zile înainte de Ziua Recunoștinței, Faith abia dacă mai primi vești de la el. Spre încântarea ei și ușurarea lui Brad, clientul lui fusese achitat de acuzația de crimă de gradul unu. Fusese, în schimb, acuzat de omucidere, primise o sentință de trei ani cu eliberare condiționată și i se luau în calcul cele șapte luni petrecute în închisoare înainte de proces. Era o victorie importantă pentru Brad.

–Era cât pe ce, îi mărturisi el cu ocazia primului telefon pe care i-l dădu după aflarea verdictului. Juriul s-a retras șase zile pentru deliberare. Mama puștiului ajunsese în pragul isteriei, iar el era speriat de moarte. De fapt, nici eu nu eram mai prejos. Alegerea juriului era greu de intuit. Erau o grămadă de argumente solide, de ambele părți. Dar până la urmă, totul e bine când se termină cu bine. O să aibă parte de o Zi a Recunoștinței extrem de plăcută, concluzionă Brad, ușurat. Tu ce mai faci?

–Fetele vin acasă mâine. Abia aștept să le văd. O să luăm cina împreună, aici, doar noi patru.

Nu aveau o familie mare. Părinții lui Alex muriseră cu ani în urmă, iar acum nici din familia ei nu mai rămăsese nimeni.

–Tu ce faci, Brad? îl întrebă ea, fericită să-l audă.

Nu mai avusese nici o veste de la Brad de câteva zile bune. Iar discuțiile cu el deveniseră un obicei în ultima lună, un obicei care ei îi era foarte drag. Era greu de crezut că el dispăruse din viața ei atâția ani. Acum se simțea ca și cum își regăsise fratele demult pierdut și îi plăcea tare mult să discute cu el. Brad îi dădea sfaturi utile și un sentiment de mulțumire sufletească. Alături de copiii ei, Brad era unul dintre principalele motive de pe lista ei de lucruri pentru care se simțea recunoscătoare la această Zi a Recunoștinței.

–Pam organizează o cină în toată regula, spuse Brad, cu o voce obosită, ca răspuns la întrebarea ei. Ultimele două săptămâni fuseseră de-a dreptul chinuitoare pentru el – cu procesul și așteptarea verdictului, ca să nu mai vorbim despre orele interminabile de pregătire de dinaintea procesului. Cred că a invitat vreo treizeci sau patruzeci de persoane, continuă el. Le-am pierdut numărătoarea cu ceva timp în urmă. A invitat câțiva colegi de la birou. Bineînțeles, vor veni și tatăl ei, mama ei vitregă, copiii lor, niște prieteni vechi... Și vreo două persoane pe care nu le-am cunoscut până acum, probabil din consiliile și comisiile ei. Pam adoră să aibă mulți invitați.

–Și tu? îl întrebă Faith pe o voce blândă.

Era genul de voce care îl mângâia întotdeauna. Faith era una dintre persoanele care aduceau mereu liniște și ofereau alinare tuturor. Avea acel ceva matern care îl emoționase întotdeauna pe Brad și, în același timp, o feminitate naivă care o făcea să pară mai tânără decât era în realitate.

–Sincer? Aș prefera să-mi petrec sărbătorile în liniște, alături de câțiva oameni pe care îi iubesc cu adevărat. Însă Pam s-ar simți trădată dacă nu i s-ar da șansa să transforme totul într-un eveniment fastuos. Așa e ea. Oricum, de dimineață am de lucru la birou. Am mult de recuperat după ce am fost îngropat până peste cap în procesul ăsta...

–De Ziua Recunoștinței? Nu poți să-ți iei un weekend liber? Pari extenuat.

Brad zâmbi:

–Chiar așa și sunt, Fred. Sunt obosit până în măduva oaselor. Însă mai sunt și alți copii care depind de mine. Nu-mi permit să abandonez cazurile lor pe perioada sărbătorilor. Mă pot folosi de intervalul ăsta ca să recuperez timpul pierdut...

–Cu băieții cum a rămas? Vin acasă?

–Sunt prea departe ca să poată veni. Jason și Dylan stau în Zambia. Nu pot să-i învinuiesc. Dacă am să pot, o să încerc să fac un drum până acolo după întâi ianuarie, să-i văd. Trebuie să fie grozav. Lor le place tare mult. Ai fost vreodată acolo?

–Eu, nu. Alex a fost. El a mers acum câțiva ani într-o expediție safari împreună cu un grup de prieteni. Am vrut să-l însoțesc și eu. Dar nici una dintre celelalte soții nu mergea. Așa că, în loc de asta, am plecat într-o excursie cu fetele, în Bermude.

–Acolo e ceva mai multă civilizație, zâmbi Brad. La ce oră sărbătoriți Ziua Recunoștinței? se interesă el, căscând.

Nu că l-ar fi plictisit ea, pur și simplu era extrem de obosit după proces. După perioadele lungi de încordare maximă, relaxarea era întotdeauna totală. Tot ce-și dorea să facă în acele momente era să meargă acasă, să facă un duș și să se urce în pat. Însă vrusese să o sune pe Faith înainte și să sărbătorească victoria împreună cu ea. Oricât de curios ar fi putut părea, în perioada aceasta Brad

se surprindea adesea făcându-și griji în privința ei dacă treceau mai mult de două zile fără a lua legătura prin telefon sau e-mail.

–De regulă, noi luăm masa pe la mijlocul după-amiezii – cam pe la trei. E o oră destul de ciudată, dar fetelor așa le place. Apoi, pe la cinci sau șase, putem merge la un film sau, dacă nu, ele pot ieși în oraș cu prietenii lor. Programul tău care e?

–Cina începe la ora șapte. Pe la opt mâncăm. O să te sun înainte să plec de la birou. Probabil tu vei fi terminat deja până la ora aceea, înainte ca eu să ajung acasă, să-mi reîncarc bateriile și să mă întâlnesc cu prietenii lui Pam. După felul cum vorbea, ai fi zis că e un străin în propria lui casă. Iar în ultima vreme, uneori chiar așa și era. Apropo, cum merg cursurile? schimbă el subiectul.

Faith îi scrisese câteva e-mailuri pe această temă și, judecând după ceea ce îi scria, părea că avea parte de o nouă provocare și că asta o făcea să se simtă nespus de bine.

–Grozav! Dar al naibii de înspăimântător. Nu m-am mai concentrat așa de tare de ani de zile.

Iar atunci când Alex nu era prin preajmă, studia și acasă.

–Sunt mândru de tine, Fred, îi spuse el din nou ceea ce-i spunea adesea. Și chiar era mândru de ea.

Încheiară conversația câteva minute mai târziu. În seara aceea, Faith făcu ordine în camerele fetelor, unde aranjă vaze cu flori proaspete. Își dorea ca totul să fie perfect la întoarcerea lor acasă, iar atunci când intră în propria ei cameră, Faith se simțea fericită și relaxată. Începu să-i spună ceva lui Alex, dar apoi realiză că el adormise cu o carte în mână. Faith luă cartea și o așeză ușor pe noptiera de lângă pat, după care stinse lumina de pe partea lui. Așa cum stătea întins acolo, Alex părea calm și frumos, iar Faith nu putu să nu se întrebe în sinea ei de ce era atât de rigid câteodată și de ce se purta atât de dur cu ea și cu fetele. Apoi, se gândi deodată la Charles Armstrong.

În unele privințe, opiniile lui Alex nu erau prea diferite de ale lui. Și Charles avea așteptări enorme de la copiii lui, își dorea ca ei să muncească din greu, să ia note mari, să aibă succes... Asta era ceea ce pretindea Charles de la Jack, pe vremea când era tânăr, cu toate că în privința lui Faith avea mult mai puține pretenții, de vreme ce ea nu era „decât" o fată. Alex avea aceleași idei învechite, deși puțin modificate, dat fiind că avea fiice în loc de fii și aștepta de la ele la fel de mult cum ar fi așteptat de la niște fii. Pe de altă parte, o trata pe Faith cam în aceeași manieră în care Charles o tratase pe mama ei, de parcă uneori nici n-ar fi existat, ca și cum n-ar fi înțeles nimic din ce făcea el, ca și cum, într-un fel, ea era mult mai nepriceputădecât el. Era o formă subtilă de subestimare care pe Faith o deranja pe vremea când era copil. Pe atunci, o irita faptul că mama ei îi permitea lui Charles să o trateze astfel. Iar acum, Faith realiza că și ea făcuse exact același lucru. Îi permisese lui Alex s-o umilească, s-o critice, s-o subaprecieze și chiar s-o ignore. Însuși faptul că îl lăsase să-i interzică să urmeze dreptul era ceva ce mama ei ar fi făcut. Iar atunci când se strecură în pat alături de Alex, în timp ce el sforăia ușor, Faith își jură în sinea ei să nu-l lase să procedeze la fel cu ea. Sorții începeau ușor să se întoarcă în favoarea ei.

Nu se putu abține să nu se întrebe în sinea ei dacă nu cumva se măritase cu Alex tocmai pentru că semăna atât de mult cu Charles. Tăcerea și răceala lui îi erau atât de familiare – cu toate că nu fuseseră atât de evidente la început. Însă ceva din felul de a fi al lui Alex trebuie să-i fi atins o coardă sensibilă. Ceea ce o speria acum cel mai tare era faptul că se transformase în mama ei – tocmai persoana cu care nu și-ar fi dorit în ruptul capului să semene. Principala diferență era că mama ei se văitase și se plânsese întruna, pentru ca apoi să devină înverșunată, iar în cele din urmă să se împace cu propria soartă și să sufere în tăcere. Era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit

Faith. Mama ei păruse complet neajutorată în fața comportamentului autoritar al lui Charles – un model pe care Faith nu-și dorea să-l instituie pentru fetele ei. În ochii lor, Faith și-ar fi dorit să întruchipeze demnitatea, integritatea și tăria de caracter. Pentru ea însă, era o bătălie permanentă. Una pe care Alex nu-i permitea s-o câștige. De mulți ani încoace, între ei se ducea un război tăcut. Insensibilul, cum îl numea Zoe. Trist era că Alex nu era complet insensibil – undeva în adâncul ființei lui exista acel suflet cald pe care Faith îl cunoscuse și îl iubise la începutul căsniciei lor. De-a lungul anilor însă, sufletul acela cald fusese acoperit de straturi de gheață. Acum, era greu să mai ajungă până la el și numai foarte rar reușea să-l mai întrezărească.

În seara aceea, în timp ce se lăsa cuprinsă de mrejele somnului, Faith speră să aibă parte de o Zi a Recunoștinței reușită. Nu exista nici un motiv pentru care să nu fie așa, cu atât mai mult cu cât aveau să vină fetele acasă. Dintr-odată, la gândul că le va avea din nou în preajma ei, se simțea din nou utilă. Ele aveau nevoie de ea sau, cel puțin, avuseseră la un moment dat, și vor avea nevoie și acum, cel puțin pentru câteva zile. Simplul gând că ele vor veni acasă o făcea să se simtă fericită și iubită în siguranță. O întrista să realizeze că Alex n-o mai făcea să se simtă astfel. Singura bucurie care îi mai rămăsese acum erau fetele ei.

capitolul 5

Faith constată cu uimire că, în cele doar câteva luni care trecuseră de la plecarea lor de acasă, atât Eloise, cât și Zoe deveniseră niște tinere independente. Eloise plecase la Londra în septembrie, iar Zoe, la Brown, în august și amândouă se schimbaseră considerabil într-un timp extrem de scurt. Eloise devenise dintr-odată o femeie stilată și sofisticată. Pierduse câteva kilograme și-și cumpărase o garderobă nouă din magazinașele londoneze. În afară de asta, își adora slujba. Cunoscuse o grămadă de oameni și avea un nou iubit – un tânăr englez angajat tot la Christie's. Și cu toate că era fericită să afle că fiicei ei îi merge atât de bine, pe Faith o durea să realizeze cât de gol devenise cuibul ei în realitate. Mai mult decât atât – așa avea să rămână. Eloise plănuia să rămână la Londra timp de încă doi sau trei ani, dacă nu chiar mai mult, după care se gândea, eventual, să-și găsească o slujbă la Paris sau Florența. Îi plăceau enorm lucrurile pe care le învăța și oamenii cu care lucra. În lumea ei, totul era perfect.

Iar lui Zoe îi plăcea enorm la Brown. Era întocmai cum sperase să fie. Își concepuse un plan de studiu în domeniul artelor frumoase, cu o specializare secundară în economie. După terminarea studiilor își dorea să conducă o galerie de artă sau să-și deschidă o firmă de achiziții de obiecte de artă pentru marii colecționari. Deși avea numai optsprezece ani, își stabilise deja calea pe care o avea de urmat.

Faith savura din plin plăcerea de a le avea pe amândouă acasă. Căminul lor părea din nou plin de gălăgie și râsete, ușile se închideau și se deschideau cu zgomot, fetele urcau și coborau scările în goană și, târziu în noapte, Faith le auzi pe amândouă în bucătărie. Alex

adormise deja. El și Eloise avuseseră o discuție lungă și tainică în biroul lui, în timp ce Faith și Zoe stătuseră de vorbă în camera ei. Faith coborî scările în vârful picioarelor, cu intenția de a li se alătura fetelor.

–Bună, mamă.

Zoe ridică privirile spre ea cu un zâmbet larg. Stătea sus pe blatul bufetului, mâncând cu lingura înghețată direct din cutie, în timp ce Eloise era tolănită pe un scaun, sorbind dintr-o cană cu ceai.

–Chiar e grozav să vă văd pe amândouă aici, le zâmbi Faith. Fără voi, casa asta e ca un cavou.

Zoe îi oferi o lingură cu înghețată, iar ea o luă și apoi sărută părul lung și blond al lui Zoe, care îi ajungea până la talie. Eloise tocmai și-l tunsese scurt pe al ei și îi venea tare bine.

–Ce planuri aveți pentru weekendul ăsta? întrebă, așezându-se la masă alături de Eloise și zâmbindu-i. Era o fată frumoasă, mai înaltă decât sora ei mai mică, deși nu cu mult. Amândouă moșteniseră înălțimea lui Alex și aspectul lui suplu și deșirat, silueta perfectă a mamei lor și chipurile aidoma cameelor. Amândurora li se propusese să lucreze ca modele la un moment dat, însă nici uneia nu îi surâsese o astfel de perspectivă, spre ușurarea lui Faith. Găsea lumea aceea destul de înspăimântătoare, plină nu doar de oameni care ar fi profitat de pe urma lor, dar și de pericole reprezentate de bărbați și droguri. Faith era perfect conștientă de faptul că avusese noroc cu ambele fete.

–Eu o să mă văd cu toți prietenii mei, anunță Zoe încântată. Toată lumea a venit acasă în vacanță.

–Și eu la fel, spuse și sora ei mai mare. Sunt o grămadă de prieteni cu care vreau să mă văd.

Deși unii dintre prietenii ei își găsiseră de lucru în alte orașe sau se înscriseseră la doctorat, mulți se aflau încă în New York. Eloise lucrase la New York pentru Christie's

timp de doi ani înainte să fie transferată. Pentru ea, aceasta părea slujba ideală.

–Mi-aș dori să puteți sta mai mult aici, amândouă, le mărturisi Faith cu melancolie în glas. E tare bine cu voi acasă. Nu-mi găsesc rostul când nu sunteți voi aici.

–Ar trebui să-ți găsești ceva de lucru, mamă, o sfătui Ellie, cu simț practic, iar Faith nu îndrăzni să-i spună că își reluase studiile și se pregătea să-și dea examenul LSAT în câteva săptămâni. Între timp, Zoe începuse să vorbească la telefon cu una dintre prietenele ei și nu auzea ce discutau ele două.

–S-ar putea să fac și asta la un moment dat, îi răspunse mama ei pe neașteptate. Tata e de părere că ar trebui să mă implic în activități caritabile sau să învăț să joc bridge.

–Ar fi drăguț, aprobă Eloise, sorbind din ceai, nedorind să contrazică spusele tatălui ei. De regulă, era de acord cu tot ce spunea el, din principiu. Întotdeauna fusese așa. Pentru ea, întreaga lume se învârtea în jurul lui. De partea cealaltă, Zoe critica aproape tot ce spunea sau făcea tatăl lor. Simțea că el nu le fusese niciodată alături, pe câtă vreme Ellie îl considera tatăl ideal. Ellie era mult mai critică în privința lui Faith, cu care avusese discuții extrem de aprinse în perioada adolescenței, spre deosebire de Zoe, care fusese întotdeauna de partea mamei ei, așa cum era, de altfel, și acum. Deși semănau foarte mult din punct de vedere fizic, fetele aveau personalități și opinii complet diferite, în orice privință.

Cele trei rămaseră în bucătărie preț de o oră, discutând verzi și uscate. În cele din urmă, Faith puse vasele în chiuvetă, stinse luminile și urcară împreună la etaj, retrăgându-se fiecare în camera ei. Faith se strecură în pat lângă Alex, iar în noaptea aceea dormi ca un prunc, împăcată cu gândul că fetele ei erau acasă. În dimineața următoare se trezi la ivirea zorilor, pentru a prepara dressingul,

a pune curcanul la cuptor și a face toate pregătirile necesare înainte ca ceilalți să coboare.

Luară un mic dejun târziu și rămaseră să citească ziarul în pijamale, în timp ce Faith verifică curcanul și aranjă masa în sufragerie. Zoe se oferi să o ajute, iar Ellie rămase să discute cu tatăl ei. Era o atmosferă degajată, de bună dispoziție, de care se bucurau cu toții, deopotrivă. Până și Alex părea încântat să-și petreacă timpul alături de ele. Trecuse de ora prânzului când urcară să se schimbe. De regulă, de Ziua Recunoștinței se strângeau în camera de zi la ora două și se așezau la masă la ora trei.

Când fetele coborâră din nou, îmbrăcate și aranjate, arătând foarte drăguț, se așezară lângă tatăl lor pentru a urmări împreună meciul de fotbal. Ellie, care era o microbistă înrăită, îi povesti tatălui ei că fusese la niște meciuri de rugby cu niște prieteni, dar, considera ea, pur și simplu nu exista comparație. Apoi, Zoe se duse s-o ajute pe Faith la bucătărie, iar până la ora trei lumânările erau aprinse, masa arăta nemaipomenit, iar ei erau gata să se așeze să mănânce. De regulă, în ziua aceea nu luau nici masa de prânz, nici cina. În schimb, târziu în noapte, ciuguleau din resturile de la masa de sărbătoare. Asta aproape că devenise o tradiție la ei, după ce mâncau toate felurile acelea sățioase pe care le pregătea Faith. Era un ospăț tradițional de Ziua Recunoștinței, iar ca aspect era ca în reviste. Curcanul avea o culoare brun-aurie, precum mierea, și era însoțit de cartofi dulci, spanac, mazăre, piure de cartofi, umplutură, sos de merișoare, piure de castane și, ca desert, plăcinte cu dovleac și cu mere. Era masa lor preferată din tot anul.

Faith rosti rugăciunea de mulțumire, așa cum făcea întotdeauna, Alex tăie curcanul, în timp ce toți discutau cu însuflețire. Faith se întristă puțin cu gândul la anii din urmă, când Jack și Debbie erau alături de ei; la fel și Charles, și mama lui Faith. Era ciudat să se gândească acum că nici unul dintre ei nu mai era și că nu-i mai

rămăsese decât familia de acasă, dar încercă să nu se mai gândească la toate aceste lucruri și să se concentreze, în schimb, la discuția cu Alex și cu fetele. Trecură în revistă toate subiectele posibile – de la afaceri la politică și școală. Serveau deja desertul când Alex o privi pe Faith și le spuse fiicelor lui, cu o privire batjocoritoare, că mama lor se gândise să-și reia studiile. O spusese pe un ton ce implica faptul că ideea ei fusese una complet nesăbuită și, mai mult decât orice altceva, părea amuzat de situație.

–Din fericire, i-a venit mintea la cap până la urmă. Îi venise ideea nebunească de a merge la drept, până când i-am explicat că e puțin cam bătrână pentru așa ceva. La anul pe vremea asta am fi mâncat sendvișuri cu unt de arahide, în timp ce mama voastră ar fi învățat pentru examene, mai adăugă el, iar Ellie râse, în timp ce Faith păru jignită, iar Zoe îi aruncă tatălui ei o căutătură cruntă. Era genul de atitudine care îl caracteriza, iar ea detesta acest lucru. Detesta felul în care el o umilea pe mama ei, lucru pe care îl făcea frecvent.

–Eu nu cred că e o idee nebunească, tată, interveni Zoe fără nici un fel de menajamente, fixându-l cu o privire plină de fermitate. În momentele acelea, ar fi vrut s-o strângă în brațe pe mama ei și s-o protejeze de el. O enerva la culme să-l audă cum o desconsideră. Alex făcuse adesea același lucru și cu Zoe. Eu zic că e o idee grozavă, continuă ea să îl înfrunte, după care se întoarse către mama ei, care părea supărată: Sper că ai de gând să mergi până la capăt, mamă.

Discutaseră pe tema asta de mai multe ori și își dorea ca tatăl ei să știe că ea era de acord cu planul mamei ei. El dădu semne de nervozitate imediat ce Zoe interveni în apărarea mamei sale, însă pentru Zoe acesta era un amănunt lipsit de semnificație. Nu-i era teamă de el. Avea propriile ei idei.

–O să mai vedem, iubito. Tata e de părere că nu voi reuși să-mi îndeplinesc îndatoririle față de el, deși eu cred că m-aș descurca. Dar o să mai discutăm despre toate astea la momentul potrivit, spuse ea, încercând să îndrepte discuția pe un alt făgaș, în timp ce Alex o privea fix, de dincolo de masă.

–Nu avem nimic de discutat, Faith. Am luat amândoi o decizie în această privință cu ceva timp în urmă. Credeam că ne-am înțeles.

Nu știa ce să-i spună. N-ar fi vrut să-l mintă, și nici să înceapă un război cu el de Ziua Recunoștinței, când fetele erau acasă. Și încă nu era pregătită să-i spună că lua deja niște cursuri la NYU, la Școala de Pregătire pentru Continuarea Studiilor, cu intenția de a da examenul LSAT în decembrie. Nu era nici locul, nici momentul potrivit pentru a avea o astfel de discuție cu el, însă el părea dispus să facă mare tam-tam pe tema asta de față cu fetele, pentru ca astfel să dea de înțeles foarte clar că el avea ultimul cuvânt în această problemă. Însă Zoe mușcă rapid momeala, înainte chiar ca Faith să-i poată da replica.

–Eu cred că mama ar trebui să meargă la drept. Ea nu face decât să stea aici și să te aștepte pe tine să te întorci acasă, tată. Asta nu e o viață pentru ea. În plus, tu oricum călătorești foarte mult. De ce să nu devină mama avocat, dacă ea asta își dorește?

Faith era impresionată de faptul că Zoe sărise în apărarea sa, însă își dorea să le abată atenția de la acest subiect cât mai curând posibil, înainte de a izbucni o ceartă în toată regula – pentru că acest lucru părea inevitabil.

–E prea bătrână pentru a deveni avocat, spuse Alex cu încăpățânare. În plus, are deja o slujbă. Și încă una cu normă întreagă: e soția mea. Asta ar trebui să-i ajungă. Iar eu cred că știe acest lucru. Alex privi cu asprime de la Zoe la Faith, în timp ce Ellie fixa resturile desertului, nefiind dispusă să intervină în discuția creată, în caz

că acest lucru era posibil. După părerea ei, mama ei ar fi trebuit să-și ia o slujbă cu jumătate de normă sau să facă muncă de voluntariat. Facultatea de drept îi părea și ei o opțiune puțin prea solicitantă.

–Alex, ce-ar fi să discutăm despre toate astea când fetele nu vor fi de față? propuse Faith părând profund mâhnită. Nu-și dorea ca o ceartă izbucnită din senin să umbrească puținele clipe pe care le petreceau împreună, și cu atât mai puțin de Ziua Recunoștinței. Însă Alex o privi fix, iar vocea lui se ridică cu un decibel:

–Subiectul ăsta e închis, Faith. Nu făceam decât să le povestesc fetelor despre ceea ce-ți trecuse prin cap. Dar e ridicol, știi și tu foarte bine asta. Nu e o opțiune. M-am gândit doar că fetele or să fie amuzate să afle că ți-au venit astfel de idei.

Felul în care spuse acest lucru o umili și, călcându-și pe inimă, intră în jocul lui Alex și îi răspunse pe același ton:

–Nu e deloc „ridicol", Alex. Eu vorbesc foarte serios. Și cred că e o idee al naibii de bună! conchise ea, iar Alex rămase perplex, în timp ce Ellie începea să dea semne evidente de stinghereală. Detesta situațiile în care părinții ei se certau. Iar Zoe părea furioasă în numele mamei ei. Ai fi zis că e un vulcan gata să erupă, atunci când sora ei mai mare interveni în discuție:

–Eu zic că ar fi o obligație mult prea mare pe care să ți-o asumi, mamă. Toți prietenii mei care fac dreptul urăsc din toată ființa lor facultatea asta – au enorm de mult de muncă și abia pot ține pasul. Tata are dreptate. Ți-ar fi foarte greu să-i mai fii alături.

Pentru Ellie, acesta era un argument rezonabil împotriva deciziei mamei ei, însă aceste cuvinte o făcură pe Zoe să-i arunce priviri pline de scântei:

–Atunci poate că acesta este un sacrificiu pe care tata ar trebui să-l facă de dragul ei, măcar o dată în viață. Iată o concepție cu totul nouă!

Aruncă o privire rapidă de la Ellie la el, iar Faith se sperie brusc de turnura pe care o lua masa lor festivă. Se uită recunoscătoare la Zoe, dar încercă să calmeze apele înainte ca toți să se înece în ele.

–Cred că eu și tata va trebui să avem neapărat această discuție împreună. Dar îți mulțumesc, scumpa mea. Nu trebuie să luăm o decizie chiar acum, interveni ea, conciliatoare ca întotdeauna, cu toate că inima îi bătea mai-mai să-i iasă din piept când se gândea la ceea ce-i spusese el.

–Deja am discutat despre asta, Faith. Subiectul este închis.

–Atunci poate că nu era cazul să îl deschizi, spuse Faith pe bună dreptate. Eu n-aș fi adus vorba. Și nu, la drept vorbind, subiectul nu este închis. Am trimis formularele de înscriere pentru două cursuri la NYU, la Școala de Pregătire pentru Continuarea Studiilor. Încep în ianuarie.

Nu-i spuse că urma să dea examenul LSAT, ca să se poată înscrie la drept în caz că dorea acest lucru și ca să vadă cum se descurcă. Dar nu era exclus să regrete amarnic chiar și ceea ce lăsase să-i scape deja. Nu-și dorea să înceapă un război cu el și să le strice fetelor sărbătoarea de Ziua Recunoștinței, însă atitudinea lui Alex se dovedise atât de umilitoare și de lipsită de condescendență, încât Faith nu putuse să-i reziste tentației de a-l anunța că nu deține controlul total. Însă regretă instantaneu acest lucru, atunci când el izbi tare cu pumnul în masă, făcând toată argintăria și cristalurile să salte, iar pe ambele fete, să tresară. Erau uluite de vehemența lui, tot așa cum era și Faith. Și indiferent dacă ea își dorise sau nu acest lucru, războiul izbucnise din nou. Pentru el, era un război al puterii și nu avea nici cea mai mică intenție să-l piardă.

–Retrage dosarul, Faith. Sună la facultate. N-are nici un rost să faci asta. *Nu* îți vei relua studiile și cu asta am încheiat! N-am să tolerez așa ceva!

Faith își dorea să facă acele cursuri doar pentru a se pregăti pentru facultatea de drept, la care urma să meargă din toamnă, și pentru a intra în ritmul de studiu. În afară de asta, era o preocupare mai inteligentă decât prânzurile și sesiunile de cumpărături cu prietenele ei.

–Cine dracu' îți închipui tu că ești? strigă Zoe la el, atunci când tatăl ei se ridică în picioare, turbând de furie.

–Cum îndrăznești să-mi vorbești mie în felul ăsta? replică el pe același ton, iar ochii lui Faith se umplură de lacrimi. Nu-și dorise așa ceva. Își dorise ca totul să fie perfect, atâta vreme cât fetele se aflau acasă. Și simțea că toate astea se întâmplau numai din vina ei, pentru că din cauza ei se certau acum.

–Zoe, te rog! spuse Faith cu blândețe, încercând s-o calmeze, însă Alex era furios din cauza cuvintelor pe care i le adresase Zoe. Era apogeul nenumăratelor războaie care avuseseră loc între ei de-a lungul timpului. Zoe îl critica mereu, și făcea asta încă de când era doar o copilă. Dar niciodată până acum nu se mai manifestase cu atâta virulență. Nu putea suporta felul în care el vorbea cu și despre mama lor. Iar lui Faith îi era tare greu să se apere. Toți anii aceia în care fusese dominată și criticată precum un copil își puseseră amprenta asupra puterii ei de reacție.

–Nu, mamă, spuse Zoe întorcându-se spre ea, cu ochii înotând în lacrimi. Nu știu cum poți să-l lași să-ți vorbească așa. Mie, una, mi se face silă. Iar dacă tu nu-i spui să înceteze, am să-i spun eu. Apoi se întoarse către Alex, tremurând de furie: Ești lipsit de cel mai elementar respect față de ea, așa ai fost *întotdeauna*. Cum îți permiți s-o tratezi așa? Chiar nu poți să te porți cu ea ca și cu o ființă umană, după tot ceea ce face pentru tine, pentru noi toți? Când îi vine și ei rândul să aibă parte de respect? Și dacă vrea să urmeze dreptul, de ce dracu' să n-o facă? Sinceră să fiu, aș prefera să mănânc numai hotdog anul viitor, doar ca s-o știu pe ea fericită!

Ellie interveni atunci în discuție, cu o atitudine superioară și iritată, în timp ce Faith și-ar fi dorit să aibă o baghetă magică și să-i facă pe toți să se poarte cum se cuvine.

–Tu strici întotdeauna totul, o admonestă ea pe sora ei mai mică. Întotdeauna te iei de tata.

–Pentru numele lui Dumnezeu, uită-te și tu cum se poartă cu mama! Ție ți se pare în regulă? Ai impresia că ea asta merită? Tata nu e un sfânt, îți spun eu asta! E un simplu om. Și o tratează pe mama ca pe un rahat!

–Încetați odată! se răsti Faith la ei.

Cu toții se purtau absolut îngrozitor și, în plus, făceau asta în numele ei. Masa festivă ajunsese deja la final, dar se încheia într-o notă deloc agreabilă, pe care nici unul dintre ei nu avea s-o uite prea curând, și toate astea din cauză că Alex pomenise de faptul că Faith avea de gând să dea la drept. Faith era furioasă și pe ea însăși pentru faptul că se răstise la el și imprimase discuției de până atunci un ton pe care îl preluaseră și fetele. Simțea că ar fi trebuit să se gândească mai bine înainte de a alimenta controversa și era distrusă de ideea că ea era la baza acestei situații care stricase dispoziția tuturor. Fără să mai spună vreun cuvânt, Alex ieși din încăpere ca o furtună, se îndreptă cu pași mari către biroul lui, apoi intră și trânti ușa.

–Acum uite ce-ați făcut! strigă Ellie la mama și la sora ei. I-ați stricat toată sărbătoarea asta lui tati!

–Prostii! îi răspunse Zoe pe același ton. Tu îi iei întotdeauna apărarea, dar el a început. A umilit-o pe mama de față cu noi toți. Cât de bine crezi că se simte ea în condițiile date?

–N-ar fi trebuit să-i spui că ai trimis formularele de înscriere, îi reproșă Eloise mamei ei. Doar știai că asta o să-l enerveze. De ce i-ai spus?

Începuse, la rândul ei, să plângă.

–Pentru că eram supărată, îi explică Faith, scuzându-se, dorind să le calmeze pe amândouă. Nu-i plăcea

defel când se certau – cu atât mai puțin când se certau din cauza ei, drept pentru care se simțea întotdeauna vinovată când o făceau. Oricum aveam de gând să-i spun în cele din urmă, dacă mă hotăram să merg la facultate. Încă n-am luat o decizie fermă.

În sufletul ei se dădea o luptă – pe de-o parte ar fi vrut să-și impună punctul de vedere, iar pe de altă parte n-ar fi dorit să le necăjească. Încă mai putea renunța la cursuri și chiar la examenul LSAT, ce urma să aibă loc peste câteva săptămâni.

–Ai face bine să mergi, mamă, o repezi Zoe. N-am să ți-o iert niciodată dacă nu te duci, tot așa cum n-am să i-o iert nici tatei. Asta e ceea ce-ți dorești și ai tot dreptul de a alege să faci precum dorești, în aceeași măsură în care avem și noi sau tata acest drept.

–Nu și dacă acest lucru îl supără pe tatăl tău atât de tare și dă naștere la atâtea conflicte între voi două.

Faith părea sfâșiată de durere. Cum era posibil ca un lucru atât de rezonabil pentru ea să le creeze atât de multe probleme tuturor celorlalți?

–O să-i treacă! decretă Zoe, în timp ce privirile ei aruncau scântei furioase către Eloise. Nu putea suporta faptul că sora ei sărea mereu în apărarea tatălui lor atunci când acesta greșea. Ellie îl apăra întotdeauna, indiferent de situație, lucru care, pentru ea cel puțin, nu avea nici o logică. Și mama are dreptul să-și trăiască viața, mai spuse ea, în timp ce Ellie se strecură afară din sufragerie. Se ducea să-l consoleze pe tatăl ei.

După toată această scenă, Faith începu să strângă masa, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

–Nu-mi place să vă văd certându-vă, spuse ea, cuprinsă de tristețe, atunci când Zoe o cuprinse cu brațul și o îmbrățișă strâns în timp ce Faith aduna farfuriile cu gândurile aiurea.

–Iar eu nu pot să sufăr când te tratează ca pe un nimic, mamă. Și întotdeauna o face. Și asta doar ca să te chinuie de față cu noi.

–Nu mă chinuie, negă Faith lăsând farfuriile jos și îmbrățișând-o pe Zoe. Dar îți mulțumesc pentru că îmi iei apărarea. Nu e o idee bună dacă enervează pe toată lumea. Pur și simplu așa e el, mai adăugă Faith, iertându-l pe soțul ei mai ușor decât ar fi făcut-o Zoe vreodată. Fata avea nenumărate conturi de reglat cu tatăl ei; i-ar fi trebuit o viață întreagă să încheie toate socotelile. Nici lui Faith nu-i convenea acest lucru, însă n-ar fi reușit s-o convingă pe Zoe altfel. Alex fusese prea dur cu ea, prea multă vreme.

–Este arogant și nu-i pasă decât de el; e disprețuitor, rece și lipsit de cel mai elementar respect, spuse Zoe, enumerând dintr-o răsuflare trăsăturile pe care ea le considera a fi principalele defecte ale tatălui ei, exact atunci când Ellie reveni în sufragerie. Tatăl ei îi spusese că vrea să fie singur.

–Iar tu ești o scorpie! îi aruncă Eloise din capătul celălalt al camerei.

–Fetelor! Încetați! strigă Faith la ele, după care luă farfuriile și părăsi încăperea.

Era un final de coșmar a ceea ce s-ar fi vrut a fi o după-amiază minunată. Zoe o urmă în bucătărie, iar Ellie urcă să le telefoneze prietenilor ei. Faith era mâhnită de dezastrul în care se transformase acea după-amiază.

–Mamă, îmi displace profund faptul că trebuie să te părăsesc și să ies în oraș, spuse Zoe cu regret. Ar trebui să mă întâlnesc cu niște prieteni la ora șase.

Nu mai era mult până atunci.

–E în ordine, scumpo. Oricum, nu cred că mai rezolvăm ceva în seara asta. Sper ca până mâine să se calmeze toată lumea.

–El o să fie la fel și mâine, mamă. Ăsta e el.

–Oricum ar fi, rămâne tatăl tău și indiferent dacă ești sau nu de acord cu el, va trebui să îi arăți respect.

–Mai întâi trebuie să câștige acest respect, spuse Zoe, nefiind dispusă să cedeze.

Avea principii solide și o doză mare de integritate, iar singurul respect pe care îl avea era față de Faith. Cât despre tatăl ei, acesta pierduse de ani buni respectul fiicei sale mai mici.

Zoe o sărută pe mama ei, iar zece minute mai târziu plecă. La câteva minute după aceea, Eloise coborî, cu haina și poșeta în mână. Stabilise o întâlnire cu prietenii ei și era nerăbdătoare să iasă. Atmosfera din casă devenise grea precum plumbul, în urma izbucnirii de la finalul mesei.

–Îmi pare rău că lucrurile s-au complicat atât de tare, îi spuse Faith cu tristețe în glas.

Își dorise ca totul să fie perfect pentru ele. Nu luase în calcul cearta pe care o pricinuise.

–Nu-i nimic, mamă, replică Ellie pe un ton deloc convingător. Încă părea supărată. Cu toții erau așa.

–N-ar fi trebuit să ripostez la vorbele tatălui tău, adăugă Faith cu regret. Nu spuse, așa cum ar fi făcut-o Zoe, că Alex n-ar fi trebuit s-o provoace rostind acele cuvinte. În orice caz, fusese o dovadă de lipsă de respect din partea lui, indiferent că Eloise admitea sau nu acest lucru. O să fie bine, mai spuse ea.

–Da, știu... Sper că nu te vei întoarce la studii, mamă. Asta l-ar necăji foarte tare pe tata.

Și cu mine cum rămâne, ar fi vrut Faith să strige din toate puterile. Ce fel de viață voi avea dacă nu fac asta? Ar fi ca și cum n-aș mai trăi deloc.

–O s-o scoatem noi la capăt cumva. Nu-ți face griji. Tu ieși în oraș și distrează-te. Pe la ce oră crezi că te vei întoarce?

–Nu știu, mamă. Eloise zâmbi: avea douăzeci și patru de ani și de ceva vreme încoace locuia singură într-un

apartament din Londra; nu mai era obișnuită ca mama ei să o verifice. Târziu, adăugă ea. Nu mă aștepta.

–Voiam doar să știu pe la ce oră ar trebui să încep să-mi fac griji. Faith zâmbi: Uneori uit ce vârstă ai.

–Mergi la culcare. Eu o să fiu bine.

Zoe anunțase că se va întoarce pe la zece. Dar Faith își făcea griji pentru amândouă atunci când nu erau acasă. Erau două fete frumoase și mai vulnerabile decât își imaginau ele.

Eloise ieși din casă câteva minute mai târziu, iar Faith petrecu următoarea oră strângând masa și făcând curat în bucătărie. Resturile de mâncare fuseră puse deoparte, blatul fu curățat, masa din sufragerie își recăpătă aspectul impecabil, iar mașina de spălat vase funcționa la putere maximă.

Era trecut de ora șapte când stinse luminile și bătu la ușa biroului lui Alex. Multă vreme nu primi nici un răspuns, însă Faith știa că el e acolo. În cele din urmă, întredeschise ușa și aruncă o privire furișă înăuntru. El stătea pe un scaun, citind o carte, și ridică privirile spre ea cu o căutătură încruntată.

–Pot să intru?

Îi respecta intimitatea și spațiul și de aceea îi vorbea din capătul celălalt al camerei.

–Ce rost are? Nu mai avem nimic să ne spunem.

–Eu cred că avem. Îmi pare rău că situația a ieșit de sub control. M-au supărat cuvintele tale.

–Deja acceptasei să renunți la ideea cu facultatea de drept, Faith. Ai revenit asupra cuvântului dat. Și nu are nici un rost să te duci la cursuri în primăvara asta. Presupun că te-ai înscris la cursuri de drept, nu?

Ea încuviință cu o mișcare ușoară a capului, iar el luă o figură posacă, nervoasă și glacială. Iar în acele momente, Faith simți din nou adierea aceea de gheață a dezaprobării cu care o tratașeră încă de mică bărbații

din viața ei. Însă de această dată era decisă să gestioneze altfel situația.

–Noi doi n-am ajuns la nici un acord. Tu mi-ai ordonat să fac ceea ce-mi spui tu. Zicând acestea, Faith se așeză pe un scaun față în față cu al lui. Biroul era o încăpere micuță, confortabilă, având pereții căptușiți cu lambriuri de lemn, o canapea de piele, două fotolii de piele mari și un șemineu unde Alex făcea adesea focul în serile de iarnă. În seara asta însă nu făcuse focul. Nu avusese dispoziția necesară. Alex, reluă Faith, treaba asta este importantă pentru mine. Am nevoie de un nou scop în viață, de un motiv pentru care să trăiesc, de un obiectiv asupra căruia să mă concentrez, acum că au plecat fetele de acasă.

Își dorea să-l facă să înțeleagă cât de mult conta pentru ea acest lucru și spera ca până la urmă el să fie de acord.

–Ai deja un scop. Ești căsătorită cu mine. Ești soția mea.

Era singurul rol în care o vedea și nu avea nici cea mai mică intenție să schimbe acest lucru acum. Lui îi convenea de minune acest rol al ei, indiferent dacă el era sau nu suficient pentru ea.

–Am nevoie de mai mult. Tu ești un om ocupat. Ai o viață a ta. Eu nu am.

–Asta e o afirmație dezolantă despre căsnicia noastră, spuse el, cu o figură întunecată.

Toate rugămințile ei erau în zadar.

–Poate că este, spuse ea încet. Poate că e o afirmație și mai dezolantă despre mine însămi. Am nevoie de un țel în viață, de unul mai măreț decât cel pe care îl am acum. Hai să nu ne mai ascundem după deget, timp de douăzeci și patru de ani am fost mamă cu normă întreagă, iar acum am rămas șomeră. Nu-i deloc ușor.

–Asta-i viața! Toate femeile trec prin asta atunci când copiii lor pleacă la facultate.

–Multe dintre ele au slujbe și cariere. Mi-aș dori să fiu o astfel de femeie. Și tot ce pot să-ți promit este că voi face tot ce-mi stă în putință ca acest lucru să nu te incomodeze în nici un fel.

Faith era foarte stăruitoare, însă el nu dădea nici un semn că ar fi dispus să cedeze.

–Faith, lucrurile vor intra într-o pasă tare proastă pentru noi, dacă nu renunți la ideile astea.

–Nu începe cu amenințări, Alex. Nu-i corect. Eu nu ți-aș face asta. Dacă ar fi vorba despre ceva important pentru tine, eu aș încerca să te susțin din toate puterile mele.

–Pentru mine e important ca tu să *nu* îți reiei studiile!

Ajunseseră amândoi într-o situație fără ieșire, iar Faith nu avea nici cea mai vagă idee despre cum avea s-o scoată la capăt cu el sau cum avea să obțină ceea ce-și dorea. Detesta să renunțe. Dintr-odată, miza aruncată în joc părea să fie foarte mare, nu mai era vorba doar de reluarea sau nu a studiilor. Era vorba despre condescendență, despre respectul de sine, despre viața aceea nouă pe care Faith și-o dorea cu disperare; din păcate, vechiul lor stil de viață se dovedea mult mai confortabil pentru el.

–Putem să amânăm discuția asta pentru moment?

Nu știa ce altceva să mai facă. Tot ce mai putea spera acum era ca timpul să-i mai tempereze îndărătnicia, odată ce avea să se obișnuiască cu ideea.

–N-am de gând să reiau această discuție cu tine, o anunță el, pentru ca mai apoi s-o surprindă cu ceea ce avea să-i spună în continuare: Fă cum vrei, Faith. Presupun că oricum vei proceda așa cum îți dorești. Dar nu te aștepta la vreo susținere din partea mea. Eu, unul, mă opun categoric întoarcerii tale la studii. Vreau să-ți fie foarte clar acest lucru. Fă-o pe propriul tău risc.

–Ce vrea să însemne asta?

Amenințarea lui voalată o înspăimântă – de altfel, acesta fusese efectul scontat.

–Exact ceea ce am spus.

Faith se întrebă dacă Alex avea s-o pedepsească în vreun fel în cazul în care avea să-și reia studiile. În adâncul sufletului ei, era însă conștientă de faptul că merita să-și asume acest risc. Era un lucru pe care știa că trebuie să-l facă. Indiferent de consecințe. Măcar o dată în viață avea să facă ceva pentru sufletul ei.

–Vrei să vii sus? îl întrebă ea încet, recunoscătoare pentru faptul că el cedase, fie și numai puțin, cu toate că, pe undeva, decizia lui implica și o amenințare. Poate că el nu era în stare de mai mult, iar Faith era recunoscătoare pentru că nu fusese mai rău. Pentru că ar fi putut fi.

–Nu, nu vreau, refuză el, coborând din nou privirile în carte și ignorând-o așa cum făcea întotdeauna.

Ea se ridică în liniște și ieși din încăpere. Îl atinse în treacăt pe umăr, dar el nu reacționă în nici un fel. Când îl atinse, îl simți rigid, ca pe o statuie, iar el nu rosti nici un cuvânt. Faith urcă la etaj să facă o baie, după care se așeză în micul ei birou, așteptând-o pe Zoe să se întoarcă acasă. Își verifică e-mailul, dar nu primise nici o veste de la Brad.

Fără îndoială, Ziua Recunoștinței fusese o zi grea, iar ea înregistrase o victorie. Cu ce preț însă! Dar cel puțin, se consolă ea în liniștea adâncă în care era învăluită casa, câștigase o primă rundă atunci când Alex îi comunicase că e liberă să facă ceea ce își dorește. Pentru prima dată în viață, avea de gând să meargă mai departe cu decizia ei, iar victoria câștigată îi întări hotărârea de a continua pe drumul ales. Faith păși cu curaj într-o lume cu totul nouă pentru ea. Într-adevăr, chiar așa și era.

capitolul 6

De Ziua Recunoștinței, Brad rămase la birou până la ora cinci după-amiază. Băieții erau în Africa, iar Pam îl anunțase că juca golf cu niște prieteni. Invitații lor urmau să sosească la ora șase și nu aveau să se așeze la masă până la șapte sau opt. Pam invitase patruzeci de persoane, cel puțin jumătate dintre acestea fiindu-i total străine lui Brad. Nici măcar nu se obosise să protesteze. N-avea nici un rost. Pam făcea numai ce dorea. Singura diferență pe care o aduceau protestele sale consta în faptul că Pam își pregătea argumente mai bune pentru a-l convinge. În cele din urmă, poate din cauza lipsei lui de energie, Pam câștiga. Așa că Brad prefera să-și economisească energia pentru lucruri mai importante, precum munca lui.

Completase o grămadă de hârtoage și reușise să ajungă la zi cu mai multe probleme. Iar la un moment dat, lăsându-se cuprins de sentimentalism, le scrise băieților săi o scrisoare lungă, mărturisindu-le cât de mândru era de ei și că era recunoscător pentru că îi avea. Erau amândoi niște băieți de toată isprava. Le admira voința cu care luaseră decizia de a pleca în Africa pentru un an. Lucrau în cadrul unei rezervații, având grijă de animalele rănite și ajutând animalele care erau expuse la diverse pericole în sălbăticie. În timpul lor liber, făceau voluntariat la o biserică din sat. Dylan îi învăța să citească pe copiii de acolo și pe părinții lor, iar Jason săpa șanțuri pentru un nou sistem de canalizare. Scrisorile lor de până acum debordau de entuziasm și emoție față de toate lucrurile pe care le realizaseră sau pe care le văzuseră acolo. Pentru ei era o experiență de neuitat. Urmau să rămână acolo până în iulie, iar Brad își promisese lui însuși și lui Pam

că avea să-și ia liber o perioadă de la serviciu și să meargă în vizită la ei pentru două săptămâni. Până acum însă, nu-și găsise timpul necesar. Nici Pam nu avusese mai mult timp. Ea nu era nici pe departe la fel de entuziasmată ca Brad la gândul că va merge în Africa. Era îngrozită de boli, de posibilele accidente pe care le implica o astfel de excursie, dar și de gângănii. În concepția ei, o aventură presupunea să zboare cu avionul până la Los Angeles și să stea cu prietenele în Bel-Air.

Ea și Brad făcuseră ceva călătorii de-a lungul anilor, însă niciodată în locuri exotice. De regulă, destinația lor era un loc din Europa sau din State. Se cazau la hoteluri luxoase și mâncau la restaurante de trei sau patru stele. Pam adora să meargă la spa ori de câte ori avea timp sau să joace golf cu partenerii de afaceri ori cu clienții pe care încerca să-i atragă către firmă. Aproape tot ceea ce întreprindea Pam avea drept obiectiv avansarea ei într-un fel sau altul, fie social, fie profesional. Rareori făcea ceva doar de dragul de a face. Întotdeauna avea un plan bine ticluit. Și era complet opusul lui Brad. El nu avea ambiții sociale, nici un fel de dorință de a conduce lumea, n-avea nevoie de sume imense de bani și singura pasiune reală pe care o avea era aceea pentru munca lui. Restul pur și simplu nu-l interesa. Pam îl tachina uneori în legătură cu asta și încercase să-i explice dedesubturile, să-i arate calea către lăcomie și succes. Erau lecții pe care, spre marea ei mâhnire, Brad refuzase să le învețe. Iar de când începuse să lucreze pe cont propriu și părăsise firma, Pam renunțase. În cea mai mare parte a timpului – de fapt, aproape întotdeauna – erau fiecare cu treaba lui, ceea ce era o adevărată ușurare pentru Brad. Toate eforturile pe care le făcea Pam în viața ei socială și profesională îl extenuau de-a dreptul. El nu dădea doi bani pe etalările ostentative, pe aparițiile în ziare și nu avea nici cea mai mică intenție de a face impresie printre oamenii din lumea ei.

Brad sigilă plicul cu scrisoarea către băieții săi, spunându-le că le trimite toată dragostea sa. Ei sunaseră doar de câteva ori în ultimele patru luni. Nu existau telefoane în incinta rezervației, ci doar radiouri prin care se stabilea legătura cu fermele din vecinătate și cu orașul cel mai apropiat. Pentru a suna acasă, ei trebuiau să ajungă în oraș și să aștepte ore bune la oficiul poștal pentru un telefon și o linie exterioară. Pentru Brad, toate aceste lucruri erau ca de pe altă planetă. Dar cel puțin băieții îi scriau din când în când și la fel făcea și el. Pam le trimitea mereu pachete cu vitamine și tot felul de substanțe repelente împotriva insectelor, cumpărate de secretara ei, dar până în prezent, numai două dintre pachete ajunseseră la destinație, restul fiind furate sau pierdute pe drum. Undeva în Zambia existau factori poștali sau lucrători vamali care se tratau cu vitaminele ei și nu mai erau năpădiți de gângănii. Însă Brad era de părere că băieții erau în regulă.

Se gândi să o sune pe Faith înainte de a pleca de la birou, însă atunci când se uită la ceas, realiză că, probabil, familia ei era pe punctul de a se așeza la masă. Pentru Brad, faptul că o regăsise pe Faith era o adevărată binecuvântare. Ea era o părticică din copilăria lui, din trecutul lui, amintirea unor vremuri fericite pentru el. În viața lui, lucrurile se complicaseră după terminarea facultății. Părinții lui divorțaseră, iar el simțise întotdeauna că otrava divorțului îi omorâse pe amândoi. Mama lui murise la patruzeci și trei de ani, în urma unui cancer la sân, după ce trăise cu obsesia necazurilor pe care i le pricinuise fostul ei soț; la rândul lui, tatăl lui Brad se stinsese la doi ani după aceea, ca urmare a unui atac de cord. Deveniseră – și rămăseseră – doi oameni ursuzi, furioși, al căror unic scop era să-și facă rău unul altuia. Tatăl lui Brad refuzase să participe la înmormântarea fostei sale soții, într-un ultim gest de dispreț față de ea, dar până la urmă singurul care avusese de suferit de pe urma deciziei lui fusese Brad. Acesta își jurase în sinea lui că nu se va căsători

niciodată. Iar atunci când o cunoscuse pe Pam și începuse să se întâlnească cu ea, femeii îi fusese din cale afară de greu să îl convingă să se căsătorească. Dar când a reușit, în sfârșit, să-l convingă, după ce i-a dat un ultimatum foarte dur, Brad a devenit la fel de ferm în decizia de a nu divorța niciodată. Nu-și dorea ca băieții lui să simtă aceeași durere pe care o simțise el, privindu-și părinții încleștați într-o luptă surdă, cu unicul țel de a se distruge unul pe altul. Atunci când se căsătorise cu Pam și rostise cuvintele „la bine și la greu", vorbise extrem de serios. Știuse atunci că, indiferent de ceea ce avea să se întâmple ulterior, el se căsătorise cu femeia aceea pe viață.

Se gândise de multe ori la asta de când drumurile lor începuseră încet-încet să o ia în direcții diferite, iar ea îl dezamăgise iar și iar. Știa că și el, la rândul lui, era o dezamăgire pentru ea. În ochii ei, el nu era suficient de ambițios și nu manifesta același interes pentru lucrurile care o interesau pe ea. Până ce băieții terminară facultatea, sau chiar înainte de a o începe, Pam și Brad nu mai aveau deloc interese comune și rămaseseră cu foarte puțini prieteni care să le placă amândurora. Sistemul de valori al lui Brad era complet diferit de al ei, iar singura bucurie pe care o mai împărțeau acum erau cei doi băieți ai lor.

Brad stinse luminile din birou și se urcă în jeepul pe care îl folosea în interes de serviciu. Avea un Mercedes parcat în garaj, acasă, însă acum numai rareori îl mai folosea. Nu era o mașină tocmai potrivită pentru un avocat numit de instanță sau pentru unul care lucra în cea mai mare parte pro bono, apărând copii nevoiași, acuzați de infracțiuni violente. Mercedesul îl stânjenea și nu o dată se gândise să-l vândă, cu toate că Pam tocmai își cumpărase un Rolls. Diferența dintre mașinile lor părea să simbolizeze toate celelalte diferențe dintre ei – sau, cel puțin, așa i se părea lui.

Nu se amăgea singur, mințindu-se că era fericit alături de ea. De multă vreme nu-și mai făcea iluzii în privința

căsniciei lor; însă îi era cât se poate de clar faptul că nu avea să ia nici un fel de măsuri în această privință – nici acum, nici pe viitor. Iar decizia lui era convenabilă și pentru Pam. Brad suspecta că soția lui mai avea scurte aventuri din când în când, și chiar și el avusese vreo doi ani o legătură amoroasă cu o secretară căsătorită. Însă în cele din urmă aceasta divorțase și îl anunțase că dorește o relație mai serioasă cu el. Brad fusese întotdeauna cât se poate de explicit în privința planurilor lui de viitor, așa că în cele din urmă se despărțiseră în termeni amiabili. Ulterior, femeia se căsătorise cu altcineva. După aceea, Brad nu mai fusese implicat în nici o altă relație – și trecuseră deja trei ani de atunci. Dacă ar fi stat să se gândească la acest lucru, s-ar fi simțit foarte singur, însă nu-și permitea să alunece pe această pantă. Pur și simplu învățase să accepte realitatea și era tot timpul cufundat în muncă.

Însă discuțiile cu Faith adăugaseră o altă dimensiune vieții sale din ultimele două luni. Nu-și făcea nici un fel de iluzii romantice în privința ei – dimpotrivă chiar: pentru el, ea era de neatins și prețuia relația de prietenie care exista între ei. Faith părea să-l înțeleagă perfect, împărtășea multe dintre opiniile lui, iar propria ei singurătate îi permitea să se apropie de el în feluri în care alte persoane n-ar fi îndrăznit să o facă. În mintea lui, ea încă era un fel de soră mai mică, iar asta îi permitea să interacționeze cu ea într-un fel cu totul inocent. Îi plăcea ceea ce simțea pentru ea, îi plăceau confidențele pe care și le făceau unul altuia. Îi plăcea s-o ajute, să fie alături de ea. Era hotărât să facă tot ce-i stătea în putință pentru a o încuraja să-și reia studiile și spera că în cele din urmă ea se va întoarce la școală. Simțea că, într-un fel, îi era de folos, iar asta îi dădea un sentiment de satisfacție. Ea era prietena lui – în toate sensurile posibile.

Brad intră pe aleea principală puțin după ora șase. Intenționase să ajungă acasă înainte de ora cinci și să se schimbe, însă durase mai mult decât estimase inițial până

să-și termine treburile. Știa că n-o să aibă nevoie de mai mult de câteva minute pentru a-și face duș și a se schimba, dar fu surprins să afle, imediat ce intră în casă, că deja aveau musafiri. Aceștia stăteau în holul de la intrare, îmbrăcați în smoching, și părură surprinși, la rândul lor, atunci când el își făcu intrarea, în blugi și hanorac.

Pam îi prezentă vreo duzină de oameni pe care nu-i întâlnise niciodată până atunci, după care el dispăru în dormitorul lor. Încă împărțeau aceeași cameră și același pat, cu toate că nu mai făcuseră dragoste de cinci ani. Acest lucru nu-l mai deranja, își orienta impulsurile sexuale în alte direcții. Și singurul lucru care îl uimise la cei pe care tocmai îi cunoscuse era că aceștia erau îmbrăcați în smoching. Brad uitase complet că anul acesta Pam făcuse din Ziua Recunoștinței un eveniment protocolar, lucru pe care el îl găsea absolut ridicol. Pentru Brad, Ziua Recunoștinței presupunea ca familia și oamenii la care țineai cu adevărat să stea împreună în jurul mesei sau în preajma focului din cămin. Era o sărbătoare care avea semnificație doar dacă o împărțeai cu oamenii pe care îi iubeai sau cu prietenii de suflet, nu cu niște străini îmbrăcați în smoching sau în rochii de seară, care stau în picioare și beau șampanie. Dar îi promisese lui Pam că va intra în jocul ei și simțea că are o datorie față de ea să încerce. În general, evita cele mai multe dintre evenimentele ei mondene, fie intenționat, fie pentru că nu putea să se rupă de la serviciu. Așa că mai rămâneau câteva evenimente la care își făcea apariția cu religiozitate – Ziua Recunoștinței, petrecerea pe care Pam o organiza de Crăciun, premiera de operă și balet din fiecare an și chiar la o simfonie, în caz că ea nu găsea pe altcineva care să o însoțească. El o încuraja întotdeauna să încerce.

O jumătate de oră mai târziu, Brad era în camera de zi, îmbrăcat în smoching, elegant, pus la punct și – lucru evident pentru oricine îl cunoștea suficient de bine – plictisit de moarte. Discuta cu tatăl lui Pam despre doi clienți

noi pe care tocmai îi câștigaseră. Era vorba despre niște entități corporatiste importante, iar pentru Pam aceasta fusese o adevărată lovitură, conform spuselor tatălui ei. Era exagerat de mândru de ea. Pam deprinsese totul de la el – simțul afacerilor, competențele în domeniul juridic, sistemul de valori, ambițiile, abilitatea de a obține tot ceea ce dorea în aproape orice situație, fie ea favorabilă sau potrivnică. Pam nu era genul de femeie pe care s-o poți refuza cu ușurință sau care să accepte să fie refuzată. Era de departe cea mai tenace femeie pe care Brad o cunoscuse vreodată. Învățase să nu intre în conflicte cu ea, ori de câte ori acest lucru era posibil, iar atunci când trebuia să evite să fie prins la înghesuială, pur și simplu se dădea de-o parte. Pentru el era mai convenabil așa, iar această strategie îi permisese căsniciei lor să reziste în timp. Dragostea lui pentru Pam se stinsese ca urmare a felului în care îl trata ea, însă chiar și după ce sentimentele lui pentru ea pieriseră, Brad continuase să facă toate eforturile pentru a păstra intacte aparențele căsniciei lor. Interiorul, sufletul relației lor, murise demult.

–Vrei să te prezint celor pe care nu îi cunoști? îi propuse Pam cu generozitate când veni alături de el și își strecură o mână la brațul tatălui ei, moment în care acesta se întoarse către ea și îi zâmbi.

–Nu e nevoie. Eu și tatăl tău tocmai îți ridicam osanale. Din câte îmi spune el, înțeleg că ai dat ceva lovituri în ultima vreme. Faci o treabă al naibii de bună!

Pam păru încântată de laudele lui. Brad încerca să-i recunoască meritele ori de câte ori considera că i se cuvine acest lucru, asta în ciuda faptului că nu avea cine știe ce respect pentru domeniul în care concura ea. Pe de altă parte, Pam rareori îi întorcea acest favor și de cele mai multe ori trata munca lui cu indiferență, oricât de importantă ar fi părut aceasta pentru el sau pentru restul lumii. De asemenea, Pam era deranjată de influența pe care o exercita Brad asupra băieților. Considera că înclinațiile

lor altruiste nu aveau nici un viitor, motiv pentru care încercase ani la rând să-i convingă să urmeze dreptul și să se alăture la firma bunicului lor. Ar fi fost o victorie imensă pentru ea. Însă până în prezent, nici unul dintre băieți nu se lăsase convins, spre ușurarea lui Brad.

Pam era o femeie drăguță, deși nu într-un fel deschis, feminin. Era înaltă, cu o constituție atletică și o siluetă puternică și musculoasă. Juca mult tenis și golf, motiv pentru care era într-o formă foarte bună. Avea ochi căprui și părul la fel de închis la culoare ca al lui Brad. Părea mai degrabă sora lui decât soția. Iar oamenii îi spuseseră adesea că semăna cu el.

Apoi, Pam se îndepărtă de locul unde stăteau Brad și tatăl ei. Iar Brad făcu un minim de efort înainte ca lumea să se așeze. Li se prezentă mai multor persoane și bău două pahare de vin pentru ca seara să devină mai suportabilă pentru el. Discută cu o femeie care juca tenis cu Pam. Aceasta conducea o agenție de publicitate despre care Brad știa din auzite. Dar în timp ce asculta, mintea lui începu să rătăcească, iar în cele din urmă o părăsi pe femeia aceea, pentru a se alătura unui mic cerc de avocați care stăteau în apropierea barului. Brad îi cunoștea aproape pe toți și chiar lucrase cu doi dintre ei la firmă. Erau niște tipi simpatici, iar conversația era lejeră și neprotocolară, cu totul altfel decât aceea a celor două femei lângă care nimeri atunci când se așezară, în sfârșit, la masă. Amândouă erau extrem de volubile și erau căsătorite cu bărbați despre care Brad auzise, dar pe care nu îi întâlnise personal niciodată. Pentru Brad, încercarea de a face conversație era extenuantă. După cină, când reuși să se fofileze, se simți de-a dreptul ușurat. Camera de zi era plină de oameni veseli, sătui, care beau brandy. Cei mai mulți păreau că au de gând să rămână la petrecere peste noapte. La momentul respectiv, Pam era implicată într-o dezbatere aprinsă vizând o lege fiscală recent adoptată, care pentru el nu prezenta nici un interes. Cât despre genul

de drept pe care-l practica Brad, acesta prezenta chiar mai puțin interes pentru grupul acela.

Brad se simți deodată cuprins de oboseală atunci când se strecură în biroul său, aprinse lumina și închise ușa în urma lui. Își scoase papionul de satin negru de la gât și îl aruncă neglijent pe masă, după care se așeză pe scaunul de la birou și oftă. Fusese o seară interminabilă, iar singurul gând care îi stăruia în minte era dorul de băieții lui. Tânjea după sărbătorile de pe vremea când ei erau copii, atunci când Ziua Recunoștinței încă mai avea o semnificație pentru el, și încă nu devenise doar un pretext pentru a invita patruzeci de necunoscuți în propria lor casă. Pam se folosea de fiecare prilej ce i se oferea pentru a umple casa cu oameni care ei îi erau utili, în defavoarea acelora care chiar erau importanți în viața lor de familie – asta cu toate că aceștia din urmă rămăseseră extrem de puțini, iar el și Pam nu mai aveau prieteni comuni. Prietenii lui erau avocați ai apărării și apărători publici, pe câtă vreme cercul ei de prieteni era compus din persoane bine situate în ierarhia socială, parveniți și șefi de corporații pe care Pam dorea să-i atragă către firma sa. Brad știa că nici o zi nu era desăvârșită pentru ea, dacă nu simțea că reușise să bifeze o nouă izbândă, așa cum spunea ea însăși.

Aruncă o privire la monitorul computerului, dorindu-și să le poată scrie un e-mail lui Jason și lui Dylan, ca să le ureze o Zi a Recunoștinței fericită. În loc de asta, tastă adresa de e-mail a lui Faith, în New York. La ea era aproape două noaptea.

Salut... Mai ești trează? Cum ți-ai petrecut Ziua Recunoștinței? Probabil nu vei citi acest mesaj până dimineață. Eu am scăpat, în sfârșit. Pe aici este o adevărată menajerie. Patruzeci de persoane invitate la cină, în haine de gală. Nu poți decât să te crucești de absurditatea și inutilitatea ideii de a-ți

petrece Ziua Recunoștinței în smoching! Le-am dus dorul băieților. Asta înseamnă sărbători. La tine cum a fost? Pace și liniște? Probabil ești tare fericită să le ai pe fete acasă. Te invidiez. Eu mâine lucrez. Am doi băieți noi în închisoare și un al treilea pe care bănuiesc că tribunalul districtual mi-l va repartiza tot mie. Oare cum ajung copiii ăștia s-o apuce pe un asemenea drum? Ar fi grozav să nu aibă nevoie de mine și să-și trăiască viețile lor fericite sau banale, oricum ar fi. M-am simțit penibil în seara asta, petrecându-mi Ziua Recunoștinței alături de o adunătură de străini, toți gătiți ca niște chelneri. Lui Pam i-a plăcut. Mi-aș dori să pot spune și eu același lucru. Iartă-mă că mă vait. Probabil din cauza oboselii. Vorbim curând. Și, apropo: La mulți ani de Ziua Recunoștinței! Cu dragoste, Brad.

Răsfoi fără chef niște ziare de pe birou, nedorind să se întoarcă printre invitați. Avea de gând să se furișeze pe scara din spate și să meargă la culcare. A doua zi urma să fie una foarte încărcată. Iar Pam era obișnuită cu plecarea lui devreme de la petreceri. Întotdeauna se retrăgea discret, ca să nu deranjeze musafirii sau să le dea cumva de înțeles că ar fi cazul să plece. Era convins că Pam și mulți dintre invitații ei aveau să rămână pe poziții mult după miezul nopții. Însă lui Brad îi surâdea ideea de a nu se afla în mijlocul lor.

Tocmai stingea luminile din birou atunci când computerul îl anunță că a primit un mesaj. Apăsă pe buton și văzu că mesajul era de la Faith. Zâmbi și se așeză.

Salut... ce surpriză plăcută... nu m-am culcat încă. S-ar zice că ai avut parte de o Zi a Recunoștinței foarte sofisticată. Aici am fost doar noi patru, însă n-a fost deloc ușor. A început bine, curcanul a fost bun, tuturor le-a plăcut cina. După masă însă, ne-am certat

crunt pe tema reîntoarcerii mele la studii. Zoe a ridicat tonul la taică-su, Alex a făcut o criză de nervi, fetele s-au luat la harță... După toate astea, ne-am retras fiecare în colțișorul lui; ceva mai târziu, fetele au ieșit în oraș cu prietenii, iar Alex s-a dus la culcare. Zoe s-a întors deja, Ellie e încă în oraș. Fetele sunt furioase una pe alta sau, cel puțin, erau, iar Alex n-a mai vrut să-mi vorbească după cină. Toate astea s-au întâmplat din vina mea, serios. Alex a fost lipsit de considerație în privința studiilor mele, iar eu mi-am pierdut cumpătul și l-am repezit. Asta l-a făcut să izbucnească și mi-a trântit câteva replici dure, făcând-o pe Zoe să sară în apărarea mea. N-ar fi trebuit să reacționez, de la bun început, și atunci nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Ar fi trebuit să știu asta. Sunt o persoană în toată firea, pentru numele lui Dumnezeu! Cred că Alex a atins un punct sensibil, altfel nu-mi explic. În cele din urmă, mi-a spus să fac cum cred, însă a lăsat să se înțeleagă că, în caz că dau greș, sunt în rahat până în gât. E și asta un fel de victorie, dar nu și dacă devine motiv de conflict între fete. Au rar ocazia să petreacă ceva timp împreună, iar până la urmă cina de azi a fost un eșec. Sper că se vor împăca până la plecare... Oare de ce s-or complica mereu lucrurile atât de tare? Ce s-a întâmplat cu sărbătorile liniștite, în familie, cu oameni care se iubesc, care nu se înfurie unul pe celălalt, care își spun lucruri frumoase? Măcar au fost fetele aici... Sunt recunoscătoare pentru asta. Iartă-mă că mă smiorcăi atâta. Aveam de gând să o aștept pe Ellie, ca să-i pot cere iertare, dar e deja două noaptea și mă duc la culcare. La mulți ani și ție, fratele meu mai mare! Cu dragoste, Fred.

Brad se bucură citind mesajul ei, însă îi păru rău pentru ea. Părea că avusese o după-amiază tensionată. Măcar el și Pam nu se certaseră de data asta. El știa foarte

bine cum stau lucrurile și făcuse tot posibilul să evite scenele neplăcute.

Tastă rapid răspunsul către Faith, în eventualitatea că ea nu plecase încă la culcare. Știind însă cât de repede răspundea el de obicei, ea hotărâse să mai aștepte câteva minute ca să vadă dacă mai primește vreo veste de la Brad. Așa cum era de așteptat, primi. E-mailurile lor erau ca o bombonieră pe care o pasau de la unul la altul și nici unul dintre ei nu rezista să nu răspundă în cel mai scurt timp posibil după ce primea mesajul celuilalt.

Dragă Fred, s-ar zice că ai avut o zi grea. Îmi pare rău să aud asta. Dar ai marcat și o victorie, dacă zici că Alex ți-a dat „permisiunea" tacită (detest să admit sau să aprob faptul că el are o asemenea putere asupra ta) pentru a-ți relua studiile. Asta chiar e o veste bună, până la urmă. E vestea cea mai bună de până acum în această privință. Îmi pare rău de fete. Și lor le e greu, dacă Alex le pune în postura asta. Iar dacă mai semeni câtuși de puțin cu Faith cea de altădată, când ne împăcai pe Jack și pe mine după certurile noastre ocazionale, înseamnă că ești conciliatorul desăvârșit – iar eu cred că nu te-ai schimbat prea tare. Nu poți face ca lucrurile să fie perfecte pentru toată lumea, Fred. Nu-i un capăt de țară dacă fetele tale nu cad de acord uneori sau dacă îți mai iau apărarea în fața lui Alex. Important este că ați fost împreună și că ți-ai susținut cauza. E bine ca ei să vadă asta, chiar dacă acest lucru a provocat ceva disensiuni. O să le treacă. Mai mult decât orice altceva, eu sunt încântat că Alex ți-a dat undă verde pentru studii, fie și numai pentru faptul că acum te vei simți mai puțin vinovată și vei putea să te apuci de treabă. Eu zic că ar trebui să te înscrii la Facultatea de Drept a NYU la anul.

Apropo, tot uit să-ți zic: peste câteva săptămâni va trebui să ajung la New York. Chiar înainte

de Crăciun. Are loc o conferință națională pentru avocații de drept penal și m-am gândit că aș putea afla niște lucruri interesante. O să fiu acolo doar pentru două zile, timp în care voi fi destul de ocupat. Sper că-mi vei putea rezerva câteva minute pentru un prânz sau o cină.

De această dată era foarte recunoscător pentru faptul că păstraseră legătura. De fapt, legătura care se crease între ei era acum mult mai strânsă decât fusese vreodată de-a lungul atâtor ani. Brad era hotărât ca, de această dată, să n-o mai scape din ochi pe Faith – de dragul vremurilor de demult, de dragul lui Jack și chiar pentru el însuși. Iar Faith era, la rândul ei, recunoscătoare pentru asta.

O să-ți comunic datele exacte și programul vizitei când ajung la birou, continuă el. *O să fie grozav să te revăd. Sper ca vremea să nu se înrăutățească prea tare până atunci. Nu-mi permit să rămân înzăpezit pe acolo. Și-așa mi-e destul de greu să mă rup, fie și numai pentru două zile. Noapte bună, Fred. Înapoi la școală cu tine!*

Faith zâmbi citind mesajul, după care mai tastă fugar alte câteva cuvinte:

Mulțumesc pentru încurajări. Datorită ție, ziua asta nu-mi mai pare atât de mizerabilă. Toată seara am fost necăjită pe tema asta. Abia aștept să te văd când vii la New York. O să încerc să te strecor în programul meu extrem de aglomerat, îl tachină ea. *Am s-o rog pe secretara mea să-ți comunice ziua convenabilă pentru mine. Acum, serios vorbind, sunt la dispoziția ta. Numai să-mi spui când. Noapte bună și o zi frumoasă mâine. Cu dragoste, Fred.*

Brad citi mesajul, zâmbi și închise computerul. Fusese o zi lungă, o seară plictisitoare pentru el și una tristă pentru ea. Dar cel puțin se aveau unul pe celălalt. Asta era ceva. Darul prețios al prieteniei și iubirii frățești dintre doi vechi prieteni. Pentru Brad, asta era semnificația Zilei Recunoștinței, iar el, unul, era recunoscător pentru că o avea pe ea.

capitolul 7

Duminică dimineață, când Zoe luă avionul înapoi spre Brown, starea de spirit a celor două surori era încă tensionată. Familia luase micul dejun împreună, iar cele două fete păreau să-și vorbească, însă Faith nu putu să nu remarce faptul că schimburile lor de replici nu erau dintre cele mai călduroase. Iar cel mai mult regreta faptul că fetele nu mai aveau timp la dispoziție pentru a aplana complet conflictul înainte de plecare. Eloise urma să ia avionul către Londra în seara aceea. Iar cu puțin înainte de ora prânzului, Alex dispăru, pentru a-și petrece după-amiaza cu un prieten. Înainte de plecare, își luă rămas-bun de la Eloise.

–Îmi pare rău că situația a scăpat de sub control de Ziua Recunoștinței, se scuză Faith. Cel mai mult o mâhneau neînțelegerile dintre fete.

–Eu sunt în continuare de părere că tata are dreptate și că nu ar trebui să-ți reiei studiile. O să fie prea stresant pentru tine și nu vei mai avea nici un pic de timp pentru el.

Pentru Ellie, prioritățile tatălui ei erau întotdeauna pe primul plan.

–Am nevoie de ceva mai important decât jocul de bridge sau prânzurile cu prietenii pentru a-mi umple timpul, continuă Faith să-și apere alegerea, însă Ellie nu părea să fie convinsă de asta. Și, așa cum stătea acolo, părea înaltă, frumoasă și imperturbabilă. Semăna mult cu Alex pe vremea când era mai tânăr. Și avea aceeași atitudine distantă, ușor superioară. Stabilise niște granițe, pentru ca oamenii să nu se apropie mai mult decât le permitea ea.

Iar spre deosebire de ea, asemenea lui Faith, la Zoe păreau să nu existe astfel de granițe sau – dacă erau – erau foarte puține. Privind-o, Faith avu deodată revelația că atitudinea perfectă ar fi fost undeva la mijloc.

–Pe tata o să-l supere foarte tare dacă faci asta, o avertiză Ellie, iar Faith încuviință ușor din cap.

–O să fac tot posibilul să mă asigur că n-o să se întâmple așa ceva. Iar dacă se întâmplă, pot oricând să mă retrag.

Nu era cea mai fermă dintre poziții, însă Faith dorea să-și asigure ceva loc de întors.

–Așa o fi, spuse Eloise vag. Dar poate cel mai bine ar fi să nici nu te înscrii...

–Iau doar câteva cursuri, o asigură Faith, zâmbindu-i. Treaba cu dreptul nu e încă ceva sigur.

În plus, trebuia să ia și niște note acceptabile la testul LSAT, fără de care discuțiile acestea nu aveau nici un sens.

–Nu lua decizii pripite, mamă, o avertiză Eloise, de parcă rolurile se inversaseră, iar Faith era acum copilul și nu mama. Încearcă să te gândești și la tata, mai adăugă Eloise.

În momentele acelea, Faith ar fi dorit să-i amintească un singur lucru: oare când nu făcuse asta? În tot ce făcea în viața ei și în tot ceea ce făcuse vreodată ținea cont de confortul lui. Realiză însă că nu le arătase întotdeauna fiicelor ei acest lucru. O făcea într-o manieră discretă, planificându-și întreaga viață în jurul lui. Nu s-ar fi zis însă că el sau fetele – Ellie, cel puțin – apreciau acest lucru. Zoe era mult mai conștientă de sacrificiile pe care le făcea mama ei.

Eloise se duse să termine de împachetat, iar Faith îi pregăti un sendviș și o farfurie cu supă înainte de plecare. Indiferent cât de incomode fuseseră discuțiile dintre ei sau cât de stresantă fusese masa de sărbătoare, Faith era

încântată că Ellie venise acasă și îi mulțumi pentru asta înainte ca fata să plece.

–Ne vedem peste câteva săptămâni, îi aminti Faith, îmbrățișând-o de rămas-bun. Ellie plănuia să vină acasă de Crăciun și insistase că mama ei nu avea de ce s-o conducă la aeroport. Era perfect capabilă să ia un taxi până la aeroport și, la drept vorbind, prefera această variantă. Alex ar fi făcut la fel. Faith și Zoe, pe de altă parte, ar fi preferat oricând compania cuiva. Eloise nu semăna deloc cu ele.

După plecarea ambelor fete, casa devenise dintr-odată surprinzător de tăcută. Acest lucru o întristă pe Faith în timp ce le verifică dormitoarele fetelor, strânse paturile și puse cearșafurile la spălat. Aveau o menajeră care venea de trei ori pe săptămână, dar, cu o naturalețe maternă, care încă îi permitea să le poarte de grijă fetelor ei, preferă să le facă ordine în camere și să le spele rufele ea însăși. Măcar atât putea să mai facă pentru ele. Și, rătăcind prin casa atât de tăcută, își aminti cât de pustie era viața ei fără ele.

În seara aceea, se simți de-a dreptul ușurată atunci când îl văzu pe Alex întorcându-se acasă. Acesta își petrecuse după-amiaza la un muzeu maritim din centru, împreună cu un prieten de la Princeton, care îi cerea să intre în consiliul de administrație. Alex îi mărturisi că se simțise foarte bine și chiar păru ceva mai încântat decât de obicei la vederea lui Faith, ceea ce o făcu să tresară. Se întrebă dacă și el le simțea lipsa fetelor. Absența lor de acasă îi afecta pe toți, chiar și pe Zoe, care acum, venind acasă, se simțea ca un copil singur la părinți, iar asta nu-i plăcea defel. Însă cel mai greu îi era lui Faith.

Faith și Alex petrecură o seară liniștită împreună. El îi povesti despre muzeul maritim pe care îl vizitase și despre planurile pe care le avea pentru săptămâna în curs. Era cea mai lungă conversație pe care o aveau de luni bune, iar după cearta pe care o avuseseră la finalul mesei festive

și dată fiind vehemența cu care el îi interzisese să-și reia studiile, Faith nu mai știa ce să creadă. Atitudinea lui îi oferi, de asemenea, prilejul de a-i mărturisi cât de singură se simțea în lipsa fetelor.

–Știai că așa o să se întâmple la un moment dat, îi spuse el apelând la rațiune, aparent surprins că lipsa fetelor o afecta atât de mult. Îi era greu să înțeleagă faptul că fetele fuseseră nu doar sufletul ei, ci și slujba ei timp de douăzeci și patru de ani. Dacă el și-ar fi pierdut locul de muncă, ar fi înțeles cu siguranță ce simțea ea. Trebuie să-ți găsești alte îndeletniciri, o sfătui el. Reluarea studiilor mi se pare o decizie extremă – cel puțin asta e părerea mea. Plus că e inutil, Faith. La vârsta ta, cei mai mulți avocați își doresc să se pensioneze, nu să-și înceapă carierele.

–Școala mi-ar deschide o mulțime de oportunități. Toate celelalte soluții par de scurtă durată, ca un plasture pe o rană. Asta ar fi o viață cu totul nouă pentru mine. Și cine poate ști la ce-mi va folosi până la urmă. Nici măcar eu nu sunt sigură de ce va fi în continuare.

Alex nici acum nu părea să-i înțeleagă decizia, însă nu mai lua lucrurile ca pe o ofensă personală, iar asta era o ușurare pentru Faith. Datorită discuției pe această temă, seara deveni agreabilă pentru amândoi, iar lui Faith îi mai domoli dorul de fete. Era una dintre serile acelea aparte pe care le trăiau extrem de rar. Și, cel puțin pentru moment, Alex părea să o fi iertat pentru că-și dorea atât de mult să meargă la facultate. Sau pur și simplu renunțase pe moment la ura cu care se împotrivea acestui proiect. Măcar pentru o vreme. Iar acest lucru creă între ei acea căldură atât de necesară și neașteptată.

În următoarele două săptămâni, Faith își făcu de lucru cu pregătirile pentru Crăciun. Cumpără cadouri pentru Alex și pentru fete. El făcu mai multe călătorii și în tot acest răstimp se văzură atât de puțin, încât subiectul reluării studiilor nu mai fu adus în discuție. În puținul timp în care îl mai vedea între călătoriile de afaceri

și seara, după serviciu, el nu apuca decât să mănânce, să-i adreseze câteva cuvinte, după care se retrăgea la culcare. Ea era ocupată cu pregătirile pentru sărbători și acceptase să dea o mână de ajutor la organizarea unei acțiuni de binefacere pentru Sloan-Kettering[1] în primăvară. Îi anunțase deja pe cei de acolo că era posibil să fie disponibilă doar în următoarele câteva săptămâni. Din ianuarie, odată ce avea să înceapă școala, nu avea să mai aibă timp pentru acest proiect; însă ei fuseseră de acord. Îi erau recunoscători pentru timpul pe care îl acorda acțiunii respective, indiferent de durata disponibilității ei.

Faith și Brad continuau să-și trimită mesaje în mod regulat, dar după Ziua Recunoștinței mesajele lor deveniseră foarte scurte. El avea de pregătit două procese și o grămadă de cazuri de evaluat. Pentru el era o perioadă extrem de aglomerată.

Trecuseră două săptămâni de la Ziua Recunoștinței; Faith se afla în bucătărie, mâncând un iaurt înainte de a pleca spre Sloan-Kettering, pentru o întâlnire. Își deschise e-mailul din întâmplare și constată că primise un mesaj de confirmare a înscrierii ei la cele două cursuri de drept la Școala de Pregătire pentru Continuarea Studiilor. Unul dintre cursuri era acela de Drept Constituțional, iar celălalt era un curs mai general de drept. Pentru Faith, sunase foarte abstract. Însă era plăcut să primească această confirmare, pentru că asta făcea ca planurile ei să pară mai palpabile. Îi comunică vestea și lui Brad, atunci când acesta o sună. El promise să o scoată în oraș și să-i facă cinste cu o sticlă de șampanie pentru a sărbători când va sosi la New York, iar ea păru încântată.

–Când vii?

Aproape că uitase de călătoria lui. Cu înscrierea în comitetul de binefacere, cumpărăturile de Crăciun și cursurile ei pentru LSAT, timpul zburase pe nesimțite.

[1] Cunoscut centru oncologic din New York (n.tr.)

–De astăzi într-o săptămână. Pe data de paisprezece. Și stau până pe șaisprezece. Sper să fii liberă atunci!

Îi mai comunicase o dată datele, însă nu precizase când va fi disponibil pentru întâlnirea cu ea și nici acum nu era sigur. Un lucru însă știa cu siguranță: își dorea să petreacă cât mai mult timp posibil cu ea.

–Nu avem nimic planificat. O să-l întreb și pe Alex. El a fost destul de ocupat la birou în perioada asta. Poate că vom putea ieși amândoi la cină, sau măcar la un prânz.

–Să faci bine să-ți rezervi ceva timp și pentru mine! o avertiză el.

–Promit!

Mai discutară apoi câteva minute despre școală, iar ea petrecu următoarele două zile făcându-și griji pentru examenul LSAT pe care avea să-l dea cât de curând. Se ruga să-l treacă. Întotdeauna se subestima – făcea asta de ani buni. Alex nu-i era de prea mare ajutor în această privință. Uneori o descuraja fără să vrea; alteori o făcea intenționat.

–Când ai de gând să-i spui tatei că vei merge sigur la cursuri în ianuarie? o întrebă Zoe îngrijorată, cu prima ocazie când discutară despre asta. Fata știa cât de important era pentru mama ei să obțină aprobarea lui pentru tot ceea ce făcea. Și îi era teamă că, în cazul în care tatăl ei nu se lăsa înduplecat, era foarte posibil ca mama ei să renunțe în cele din urmă. Iar Zoe era convinsă că acest lucru ar fi fost dezastruos și deprimant pentru Faith. Zoe era la fel de nerăbdătoare ca și Brad să o vadă pe mama ei recăpătându-și pofta de viață și reîntorcându-se la studii.

–O să-i spun weekendul ăsta. Sper să-l nimeresc într-o dispoziție cât mai bună.

–Și eu, spuse Zoe neliniștită. O să-ți țin pumnii, mamă. Să tragi adânc aer în piept și să dai tot ce poți. Și indiferent ce spune el, tu va trebui să alegi calea cea bună. Asta mi-ai spune și tu mie.

–Da, tot ce se poate...

Nu părea foarte convinsă.

Discuția – atunci când aceasta avu loc – fu aproape la fel de dificilă pe cât se așteptase Faith. Sâmbătă abia dacă se văzură. Alex fu ocupat la birou toată ziua, încercând să țină pasul cu tot felul de proiecte pe care trebuia să le finalizeze până la sfârșitul anului, iar în seara respectivă merseră la un dineu. Ajunseră acolo cu întârziere, iar când se întoarseră acasă Alex era deja extenuat, așa că se duse direct la culcare și adormi imediat.

Duminică după-amiază, Faith își luă în sfârșit inima în dinți și abordă subiectul. Așezat lângă șemineu, în camera de zi, Alex citea niște documente pe care le adusese cu el de la birou. Faith îi aduse o ceașcă de ceai și se așeză lângă el.

–Alex, începu ea cu prudență, cu toate că știa că trebuie să fie mai fermă. El trebuia să știe care erau planurile ei, iar ea nu avea câtuși de puțin intenția să-l mintă. Faptul că situația tărăgăna nerezolvată îi dădea o senzație de rău. Ea știa foarte bine ce vrea să facă. Pot să-ți vorbesc câteva minute? îl întrebă ea.

Ridicând privirile din actele pe care le studia, el păru iritat de întrerupere:

–Ce s-a întâmplat?

Ar fi putut să-i spună, la fel de bine: „Nu te lungi cu vorba". Nu avea chef de discuții.

Faith se hotărî să spună repede ce avea pe suflet.

–M-am înscris la cele două cursuri de la NYU. Încep din ianuarie. Iar tu știi foarte bine cât de important este acest lucru pentru mine. Alex știa de mai demult că ea trimisese formularele de înscriere, însă acum ei îi devenise foarte clar faptul că avea să urmeze acele cursuri. Și se simțea obligată să-i împărtășească și lui decizia pe care o luase. Alex primi vestea tăcând îndelung și studiind-o pe Faith de sus în jos, așa cum stăteau acolo. Multă vreme nu spuse nimic, răstimp în care luă o înghițitură din ceaiul aburind. Lui Faith, tăcerea aceea îi păru interminabilă.

Știu că nu-ți place ideea ca eu să-mi reiau studiile, continuă ea, însă deocamdată nu se pune problema facultății de drept. O să vedem cum evoluează lucrurile și cât de realizabil este acest proiect pentru noi. Nu iau decât două cursuri, iar dacă într-adevăr nu ne vom putea descurca, o să ne facem amândoi o idee până la sfârșitul trimestrului. Dar, Alex... Eu chiar îmi doresc să încerc. O să fac tot ce-mi stă în putință ca tu să nu fii afectat în vreun fel.

Simțea că îi este datoare lui Alex să-l facă părtaș la decizia ei și să-i permită să-și dea consimțământul, în caz că era dispus s-o facă.

El o privi încruntat, vreme îndelungată. O cunoștea prea bine. Nu voia s-o lase să se întoarcă la școală, însă știa la fel de bine că, dacă o refuza în stadiul în care se afla acum situația, acest lucru ar fi avut un impact asupra relației lor. Nu avea cum să evite asta acum.

–Nu sunt dispus să-ți dau consimțământul meu în această privință, spuse el în cele din urmă, moment în care ea simți un freamăt în stomac. Dar, pe de altă parte, nici nu vreau să-mi asum responsabilitatea de a-ți spune să n-o faci. Cred că am să las această decizie în grija ta, Faith. Eu consider că e o decizie nesăbuită și, în general, o idee realmente proastă. Chiar nu văd cum ai putea face ca acest lucru să nu ne afecteze. Eu zic că te minți pe tine însăți dacă îți închipui așa ceva. Dacă te ții de treabă, acest lucru îți va afecta timpul liber, posibilitatea de a petrece timp alături de mine sau chiar și cu fetele, atunci când vor veni acasă.

Însă Faith se gândise la toate acestea și ajunsese la concluzia că merita să facă acest lucru chiar și cu prețul tuturor acestor mici disconforturi pentru ei în următorii câțiva ani, iar tot ceea ce avea de făcut, își spunea ea, era să-și organizeze bine timpul de studiu.

–Mi-ar plăcea să încerc, spuse Faith încet, privindu-l cu ochi rugători.

Privirile acelea ar fi topit inima oricărui bărbat, numai pe a lui Alex nu. El avea un sistem de apărare mai bun decât al majorității bărbaților și era insensibil la toate tertipurile femeiești.

–Atunci fă cum dorești. Însă chiar dacă reușești să faci față cu cele două cursuri – lucru care mie mi se pare absolut inutil –, cu dreptul va fi o altă poveste. E vorba despre un eveniment major care îți va solicita tot timpul liber. Nu-ți face iluzii în această privință. Eu n-am de gând să accept așa ceva, o avertiză el pe un ton amenințător, după care se întoarse la ziarele sale. Subiectul era închis. Alex nu comentă mai mult și nici n-o felicită pentru planurile ei. Nici nu aprobase, nici nu negase. Aruncase întreaga răspundere asupra lui Faith, iar ea apucă ceea ce i se oferise și fugi. Era mai mult decât dispusă să-și asume întreaga responsabilitate pentru ceea ce dorea să facă, precum și să depună toate eforturile posibile pentru ca lucrurile să meargă. Părăsi încăperea în liniște, se duse în biroul ei și puse mâna pe telefon. O sună pe Zoe la cămin și o anunță că se duce la școală. Vocea ei trăda victoria.

–Tata a fost de acord?

Zoe părea extrem de uimită.

–Mai mult sau mai puțin. Nu în atâtea cuvinte. Faith părea încântată. Nu mi-a spus decât că n-o să se opună și că, după părerea lui, este o idee proastă, dar m-a lăsat pe mine să decid.

Zoe scoase un chiot de bucurie. Era entuziasmată. Și nici Faith nu era mai prejos. Era într-adevăr o victorie pentru ea.

După discuția cu Zoe, Faith îi scrise un e-mail lui Brad, anunțându-l că Alex nu se opunea deciziei ei. Nici n-ar fi putut obține mai mult de la el. Nu-i stătea în fire să ofere mai mult sprijin și nici să revină asupra promisiunilor sale. Iar pentru Faith era suficient. Nu avea pretenția ca soțul

ei să radieze de fericire. Tot ce-și dorea era ca el să nu-i ceară să renunțe sau să-i interzică să meargă la cursuri.

După aceea, Faith îi pregăti cina lui Alex. El nu mai aduse vorba despre planurile ei și nici n-o mai întrebă ce avea de gând să facă în continuare. În seara aceea, el rămase tăcut, continuă să își citească ziarul pe durata cinei, iar înainte de a se ridica de la masă, aminti în treacăt că urma să plece la Los Angeles în săptămâna aceea. Avea să plece marți și să revină după patru zile. Lui Faith nu-i spuse prea multe despre călătorie, însă o asigură că se va întoarce sâmbătă, la timp pentru a o însoți la petrecerea de Crăciun la care mergeau în fiecare an. Faith nu puse întrebări, nu făcu decât să ia cunoștință de spusele lui. Nu dorea să facă valuri și să pună în pericol victoria pe care o câștigase. În seara aceea, se afla în biroul ei atunci când primi un mesaj de la Brad:

Eram la o partidă de tenis când a sosit e-mailul tău. Îmi pare rău, Fred. Felicitări!! Cum l-ai convins? La ce a trebuit să renunți pentru a obține ceea ce-ți dorești? Sau poate că ar fi mai bine să nu aflu? În orice caz, mă bucur enorm pentru tine!! Mi-ai dat o veste grozavă!! Abia aștept să te văd săptămâna asta. O să ajung la New York miercuri seara, urmând să plec înapoi vineri după-amiază. Poți pregăti tu cina miercuri seara? S-ar putea să fiu liber și joi seara. Însă nu pot ști sigur până nu văd programul final al conferinței. O să te anunț imediat ce aflu. Te sun de îndată ce ajung la hotel. Avionul meu sosește la ora cinci. Ar trebui să ajung la hotel după șase. Ne vedem curând. Felicitări încă o dată! Sunt mândru de tine, Fred. Cu dragoste, Brad.

Brad era întotdeauna cald și gata să o susțină, iar Faith abia aștepta să îl revadă. Acum, că Alex urma să fie plecat, sincronizarea era perfectă. Faith nu intenționa

câtuși de puțin să-i ascundă lui Alex faptul că se vedea cu Brad, însă, cu Alex în oraș, i-ar fi fost mai greu să dea dovadă de flexibilitate în privința timpului petrecut cu Brad. Plecarea lui Alex la Los Angeles picase cum nu se putea mai bine.

În următoarele zile, Faith avu un program extrem de încărcat. Anunță comitetul de binefacere că va fi disponibilă doar până la jumătatea lunii ianuarie, după care va trebui să se retragă. Comisia dovedi înțelegere în această privință, iar Faith petrecu o zi la birourile lor. În ziua următoare făcu toate cumpărăturile pentru Crăciun. Zoe avea să se întoarcă acasă în weekendul următor, imediat după plecarea lui Brad. Urma să aibă o săptămână foarte agitată. Iar Faith avea de gând să cumpere bradul de Crăciun împreună cu Zoe. Încă nu știa sigur când avea să vină Ellie acasă. Până în momentul de față, fusese foarte evazivă în privința datelor. Marți seara, Ellie telefonă acasă. La Faith era aproape de miezul nopții, dar la Ellie era dimineață, chiar înainte de plecarea la serviciu.

–Bună, iubito, ce surpriză frumoasă!

Faith nu-i dăduse încă vestea despre reluarea studiilor. Dorea să păstreze noutățile până la întoarcerea lui Ellie acasă.

–Sper că nu te-am trezit, spuse Eloise cu prudență.

–Nu. Tocmai făceam ultimele retușuri la felicitările noastre de Crăciun. Descoperise o fotografie grozavă, din vara trecută, cu ei patru pe o barcă cu pânze în Cape Cod, și o folosise pentru felicitările de Crăciun. În fiecare an trimitea fotografii cu ei patru, însă erau din ce în ce mai rare ocaziile când se strângeau toți laolaltă. Faith era recunoscătoare că avea această fotografie. Când vii acasă? o întrebă ea pe Ellie.

Urmă o pauză scurtă.

–Ăăă... păi... Faith simți că i se oprește inima la auzul acestor cuvinte. Voiam să-ți spun ceva, continuă Ellie.

Nu știam ce părere o să ai... Am fost invitată la schi în Saint Moritz.

În glasul ei se simțeau neliniștea și sentimentul de vinovăție. Faith o cunoștea prea bine pe fiica ei.

–Sună a distracție pe cinste. Nu-i rău deloc! Cineva cunoscut?

–Părinții lui Geoff închiriază o cabană acolo în fiecare an, iar el m-a invitat și pe mine.

Geoffrey era băiatul cu care Ellie se vedea de trei luni încoace. Faith nu considerase că relația lor era una serioasă – cel puțin Ellie nu spusese niciodată că ar fi – însă băiatul părea de ispravă, iar cei doi se distrau de minune împreună.

–S-ar zice că o să trebuiască să iau avionul până acolo ca să-l cunosc și eu în viitorul apropiat. Treaba asta e serioasă, El? se interesă Faith fără ascunzișuri, făcând-o pe Ellie să se amuze copios.

–Ei, și tu acum, mamă... de la schi la măritiș este cale lungă.

–Mă bucur să aud asta. Cel puțin pentru moment. Era tânără, deocamdată era prea devreme pentru așa ceva. Însă Eloise era o fată cu capul pe umeri – de altfel, ambele fete erau așa – și era puțin probabil să se îndrăgostească până peste urechi în numai trei luni. Cu toate că nu puteai ști niciodată, își aminti Faith. Cu siguranță, era relația cea mai serioasă pe care o avusese Ellie de ceva timp încoace. Și când v-ați gândit să plecați? reveni Faith la subiect.

Urmă o nouă pauză.

–Eu... ăăă... în fine, de fapt invitația este de pe douăzeci și unu decembrie și până la Anul Nou.

În sfârșit, spusese ce avea de spus.

–De Crăciun? Faith părea stupefiată. Nu vii acasă?

–Nu prea am când, sincer... Nu ne putem lua liber decât în săptămâna aceea și ambele weekenduri – înainte și după. Săptămâna aceea birourile sunt închise, deci dacă

vin acasă, ratez vacanța la schi cu el. N-aș mai avea când să merg. Și m-am gândit... Speram că poate n-o să te superi... Mă simt egoistă că fac asta, dar chiar mi-ar plăcea să merg...

Ar fi fost prima dată când nu erau ambele fete acasă de sărbători.

–Scumpo, zău așa, abia așteptam să te întorci acasă. Crăciunul n-o să mai fie la fel în trei. Crezi că ai putea veni acasă ceva mai devreme și poate să pleci la Saint Moritz pe douăzeci și șase?

Realiza că se agață de un fir de păr, însă îi venea să plângă la gândul că Ellie nu vine acasă de sărbători. Pentru Faith, aceasta era lovitura de grație.

–Nu pot să-mi iau alte zile libere, insistă Eloise, părând stresată. Nu-i nimic dacă nu mă lași, mamă... Înțeleg...

Cu toate acestea, nu părea prea împăcată cu ideea. Era cât se poate de limpede că prefera să meargă la Saint Moritz cu Geoff în loc să vină acasă. Ceea ce o făcea pe Faith să se simtă ca un monstru în caz că nu era de acord.

–Îmi lași un răgaz de două zile să mă mai gândesc? Tata tocmai a plecat la Los Angeles în dimineața asta, dar aș vrea să discut și cu el.

–Eu am discutat deja cu el, izbucni Eloise, iar Faith rămase din nou perplexă. Alex nu suflase o vorbă. Întotdeauna exista o complicitate între cei doi. Erau ca doi aliați împotriva lumii întregi.

–Da? Și el ce-a zis?

–A zis că pe el nu-l deranjează.

Asta chiar o supără pe Faith. Alex îi oferise permisiunea, fără a discuta cu Faith în prealabil. Părea o josnicie din partea lui, cu atât mai mult cu cât știa cât de mult însemna pentru Faith prezența lui Ellie acasă de Crăciun. În plus, dacă o refuza pe Ellie în aceste condiții, Faith devenea personajul negativ.

–Presupun că mie nu mi-au mai rămas prea multe de spus, spuse Faith, cuprinsă de o tristețe mai adâncă decât

lăsă să se simtă la telefon. Mi-aș dori ca tu să vii acasă și abia așteptam momentul ăsta, cu toții. Însă nu vreau să te împiedic să faci ceva ce-ți place. Decizia îți aparține în totalitate, iubito.

–Eu chiar aș vrea să mă duc acolo..., mărturisi Ellie cu o sinceritate pe care Faith o resimți ca pe o lovitură în plex.

–Bine, am înțeles. Însă nu vreau ca acest lucru să devină o obișnuință. Îmi doresc ca sărbătoarea Crăciunului să fie sfântă pentru noi toți. Vreau ca amândouă să vă faceți planuri să veniți acasă. Anul ăsta sunt dispusă să înțeleg situația, însă te-aș ruga ca la anul să-ți faci planurile astfel încât să fii acasă de Crăciun, indiferent ce s-ar întâmpla. Dacă e nevoie, poți să-l aduci și pe Geoff – în caz că relația voastră va mai fi de actualitate.

–Nu-ți face griji, mamă, spuse Eloise, părând ușurată. Și mulțumesc... Trebuie să fug acum.

Câteva secunde mai târziu, Ellie închisese telefonul, iar Faith rămase în biroul ei, copleșită de durere, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

Fetele ei se înstrăinau încetul cu încetul, nu mai avea cum să nege realitatea evidentă. Crescuseră. Iar odată ajunse în acest punct, lucrurile nu puteau decât să se înrăutățească. Iubiți, soți, slujbe, prieteni, călătorii... O sumedenie de lucruri aveau să intervină în viața lor, toate numai ca să le îndepărteze pe fete de ea. Iar gândul că n-o va avea pe Ellie acasă de sărbători mai-mai că-i frângea inima. Și ceea ce era și mai deranjant era faptul că Alex fusese de acord cu acest plan și nu-i spusese și ei până acum acest lucru. Îi subminase autoritatea și o pusese într-o postură incomodă. Și, după ce stinse lumina în biroul ei și urcă la culcare, Faith se întrebă cum avea să-i dea lui Ellie cadourile de Crăciun, dat fiind că nu prea mai avea timp la dispoziție. Tot ce mai spera acum era ca lui Zoe să nu-i vină alte idei, auzind de planurile lui Ellie. Faith nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva

conflictul iscat între cele două fete în vacanța de Ziua Recunoștinței o determinase pe Ellie să nu mai vină acasă de sărbători. Era greu de spus. Ori poate că asta era viața. Poate că la asta trebuia să se aștepte de acum. Însă schimbarea era dureroasă pentru ea. Poate pentru Faith mai mult decât pentru oricine altcineva.

Abia atunci când stinse lumina își aminti că Brad urma să vină a doua zi. Așteptase cu nerăbdare întâlnirea aceasta, însă telefonul de la Ellie îi stricase tot cheful. Fără îndoială, se bucura să-l revadă Brad îi amintea întotdeauna de fratele ei, Jack. Însă vizita lui nu avea cum să înlocuiască venirea lui Eloise acasă de Crăciun. Nu exista nimic care să poată înlocui acest lucru, nimic care să-i aline lui Faith sentimentul acut de pierdere. Când se urcă în pat, avea inima grea ca o minge de bowling.

capitolul 8

În dimineața următoare, Faith se gândi să o sune pe Zoe, pentru a-i spune de planurile lui Eloise. Însă până la urmă se hotărî să n-o mai facă. În săptămâna aceea, Zoe învăța pentru examene și, dând dovadă de un oarecare egoism, Faith nu dorea să-i dea idei. În mintea ei nu exista nici un dubiu: și-o dorea pe Zoe acasă de sărbători. N-ar fi vrut ca aceasta să se hotărască brusc că vrea să meargă la schi în Vermont sau să plece cu prietenii pe Coasta de Vest – Zoe avea deocamdată doar optsprezece ani, iar Faith încă deținea controlul asupra deciziilor ei. Crăciunul era Crăciun, iar Faith își dorea ca fiica ei să vină acasă. Hotărî să-i spună lui Zoe despre decizia lui Ellie de a pleca la Saint Moritz către sfârșitul săptămânii, asta dacă nu cumva – dintr-un motiv sau altul – fetele apucau să discute una cu alta înainte. Însă ele rareori se sunau una pe alta. Diferența de fus orar nu făcea decât să complice lucrurile, iar asta făcea ca fetele să trăiască în lumi cu totul separate. Faith era în continuare supărată din cauza faptului că Ellie îl sunase pe tatăl ei mai întâi, și că acesta fusese de acord cu planurile ei fără să se consulte cu Faith în prealabil. Asta o făcea pe Faith să se simtă dată la o parte și să aibă sentimentul că între cei doi exista o înțelegere secretă, ceea ce, într-o oarecare măsură, era adevărat. Stătea în firea relației lor și chiar a lor înșiși. Amândoi erau taciturni și secretoși și, într-un fel sau altul, închiși în ei. Reflectând la aceste lucruri, Faith realiză că uitase să-i spună lui Ellie că-i fusese confirmată admiterea la cele două cursuri de la NYU. Însă Faith fusese atât de șocată de planurile lui Ellie de a lipsi de acasă de sărbători, încât omisese să-i comunice acesteia noutățile. Poate că-i

spusese Alex, cu toate că Faith se îndoia de acest lucru. În opinia lui, aceasta nu putea fi o veste bună. Iar dacă Alex i-ar fi spus ceva fiicei lui, Faith era convinsă că aceasta ar fi comentat vestea, fie și numai pentru a-și exprima dezacordul. Era categoric „fata lui tata", iar prin decizia ei nu făcuse decât s-o dovedească încă o dată.

În restul zilei, Faith fu ocupată cu diverse comisioane și obligații pe care le avea de rezolvat. Cumpără hârtie pentru a împacheta cadourile familiei, cumpără de-ale gurii, precum și mai multe lucruri pe care Zoe o rugase să le cumpere înainte de venirea ei acasă. Faith sosi acasă pe la patru, iar atunci când sună Brad era în baie. Zâmbi imediat ce îi auzi vocea. O încercau aceleași sentimente pe care le avea ori de câte ori primea vești de la Jack.

–Bună, Fred. Sunt la hotel. Tocmai am sosit. Care sunt planurile?

–Nu știu de nici un plan. Sunt complet la dispoziția ta. Alex este la Los Angeles. Sincronizarea a fost perfectă. Vrei să-ți pregătesc cina?

Cumpărase câteva lucruri în plus, în eventualitatea că el ar fi dorit asta, însă Brad râse:

–Ce fel de frate mai mare aș fi eu, dacă nu mi-aș scoate sora cea mică în oraș, la o cină ca lumea? Ce-ai zice să luăm masa în SoHo[1] sau undeva pe acolo? Ori poate că preferi să rămânem în zona ta?

–Oriunde îți place. Faith zâmbi încântată. Era suficient să-i audă vocea. Nu-mi doresc decât să te văd pe tine, adăugă ea.

–O să găsesc eu o soluție. Vin să te iau la șapte și jumătate. În East Village e un local italian care îmi plăcea tare mult pe vremuri. O să-l întreb pe portar ce părere are.

–Abia aștept să te văd.

[1] Cartier boem situat în zona sudică a insulei Manhattan, New York. Ortografia specifică se explică prin felul în care s-a format acest nume propriu, respectiv prin contopirea cuvintelor „South" și „Houston", cartierul fiind situat la sud de strada Houston. (n.tr.)

Faith zâmbea când închise telefonul și realiză că perspectiva întâlnirii cu Brad îi mai alina durerea cauzată de absența lui Ellie. Gândul că nu aveau să petreacă Crăciunul în familie, toți patru, o mâhnise teribil. Și realiză atunci că și Brad trecea printr-o situație asemănătoare, sau chiar și mai neplăcută, dat fiind că ambii lui fii se aflau în Zambia. Era deprimant. Erau departe vremurile în care pregătea fursecuri și lapte pentru Moș Crăciun sau atârna ciorapii la gura șemineului. Sărbătorirea Crăciunului fără unul sau chiar amândoi copiii era o perspectivă absolut dezolantă.

Reușise să uite din nou de supărarea cauzată de Ellie atunci când Brad sună la ușă, la șapte și jumătate. Faith era îmbrăcată cu niște pantaloni largi, negri, un pulover negru de cașmir și un palton roșu, lung, din cașmir, și purta cizme negre, din piele întoarsă, cu tocuri înalte. Părul ei blond, strălucitor, era pieptănat pe spate și prins într-o coadă de cal îngrijită, iar în urechi avea niște cercei mari de aur.

–Uau, Fred! Arăți precum unul dintre ajutoarele lui Moș Crăciun. Își puse brațele în jurul ei și o îmbrățișă cu foc, ridicând-o de jos. Exact așa făcea și pe vremea când erau copii. Iar când o puse din nou jos, făcu un pas înapoi ca s-o studieze mai bine și zâmbi încântat:

–Arăți grozav. Toți băieții de la drept se vor îndrăgosti de tine.

–Nu prea cred. Sunt suficient de bătrână ca să le fiu mamă.

La rândul ei, Faith găsi că Brad arăta grozav. Căpătase un bronz ușor în urma partidelor de tenis jucate în California, ceea ce îi scotea în evidență ochii, făcându-i să pară și mai verzi; iar părul lui închis la culoare părea des și tuns impecabil. Era un bărbat norocos, trecerea timpului nu-i afectase podoaba capilară. Iar trupul lui părea puternic și musculos chiar și cu costumul și paltonul pe el.

–Nu pari să fii mama cuiva, Fred. Ești pregătită pentru cină? Am făcut o rezervare la un local pe care mi l-a recomandat portarul de la hotel. A fost de părere că o să-ți placă.

–Nu-mi pasă nici dacă mâncăm hot dog la gura de metrou. Mie îmi pare bine să te văd! spuse ea în timp ce încuia ușa de la intrare. El venise cu un taxi care îi aștepta și o luă de mână conducând-o pe alee. Era într-o dispoziție de zile mari și se bucura enorm să o vadă.

Ea se așeză lângă el în taxi și discutară vrute și nevrute în drum spre centru. Urmau să ia cina în SoHo. Îi povesti lui Brad despre telefonul lui Ellie din ziua precedentă, precum și de sentimentul de dezamăgire care o copleșise după acel apel.

–E o situație de tot rahatul, nu-i așa? spuse el cu sinceritate. Am detestat din tot sufletul Ziua Recunoștinței fără Dylan și Jason. A fost prima sărbătoare pe care am petrecut-o fără ei. Și nici Crăciunul nu se anunță mai grozav. Pam a pus la cale o nouă formă de tortură: a organizat o cină de Crăciun pentru o sută de persoane. Cu puțin noroc, eu o să fiu la închisoare, în vizită la un client. Nu-mi pasă unde vor fi băieții la anul pe vremea asta, o să mă duc să-i văd. Ar fi trebuit să fac asta și anul ăsta. Poate că n-ar fi rău să mergeți cu toții la Saint Moritz și s-o luați prin surprindere pe Eloise.

Faith râse la această idee.

–Pun pariu că ar fi încântată! Și prietenul ei la fel. Măcar o avem pe Zoe. Încă nu i-am spus, n-am vrut să-i vină mai știu eu ce idei sclipitoare, precum surorii ei.

Dar Zoe era mai mică. La cei optsprezece ani ai ei, Faith putea să insiste asupra venirii acasă. La vârsta lui Eloise, acest lucru era mai greu de întreprins, cu atât mai mult cu cât fata obținuse în prealabil acordul tatălui ei.

–L-a sunat pe Alex înaine să mă sune pe mine și, din câte se pare, el i-ar fi spus că pe el nu-l deranjează. N-am

vrut să fiu eu personajul negativ, așa că am acceptat. Alex nu a suflat nici un cuvânt despre asta.

Nemulțumirile ei în privința lui Alex nu reprezentau o noutate pentru Brad. I le împărtășise în ultimele două luni. Brad era de părere că Alex nu se purta deloc frumos cu ea – așa o tratase întotdeauna – însă până acum fusese foarte prudent și nu spusese întotdeauna lucrurilor pe nume. Nu dorea să o jignească pe Faith. Însă părerea lui despre Alex semăna foarte mult cu cea a lui Jack, iar fratele ei fusese totdeauna cât se poate de explicit în privința antipatiei pe care o simțea față de Alex.

–Uimitor cum se joacă copiii ăștia, nu crezi? Și nici tovarășii noștri de viață nu se lasă mai prejos. Într-un an, Pam le-a spus băieților să nu-și facă griji în ceea ce privește întoarcerea acasă de Crăciun, pentru că dorea să plecăm într-o croazieră fără ei. Mie nici măcar nu mi-a spus până n-a cumpărat biletele, iar până atunci ei își făcuseră deja alte planuri. Am avut rău de mare două săptămâni în croaziera aceea infernală, la finalul căreia am anunțat-o pe Pam că, data viitoare când va mai face asta, dau divorț. (Din câte putea constata Faith însă, Pam făcea în continuare ceea ce dorea.) Băieții au fost în culmea fericirii. S-au dus acasă la un prieten din Las Vegas și și-au petrecut vacanța împreună cu câteva dansatoare de revistă. Mai povestesc încă și acum despre Crăciunul lor preferat.

Brad zâmbi larg, iar Faith râse amuzată de povestioara lui. Simplul fapt că îl vedea pe Brad și că era alături de el îi amintea într-un fel plăcut de fratele ei. Posibilitatea de a-l întâlni și nu doar de a-i trimite mesaje era cel mai frumos cadou de Crăciun pentru Faith. El se dovedise un prieten extrem de devotat în ultimele două luni, iar de această dată nici unul dintre ei nu intenționa să piardă legătura cu celălalt. Ajunseseră să conteze pe comunicarea lor constantă, telefonic sau prin e-mail. Discutară vrute și nevrute în drumul către restaurant. El îi povesti despre ultimele cazuri care apăruseră, iar atunci când trecură

pe lângă NYU, îi aminti cu optimism că va ajunge acolo cât de curând, la facultatea de drept, iar ea îi zâmbi. Era atât de simplu să fie cu el și să discute despre tot felul de lucruri. Îi mărturisi cât de supărată fusese atunci când Ellie îi spusese că nu vine acasă.

–E greu, Fred, întări el, privind-o cu blândețe. Trebuie să devenim ceva mai insensibili. Pentru că nu-i deloc ușor să-i vedem cum cresc și părăsesc cuibul. Mie, unul, nu-mi vine să cred cât de mult le-am simțit lipsa băieților mei anul ăsta. Dar e în firea lucrurilor ca ei să-și testeze aripile, iar noi să îi lăsăm să-și ia zborul. E greu tare, știu, spuse el compătimitor, luându-i mâna într-a lui. Se ținură de mână, cât se poate de firesc, până când ajunseră la restaurant. Iar ea fu uimită să constate cât de plăcut era localul – un local micuț, adorabil, cu specific italienesc. Chelnerul le oferi o masă într-un colț mai retras, iar ea și Brad se făcură comozi. Ea își aruncă haina pe spătarul scaunului, în eventualitatea că i se făcea frig mai târziu. Iar Brad nu putu să nu remarce o dată în plus cât de frumoasă era.

–Uneori uit cum arăți, o tachină el. Când primesc e-mailurile tale, mi te imaginez ca având din nou zece ani sau cel mult paisprezece. Și apoi, deodată, când te văd, ești un adult în toată puterea cuvântului.

–E nostim. Și mie mi se întâmplă la fel. În mintea mea, tu ai mereu în jur de paisprezece ani, iar eu am doisprezece. Îți aduci aminte când am pus broasca aceea în patul lui Jack?

Izbucni în râs amintindu-și întâmplarea, iar Brad la fel.

–Da. Mai-mai să mă omoare pentru faza aia. Ca răzbunare, cu următoarea ocazie când am venit la voi, a pus un șarpe în patul meu. Detestam șerpii ăia de porumb ai lui.

–Da, și eu.

Comandară apoi cina și o sticlă mică de vin alb. Era locul ideal pentru întâlnirea lor – era liniște, era plăcut și atât de calm acolo, alături de el. Iar cu Alex plecat din oraș, aveau la dispoziție tot timpul din lume.

–Așadar, ce crezi că o să se întâmple acum, după ce începi cursurile în ianuarie? Pentru nici unul dintre ei cursurile pregătitoare pentru LSAT nu contau prea tare, cu toate că implicau multă muncă. După ce-și terminară salatele, în timp ce așteptau felul principal, Alex o întrebă curios: Crezi că Alex se va obișnui cu ideea sau își va ieși din minți?

El nu știa despre cursurile LSAT la care mergea ea, și, prin urmare, nu s-ar fi putut opune.

–Cred că n-o să fie deloc mulțumit. Însă adevărul este că abia dacă ne mai vedem. Nici nu mai apucăm să ne vorbim. Vine acasă, mănâncă și se duce la culcare. Iar câteva zile pe săptămână e plecat în călătorii de afaceri. Are nevoie de mult mai puțină atenție din partea mea decât își închipuie el, concluzionă Faith, pragmatică. În mintea ei, totul era cât se poate de limpede.

–Și cu tine cum rămâne? o întrebă Brad fără ocolișuri. Tu ce îți dorești de la el, Fred?

Era genul de întrebare pe care Jack i-o punea adesea și pe care numai rareori și-o adresa singură. Faith era genul de femeie care nu cerea foarte mult și care avea puține nevoi. Pe plan emoțional, își purtase singură de grijă mult timp, întocmai cum o făcuse și în copilărie, numai că acum nu-l mai avea alături de ea pe Jack.

–Eu nu am nevoie de prea multe, spuse ea abia șoptit, cu ochii plecați, privind în jos, la mâini. Am tot ceea ce-mi trebuie, mai adăugă ea, ridicând din nou privirile spre el.

–Nu mă refeream la partea materială, te întrebam de ce ai avea nevoie din partea lui, pentru ca viața ta să meargă înainte?

Era o întrebare pe care el însuși și-o adresase de curând.

–Viața mea merge înainte așa cum este acum. În afară de asta, Alex nu e genul de om care să fie deschis ideii de a satisface nevoile altora.

Soțul ei era o persoană închisă în sine și așa fusese dintotdeauna. Era o trăsătură a lui pe care Faith învățase să o accepte cu multă vreme în urmă.

–Cât de bine îi pică lui treaba asta, dacă scapă atât de ieftin! Dar pe tine cine te susține, Fred?

Întrebarea era directă și la obiect, iar Faith ridică din umeri. Din diverse motive, ea se izolase de lume în ultimii ani. Avusese nevoie de timp pentru a deplânge moartea lui Jack. Și pentru că erau ultimii ani pe care fetele îi petreceau acasă, ea își concentrase toate energiile emoționale asupra lor. De câțiva ani încoace, lui Alex nu-i făcea prea mare plăcere să socializeze cu ea. Era preocupat de munca lui. Și în special după moartea lui Jack, Faith se îndepărtase de prietenii ei. Devenise foarte singuratică, lucru care o făcea să fie cu atât mai recunoscătoare pentru prietenia pe care i-o arăta Brad acum. Lui Faith îi venea mai ușor să-i permită lui Brad să reintre în viața ei, dat fiind că el făcea parte din lumea copilăriei ei și fiindcă fusese atât de apropiat de Jack. În anumite privințe, ea nu-și revenise complet după moartea fratelui ei.

–Singurul lucru de care am nevoie cu adevărat sunt fetele mele. Ele sunt întotdeauna alături de mine, la nevoie.

La asta se reduseseră nevoile ei și asta era tot ceea ce conta cu adevărat acum.

–Serios? Nu s-ar zice că Ellie face parte din tabăra ta, în condițiile în care pleacă în vacanță la Saint Moritz. Ea a ales să-și satisfacă propriile ei nevoi, deși cam ăsta e comportamentul standard la copiii noștri.

Brad își expunea constatările fără menajamente și îl deranja teribil faptul că Eloise era atât de înțelegătoare față de tatăl ei și atât de aspră în privința lui Faith.

–E tânără, contracară Faith imediat, gata să-i găsească scuze fiicei ei, așa cum făcea, de altfel, pentru toată lumea, și cum o făcuse dintotdeauna. În situații în care cei din

jurul ei deveneau critici, Faith făcea întotdeauna eforturi să găsească scuze plauzibile și să ierte. Generozitatea ei era uneori exagerată.

– Adevărul e că – în cea mai mare parte a timpului, cel puțin – copiii noștri nu ne sunt alături la nevoie. Pentru că nu e asta treaba lor. Sunt prea ocupați să-și pună ordine în propriile lor vieți, filosofă Brad. Dar asta te cam face să te întrebi uneori: cine ne e alături la greu, în caz că e cineva? E grozav să ai o familie mare, frați sau surori, un soț sau o soție care să te încurajeze. Dar dacă nu, cine mai rămâne? Nu e o întrebare-capcană, apropo. Nici măcar eu nu știu răspunsul. Mă gândeam la asta în avion, venind încoace. Pam e atât de ocupată cu viața ei și cu propriile ei griji încât nu sunt convins că eu aș mai avea nevoie de ea, chiar dacă mi-ar fi alături. E groaznic să ajungi să realizezi lucrul ăsta. Nu demult, a trebuit să merg la spital pentru niște analize, chestii de rutină, iar cei de acolo mi-au cerut numele unei persoane de contact, pe care să o apeleze în caz de urgență. După ce m-am gândit puțin, am trecut pe formular numele secretarei mele. Asta deoarece m-am gândit că, dacă ar suna-o pe Pam, ea n-ar răspunde la telefon. Momentul ăla a fost ca un semnal de trezire la realitate pentru mine.

– Și ce ai de gând să faci în legătură cu chestia asta? îl întrebă ea, în timp ce chelnerii puseră o friptură mare și suculentă în fața lui Brad și o limbă de mare la grătar în dreptul lui Faith.

– Absolut nimic! replică el cu sinceritate. Însă uneori îmi face bine să privesc realitatea în față. Odinioară aveam o grămadă de iluzii cu privire la ceea ce ar trebui să fie o căsnicie. Și adevărul e că nu a fost niciodată așa cum credeam eu. În orice caz, nu căsnicia noastră, și nici cea a părinților mei. Ai mei s-au urât unul pe altul ani la rând până să divorțeze. Când au divorțat, și-au făcut o mulțime de răutăți unul altuia, iar ani buni după divorț abia dacă și-au mai vorbit. Nu mi-am dorit niciodată

să am o asemenea căsnicie și nici acum nu-mi doresc. Eu și Pam nu ne urâm unul pe celălalt, slavă Domnului, deși nu sunt prea sigur care mai sunt sentimentele unuia față de celălalt, în caz că ele mai există. Suntem simpli amici, presupun, sau ceva de genul ăsta. Ori poate că nu suntem decât niște străini care locuim la aceeași adresă.

Era dureros să recunoască acest lucru, dar se resemnase cu ideea asta cu ani în urmă, tot așa cum Faith se împăcase cu felul în care o trata Alex și cu implicarea lui minimă în viața ei de fiecare zi. Spera însă ca Alex să fie alături de ea, în caz că s-ar fi îmbolnăvit vreodată grav. Pentru că altminteri, el nu-i oferea mare lucru în privința implicării și sprijinului zilnic. Era interesat mai degrabă de propria lui viață – așa era de foarte multă vreme. Faith nici măcar nu-și amintea când luaseră lucrurile această turnură sau cât de diferită fusese situația înainte. Probabil nu cu mult. Ea fusese ocupată cu fetele și nu avusese timp să observe cât de absent devenise Alex. Chiar și atunci când trupul lui era acolo, inima și mintea lui erau departe.

–Știi, spuse Faith gânditoare, asta spune mai multe despre noi decât despre ei. Nevoile lor sunt satisfăcute sau sunt hotărâți să-și trăiască până la sfârșit poveștile ori fanteziile proprii privind căsătoria. Nici unul dintre ei nu pare să aibă nevoie de prea mult din partea noastră și nu vrea să se implice în mod deosebit. Noi suntem cei care văd situația diferit și ne dorim mai mult, cred, dar, în același timp, suntem dispuși să acceptăm puținul pe care ni-l oferă ei. Nu crezi că asta spune ceva despre noi?

–Obișnuiam să cred că asta mă face un om mai bun. În ultima vreme, nu mai sunt atât de sigur. Cred că ține mai mult de lașitate și de dorința de a menține o stare de lucruri existentă decât de orice altceva. Eu, unul, nu-mi doresc să fac valuri. Nu vreau să mă cert cu ea. Nu-mi doresc să divorțez vreodată. Vreau să-mi termin viața așa cum am început-o, pe același drum, cu aceeași casă, aceeași soție, cu aceeași slujbă pe care o am acum.

Presupun că urăsc schimbarea din cauza felului în care am crescut. Părinții mei se amenințau continuu unul pe celălalt, iar unul dintre ei era tot timpul pe punctul de a se muta în altă parte. Am crescut făcându-mi griji în legătură cu ce avea să se întâmple, până când, în cele din urmă, inevitabilul s-a produs. Nu-mi mai doresc o asemenea viață acum. Nu mai vreau să am parte de asemenea surprize.

–Nici eu, aprobă Faith cu un suspin de ușurare.

Era plăcut să discute cu Brad despre aceste lucruri. Odinioară purta astfel de discuții cu Jack, însă după moartea lui nu mai existase nimeni care să-i ia locul.

–Și totuși, plătim un preț destul de scump pentru toate astea, comentă Brad când își termină friptura și puse jos cuțitul și furculița. Faith mâncase doar jumătate din peștele ei, însă ea de regulă nu avea cine știe ce poftă de mâncare, lucru care, de altfel, se reflecta în silueta ei delicată. Faci multe sacrificii atunci când accepți compromisuri, își continuă Brad ideea, mai ales atunci când ești dispus să-l lași pe altul să-și impună propriile condiții. Presupun că eu, unul, am ajuns la concluzia ca merită, altfel nu aș accepta să plătesc acest preț. Prețul unei vieți liniștite.

Brad se dovedea remarcabil de sincer, iar Faith îl admira pentru asta. El știa foarte bine la ce renunțase și părea împăcat cu ideea. Într-o anumită măsură, viața lui nu era foarte diferită de a ei. Cu excepția faptului că Alex era ceva mai autoritar cu ea decât era Pam cu Brad. Ei păreau să-și fi rezolvat conflictul, alegând să o apuce pe căi separate. Faith și Alex încă împărțeau aceeași viață, cel puțin în marea majoritate a timpului, chiar dacă nu comunicau prea mult și nici nu-și împărtășeau gândurile. Faith nu i se mai destăinuise soțului ei de ani buni.

–Uneori, sentimentul de singurătate devine copleșitor, spuse Faith abia șoptit, de parcă i-ar fi fost teamă să rostească acele cuvinte. Era un adevăr pe care rareori îl recunoștea chiar și în sinea ei, însă lui Brad putea să i-l

spună acum. Cu el se simțea în siguranță – ca întotdeauna, de altfel.

–Da, așa este, aprobă Brad, luându-i din nou mâna într-a lui. Se simțea minunat alături de ea. Și ție ți-e dor de Jack la fel de tare cum mi-e și mie, Fred? o întrebă el după o vreme, iar ea încuviință cu o mișcare a capului și îl privi drept în ochi, cu ochii înotând în lacrimi.

–Da, îmi este, cu atât mai mult în perioada asta a anului. Nu știu de ce. Mi-e dor de el tot timpul. Crăciunul n-ar trebui să fie altfel decât orice alt moment, dar, într-un fel sau altul, este.

–Și totuși, de Debbie nu mi-e dor deloc, comentă el cu o sinceritate dezarmantă, făcând-o pe Faith să izbucnească în râs.

–Dumnezeule, nu! Ce scorpie era femeia aia! Că tot vorbeam de sacrificii complete de dragul liniștii. N-am să știu niciodată de ce îi suporta Jack toate nazurile. Se purta îngrozitor cu el. Nici nu mai știu de câte ori l-a părăsit sau a amenințat că-l părăsește. Pe mine, una, m-ar fi scos din minți. Măcar Alex merge pe drumul lui și face ceea ce-i place; și s-ar părea că și Pam face la fel. Debbie era prea acaparatoare.

–Și totuși, el era nebun după ea, îi aminti Brad. Nici eu n-am reușit să înțeleg relația lor. Presupun că acesta era unul dintre motivele pentru care noi doi ne vedeam din ce în ce mai rar. Ea mă detesta și nici eu n-o agream prea tare. Într-un fel, ea a intervenit între mine și Jack.

–Știi, a plecat fără să privească înapoi, îi explică Faith, în timp ce se lăsă pe spate în scaunul ei, peste haina cea roșie, care părea o floare-gigant, gata-gata să o înghită. Avocatul ei ne-a anunțat că urma să se recăsătorească și să se mute din oraș. N-a mai sunat de atunci. Nici n-a mai scris. N-am mai primit nici o veste de la ea.

–Ce porcărie! concluzionă Brad, iar Faith fu de acord cu el.

–Oricât mi-ar displăcea personajul, mi-aș dori ca Jack să fi avut copii cu ea – sau cu oricine altcineva, până la urmă. Ar fi fost minunat să fi avut copiii lui în preajmă acum. Așa... n-a mai rămas nimic... doar amintirile... și cam atât, spuse Faith, chinuindu-se din nou să-și stăpânească lacrimile, în timp ce Brad o strânse tare de mână.

–Ne avem unul pe celălalt, Fred. Asta este moștenirea pe care ne-a lăsat-o Jack. Toate zilele frumoase pe care le-am trăit împreună, toate amintirile acelea unice, anii copilăriei noastre...

Ea dădu din cap aprobator, dar, pentru o vreme, nu reuși să rostească nici un cuvânt.

După cină, băură câte un cappuccino și hotărâră de comun acord să sară peste desert. Iar Faith rămase uimită atunci când Brad o privi drept în ochi, întrebând-o:

–Crezi că există căsnicii fericite, Fred? Mă întreb uneori... Când privesc în jur, la oamenii pe care îi cunoaștem, nu cred că există unul măcar care să aibă ceea ce mi-aș dori eu. Poate îți par cinic, dar încep să cred că nu există om ale cărui visuri să devină realitate. Ori de câte ori pornim pe un drum, ne mințim singuri în privința rezultatelor pe care le vom obține, a lucrurilor bune care ni se vor întâmpla pe parcurs, iar până la urmă sfârșim ca noi doi acum. Facem compromisuri care ne costă al naibii de scump, și suntem recunoscători pentru faptul că copiii noștri și vechii prieteni ne mai vizitează din când în când.

–Ăsta e un fel trist de a privi lucrurile, Brad. Mie mi-ar plăcea să cred că cineva, undeva, e fericit. Eu am prieteni care sunt fericiți. Sau cel puțin așa cred eu. Nici eu nu pot spune că nu sunt fericită. Doar că nu am parte de relația pe care am visat-o alături de Alex. E altfel, asta-i tot.

Și, deși nu-i mărturisi lui Brad acest lucru, credința era cea care îi dădea putere și adăuga o nouă dimensiune vieții ei. Fusese întotdeauna o persoană evlavioasă,

asemenea lui Jack. Brad îi admirase întotdeauna pe amândoi pentru asta, și le invidia credința.

–Eu cred că te minți singură, Fred. Nu ne-am scrie mesaje doar de dragul vremurilor de demult dacă am avea parte de ceea ce ne dorim în căsniciile noastre. Copiii noștri nu ar fi centrul universului nostru în măsura în care sunt acum. Probabil că am fi chiar fericiți văzându-i cum cresc și se desprind, în sfârșit, de cuib. Tu ce-ți închipui că ai alături de Alex, Fred? Sincer, ce reprezintă el pentru tine? Eu, de pildă, cred că am avut un prieten și un partener de afaceri în Pam, iar acum, că nu mai lucrăm împreună, am rămas doar prieteni, sau poate nici atât. De fapt, suntem colegi de cameră, cam la asta se rezumă relația noastră.

Ascultându-l, Faith găsea povestea lui extrem de tristă, însă el părea împăcat cu situația. Era incredibil de sincer, atât cu ea, cât și cu el însuși. Îi mai rămăseseră foarte puține iluzii și nici un vis.

–Eu cred că eu și Alex suntem prieteni, spuse ea gânditoare, deși Brad reflectă că aprecierea ei e exagerat de generoasă, după tot ce-i povestise până atunci. Însă Faith nu-și făcea iluzii că se mai iubeau. Nu mai erau îndrăgostiți unul de celălalt, dar fuseseră odată. Sau, cel puțin, ea fusese îndrăgostită de el. Acum, nu mai putea spune sigur cât sentiment mai era capabil Alex să investească în relația lor. Probabil mai puțin decât sperase ea vreodată. Ne susținem unul pe celălalt, adăugă Faith. Nu, greșit, se corectă ea. Eu îl susțin pe el. Iar el are grijă să nu-mi lipsească nimic. Este un tată bun pentru fete, este responsabil. Este o persoană onorabilă.

Se chinuia să-i descopere soțului ei mai multe calități și nu reușea să găsească acele cuvinte care să descrie ce reprezenta el pentru ea. Era un partener de încredere, putea conta pe el. Emoțional însă, nu-i oferea prea multe și asta de mulți ani încoace.

–Înțelegi ce vreau să spun? Asta nu prea seamănă cu ideea pe care ți-o făcusei tu despre căsătorie, așa-i, Fred? Dacă mă uit bine, și eu văd același lucru. Dar, la fel ca tine, n-aș schimba situația actuală: nu cred că ar avea rost. Cred că concluzia la care am ajuns după atâta vreme este că trebuie să te mulțumești cu ce-ți dă viața și întorci orice neajuns în favoarea ta. Dar adevărul este că rămân o grămadă de goluri în viață, pe care încerci să le umpli cumva. Și le umpli cu copii, cu prieteni, cu serviciul, cu visuri, fantezii, regrete... Cu orice e în măsură să umple acele goluri. Însă indiferent de materialul pe care îl folosești, sau cât de tare încerci să te minți, golurile sunt încă acolo.

–E un mod dur de a privi lucrurile, spuse Faith, oarecum șocată de vorbele lui. Însă n-ar fi putut să-l contrazică.

–Prefer să fiu cinstit cu mine însumi. Pe vremea când nu eram, eram extrem de nefericit și încercam întruna să-mi transform relația cu Pam în ceva ce n-ar fi putut fi niciodată, iar pe ea în persoana care nu fusese niciodată până atunci. Odată ce am acceptat relația noastră, cu plusurile și minusurile ei, și odată ce am înțeles rolul lui Pam în viața mea și că n-ar fi putut fi vreodată așa cum mi-o închipuisem eu, cred că m-am împăcat, în sfârșit, cu situația.

–Mai e și altcineva în viața ta? îl întrebă ea fără ocolișuri. Era o întrebare pe care i-ar fi pus-o și lui Jack, dar știa că pentru fratele ei nu mai existase nimeni altcineva. Fusese prea obsedat de Debbie ca s-o înșele vreodată, și asta cu toate că ea îl înșelase, iar el fusese devastat să afle acest lucru. Însă indiferent ce-i făcea ea, Jack o ierta și o primea mereu înapoi. Faith considerase întotdeauna că fratele ei ducea iertarea și loialitatea mult prea departe – cel puțin în privința soției lui. Dar, în același timp, tocmai asta iubea la el.

–A existat altcineva la un moment dat, răspunse Brad cu aceeași candoare cu care ar fi făcut-o și fratele ei. Cred

că Pam a bănuit ceva, dar n-a făcut niciodată caz de asta. Nu cred că dorea să știe. Însă asemenea relații nu duc nicăieri. Ele reprezintă o sursă de frustrări pentru toți cei implicați atunci când intenționezi să rămâi căsătorit, așa cum doream eu și încă mai doresc, de altfel. Oamenii ajung să sufere. Niciodată nu m-am simțit confortabil în acea relație și, prin urmare, n-am mai repetat niciodată experiența ulterior. E mai simplu așa.

Părea împăcat cu situația lui de acum.

–Ai divorța de Pam dacă te-ai îndrăgosti de altcineva? întrebă Faith, devenind deodată curioasă în privința lui. Ceea ce spusese Brad la cină o fascinase, iar el era în egală măsură curios în privința ei și a lucrurilor care contau pentru ea, acum, în viața de adult, a compromisurilor pe care le făcuse, comparându-le cu compromisurile pe care le acceptase el însuși.

–Niciodată! declară el, părând absolut convins de ceea ce spunea. Când m-am căsătorit cu Pam, am crezut fiecare cuvințel pe care l-am rostit. La bine și la rău. Până când moartea ne va despărți. N-am de gând să repet greșelile pe care le-au făcut părinții mei. Le datorez asta băieților mei. Nici măcar acum, că sunt aproape oameni în toată firea, ei nu au nevoie să îndure tot felul de mizerii din partea unor părinți care se detestă unul pe altul, care nu vor să-și vorbească și care distrug tot ce au construit împreună. Pur și simplu nu aș divorța de ea. Și nici n-am de gând să mă îndrăgostesc de altcineva. Nu voi permite să se întâmple asta din nou.

–Nici eu, spuse Faith în șoaptă, cu toate că nu avusese niciodată prilejul – însă dacă i s-ar fi ivit ocazia, n-ar fi profitat de ea. Dacă nu din alte motive, măcar din rațiuni religioase. Dar în primul rând din respect față de căsnicia ei. Și eu simt același lucru ca și tine, îl susțin ea. Nu ai face decât să dai o serie de probleme în schimbul altora noi. Nu există vieți perfecte.

–Hai că am devenit patetici, râse el în timp ce achită nota, după care o privi cât se poate de serios: Mă bucur că ne-am regăsit, Fred. Tu ești ca un cadou în viața mea. Ai făcut dintr-odată ca totul să capete sens... ești ca un ban de aur pe care credeai că l-ai pierdut cu mulți ani în urmă și pe care îl regăsești la un moment dat undeva, în fundul unui sertar, și constați nu doar că e la fel de frumos cum era odată, dar descoperi că a devenit și mai valoros decât era atunci. Ador să discut cu tine, să-ți trimit mesaje și să primesc mesaje de la tine. Tu chiar îmi faci zilele mai senine.

Faith îi zâmbi, recunoscătoare pentru ceea ce îi spusese. Și ea simțea la fel în privința lui.

–Faptul că-mi reiau studiile e doar din vina ta! Când o să-mi fac temele la trei noaptea, ție am să-ți reproșez acest lucru! îl tachină ea.

–După ce-ți vei lua examenul de barou, poți să-l părăsești pe Alex și să vii să lucrezi pentru mine.

–Ei bine, asta chiar ar însemna ca cele mai urâte coșmaruri ale lui să devină realitate! râse Faith.

Părăsiră restaurantul împreună, braț la braț. Trecuse deja de ora unsprezece, iar el trebuia să se trezească devreme a doua zi.

–Mai ai timp să ne vedem și mâine? o întrebă el în timp ce o luară în jos pe Prince Street, iar el chemă un taxi.

–Sigur că da. Alex e la Los Angeles până la sfârșitul săptămânii. Iar Zoe nu sosește înainte de weekend. Sunt o femeie liberă și tocmai am terminat cu târguielile de Crăciun! spuse ea mândră, moment în care el făcu o grimasă:

–Eu nici măcar nu le-am început pe-ale mele. Va trebui să mă ocup de asta când ajung acasă.

În cazul de față, asta presupunea o oprire rapidă la Tiffany, pentru Pam. Soția lui adora bijuteriile și, de regulă, îi comunica exact ceea ce-și dorea, și văzuse recent,

tocmai pentru a-i ușura lui sarcina. Cât despre băieți, era prea complicat să le trimită ceva. Lor avea să le ducă daruri în primăvară, când se ducea să-i viziteze. În afară de asta, dorea să cumpere un ceas pentru secretara lui, ceea ce putea rezolva tot la Tiffany. El își făcea târguielile în stilul specific bărbaților – în unul sau două magazine, în mai puțin de o oră, în Ajunul Crăciunului.

– Vrei să luăm din nou cina împreună mâine-seară? Am impresia că este organizată o cină la sfârșitul conferinței, dar o să pot să scap. Ce-ar fi să trec să te iau pe la șase? O să vorbesc din nou cu portarul de la hotel să vedem ce ne recomandă. Aș spune că în seara asta a fost destul de bine...

– Eu zic că a fost grozav. Peștele meu a fost nemaipomenit, iar vinul mi-a plăcut foarte mult.

Nu terminase de băut nici măcar un pahar și de aceea Brad râse auzind-o.

– Tot mai ciugulești ca o vrăbiuță, Fred. Mă mir că n-ai murit de foame încă...

Pe de altă parte, Faith fusese întotdeauna așa, chiar și pe vremea când erau adolescenți. De multe ori ciugulea fărâme invizibile de mâncare, pentru ca alteori să soacheze pe toată lumea înfulecând doi crenvurști și un banana split. Adora banana split în copilărie.

În taxi, Brad își trecu un braț pe după umerii ei, iar Faith se cuibări confortabil la pieptul lui, în drum spre casă. Stătea foarte comod acolo și simplul fapt că era alături de el o făcea să se simtă în siguranță. El hrănea o parte profundă, intimă a sufletului ei, care era flămândă încă de la moartea lui Jack. Era o parte a sufletului ei pe care Alex n-o hrănise niciodată.

Când sosiră în fața casei ei, Brad coborî din taxi și îi spuse șoferului să aștepte. O urmări pe Faith oprind sistemul de alarmă și intrând în căsuța cochetă, îmbrăcată în gresie.

–Ne vedem mâine-seară. O să te sun înainte să vin, ca să-ți spun unde mergem. Preferi un local sofisticat?

Ar fi dus-o oriunde i-ar fi cerut, însă ea clătină repede din cap:

–Mi-a plăcut foarte mult în seara asta. Nu-mi pasă dacă mă scoți la pizza, paste sau burrito. Nu vreau decât să petrec ceva timp cu tine, îl asigură ea, iar el o îmbrățișă din nou în timp ce ea radia de fericire. Seara fusese întocmai cum și-o dorise.

–Pe mâine! îi strigă el de la geamul taxiului, făcându-i cu mâna, după ce șoferul demară, iar ea închise ușa și o încuie. Iar în timp ce urca scările către dormitorul ei, în mantoul ei larg și roșu, se simți cuprinsă de o senzație de liniște pe care n-o mai trăise de ani buni.

capitolul 9

Așa cum promisese, Brad veni să o ia de acasă la ora șase în seara următoare. Nu-i spusese decât că merg să ia o cină simplă și să se îmbrace gros, lucru pe care îl și făcuse. Purta un palton lung, un pulover verde, pe gât, de culoarea ochilor ei, pantaloni negri de catifea și cizme cu garnitură de blană. În ziua aceea, fusese mai frig decât de obicei.

–Așadar, unde mergem? îl întrebă ea când plecară de acasă. El îi comunicase șoferului adresa înainte ca ea să urce în taxi.

–O să vezi, îi răspunse el pe un ton misterios.

Opriră la Saks Fifth Avenue[1] și traversară strada, moment în care ea realiză că mergeau la Rockefeller Center să ia cina și să privească lumea de pe patinoar. Se așezară la o masă care se afla chiar în fața ferestrei. Era distractiv să urmărească oamenii de pe patinoar – unii dintre ei răsucindu-se, făcând piruete și figuri complicate, iar alții împleticindu-se și căzând. Toată lumea părea să se distreze copios, cu atât mai mult cu cât printre adulți erau și o mulțime de copii.

–Mai ții minte când mergeam toți trei să patinăm în Central Park? îl întrebă Faith, pe buzele căreia înflorise un zâmbet larg, în timp ce în ochi i se reflectau amintiri fericite. Brad avusese intenția să o ducă acolo, dar până la urmă se răzgândise și alesese acest loc. Se gândise că Patinoarul Wollman din parc le-ar fi provocat amândurora prea multe amintiri dureroase legate de Jack. Trăiseră atâtea aventuri împreună și toate îi erau dragi lui Brad. Copilăria lor în New York fusese foarte frumoasă,

[1] Magazin de lux din Manhattan, New York (n.tr.)

Locuiseră în Upper East Side[1], undeva la nord de Yorkville, iar el și Jack merseseră la aceeași școală.

–Normal că țin minte! o asigură el cu o expresie de superioritate. Tocmai de aceea suntem aici. Mă gândeam că după cină poate facem câteva piruete pe patinoar. Sau, cine știe, poate cădem în nas. N-am mai patinat de vreo douăzeci de ani. Sportul ăsta nu se prea practică prin California.

Pe vremea copilăriei, mergeau toți trei să patineze cel puțin o dată sau de două ori pe săptămână. Jack făcuse chiar parte din echipa de hochei a școlii lor.

–Adică să patinăm? Aici? Părea surprinsă și amuzată, dar era încântată de idee. Ar fi grozav! adăugă ea.

–Mă bucur că și tu crezi asta. Poți să mă ridici când cad lat pe gheață.

–Nu miza pe asta. N-am mai pus piciorul pe gheață din copilărie.

Le dusese deseori pe fete la patinoar când erau mici, însă ea rămăsese pe tușă, să le privească.

–Perfect! Asta înseamnă că suntem amândoi la același nivel.

Comandară cina, iar Faith realiză că se grăbea să termine de mâncat, ca să ajungă mai repede pe gheață. Brad calculase perfect timpul. Aveau o rezervare la ora șase și jumătate și terminară de mâncat chiar la ora opt, exact la timp pentru a intra în seria următoare. Merseră la vestiare pentru a închiria patinele, în timp ce un bărbat șlefuia gheața cu o mașină specială. Până când își puseră ei patinele în picioare, sesiunea deja începuse.

Faith păși cu băgare de seamă pe gheață, în fața lui Brad. La început, se simți ușor șovăielnică și se întrebă dacă nu cumva trecuse prea mult timp de la ultima experiență de acest fel. Dar, după ce făcu și a doua tură

[1] Cartier select din Manhattan, New York, situat între Central Park și East River (n.tr.)

de patinoar, fu surprinsă de cât de încrezătoare începea să se simtă. Brad patina alături de ea, nesigur la început, dar, ca și Faith, se obișnui cu gheața mai repede decât credea. Odinioară, fuseseră amândoi niște patinatori destul de buni. În mai puțin de jumătate de oră, patinau amândoi fericiți în jurul ringului, ținându-se de mână și distrându-se de minune.

–Nu-mi vine să cred că încă mai pot face asta! exclamă Faith, simțindu-se neașteptat de abilă, cu obrajii îmbujorați și părul fluturându-i în vânt, ridicând privirile către Brad. Se bucura că își adusese mănușile, după ce el o sfătuise să se îmbrace gros. Nu avusese nici cea mai vagă idee în legătură cu planurile lui și chiar se întrebase dacă nu cumva Brad se gândise la o plimbare mai lungă sau la ceva la fel de relaxant. Nu anticipase nici o clipă acest lucru, însă era încântată de ideea lui. Era ca o întoarcere în timp, în trecutul lor.

–Încă te mai pricepi, Fred.

Nici nu rostise bine aceste cuvinte, că ea luă o căzătură zdravănă; însă el îi întinse mâna să o ridice și râseră amândoi, avântându-se din nou pe gheață.

Două ore mai târziu, erau amândoi extenuați, dar, în același timp, bucuroși că făcuseră acest lucru. Returnară patinele cu părere de rău, însă Brad trebui să admită că, dacă rămânea pe patine încă o oră, nu era exclus să-și dea sufletul.

–Probabil că îmbătrânesc, se văită el deloc convingător, însă nu reuși s-o păcălească pe Faith. Mâine o să am dureri din cap până-n picioare.

–Și eu, dar a meritat fiecare minut, zâmbi ea. Nu se mai distrase atât de bine de când era copil. Brad avusese o idee minunată. Dumnezeule, exclamă ea, mai ții minte când mergeam să patinăm cu toți prietenii voștri și mă lăsați să mă țin și eu după voi? Voi încercați să agățați fete, iar eu vă stricam mereu ploile. Ție ți-o făceam intenționat,

pentru că eram îndrăgostită de tine până peste cap. Aveam vreo doisprezece sau treisprezece ani atunci...

–Și până la urmă cum se face că nu te-am luat pe tine de nevastă în locul lui Pam? Am fost un prost, cred..., o necăji el. Între ei nu exista nici un fel de conotație romantică și nu existase de la începuturile adolescenței lor încoace.

–Am impresia că pe la paisprezece ani îmi trecuse deja, râse ea.

De fapt, pasiunea ei pentru Brad se stinsese pe la vreo șaisprezece ani, atunci când el plecase la colegiu, iar ea descoperise alți băieți. Dar până atunci, vreme de vreo opt ani, Brad fusese centrul universului ei. Iar acum, că se regăsiseră unul pe altul, el redevenise centrul universului ei.

Urcară încet pe Fifth Avenue, cu obrajii îmbujorați de frig și resimțindu-se în urma efortului făcut pe patinoar, însă erau amândoi relaxați și calmi. Și cum stăteau așa, la colțul străzii, căutând un taxi, Faith privi în sus, la Catedrala Sf. Patrick și îi veni o idee:

–Vrei să intrăm și să aprindem o lumânare pentru Jack? întrebă ea pe un ton grav, iar privirea din ochii ei aproape că îi frânse inima lui Brad. Faith aprindea lumânări pentru el de mai multe ori pe săptămână, la slujbă.

–Sigur.

Brad nu mai intrase într-o biserică de ani buni, cu toate că, atunci când erau copii, mergea la biserică împreună cu Faith, cu Brad și cu mama lor. Era de confesiune episcopală, însă îi plăceau fastul și solemnitatea specifice bisericii catolice. O dată sau de două ori chiar luase împărtășania cu ei, ca să vadă cum era acest ritual într-o biserică catolică, dar fusese surprins să afle că nu era cu nimic diferit de cel din biserica lui. Biserica catolică i se păruse întotdeauna mai misterioasă și mai impresionantă. Iar Jack îl provocase la un moment dat să intre în confesional

ca să se spovedească, prilej cu care fusese surprins de bunăvoința pe care i-o arătase preotul.

Multe dintre caracteristicile religiei catolice îl fascinaseră dintotdeauna, cu toate că, în ultimii ani, se înstrăinase chiar de propria lui credință. Faith, pe de altă parte, încă mergea la biserică în mod regulat, însă Alex nu era o persoană credincioasă și se opunea vehement acestui obicei, motiv pentru care Faith nu reușise niciodată să le atragă pe fete spre biserică. Era o activitate pe care o practica singură, dar se dusese chiar mai frecvent la biserică de când cu moartea fratelui ei. În loc de o dată sau de două ori, acum mergea de mai multe ori pe săptămână. Asta îi dădea senzația unei legături strânse cu fratele ei și, în același timp, un sentiment de liniște sufletească. Era singurul mod în care își găsise consolarea după moartea lui Jack. Urmând-o în timp ce traversa strada către biserică, Brad nu rosti nici un cuvânt.

Era abia trecut de ora zece seara, iar ușile bisericii erau încă deschise. Pretutindeni vedeai minunate ornamente de Crăciun și flori de poinsettia[1], iar biserica era luminată spectaculos. Văzură o priveliște impresionantă atunci când intrară în biserică, iar cei doi rămaseră acolo, privind în jurul lor.

De-a lungul lateralelor bisericii erau altare închinate diverșilor sfinți, în fața cărora erau șiruri de lumânări dispuse în trepte, altarul principal fiind situat la capătul culoarului central, drept în față. Faith își făcu semnul crucii, după care păși̇ră unul alături de celălalt către partea din față a bisericii. Faith aproape că-l simțea pe Jack mergând alături de ei.

Se strecurară fără zgomot într-o strană și se așezară acolo pentru o vreme. Ea îngenunche și se rugă pentru

[1] Poinsettia sau „Steaua Crăciunului" – plantă de interior, originară din Mexic și America Centrală, populară și la noi în ultimii ani. Este considerată simbol al Crăciunului, pentru că frunzele din vârful plantei se colorează în roșu în preajma acestei sărbători. (n.tr.)

Jack și pentru mama ei, pentru Charles și, în cele din urmă, pentru fiicele ei, după care, rămânând în genunchi, se întoarse către Brad și îi zâmbi. El n-o văzuse niciodată mai frumoasă decât era acum. Ai fi zis că are o aură de liniște în jurul ei, iar în privirile ei se citea o nesfârșită tandrețe.

–Îl simt aici, cu noi, șopti ea.

Știau amândoi despre cine vorbea, iar Brad dădu ușor din cap aprobator, cu lacrimi în ochi, după care se așeză în genunchi alături de ea.

–Și eu.

Apoi plecă capul și închise ochii.

Era ca în vremurile bune, când patinau împreună și mergeau la biserică. Singurul care lipsea era Jack, însă nici el nu părea să lipsească cu adevărat.

Se scurse o vreme până când ridicară amândoi privirile. Trecură apoi pe lângă altarul principal, îndreptându-se către cele mici, ridicate în cinstea sfinților. Faith se lăsă pe un genunchi atunci când traversară centrul bisericii. Brad o urmă la altarul Sfântului Apostol Iuda. Acesta fusese întotdeauna sfântul ei favorit.

Strecură în fantă o bancnotă de cinci dolari, aprinse o lumânare pentru Jack, după care îndreptă bățul aprins către Brad, pentru ca și el, la rândul lui, să poată aprinde o lumânare. Lui Brad, ritualul acela îi păruse întotdeauna magic, ca și cum ceva atât de puternic nu putea da naștere decât la lucruri bune. Rămaseră unul lângă altul preț de câteva clipe, gândindu-se la fratele ei, într-o rugăciune mută. Apoi, el îi luă mâna într-a lui și se îndepărtară cu pași rari. Se opriră chiar înainte de a ieși din biserică, iar Faith își înmuie degetele în apă sfințită, își făcu semnul crucii și ridică privirile către Brad, zâmbindu-i.

–Îți mulțumesc că ai venit aici, cu mine, șopti ea.

Mersese la biserică cu câteva zile în urmă, însă vizita de acum însemna mai mult pentru ea, pentru că el era

aici – era ca și cum rugile lor împreunate erau mai puternice, ca și cum însemna mai mult dacă se rugau împreună pentru Jack.

Brad o urmă tăcut spre ieșire, profund emoționat. Trecuseră ani buni de când fusese ultima dată la biserică și era surprins de impactul pe care tocmai îl avusese această experiență asupra lui – sau poate toate astea se întâmplau datorită faptului că mersese împreună cu Faith, datorită amintirilor despre ei trei pe care i le stârnise această vizită.

–Mai ai rozariul acela? o întrebă el în timp ce coborau treptele Catedralei Sfântul Patrick, mână în mână. Brad se simțea acum și mai aproape de ea, așa cum nu mai fusese de foarte multă vreme, de parcă ea era acum și sora lui, sânge din sângele lui, și nu o simplă prietenă.

–Da.

–Încă mai spui rugăciunile?

Fusese mereu fascinat de rozariul ei, pe vremea când ea era o copilă. Îi plăceau ritualurile și procesiunile religioase. Jack obișnuia chiar să-l ia peste picior în această privință, spunându-i că ar trebui să se convertească și să devină preot.

–Uneori. Ceva mai mult în ultimii câțiva ani, pentru Jack. Câteodată mă opresc pur și simplu la biserică și mă rog pentru el.

Brad încuviință din cap, nedorind să o întrebe de ce sau la ce anume credea ea că ajuta acest lucru. Pentru el, era suficient că ea își dorea să facă asta, că pentru ea avea o logică. Pentru ea avusese întotdeauna o logică. Copil fiind, Faith chiar afirmase o dată sau de două ori că vrea să devină călugăriță. Însă lui Jack nu-i plăcea deloc ideea și o sfătuise să renunțe. Odată cu trecerea timpului, crescând, ea devenise mult mai interesată să aibă propriii ei copii și să se căsătorească, lucru care, din punctul lui de vedere, era mult mai rezonabil.

–Tu și Pam mergeți vreodată la biserică? îl întrebă ea, când ajunseră din nou pe Fifth Avenue. Era timpul să o conducă acasă, însă Brad n-ar fi vrut să mai plece.

El zâmbi la întrebarea ei.

–Pam este o adeptă convinsă a ateismului sau agnosticismului, niciodată nu știu sigur... Crede cu tărie că nu există Dumnezeu.

O spuse simplu, fără să o judece în vreun fel pe soția lui. Așa era ea și astea erau convingerile ei. Cât despre propriile lui convingeri, acestea nu fuseseră niciodată foarte bine conturate; însă el chiar credea în Dumnezeu.

–Ce trist..., conchise Faith, iar Brad îi zâmbi. Faith avea o candoare a ei, specifică, trăsătură pe care Brad o aprecia foarte mult la ea, și pe care o apreciase și pe vremea copilăriei lor. Și băieții? mai întrebă ea.

–Nu cred că știu nici ei prea bine... De fapt, nici nu cred că le pasă prea tare. N-aș putea spune că m-am ocupat personal de viața lor religioasă. Pur și simplu m-am gândit că vor proceda cum vor crede ei de cuviință mai târziu. Eu, unul, n-am mai fost la biserică de ani buni. Tu și Alex obișnuiți să mergeți?

–El este de confesiune episcopală, la fel ca și tine. Nu merge niciodată la biserică. Nu cred că e ateu. Pur și simplu nu-i place să meargă la biserică și consideră că e o pierdere de vreme. După părerea lui, mersul la biserică este ceva specific femeilor. Iar fetele nu vor să meargă niciodată, decât cel mult pentru a aprinde o lumânare pentru cineva, din când în când.

–Când eram copii, întotdeauna am crezut că e ceva magic în treaba asta cu biserica. Ca atunci când îți pui o dorință. Am crezut întotdeauna că toate rugile sunt ascultate. Dacă nu mă înșel, mama ta mi-a spus asta.

Mama lui Faith fusese o femeie foarte credincioasă, iar credința ei o ajutase să depășească o mare parte din momentele nefericite din căsnicia cu Charles, în primii ani, sau din căsnicia cu primul ei soț, cu toate

că ea nu recunoscuse niciodată că era nefericită, în nici unul din cazuri. La momentul acela, existau o mulțime de secrete și foarte multă negare în familia lui Faith.

–Și eu obișnuiam să cred că toate rugăciunile sunt ascultate, mărturisi Faith cu tristețe.

Măcar ale altora, dacă ale ei nu.

–Și acum?

Brad o privea stăruitor.

–Am momente când nu mai sunt atât de sigură.

–Din cauza lui Jack? o întrebă el cu blândețe, privind-o drept în ochi, în noaptea aceea înghețată de decembrie, când respirația lor arunca în aerul rece norișori de gheață.

Ea dădu din cap aprobator.

–Știi, e chiar nostim, continuă Brad. Nu sunt o persoană evlavioasă. N-am fost niciodată. De fapt, n-am fost niciodată la biserică, decât cu voi doi și cu mama voastră, pe vremea când eram copii. Însă eu încă mai cred în ce mi-a spus ea atunci: că toate rugăciunile sunt ascultate.

Faith cântări cuvintele lui, cu o expresie sobră.

–Aș vrea să fiu și eu la fel de sigură.

Viața nu mai era atât de simplă pe cât părea la vremea aceea. Chiar și în cele mai grele momente din viața ei, Faith se bazase pe credință.

–Eu cred în continuare că sunt ascultate.

Rosti aceste cuvinte cu un nod în gât, iar Faith nu reuși să-și dea seama dacă lacrimile din ochii lui erau din cauza frigului sau din alte motive.

–Și cred că și Jack ar fi de acord cu mine, mai adăugă el.

Faith nu-i răspunse, ci doar încuviință ușor din cap. Apoi, îl prinse de braț și păși ușor pe Fifth Avenue, fără să mai rostească nici un cuvânt.

capitolul 10

Brad părăsi New Yorkul vineri după-amiază, ziua imediat următoare vizitei lor la patinoar. O sunase de dimineață să-i spună că abia se putea mișca și simțea dureri în tot corpul și că abia reușise să se dea jos din pat la hotel. Însă, o asigurase el, se distrase mai bine ca niciodată. Ar fi vrut să se oprească puțin pe la ea și să-și ia rămas-bun, dar, din câte se părea, nu mai avea timp, trebuind să se grăbească la aeroport, ca să prindă avionul de întoarcere. În schimb, o sună de la aeroport.

–Voiam să te îmbrățișez și să-ți urez Crăciun fericit, Fred, spuse el cu tristețe. Era dezamăgit că nu reușise s-o vadă înainte de plecare. M-am distrat minunat aseară, o asigură el. Niciodată nu m-am distrat mai bine. Va trebui să repetăm experiența cu următoarea ocazie când ajung la New York.

Însă nu avea planuri în această privință. În plus, rareori mai venea la New York, și numai pentru conferințe precum cea la care tocmai participase. Când lucra pentru firma socrului său, venea foarte des la New York.

–Și eu m-am distrat foarte bine, spuse Faith cu nostalgie. Fusese atât de grozav să îl revadă, iar acum că pleca înapoi în California, era ca și cum și-ar fi luat din nou rămas-bun de la o parte din Jack. Mă bucur că am mers la catedrală, mai adăugă ea.

–Da, și eu mă bucur. Poate o să mă duc, la un moment dat, să aprind o lumânare pentru el la San Francisco. Cred în asta. Încă pare ceva special.

–Știu, aprobă ea. Iar eu am să aprind o lumânare pentru tine la slujba de la miezul nopții, în Ajun. De regulă, o conving pe Zoe să meargă cu mine la slujba aceea.

Ascultând-o pe Faith, Brad se gândi că mai bine se ducea și el la slujbă decât la cina de Crăciun a lui Pam. Dar în Ajun ei oricum nu făceau mare lucru. De regulă luau cina la tatăl ei, apoi veneau acasă și mergeau la culcare. Băieții fiind plecați, ei hotărâseră de comun acord să nu împodobească bradul anul acesta.

–Când vine Zoe acasă?

Uitase ce-i spusese Faith, dar știa că era vorba de una din următoarele zile. Iar Alex trebuia să ajungă acasă chiar a doua zi. Brad intrase în casă pentru câteva minute în seara precedentă, când o condusese pe Faith. Iar ea îi arătase biroul unde își ținea computerul și de unde îi scria e-mailuri. Era o cameră micuță, confortabilă, plină de fotografii și de ceea ce ea numea „reziduuri sentimentale". Dar lui Brad îi plăcuse să vadă de unde îi scria ea. Astfel, o putea vizualiza mai ușor.

–Zoe o să vină în seara asta, îi răspunse ea când o sună de la aeroport. După aceea, lucrurile o vor cam lua razna pe aici. Copii care intră și ies din casă la toate orele posibile, haine aruncate peste tot și pizza livrată în miez de noapte...

–Să știi că, mai nou, chiar îmi lipsesc chestiile astea, îi mărturisi el cu tristețe în glas. I-ar fi plăcut să o revadă pe Faith. O să te sun în weekend, spuse el. O să fiu la birou în ambele zile. Ai grijă de tine, Fred.

–Și tu la fel. Și îți mulțumesc pentru două seri minunate. M-am simțit grozav.

–Și eu. În acel moment îi anunțară avionul, iar Brad trebui să închidă. Aprinde o lumânare pentru mine data viitoare când mergi la biserică. Un pic de ajutor nu strică niciodată, mai adăugă el.

–Așa o să fac. Să ai un zbor plăcut! îi ură ea chiar înainte ca el să închidă, după care se așeză pe scaun gândindu-se la el. Era atât de ciudat să-l aibă din nou în viața ei – ciudat și minunat totodată. Era o adevărată binecuvântare. Întâlnirea cu el fusese cel mai grozav

cadou de Crăciun posibil. Doar venirea lui Ellie acasă de sărbători ar mai fi putut concura cu asta. Încă nu-i spusese lui Zoe că sora ei se ducea în Elveția de sărbători. Însă deocamdată nu se putea gândi decât la timpul petrecut cu Brad și la cât de mult însemnase acest lucru pentru ea. Conversația lor pe parcursul celor două cine fusese plină de semnificații și, în plus, Faith adorase să patineze cu el. Era uimitor cât de ușor le era încă să-și deschidă sufletele unul în fața celuilalt, exact ca în vremurile de altădată, numai că acum era chiar mai bine, pentru că, odată cu vârsta, deveniseră mai înțelepți. Era foarte reconfortant să discute cu el. Într-un fel, lui Faith îi era mai ușor să discute cu el decât îi era să discute cu Jack odinioară. Ea și Jack avuseseră întotdeauna divergențe în privința unor subiecte precum căsnicia mamei lor – Faith considera că fusese singură și nefericită toată viața ei, pe câtă vreme Jack era de părere că Charlie era un tip de treabă și că sora lui îl critica în mod nejustificat. În afară de asta, nici unul nu era mulțumit de partenerul de viață al celuilalt. Ei nu-i plăcuse niciodată Debbie, iar Jack nu-l putea suferi pe Alex. Dar în ceea ce-l privea pe Brad nu se punea problema loialității și amândoi vedeau majoritatea lucrurilor la fel, din aceeași perspectivă. O întrista să realizeze câte compromisuri făcuse Brad în căsnicia lui. Și îi părea rău pentru el. Pam nu părea câtuși de puțin femeia potrivită pentru el, însă era mai mult decât evident că el era implicat pe viață în această relație. Era nobil din partea lui, dar, într-un fel – pentru Faith, cel puțin – părea să-și consume energiile într-o direcție cu totul nepotrivită. Pe de altă parte, și el ar fi putut spune același lucru despre Alex. Nici unul dintre cei doi nu era un partener de viață comod, însă ei și-i aleseseră singuri și hotărâseră să rămână alături de ei. Faith îl respecta pentru asta, dar, în aceeași măsură, îl și compătimea.

Îi trimise lui Brad un e-mail în seara aceea, mulțumindu-i pentru cele două cine și pentru patinaj. Nici nu-l

expediase bine, când Zoe intră în casă, cărând după ea patru valize, racheta de tenis, geanta de protecție a unei camere foto și computerul sub un braț. Trânti totul grămadă în holul de la intrare și intră în bucătărie. Tocmai își turna un pahar cu lapte când mama ei intră după ea.

–Bine ai venit acasă!

Faith își puse brațele în jurul ei și o îmbrățișă cu căldură, oferindu-se să-i pregătească ceva de mâncare, însă Zoe îi spuse că mâncase un sendviș la aeroport, în drum spre casă. Își luă, în schimb, niște înghețată din frigider și se așeză pe masa de bucătărie cu un zâmbet larg, în timp ce Faith îi zâmbi, la rândul ei.

–Ești o adevărată încântare pentru niște ochi triști. Fără îndoială, e grozav să te avem aici.

Zoe venise acasă pentru trei săptămâni, iar Faith era de-a dreptul extaziată.

–Și eu mă bucur că sunt aici, rânji ea, luând ultimele înghițituri din înghețata de vanilie. Când vine Ellie? întrebă ea, moment în care chipul lui Faith se întunecă vizibil.

–Nu vine. Se duce la schi în Elveția, la Saint Moritz, împreună cu Geoff și familia lui.

–Vorbești serios? Zoe părea șocată. Are de gând să se mărite cu ăla?

Era singurul motiv care, în opinia ei, justifica faptul că Eloise nu venea acasă de sărbători – se dusese să-și cunoască viitoarele rude sau rămăsese în Europa ca să-și sărbătorească logodna.

–Din câte știu eu, nu. Pur și simplu s-a dus să se simtă bine.

–Și tu ai lăsat-o, mamă?

Zoe nu-și putea reveni din șoc. Sărbătorile erau importante pentru Faith, iar Zoe nu-și putea imagina că mama ei o lăsase pe sora ei mai mare să scape atât de ușor. Însă Faith n-ar fi făcut-o, dacă Alex nu i-ar fi dat voie să plece.

–S-ar părea că l-a sunat mai întâi pe tata, iar el i-a spus că pe el nu-l deranjează. Așa că am lăsat-o în pace de data asta, dar am avertizat-o că la anul prezența e obligatorie. Așa că să nu-ți vină idei!

Faith scutură din deget amenințător, iar Zoe îi întoarse un zâmbet larg:

–Nu-ți face griji, mamă. Eu nu plec nicăieri. Dar o să fie ciudat fără ea aici.

Zoe se întristă dintr-odată. Îi era greu să-și imagineze Crăciunul fără sora ei, cu toate că relația dintre ele nu era întotdeauna numai lapte și miere. Avea să fie ciudat și chiar puțin trist.

–Știu, confirmă Faith. Timp de trei săptămâni vei afla și tu cum e să fii singură la părinți.

Chipul lui Zoe se însenină la auzul acestor cuvinte.

–Ce-i drept, partea asta sună destul de bine. Unde-i tata, apropo?

–În drum spre casă, din California. O să ajungă și el în câteva ore.

Alex sunase de la aeroport să anunțe că se întoarce acasă cu o zi mai devreme și spusese că e rupt de oboseală.

–Întrebam și eu,.. spuse Zoe, ridicând telefonul.

O jumătate de oră mai târziu, Zoe era în camera ei, despachetând bagajele și aruncând hainele la întâmplare pe podea, computerul era deja instalat, apoi soneria de la intrare sună de trei ori, iar cele mai bune prietene ale ei de la liceu sosiră în vizită. Urmă, firesc, o livrare de pizza, iar până când sosi Alex acasă muzica era dată la maximum, fetele râdeau și Zoe îi spuse că fetele urmau să iasă în oraș. În casă se instalase un adevărat haos, iar Faith părea în culmea fericirii, în timp ce Alex intră în dormitor oftând adânc.

–Ne-au invadat marțienii! se lamentă el. Când am sosit eu, băiatul cu pizza tocmai pleca. Mai venise cineva cu o livrare de mâncare chinezească, Zoe tocmai s-a împrumutat de o sută de dolari, iar în camera ei sunt vreo două

sute de fete. Aproape că uitasem cum e când vine acasă... Cât durează vacanța ei de Crăciun?

Alex părea extenuat și cuprins de disperare, iar Faith tocmai oprise robinetul de la cada lui Zoe, înainte ca apa să dea pe dinafară. Însă lui Faith îi plăcea suflul de viață pe care îl aducea Zoe în casă. Simplul fapt că ea era acolo, o făcea pe Faith să se simtă din nou plină de viață.

–O să fie acasă pentru următoarele trei săptămâni. Cum a fost călătoria ta?

–Epuizantă. Dar, comparativ cu ce-i aici, pot spune că a fost liniștită. Crezi că am putea s-o rugăm să dea muzica mai încet sau nu-mi mai rămâne decât să port dopuri în urechi în următoarele trei săptămâni? Întotdeauna a fost așa?

Părea copleșit.

–Da. Tocmai de aceea mă și plictisesc atât de tare când fetele nu sunt aici.

Zicând acestea, Faith îl privi punându-și servieta jos și prăbușindu-se pe un scaun.

–Nu mi-ai spus că ai vorbit cu Eloise despre posibilitatea ca ea să nu vină acasă de Crăciun.

Încercă să nu rostească aceste cuvinte pe un ton acuzator, era însă evident că nu era deloc încântată. În plus, nu vorbise cu el deloc cât timp fusese plecat la Los Angeles. El n-o sunase pe ea, și nici ea pe el.

–Probabil am uitat să aduc vorba, îi răspunse el, părând ușor nesigur.

–Ai fi putut să-mi spui și mie înainte să-i dai voie să plece. Când m-a sunat, am fost pusă într-o situație neplăcută.

–Vine acasă?

Alex nu părea atât vinovat, cât neliniștit. Încă o persoană în casă în momentul de față l-ar fi scos din minți. Uitase cât de zgomotoase erau fetele când erau acasă.

–Nu, nu vine. Mi-a spus că tu i-ai dat voie să stea acolo. Asta nu mi-a mai lăsat suficient loc de întors încât

să-i spun că nu poate pleca la Saint Moritz. Aș fi părut de toată jena... Așa că i-am spus că poate să plece.

–O să se distreze acolo, o asigură Alex, în timp ce își scotea încălțările.

–I-am spus că e ultima dată când face asta. Vreau ca fetele să vină acasă de Crăciun în fiecare an, indiferent ce s-ar întâmpla, iar dacă noi nu stabilim o regulă acum, ele n-o vor face niciodată. Întotdeauna va apărea ceva mai tentant decât venirea acasă.

–Ellie o să fie bine, insistă Alex, încercând s-o tempereze.

–Știu că ea o să fie bine. Dar asta nu înseamnă că mie n-o să-mi lipsească, mai spuse Faith înainte ca volumul muzicii din camera lui Zoe să crească cu câțiva decibeli și să se audă o ușă trântindu-se.

–Mie n-o să-mi lipsească, declară Alex cu sinceritate. În afară de asta, ele s-au ciondănit și de Ziua Recunoștinței. M-am gândit că o să le facă bine să stea o vreme departe una de alta.

–Le-ar fi făcut și mai bine să se vadă și să se împace, insistă Faith cu încăpățânare.

Ea credea cu tărie în sentimentul acela de apropiere care trebuia să-i unească pe membrii unei familii și în tot ceea ce implica el. Ascultându-l acum pe soțul ei, Faith își aminti tot ceea ce își spuseseră ea și Brad în ultimele două zile. Erau momente când ea și Alex se aflau la două extreme. De fapt, așa era în cea mai mare parte a timpului.

–Crezi că o poți convinge pe Zoe să dea muzica mai încet? O să-mi pierd mințile dacă o ține așa trei săptămâni! se plânse el din nou, cu o expresie nefericită, atunci când se duse să-și facă duș.

–Vrei să mănânci ceva? îl întrebă Faith încercând să acopere larma, atunci când el se opri în pragul ușii de la baie, cu o expresie chinuită.

–Am mâncat în avion. Nu vreau decât să mă duc la culcare. Copiii ăia probabil vor rămâne treji toată noaptea.

–Zoe a spus că vor ieși în oraș. O s-o rog să dea muzica mai încet.

–Mulțumesc, mai spuse el, înainte de a închide ușa.

Nu existase nici un sărut, nici o îmbrățișare, nici un cuvânt tandru de regăsire. Alex pur și simplu intrase în cameră și începuse să se plângă de zgomotul infernal. Faith nu-l putea învinovăți pentru reacția la deranjul neașteptat, dar ar fi apreciat dacă ar fi avut și el o vorbă bună pentru ea, după ce fusese plecat de acasă trei zile.

Câteva minute mai târziu, trecu pe la Zoe și prietenele sale și le rugă să încerce să reducă nivelul de zgomot. Două cutii de pizza stăteau deschise pe patul lui Zoe, în timp ce două dintre fete mâncau pizza și se uitau la televizor, iar Zoe se usca la păr. Jos, în bucătărie, așteptau cuminți tot felul de mâncăruri chinezești. Zoe se întorsese acasă plină de energie.

–Peste puțin timp, tata o să se ducă la culcare, Zoe, o anunță Faith calm. Poate încercați să faceți mai puțină gălăgie.

–Ieșim cât de curând în oraș, mamă, strigă Zoe pentru a acoperi zgomotul föhnului. Trei prietene de-ale mele vor veni în câteva minute, mâncăm ceva aici, iar apoi ieșim.

–Nu uitați să opriți televizorul și sistemul audio când coborâți.

–Promit.

Și făcu întocmai cum promisese, dar atunci când, în cele din urmă, grupul coborî cu zgomot scările către bucătărie, Faith găsi placa de coafat a lui Zoe și bigudiurile calde fumegând pe chiuveta din baie, plus că Zoe nici nu golise cada. Era inutil să-i mai atragă atenția. Oricum uita mereu. De asemenea, lăsase două lumânări să ardă în cameră, lucru care o îngrijoră pe Faith.

Întotdeauna îi fusese teamă că fetele vor da foc la casă. Chestia cu lumânările era un război mai vechi și constant între ele, iar Zoe o acuza întotdeauna pe mama ei că era paranoică.

–Au plecat? întrebă Alex plin de speranță, atunci când Faith reveni în dormitorul lor. Soțul ei era în pat, cu o carte în mână, în pijama, cu părul proaspăt spălat.

–Nu, dar vor pleca în curând.

Nu suflă nici o vorbă despre lumânări și placa de coafat. Știa că și el se enerva teribil pe tema asta. La vârsta pe care o avea acum, erau momente când Zoe avea mintea unui copil într-un trup de femeie.

Când coborî să vadă dacă fetele plecaseră, Faith le găsi mâncând mâncare chinezească direct din cutii și râzând isteric. Acum erau șapte. Și pentru o clipă, Faith aproape că se simți ușurată că nu venise și Ellie acasă, să sporească haosul deja creat, cu toate că nu i-ar fi displăcut, până la urmă. Alex, pe de altă parte, nu ar fi fost deloc încântat.

–Mă gândeam să mergem să cumpărăm bradul mâine, o anunță Faith pe Zoe, peste capetele celorlalte fete.

–Nu pot, mamă. Mâine mă duc să mă tund și trebuie să mă văd cu prietenii.

Era o tradiție pe care Faith adora să o împartă cu ea. Dar lucurile nu mai erau la fel în ultima vreme. Tradițiile lor păreau să dispară una câte una.

–Îmi pare rău, se scuză Zoe. Putem să mergem săptămâna viitoare?

Mai erau doar nouă zile până la Crăciun.

–Vrei să mergem duminică? o întrebă Faith, plină de speranță.

–Nu pot. Merg la o petrecere în Connecticut.

–Dar dacă îl cumpăr eu, îl împodobim împreună?

–Promit! declară Zoe, oferindu-i mamei ei o îmbrățișare, chiar înainte ca soneria de la intrare să se declanșeze din nou. Sosiseră încă patru fete și mai trecu

o jumătate de oră înainte să plece toate în oraș. Zoe promise să se întoarcă acasă la o oră decentă, însă nu spuse când anume. Iar Faith rămase în bucătărie să curețe dezastrul. Nu voia să se plângă în această privință din prima seară a lui Zoe acasă. Era mai simplu să facă ordine singură și, oricum, nu-i luă mult timp. Iar când reveni sus, la Alex, acesta dormea dus. Faith stinse lumina și coborî din nou, de această dată îndreptându-se către biroul ei. Casa părea dintr-odată calmă și liniștită, iar Faith zâmbi ca pentru sine. În ciuda zgomotului și a deranjului, adora s-o aibă pe Zoe acasă. Aceasta era viața pe care o trăise douăzeci și patru de ani și era plăcut să o trăiască din nou, fie și numai pentru câteva săptămâni.

Îi trimise un e-mail lui Brad, deși știa că el se afla încă în avion. Probabil că la momentul acela aproape ajunsese la San Francisco. Era al doilea e-mail pe care i-l trimitea lui Brad în ziua aceea.

Dragă Brad, începu ea, *ei bine, haosul a pus stăpânire pe casa noastră. O adevărată încântare pentru urechile mele! Uscătoare de păr, plăci de coafat, livrări de pizza, mâncare chinezească, fete chicotind, muzică rap, sisteme audio, televizor, înghețată care se prelinge de pe blatul de bucătărie pe podea... Zoe s-a întors acasă. Iar acum, tocmai a plecat din nou, cu prietenele ei. Alex s-a întors din California tocmai când era haosul în toi și s-a dus la culcare. Acum doarme. Zoe a plecat. Eu, una, mă bucur de această invazie, iar după ce o să plece Zoe, voi începe și eu cursurile. Tu ce mai faci? Sper că ai călătorit bine. A fost minunat să te văd din nou. Mi-a plăcut foarte mult la patinaj, la cele două cine și faptul că am mers la catedrală cu tine. Să te întorci curând! Deja mi-e dor de tine. În afară de asta, a fost interesant să schimbăm opinii despre*

căsătorie și relații, despre compromisuri și despre turnura pe care o iau lucrurile până la urmă. Nu purtam niciodată astfel de discuții pe vremea când eram copii. Nici măcar nu-mi mai aduc aminte despre ce vorbeam atunci. De fapt, cred că nu făceam decât să râdem tot timpul. Obișnuiam să vorbesc mult cu Jack despre lucruri de genul ăsta. E nostim dacă te gândești cu ce ne-am ales, așa-i? Nu așa ar fi trebuit să iasă, dar asta e situația. Cât sunt copiii prin preajmă, nu mă plâng. Mai greu e când ei sunt plecați. În acele momente devii mai conștient de ceea ce ai și ceea ce-ți lipsește.

Aș fi vrut să cumpăr bradul de Crăciun cu Zoe, mâine. Ea poate să-și rezerve o singură oră pentru mine în trei săptămâni. Așa că anul ăsta s-ar putea să fim nevoiți să împodobim bradul de Paște. Presupun că o să-l cumpăr singură. Dar nu-i nimic. Bine că ea e aici, cu noi. Casa asta e ca un mormânt când ea e plecată.

Nu munci prea mult weekendul ăsta. Vorbim curând. Cu dragoste, Fred

După aceea, Faith rămase la biroul ei vreme de câteva ore, răspunzând la diverse scrisori. Când bătu miezul nopții la New York, primi un e-mail de la Brad:

Salut... tocmai am ajuns acasă. Am dat drumul la calculator, cu intenția să-ți scriu, și am și găsit mesajele de la tine. Trimite-mi și mie ceva din zgomotul ăla. La mine e exact reversul monedei tale: pompe de bicicletă și plăci de skateboard în holul de la intrare, teniși desperecheați aruncați prin toată casa... Un bruiaj teribil de la sisteme audio și televizoare incompatibile și, colac peste pupăză, lenjeria mea intimă dispare tot timpul! Mă întreb cum or putea să-mi poarte toți chiloții și să-mi ia toate șosetele?

Mașini parcate pe trotuarul din fața casei... O gașcă de băieți care devorează tot ce găsesc în frigider... Mi-e dor de toate astea... Aș vrea să fi venit și ai mei acasă... Bucură-te de fiecare clipă! Eu, unul, m-am bucurat de fiecare clipă petrecută cu tine, Fred. Ce dar minunat a fost să te regăsesc, după toți anii ăștia! Îmi pare rău că te-am pierdut acum trei ani. Îți promit că de data asta n-o să se mai întâmple. Cu tine totul e prea frumos ca să fie adevărat. Oare de ce nu te-am răpit și nu te-am păstrat pentru mine când aveai paisprezece ani? La vremea aia, mă dădeam în vânt după fete cu sânii mari și fără pic de creier. Cu cât mai mari erau sânii, cu atât mai bine. Oricum, Jack mi-ar fi pus pielea pe băț. Mai bine așa. Ador să te am ca prietenă, surioara mea. Îți mulțumesc pentru că aduci atât de mult soare în viața mea. Dacă mama ta ar mai trăi acum, m-aș duce să-i mulțumesc pentru tot ceea ce ești. Probabil nu datorită ei. Pur și simplu tu ești cea care ești. Mă duc să mă arunc în pat. Mi-aș dori să fiu acolo, să împodobesc bradul împreună cu tine. Dă-i lui Zoe o îmbrățișare din partea celui mai vechi prieten al mamei ei. Nu-l săruta pe Alex din partea mea, el n-ar înțelege. Și ai grijă de tine, Fred. Mai sunt numai nouă zile până la Crăciun. Opt până încep eu cumpărăturile. Cu dragoste, Brad

Citind mesajul, Faith zâmbi ca pentru sine, după care urcă, în sfârșit, în dormitor, ca să citească în pat. Voia să rămână trează până la sosirea lui Zoe. Aceasta se întoarse acasă la ora două, iar Faith se duse s-o sărute de noapte bună. Fata părea veselă și extaziată că-și întâlnise prietenii, iar prietena ei cea mai bună din liceu o însoțise acasă, pentru a petrece noaptea împreună, lucru care n-o deranja pe Faith.

–Ne vedem dimineață, fetelor, spuse Faith înainte de a închide ușa, dar apoi o deschise din nou, pentru a le avertiza: Fără lumânări, vă rog. Aș vrea să încercăm să nu dăm foc la casă înainte de Crăciun, dacă este posibil. De acord?

–De acord, mamă, acceptă Zoe, amuzată. Noapte bună.

Alex sforăia când Faith se strecură în pat alături de el, iar atunci când stinse lumina, ea se întoarse să-l privească. Cu Alex, n-ar fi putut avea niciodată discuțiile pe care le avusese cu Brad în săptămâna aceea – el nu le-ar fi văzut rostul. Și nu s-ar fi lăsat niciodată impresionat de adorabilul haos al prezenței copiilor acasă. El n-ar fi patinat împreună cu ea și nici n-ar fi însoțit-o la Catedrala Sf. Patrick pentru a aprinde o lumânare pentru Jack. Cum era oare posibil să poți face astfel de lucruri cu prietenii, dar niciodată cu bărbatul din viața ta? Alex era statornic, serios și de încredere și ai fi zis că sunt căsătoriți dintotdeauna. Însă ar fi respins-o fără să stea prea mult pe gânduri dacă ea ar fi încercat să-i vorbească despre sacrificiile pe care o persoană le făcea într-o căsnicie sau despre compromisurile pe care trebuia să le accepte. Alex n-ar fi înțeles niciodată asta, și nici n-ar fi dorit. Ea și soțul ei discutau despre alte lucruri, precum copiii, afacerile, ultima lui călătorie sau ceva despre care auziseră la știri. Însă Faith n-ar fi putut să-i destăinuie ideile ei sau aspirațiile pe care le avea. Pur și simplu asta era situația. N-avea nici un rost să aibă nostalgii pe tema asta sau să regrete ceea ce nu avea. Iar acum putea discuta cu Brad. Exact așa cum spusese și el despre ea, Brad era un dar divin în viața ei.

Apoi stinse lumina și cinci minute mai târziu adormi. Iar când se trezi în dimineața următoare, Alex plecase deja. Se dusese să-și caute refugiu la birou și să ajungă cu lucrările la zi. Când Zoe intră în cameră, Faith tocmai ieșea din cadă și întinsese mâna după prosop.

–Vai, mamă! De unde ai vânătaia aia?

Zoe părea șocată, ceea ce o făcu pe Faith să privească în jos, mirată. Nici măcar nu observase. Pe șold avea o contuzie lunguiață, neagră-vineție.

–Ce? A... asta... Probabil m-am ales cu ea în timp ce patinam, acum două seri, spuse ea, uscându-se cu prosopul.

Deși arăta impresionant, abia dacă era puțin umflată.

–Ai fost la patinoar? Și de când patinezi, mă rog?

Zoe părea surprinsă.

–De când aveam vreo cinci ani. Și n-am mai patinat de multă vreme. Nu mai ții minte? Când erați mici, vă duceam să patinați, în parc.

Și Jack mersese cu ele, o dată sau de două ori. Dar probabil că Zoe era prea mică atunci ca să-și mai amintească despre asta.

–Da, tot ce se poate..., spuse Zoe vag. Pe ea o interesase mai mult baletul, iar după aceea, caii. Și cu cine te-ai dus să patinezi? mai întrebă ea.

Nu și-o putea imagina pe mama ei patinând de una singură. Ar fi fost cel puțin ciudat.

–Cu un vechi prieten al unchiului Jack. Am copilărit împreună. A venit la New York pentru două zile și am fost să patinăm împreună. Așa, de dragul vremurilor de altădată. A fost frumos.

–Și cum e prietenul ăsta?

Zoe devenise interesată și rămase la o mică șuetă cu mama ei, cât timp aceasta se îmbrăcă. Și ăsta era unul dintre motivele pentru care Faith adora să o aibă acasă – era o companie agreabilă.

–Este un tip simpatic. Îmi amintește foarte mult de unchiul Jack. În ultimele două luni ne-am tot trimis e-mailuri. L-am reîntâlnit întâmplător la înmormântarea lui Papa Charles. În prezent locuiește la San Francisco și este avocat de drept penal specializat pe cazurile de infracționalitate juvenilă. Chestii complicate. Crime, treburi de genul ăsta. L-ai cunoscut și tu, la înmormântarea

unchiului Jack, dar probabil nu-ți mai aduci aminte de el.

Fetele cunoscuseră o grămadă de figuri noi în ziua aceea și, în plus, erau cu toții foarte triști. Zoe părea amuzată.

–Te-ai îndrăgostit de el, mamă? Ești așa de drăgălașă când vorbești despre el...

–Nu fi naivă. Îl cunosc de când mă știu...

–Ei, s-au întâmplat și lucruri mai ciudate... Și lui i s-au aprins călcâiele după tine?

–Nu. Suntem doi buni prieteni, atât și nimic mai mult! Cam ca un frate și o soră. Discutăm despre o mulțime de lucruri și avem concepții foarte asemănătoare. Probabil pentru că am crescut împreună. Presupun că are și asta o importanță...

–El e căsătorit?

Zoe era foarte curioasă în privința lui Brad. Pentru ea, părea un personaj exotic. Nu-și amintea ca mama ei să fi avut vreodată un prieten apropiat bărbat, deși știa că unele femei căsătorite aveau prieteni apropiați de sex masculin. De asemenea, nu credea că mama ei avea aventuri, chiar dacă era de părere că tatăl ei nu se purta frumos cu ea. În opinia lui Zoe, asta ar fi fost o lecție numai bună pentru tatăl ei și poate că ar fi fost un lucru bine-venit pentru Faith. Era dispusă să accepte orice posibilitate, mult mai dispusă, de altfel, decât era Faith însăși.

–Da, e căsătorit. Are doi băieți, gemeni. Amândoi lucrează în Africa, pentru un an de zile. Sunt cam de vârsta lui Ellie.

–Sunt drăguți? Poate că i-ar plăcea să-i cunoască, la un moment dat.

Brad îi arătase lui Faith o fotografie, ocazie cu care Faith constatase că semănau tare mult cu el.

–Eu zic că da.

–În cazul ăsta, probabil că nu sunt drăguți, conchise Zoe și se întoarse în camera ei.

Lui Faith i se păru ciudat că Zoe era atât de curioasă în privința lui Brad. Ceva mai târziu, Zoe plecă să se tundă, iar Faith ieși în oraș să cumpere bradul de Crăciun. Cumpără unul înalt și cu crengi largi, care ar fi arătat bine în camera de zi. I-l livrară chiar în după-amiaza aceea. Tocmai îl împodobea atunci când Alex sosi acasă, iar el rămase în picioare să o privească preț de o clipă, după care se așeză, ca și cum activitatea ei nu îl implica în nici un fel. Era urcată pe o scară, atârnând globuri viu colorate pe ramurile de sus ale bradului. Înainte de asta, se luptase vreo oră cu instalația electrică, de una singură.

– Vrei să mă ajuți? întrebă ea plină de speranță.

Zoe nu era de găsit, nu sosise încă acasă.

– S-ar părea că te descurci, spuse el, după care se făcu nevăzut. Detesta ritualul împodobirii bradului. Faith făcuse întotdeauna asta împreună cu fetele, dar, din câte se părea, vremurile acelea se sfârșiseră. Fetele nu mai aveau timp și își pierduseră și interesul pentru această activitate. Faith petrecu așa încă vreo oră, după care se dădu câțiva pași înapoi și își admiră rezultatul muncii, plină de încântare. Bradul arăta minunat și festiv, în același timp. Puse un CD cu colinde de Crăciun și se duse să caute ceva pe birou. Când ajunse acolo, constată că primise un e-mail. Nu-și verificase computerul deloc în ziua aceea.

Bună, Fred. Deprimantă zi. Simțeam nevoia să-i povestesc cuiva despre asta. Am primit un telefon de la un cuplu, m-am văzut cu ei cu puțin timp în urmă. Fiica lor de cincisprezece ani e acuzată că l-ar fi ucis pe fiul lor de șase. Din câte pot eu să deduc, fata este bolnavă mintal – nu se observă la prima vedere, dar e clar că așa este. S-ar putea să fie deschis un proces, deși cred că pot să-i obțin o expertiză psihiatrică. Probabil va fi internată într-o instituție pentru nebuni

criminali. O adevărată tragedie pentru ei. Sunt distruși. Halal cadou de Crăciun! Pozele cu cel mic mi-au frânt inima. O să mă întâlnesc cu fata în seara asta. Acum i se face evaluarea medicală. Sunt zile când îmi detest slujba. Nu pot face prea multe ca să remediez situația sau să-i ajut în vreun fel pe oamenii ăștia; cel mult, niște chestii pur tehnice. Îmi pare rău că te indispun cu problemele mele. Sper că măcar tu ai avut o zi bună. Mai bună decât a mea. Ai cumpărat bradul? Pun pariu că arată minunat. Ca și tine, de altfel. Mi-a plăcut paltonul tău roșu. Ți-am spus? Arăți grozav în roșu. Și cu patinele în picioare. Mai vorbim curând. Cu dragoste, Brad.

Părea atât de deprimat, încât Faith îi răspunse imediat:

Îmi pare rău de cazul tău. Sună cumplit. Coșmarul extrem, e ca și cum și-ar pierde ambii copii. E îngrozitor, pentru toți cei implicați. Îmi pare sincer rău că te-ai ales cu cazul ăsta. Pe-aici totul e bine. Bradul a fost împodobit. Arată destul de bine. Zoe a fost plecată toată ziua. O tunsoare de șase ore a scutit-o de sarcina împodobirii bradului. Sunt sigură că urmează să apară în orice moment. Trebuie să mă apuc să pregătesc cina. Am vrut doar să te salut. Am arătat atât de bine pe patine că m-am ales cu o vânătaie de la șold și până la genunchi. Zoe a fost îngrozită. I-am spus unde am fost și cu cine. A fost impresionată. Sper să o întâlnești din nou data viitoare. Ai grijă de tine. Și încearcă să fii optimist. Cu dragoste, Fred.

Zoe intră în încăpere atunci când ea trimitea mesajul. Părul ei arăta minunat. În plus, se și fardase și își făcuse și manichiura.

–Uau! Da' știu că strălucești, nu alta!

Faith îi zâmbi, fără să se ridice încă de pe scaun.

–Cui îi scrii?

Zoe era curioasă, și frumoasă, și, cu machiajul acela, semăna surprinzător de tare cu Faith în tinerețe.

–Lui Brad. Prietenul despre care ți-am povestit, răspunse Faith cu nonșalanță, iar Zoe zâmbi larg.

–Mamă, chiar te-ai îndrăgostit de el?

Zoe părea cât se poate de serioasă, iar Faith clătină din cap.

–Bineînțeles că nu. Suntem pur și simplu prieteni.

–Ai o aventură cu el?

Hotărât lucru, voia să facă din țânțar armăsar, dar o intriga tare mult ceea ce se întâmpla.

–Normal că nu. Este un prieten. Atâta tot!

–Eu cred că ești îndrăgostită de el, mamă, conchise Zoe, cu o căutătură stăruitoare. Ar trebui să vezi ce ochi ai când vorbești despre el. Lucesc, se aprind și dansează...

–Iar ai luat droguri, Zoe Madison, o necăji Faith pe fiica ei.

–Nu. Eu zic că sunt bine. *Tu* ești îndrăgostită.

–Iar tu ești cea mai prostuță ființă pe care o cunosc, râse Faith.

–Tata știe? De tipul tău, vreau să spun.

–Cred că am adus vorba despre el la un moment dat. Tatăl tău n-a fost interesat în mod deosebit. El nu are imaginația ta bogată, slavă Domnului! Și nici Brad, din fericire. Am fost îndrăgostită de el pe vremea când eram copil, dar mi-a trecut pe la vreo paisprezece ani. Asta se întâmpla cu un secol în urmă. Deci nu, nu sunt îndrăgostită.

–Poate că ar fi cazul să fii, spuse Zoe cu seriozitate. Ești destul de nefericită alături de tata.

Zoe rostise aceste cuvinte pe un ton cât se poate de natural, ceea ce o făcu pe Faith să se îngrozească:

–Nu-i adevărat! Cum poți să spui așa ceva?

–Păi chiar așa e. El nu vorbește niciodată cu tine. Nu e drăguț cu tine. Nici măcar nu te sărută vreodată și nici nu te îmbrățișează...

–Tatăl tău nu e demonstrativ când sunt alte persoane de față, îl apără Faith.

–Și atunci ce faci? Îl trezești din somn, când adoarme cu trei ore înainte ca tu să mergi la culcare în fiecare seară? Mamă, nu sunt venită cu pluta, să știi! Și uite cum îți vorbește. Tu meriți mai mult!

Zoe era sinceră, însă Faith era șocată de-a dreptul. O îngrozea gândul că fiica ei observase toate aceste lucruri și ajunsese la concluziile la care ajunsese, la cei numai optsprezece ani ai ei. Bine, nimic din toate astea nu arăta că ar fi fost îndrăgostită de Brad. Însă pe Faith o frământa faptul că Zoe vedea mariajul lor în culori atât de sumbre și – lucru și mai grav – că nu era departe de realitate. O durea să audă că toată căsnicia ei era minimalizată în felul acela. Făcea ca toți anii aceia să fie aruncați la gunoi, ca o grămadă de deșeuri oarecare. Evident, în ochii lui Zoe – și chiar și ai lui Faith, uneori – mariajul lor nu era un succes. Însă Faith avea felul ei aparte de a privi lucrurile, care făcea ca mariajul ei să fie suportabil și chiar mai reușit decât era de fapt.

–Ceea ce spui tu nu este adevărat, Zoe. Eu și tata suntem fericiți împreună. Ne înțelegem unul pe celălalt. Pentru noi e confortabil așa.

–Nu, neagă Zoe cuvintele mamei ei. Ea știa foarte bine cum stau lucurile și la fel de bine știa și Faith, însă ea nu era dispusă să recunoască adevărul – nici față de Zoe, nici față de ea însăși, ci poate cel mult în fața lui Brad. Pentru el e confortabil, pentru tine nu, își continuă Zoe pledoaria. Și cum ai putea să te simți confortabil cu cineva care te umilește tot timpul și care nu vrea să te asculte? Tu ești mai presus decât el, mamă. Tot ce faci tu este să-i ușurezi lui viața. Poate într-una din zilele astea găsești pe cineva care se poartă frumos cu tine și-l părăsești pe tata.

Eu chiar mi-aș dori s-o faci. Pentru binele tău. Ellie o să facă o criză de nervi, dar o să-i treacă. Iar eu aș fi fericită pentru tine.

Își încheiase discursul și pusese toate lucrurile cap la cap – spre exasperarea mamei sale.

–Zoe! Faith își puse brațele în jurul ei și o strânse cât putu de tare: Cum poți spune toate aceste lucruri despre tatăl tău?

Era cel puțin șocată de percepțiile lui Zoe.

–Pentru că te iubesc și îmi doresc ca tu să fii fericită, mamă. Iar tu nu ești. Mă bucur că te duci la facultate. Poate o să cunoști pe cineva acolo.

Părea al naibii de convinsă că Faith trebuie să-și găsească un alt partener.

–Zoe, nu vreau să cunosc pe nimeni. Sunt căsătorită. Îl iubesc pe tatăl tău. Nu plec nicăieri.

–În cazul ăsta, poate ar trebui s-o faci. Poate chiar tipul ăsta, Brad, e soluția.

Era hotărâtă s-o cupleze pe mama ei cu altcineva, iar Faith era pur și simplu îngrozită de idee.

–Nu, nu Brad, o corectă ea rapid. El e ca un frate pentru mine.

–Atunci despre ce tot vorbiți în e-mailurile voastre?

Încă nu-i trecuse curiozitatea în privința lui Brad.

–Despre diverse lucruri... Tu și Ellie, copiii lui, serviciul lui, faptul că eu mă întorc la studii. Fratele meu, Jack. Soția lui, tatăl tău...

–Asta nu sună rău. Cum arată? Câți ani are?

–E înalt, cu ochii verzi, părul negru, bărbie despicată. Patruzeci și nouă.

–E drăguț?

–Mda, presupun că e. Eu nu mă gândesc la el în felul ăsta, pentru mine e ca și cum ar face parte din familie.

Însă ceea ce spusese acum nu era complet adevărat. De data asta, ca și la înmormântarea lui Charles, Faith remarcase cât de bine făcut era Brad. Însă nu dorea

să recunoască acest lucru în fața lui Zoe, pentru că fata ar fi luat-o razna și ar fi tras concluzii complet greșite.

–Ai o poză cu el?

–Nu.

–Vezi, tocmai ai făcut-o din nou!

Zoe părea că tocmai câștigase o victorie.

–Ce-am făcut?

–Ți-au lucit ochii când ai vorbit despre el. Am avut dreptate. Ești îndrăgostită.

–Zoe Madison, încetează cu comportamentul ăsta total deplasat!

–O să vezi tu. Am dreptate. Poate că nici tu nu realizezi încă. Dar ești îndrăgostită.

–Îl cunosc pe omul ăsta de treizeci și nouă de ani. E puțin cam târziu să mă îndrăgostesc de el tocmai acum, nu crezi?

–Nu e niciodată prea târziu. Poate că o să-și părăsească soția.

–Poate că ar fi cazul ca tu să încetezi cu ideile astea tâmpite și să te relaxezi!

Nici nu rostise bine aceste cuvinte, că Alex coborî și băgă capul pe ușa de la bucătărie, cu o privire nemulțumită:

–N-ai început să pregătești cina încă, Faith? Mor de foame. E aproape șapte.

–Îmi pare rău, Alex. Încep chiar acum. O să pregătesc ceva, repede.

El aprobă din cap și dispăru în biroul lui, închizând ușa în urma sa, în timp ce Zoe o fulgeră pe mama ei cu o privire supărată. Nu putea suferi felul în care îi vorbea Alex.

–De ce nu-i spui să-și ia un sclav?

–Zoe!

–De ce nu gătește el cina? Sau măcar să te scoată în oraș... Ați putea să mergeți undeva...

–Muncește din greu. E obosit. A fost plecat de acasă toată săptămâna. Iar azi a fost toată ziua la birou.

–Și tu ai împodobit bradul. Ai făcut ordine la mine în cameră... Mulțumesc, apropo. Mi-ai pregătit mie micul dejun, îi pregătești lui cina... Nu s-ar zice că pierzi vremea ronțăind bomboane și zgâindu-te la televizor.

Faith izbucni în râs imaginându-și scena, iar Zoe o urmă în bucătărie, cu o privire iritată.

–Mănânci acasă? o întrebă Faith, verificând frigiderul. Avea fripturi pentru toți trei.

–Nu. Ies în oraș. Și cred că și tu ar trebui să faci același lucru. Alex nu părea să aibă chef s-o scoată undeva, iar pe Faith n-o deranja să-i pregătească cina. Doar făcea asta de douăzeci și șase de ani. Și indiferent cât de nedrept i se părea lui Zoe acest lucru, Faith nu avea nici o problemă în această privință. De ce nu te scoate la un film? continuă Zoe cu sugestiile. Avea dreptate, nu mai fuseseră la un film de luni de zile – și mergeau rar, nu mai des de câteva ori pe an. Dar lui Alex nu-i plăcea să meargă la cinematograf și era obosit mai mereu când se întorcea acasă.

–Îți faci prea multe griji. Mai întâi îți închipui că am o aventură, apoi îmi spui că tata nu mă scoate în oraș suficient de des. Ce-ar fi, mai bine, să-ți găsești o altă preocupare?

În timp ce vorbea cu fiica ei, Faith pregătea cina.

–Eu zic că ar trebui să ai o aventură cu Brad, îi șopti Zoe, după care o îmbrățișă și urcă în camera ei.

Faith clătină din cap și puse fripturile pe grătar, după care zâmbi ca pentru sine, amuzată. Zoe era un copil minunat. Iar ideea ei era complet nebunească.

capitolul 11

Weekendul trecu pe nesimțite, cu Zoe și prietenele ei fâțâindu-se de colo-colo, în casă și în afara ei. Faith le pregătea masa, plătea livrări de pizza și taxiuri, schimba paturi și spăla prosoape, ajuta la alegerea hainelor și împletea cozi sofisticate, pentru ca mai târziu, în miez de noapte, să aștepte sosirea lui Zoe acasă. Se simți ușurată să afle că Zoe luă trenul ca să meargă la petrecerea din Connecticut, în loc să meargă cu mașina, iar în noaptea aceea Zoe se întoarse acasă la ora trei dimineața.

Faith se simțea prinsă la mijloc, pentru că în tot haosul, vacarmul și debandada create, Alex devenea din ce în ce mai agitat, motiv pentru care el și Zoe erau tot timpul la cuțite. El detesta muzica ei, limbajul pe care îl folosea, băieții care veneau în vizită, dezordinea pe care o lăsau cu toții în urma lor și felul în care se îmbrăcau toți prietenii ei. Considera că arătau cu toții ca niște oameni fără adăpost, că muzica pe care o ascultau era obscenă – de fapt, o parte din muzica lor chiar așa și era. Însă Faith se obișnuise cu toate astea și era tolerantă față de obiceiurile și extravaganțele puștimii de optsprezece ani. Nu o dată pe perioada vacanței de Crăciun, Zoe o declară pe mama ei „o tipă extrem de cool".

Luni seara, Ellie sună de la Saint Moritz. Zoe era în oraș, dar Faith fu ușurată să afle că totul era în regulă. Ellie se distra de minune la schi, cunoscuse o mulțime de oameni și o asigură pe Faith că familia lui Geoffrey era extrem de amabilă cu ea. Părea fericită, dar, oarecum spre ușurarea lui Faith, nu extrem de îndrăgostită. Ascultând-o cum povestea, Faith conchise că poate Alex avusese totuși dreptate și că meritase să facă sacrificiul de a o lăsa

să plece în Elveția. Se distra foarte bine acolo, mult mai bine decât ar fi făcut-o dacă s-ar fi întors la New York.

–Ai avut dreptate, îi spuse îndatoritoare lui Alex, în seara aceea, la cină. Se distrează pe cinste!

–De obicei am dreptate, spuse el fără ezitare. Am dreptate și în privința studiilor tale. O să fie o greșeală colosală. Faith nu dorea să discute despre asta cu el. N-ar fi vrut să se certe iar cu el, însă el nu bătu deloc în retragere, ci o privi drept în ochi: Ți-a venit mintea la cap, Faith?

Faith nu știa de ce Alex adusese vorba despre asta tocmai acum, însă cuvintele lui o făcură să se neliniștească. Urma să dea examenul LSAT în ceva mai mult de o săptămână și încă se simțea vinovată că îi ascundea acest lucru.

–Nu, Alex, nu m-am răzgândit. Încep peste trei săptămâni.

Își plătise taxa din propriile ei economii. Mama ei îi lăsase o mică moștenire atunci când murise, cu un an în urmă. Tot ceea ce îi lăsase lui Jack îi rămăsese văduvei acestuia, și tot ei îi rămăseseră și banii de pe polița de asigurare a lui Jack. Atunci când dispăruse, luase totul cu ea. Îi lăsase lui Faith o cutie cu obiectele lui preferate și luase toate celelalte lucruri.

–O să-ți pară rău, continuă Alex, în timp ce Faith încercă din răsputeri să schimbe subiectul, fără sorți de izbândă. S-ar putea să nici nu apuci să închei primul semestru.

–Chiar nu-mi doresc să discut despre asta cu tine, spuse ea sec, în cele din urmă, iar el nu mai vorbi deloc cu ea până la sfârșitul mesei. După cină, Alex se duse sus, să citească. Faith rămase să spele vasele, simțindu-se demoralizată, iar după ce termină de curățat, îi trimise lui Brad un e-mail.

Pentru numele lui Dumnezeu, reacționă el atunci când îi răspunse, doar câteva minute mai târziu. Ca de obicei, se afla la biroul lui atunci

când primi semnalul că avea un mesaj. *Cum poate să spună așa ceva? La școală ai avut note mai bune decât am avut eu și Jack. Ai absolvit Barnard magna cum laude. El chiar nu te cunoaște deloc? Eu am picat examenul de barou prima dată când am încercat să-l dau. Pun pariu cu tine pe ce vrei că tu îl treci din prima. De ce nu te lasă odată în pace? Data viitoare când îți spune așa ceva, spune-i să se ducă dracului!* o sfătui Brad pe un ton iritat. *Eu cred în tine, Fred. Acum, și tu crezi în tine. Cu dragoste, Brad.*

Presupun că e încă supărat pentru că am decis să-mi reiau cursurile, îi răspunse Faith. *Sperăm că i-a trecut până acum.*

Asta îi amintea de toate acele lucruri pe care i le spusese Zoe. Nu-i spusese lui Brad că Zoe o acuzase că este îndrăgostită de el și că ea considera că ar trebui să se îndrăgostească, dacă n-o făcuse încă. Faith nu era sigură că el ar fi găsit asta la fel de amuzant. Plus că Zoe nici nu putea fi mai departe de adevăr. Faith îl iubea pe Brad ca pe un prieten, întocmai cum o iubea și el. Însă la vârsta pe care o avea, lui Zoe îi era greu să înțeleagă așa ceva. Farmecul unei prietenii platonice. La vârsta ei, totul avea legătură cu sexul.

M-am săturat ca Alex să se tot ia de tine, îi spuse Brad atunci când îi răspunse din nou. *Cum poți trăi astfel fără să te lași doborâtă?*

M-am obișnuit. Nu o face cu răutate. Pur și simplu așa e el, îi luă ea apărarea lui Alex în următorul e-mail.

Însă nici în tabăra lui Brad nu curgea numai lapte și miere în perioada asta. Sărbătorile păreau să scoată

la iveală partea cea mai întunecată a tuturor. Mai ales a lui Pam. O ținea din petrecere în petrecere și insista ca Brad să o însoțească, iar el era foarte ocupat la birou, plus că pe el îl lăsau indiferent evenimentele sociale pe care ea le adora. Îi spusese de mult că el ar prefera să se ducă cu unul dintre prietenii ei. Dar existau anumite perioade din an când ea insista să fie însoțită de el. În special în septembrie, când se deschidea sezonul evenimentelor de societate, și la Crăciun. Pam mergea la cocktailuri, dineuri și seri dansante, la acțiuni de binefacere, diverse inaugurări și petreceri festive. Brad nici măcar nu putea ține evidența calendarului ei social – nu că ar fi fost dispus să o facă. El era implicat în activități cu mult mai importante pentru el. Avea un proces în săptămâna de dinaintea Crăciunului, lucru care, în opinia lui, excludea implicarea în orice altă activitate. Dar decizia lui nu făcu decât să creeze o tensiune enormă între ei. Pam nu era deloc încântată.

–Pentru numele lui Dumnezeu, nu poți să-ți pui asistenții să facă munca preliminară? Chiar trebuie să faci totul tu însuți?

Tocmai o anunțase că nu mai poate ieși în oraș în seara aceea. În noaptea precedentă stătuse la birou până la ora două – pentru el, era o evadare; una extrem de plăcută.

–Nu pot lăsa genul ăsta de treburi pe mâna altcuiva, Pam. Știi și tu foarte bine asta.

–De ce nu? Eu le las. Și eu merg la procese. Ajutoarele mele și asistentul fac jumătate din treabă.

–Tu nu încerci să le dovedești nevinovăția unor copii acuzați de crimă. E o diferență. Aici e vorba de niște vieți care atârnă în balanță.

–Ce-i drept, aici n-ai greșit cu nimic, Brad. Este vorba despre viețile noastre. M-am săturat până peste cap de faptul că tu nu-mi ești niciodată alături.

Spumega de furie, plimbându-se de colo-colo prin fața lui, într-o rochie de seară cu paiete albastre. Arăta

maiestuoasă și frumoasă, iar privirea din ochii ei i-ar fi înspăimântat pe cei mai mulți bărbați. Nu însă și pe Brad. El era obișnuit cu ea și cu toanele ei. Nu-l mai impresionau la fel de tare ca altădată. Cu toate că uneori nu era foarte plăcut să asiste la ele.

–Credeam că am ajuns la un acord în această privință cu mulți ani urmă, spuse el exasperat.

–Ai spus că vei veni măcar la o parte din evenimente, dacă sunt importante pentru mine.

–Dar nu și atunci când mă pregătesc pentru un proces. Nu pot. Pur și simplu.

Refuza să se lase intimidat de ea. Pam făcea asta – sau încerca, cel puțin – de multă vreme încoace.

–Și mă rog de ce nu? Și cu prietena ta cu inima rănită cum rămâne? Nu se așteaptă și ea s-o scoți în oraș, măcar din când în când?

Brad rămase șocat de cuvintele ei și o privi mijind ochii:

–Ce spui tu acolo? Despre ce vorbești?

Părea complet debusolat.

–Am văzut zilele trecute unul dintre e-mailurile pe care i le-ai trimis, în care îi spuneai ce suflet ales are ea și ceva legat de faptul că ați mers la biserică împreună. Când ai devenit religios? Și ea cine e? Vreo călugăriță?

–Mai important, zic eu, e cine ești tu, Pam. Cum îți permiți să-ți bagi nasul în computerul meu? E un lucru josnic din partea ta.

–L-ai lăsat deschis când ai ieșit la garaj. Așadar, despre ce e vorba?

–E o prietenă veche, din copilărie. Fratele ei mi-a fost cel mai bun prieten. Jack. Ea este sora lui, Faith. Și suntem prieteni. Atât și nimic mai mult! Nu-ți datorez nici un fel de scuze sau explicații. Am luat cina cu ea când am fost la New York și da, am fost împreună la biserică.

–Înduioșător... Te culci cu ea? îi scuipă Pat printre dinți.

Ei doi nu mai făcuseră dragoste de ani buni, iar după părerea lui Brad tocmai scenele de genul acesta erau motivul. Plus că avea convingerea că Pam îl înșelase de mai multe ori de-a lungul anilor. Era suficient de inteligent încât să nu pună întrebări, iar de ceva timp încoace încetase să-i mai pese.

–Nu, nu mă culc cu ea, dacă asta chiar te interesează. Eu nu te întreb pe tine despre viața ta.

Încetaseră să mai doarmă împreună în urma unei înțelegeri tacite. El pur și simplu n-o mai iubea. Era ca și cum ar fi făcut dragoste cu o mașină. Pam era toată numai ambiție și determinare. După o vreme, Brad începu să se simtă de parcă ar fi făcut dragoste cu un computer sau cu masa de lucru. Pur și simplu nu mai putea. Prefera să fie singur decât să facă dragoste cu ea, deși ea era convinsă că el are aventuri. După cât de pasional fusese Brad la începutul relației lor, Pam nu putea concepe faptul că el nu mai făcuse sex de ani de zile. Era unul dintre acele sacrificii pe care le făcuse el și despre care discutase cu Faith, cu toate că ei nu-i explicase deslușit acest aspect din viața lui și nici nu intenționa. Nu era genul de informații potrivit într-o discuție.

Însă Pam părea șocată de cuvintele pe care Brad tocmai i le adresase. Ceva din privirea lui o făcu să se oprească și să-l studieze atent:

–Ești îndrăgostit de ea?

–Bineînțeles că nu. Este o prietenă. Nimic mai mult. O cunosc de când era numai o copilă.

–Dacă nu te culci cu ea și cu toate astea ați fost la biserică împreună, atunci pun pariu pe orice că ești îndrăgostit de ea, Brad!

–Trebuie neapărat să fie una sau alta? Nu putem fi pur și simplu prieteni? Și asta tot nu explică ce căutai tu în computerul meu. Eu nu umblu printr-al tău.

–Îmi pare rău. S-a întâmplat să-l văd deschis. Scrisoarea ta era pe monitor. Brad se întrebă dacă spusese ceva

neplăcut despre ea, deși bănuia că nu, de vreme ce ea nu adusese vorba. Trebuie să fie o persoană patetică dacă-și irosește viața prin biserici, mai comentă Pam.

–Ceea ce face ea nu te privește pe tine, sub nici o formă! Acum, hai să ne întoarcem la discuția noastră. Am de lucru. Nu ies în oraș. Și sincer, după toate aberațiile astea, oricum n-aș mai merge nicăieri cu tine. Așa că găsește-ți alt amărât care n-are ce face și dă-i lui ordine! Cunoști o grămadă de indivizi. Găsește-ți unul dispus să meargă cu tine la petreceri în fiecare noapte. Eu n-am chef!

Acestea fiind spuse, Brad ieși din cameră trântind ușa și se întoarse în biroul lui. Venise acasă pentru a mânca ceva în fugă și a lua un dosar. Se așeză la biroul lui preț de câteva minute și constată că tremură. Simțea că Pam îi violase intimitatea citindu-i e-mailurile și vorbind despre Faith așa cum o făcuse. Faith nu avea nimic de împărțit cu ea, iar el nu făcuse nimic rău. Era indignat că Pam îl acuză că s-ar fi culcat cu Faith sau că sugerează că este îndrăgostit de ea. Nu era nimic de genul ăsta, pentru nici unul dintre ei. Se bucuraseră de legătura sfântă a prieteniei vreme de aproape patruzeci de ani. O legătură despre care Pam nu știa nimic. Pentru ea nu exista nimic sfânt.

O jumătate de oră mai târziu, se întoarse ca o furtună la birou, cu o formă gravă de indigestie și o durere de cap. Nimeni de pe întreaga planetă nu l-ar fi putut enerva mai tare ca Pam. Avea un dar aparte de a-l scoate din minți. Era încăpățânată, nerezonabilă și agresivă. Iar dacă ar fi lăsat-o, ar fi fost în stare să se certe cu el ore în șir. Încă era supărat când se întoarse la birou și în cele din urmă decise să o sune pe Faith, să vadă dacă era acasă.

Întâmplarea făcea ca Alex să fie la o cină de afaceri, iar ea să fie singură acasă. Fu în același timp surprinsă și încântată să-l audă, iar el se calmă aproape instantaneu în clipa în care îi auzi vocea.

–Îmi pare rău că te deranjez, se scuză el, iar ea înțelese imediat din vocea lui că era stresat.

–Ești bine?

Părea îngrijorată de soarta lui, ceea ce-l făcu să zâmbească. Faith era tot ce nu era Pam. Era blândă, sensibilă, atentă, grijulie, generoasă din fire și protectoare în toate felurile posibile.

–Sunt doar obosit. Și nervos, explică el. Am avut o zi proastă. La tine cum a fost? Se simțea vinovat pentru că o împovăra cu problemele lui, în special cu cele legate de Pam. Dar era plăcut să aibă un umăr pe care să poată plânge la nevoie. Nu mai avusese un asemenea sprijin și o asemenea mângâiere de ani buni – sau poate niciodată. Iar în ultimele două luni ea îi fusese de fiecare dată alături, fără excepție.

–A fost bine. Alex și Zoe sunt plecați. Nu împreună însă. Iar eu mă bucuram de o seară liniștită, acasă. Zici că sunt administrator de motel. Spăl întruna prosoape și schimb paturi, sting lumânări și sper din tot sufletul să nu-mi ia foc casa. Dar e tare plăcut s-o am acasă. Povestește-mi despre ziua ta proastă. Ce ți s-a întâmplat?

–Am pierdut o moțiune la o audiere de dimineață. Una de care chiar aveam nevoie pentru a obține amânarea unui proces. Nu sunt încă gata și trebuie să mai adun vreo câțiva martori. Dacă nu, copilul ăsta e terminat. Secretara mea e în concediu medical, ceea ce mă scoate din minți. Și am trecut pe acasă pentru o oră, ca să iau cina, și m-am certat cu Pam. Nu este mare lucru. Doar o mulțime de rahaturi mărunte.

–Despre ce a fost vorba?

Faith îl asculta întotdeauna și se descurca de minune.

–Are pretenția să merg cu ea la zece mii de petreceri tâmpite. Merge la câte două sau trei în fiecare seară, iar eu pur și simplu nu am timp și chef să joc rolul prințului consort. Știe foarte bine că detest lucrurile de genul ăsta. Și, oricum, odată ajunși acolo, ea se face nevăzută.

Singurul motiv al prezenței mele acolo este ca ea să-și facă o intrare fastuoasă. Nu am timp pentru astfel de aberații, Faith. Îmi petrec fiecare clipă din timp la procesele efective sau la pregătirea lor. Iar pentru copiii ăștia este vital ca eu să-mi fac treaba bine.

–A renunțat? întrebă Faith cu calm, iar Brad respiră adânc și încercă să se calmeze, la rândul lui. Devenise extrem de tensionat în timp ce-i povestea despre cearta cu Pam.

–În cele din urmă, da, spuse el, după care se enervă din nou. În sinea lui se dăduse o luptă dacă era sau nu cazul să-i spună lui Faith ce se întâmplase și până la urmă nu găsi nici un motiv să n-o facă. Nu avea nimic de ascuns, așa că începu: Zilele trecute a citit unul dintre e-mailurile mele, lucru care mă enervează cumplit.

–Te înțeleg perfect.

Nici lui Faith nu-i plăcea defel genul acesta de indiscreții. Era o persoană care ținea foarte mult la intimitatea ei și n-ar fi acceptat nici măcar din partea copiilor ei să-i citească e-mailurile, cu atât mai mult pe cele de la Brad.

–Se pare că era unul dintre e-mailurile pe care ți le-am trimis ție. Bănuiesc că e vorba despre cel în care îți mulțumeam pentru timpul pe care l-ai petrecut cu mine la New York. Nu era nimic nepotrivit în el, dar gestul ei pur și simplu m-a enervat la culme. Râse: Și mi-a zis că cică aș fi îndrăgostit de tine. E puțin cam departe de adevăr. Faith zâmbi atunci când el spuse acest lucru:

–Și Zoe mi-a spus același lucru ieri. Sau cel puțin m-a întrebat. Voia să știe dacă avem o aventură.

–Și ce i-ai spus?

–Că nu. A fost foarte dezamăgită și a spus că ar fi cazul. A spus că eu merit asta și Alex la fel, dat fiind că se poartă așa cu mine. Mi s-a părut o afirmație interesantă, ținând cont că vine tocmai din partea ei.

–Are dreptate. El nu ridică un deget pentru tine, Faith. Nu te scoate niciodată la cină sau la un film. S-ar zice că nu face decât să muncească, să doarmă și să se vaite... exact ca mine, râse el, amuzat de portretul pe care tocmai îl zugrăvise. Presupun că și Pam ar trebui să aibă o aventură. Numai că, în cazul ei, s-ar putea să fie adevărat.

–Tu vorbești serios?

Faith părea îngrozită. Brad nu-i spusese că nu mai făceau dragoste. Existau totuși niște lucruri pe care nu era dispus să le destăinuiască, nici măcar lui Faith.

–N-am întrebat-o. Mă gândesc că, oricum, nu mai e treaba mea. Nu dorea să discute mai mult despre acest subiect, dar Faith înțelese ce voia el să spună și rămase surprinsă. Brad nu părea genul de bărbat care să renunțe așa ușor, dar nu puteai ști niciodată ce se întâmplă în casele oamenilor, în spatele ușilor închise. În tot cazul, continuă Brad, ceea ce fac eu n-o privește pe ea. Și n-am să-i permit să te ponegrească. Simțea nevoia s-o protejeze pe Faith și de aceea nu pomeni de comentariul răutăcios al lui Pam în privința vizitei lor la biserică. Știa că vorbele acelea ar fi jignit-o. Iartă-mă că te sun să mă lamentez, Faith. Cum ți-am spus, sunt doar obosit. Și ea m-a enervat la culme, mai spuse el.

Era plăcut să aibă pe cineva către care să-și verse năduful. Mai vorbiră o vreme, înainte ca el să se întoarcă la pregătirile pentru proces. Și Faith era fericită că vorbise cu el și că îl ajutase să se descarce. Ca întotdeauna, amândoi se simțiră mai bine după ce închiseră telefonul. Ea se duse sus să facă o baie și să se pregătească de culcare. Iar el rămase la birou preț de câteva minute, privind în gol și gândindu-se la ea.

I se părea ciudat că Pam îl acuzase că se culcă cu ea și că Zoe o întrebase pe mama ei același lucru. Și mai ciudat era chiar că amândouă sugeraseră că ei ar fi îndrăgostiți unul de celălalt. Așa cum îi spusese și lui Pam, nici măcar

nu luau în calcul varianta asta, nici unul dintre ei. Întotdeauna fuseseră doi buni prieteni, încă de la început. Iar faptul că acum lui îi făcea plăcere compania ei nu schimba nimic din datele problemei. Faith cea de acum era în viața lui aceeași persoană care fusese încă de pe vremea când era doar o copilă, atunci când o ajuta să se cațăre în copaci sau să-și vopsească părul în verde. Sau poate că nu mai era? Dintr-odată începu să se gândească la cât de mult însemna ea pentru el și la cum ajunsese să depindă de ea în ultimele două luni. Iar în timp ce reflecta la toate acestea, îi veni în minte imaginea ei patinând alături de el la Rockefeller Center sau aprinzând o lumânare la altarul Sfântului Apostol Iuda, de la Catedrala Sf. Patrick... Nu văzuse niciodată un chip mai frumos. Chipul ei strălucea, în timp ce stătea acolo, rugându-se. Deodată, se întrebă dacă nu cumva Pam avea dreptate... iar dacă nu avea, probabil ar fi trebuit să aibă. Cu un surâs obosit, Brad clătină din cap. Imaginația lui o luase razna. Nu era îndrăgostit de ea. Indiferent cât de frumoasă fusese în copilărie, indiferent cât de frumoasă era acum, Faith era prietena lui. Atât și nimic mai mult.

În New York, stând în cada de baie, Faith se gândea exact la același lucru și își punea aceleași întrebări. Și ajunsese la aceeași concluzie ca și Brad. Atât Pam, cât și Zoe se pripeau să tragă concluzii nesăbuite. Ea și Brad nu erau îndrăgostiți unul de celălalt, se asigură ea. Erau prieteni. Mai mult chiar – erau ca frate și soră. Asta era tot ceea ce-și doreau, de asta aveau nevoie unul de la celălalt. Era o simplă relație de prietenie. În plus, dacă ar fi fost mai mult decât atât, asta ar fi stricat totul. Iar Faith dorea să evite acest lucru, cu orice preț.

capitolul 12

În dimineața de după cearta dintre Pam și Brad, el se afla în drum spre birou, cu mașina. Trecu cu mașina pe lângă Catedrala Sf. Maria de pe strada Gough și îi veni o idee. Avea o întâlnire la ora nouă și nu avea timp să se oprească din drum, așa că, atunci când intră în birou, îi dădu secretarei sale un bilețel, iar aceasta promise să facă rost de informația cerută. O oră mai târziu, în timp ce Brad vorbea la telefon cu biroul procurorului districtual, secretara îi strecură o bucată de hârtie pe care era notată o adresă. Bărbatul făcu un gest de mulțumire și înclină din cap. La ora 11, ieși din birou pentru a face ceea ce-și propusese. Îi luă mai mult decât crezuse inițial, dar reuși să se întoarcă la birou la ora unu.

Îi scrise un bilețel lui Faith. Pe biroul lui era o cutie și îi ceru secretarei sale să o trimită la New York prin Federal Express. Măcar unul dintre cadouri era rezolvat. Tot ce mai avea de făcut acum era să meargă la Tiffany și să se ocupe de restul cadourilor. Plănuia să facă acest lucru în după-amiaza zilei următoare.

Planurile de Crăciun ale lui Faith și ale familiei sale erau foarte tradiționale. În seara de ajun, luau o cină fără pretenții, în familie. Faith mergea de regulă la slujba de la miezul nopții, singură sau cu Zoe – asta dacă reușea s-o convingă pe fiica ei. În seara următoare – seara de Crăciun – luau o cină ceva mai oficială. Deschideau cadourile în dimineața de Crăciun și petreceau ziua respectivă lenevind acasă. Sărbătoarea de Crăciun era mai animată altădată, pe vremea când fetele erau mici, dar rămăsese totuși o zi importantă pentru ei toți. În dimineața de Ajun, vorbiră cu Ellie în Elveția. La ea, era ora cinei, iar Ellie păru

emoționată auzindu-i pe toți la telefon. Era pentru prima dată când petrecea Crăciunul departe de ei și era mai greu decât crezuse că o să fie, cu toate că acolo, în Saint Moritz, toată lumea se purta minunat cu ea.

–Ne e dor de tine, iubito, îi spuse Faith când veni rândul ei să vorbească cu Eloise.

–Ce-ar fi să vii la Londra după Anul Nou, mamă? o întrebă Eloise, cu vocea unui copil căruia îi era tare dor de familie.

–Nu pot, draga mea. Încep cursurile. Acum va trebui să aștept până la prima vacanță. Sau poate reușești tu să vii acasă într-un weekend prelungit.

–Nu știam că te-ai hotărât să începi cursurile până la urmă.

Părea dezamăgită, lucru care nu făcu decât să confirme obiecțiile aduse de Alex față de planurile lui Faith, obiecții conform cărora cursurile ei aveau să dăuneze intereselor lui și ale familiei. Faith nu avusese când să-i spună lui Ellie că se înscrisese la cursuri. Ultima lor conversație fusese exclusiv despre plecarea ei în vacanță în Elveția, cu Geoff și familia lui, iar Faith uitase atunci să-i comunice și vestea ei.

–Încep cursurile în două săptămâni, spuse Faith, așteptând să fie felicitată. Însă Ellie părea supărată.

–Cum poți să-i faci așa un rău lui tata?

Tonul ei era dezaprobator, iar Faith se simți rănită de cuvintele ei. Plus că era greu să discute despre asta cu Alex acolo, lângă ea. Știa că și pe Zoe avea s-o deranjeze reacția surorii ei. Situația nu era deloc roz pentru Faith.

–Am discutat amândoi despre asta și cred că tata s-a împăcat cu ideea, spuse Faith, păstrându-și calmul. Nu dorea ca planurile ei să le tulbure sărbătoarea de Crăciun, așa cu o tulburase pe cea de Ziua Recunoștinței și tocmai de aceea Faith dorea să schimbe subiectul cât mai repede posibil. Lasă asta acum, îi propuse ea. Important este cum te simți tu, draga mea? Te distrezi?

–Mi-e tare dor de voi toți. E drăguț aici, dar îmi lipsiți tare mult cu toții. Mai mult decât credeam. Diseară o să mergem la o petrecere de proporții, iar după aceea o să ne dăm cu bobul. Pare destul de înfricoșător, dar cred că e distractiv.

–Ai grijă, o avertiză mama ei. Nu face vreo prostie!

Își făcea griji pentru ea, aproape la fel de mult ca în copilărie. Indiferent cât de mari erau acum fetele, încă era de datoria ei s-o facă. Îi dădu apoi telefonul lui Zoe, iar cele două surori vorbiră vreme îndeungată. Faith se simți ușurată să constate că fetele păreau să fi trecut peste divergențele care existaseră între ele. În afară de asta, Zoe spusese de mai multe ori că îi e dor de sora ei. Alex fu ultimul care vorbi cu Ellie. Nu avu foarte multe de spus, însă tonul vocii lui și felul în care și alegea cuvintele lăsau să se înțeleagă foarte clar apropierea care exista între cei doi. Când în cele din urmă închise telefonul, fu pentru toți un moment plăcut și dureros în același timp.

–E atât de ciudat că ea nu e aici, cu noi..., spuse Zoe, cuprinsă de tristețe. Apoi se întoarse către mama ei: Pot să merg la Londra, s-o vizitez, data viitoare când am o vacanță?

–Ar fi minunat, îi zâmbi Faith fiicei ei mai mici. Și dacă o să am și eu vacanță atunci, am să te însoțesc. Dacă nu, poți merge tu singură și merg și eu când pot.

–Mi se pare ridicol ca tu să fii condiționată de „vacanțe", Faith. Tu ar trebui să-ți poți vizita fiica ori de câte ori dorești acest lucru. Exact astea sunt consecințele la care mă refeream, mai comentă Alex înainte de a părăsi încăperea.

Iar Faith nu spuse absolut nimic în replică. Acum nu mai spera decât să poată face toate jongleriile necesare ca să-și poată împăca viața de familie cu orarul de la facultate. Aceasta avea să fie o adevărată provocare pentru ea.

Toți trei luară cina împreună în seara aceea, conform planului. Faith gătise rață pentru cina de Ajun, după rețeta pe care o avea de la o prietenă. S-au bucurat de o masă delicioasă, după care Zoe ieși în oraș. Alex zăbovi la masă o vreme, făcând o încercare de a discuta cu ea, însă nici unul dintre ei nu avea prea multe de zis. Liniile de comunicare dintre ei se întrerupseseră de atât de multă vreme, încât era greu să restabilească legăturile la comandă.

–Te duci la biserică în seara asta? o întrebă Alex în treacăt, după ce ea stinse lumânările și începu să așeze lucrurile la locul lor.

–Mă gândeam să mă duc la slujba de la miezul nopții, spuse ea. Așa se ducea întotdeauna. Vrei să vii și tu? îl întrebă.

El nu mergea niciodată, însă ea îi propunea întotdeauna. Zoe spusese că va veni direct la biserică, dacă va putea. Iar Faith nu insistase. Se ducea la Biserica Sf. Ignatius, pe Park Avenue.

–Nu, mulțumesc, îi refuză Alex oferta, după care se duse sus, să citească. Deși era Ajunul Crăciunului, între ei nu mai rămăsese cine știe ce sentiment în ultima vreme.

Pe la ora 11, Faith își pierdea vremea prin biroul ei, pregătindu-se să plece la biserică, atunci când sună telefonul. Rămase surprinsă auzind vocea lui Brad. La el era doar ora opt.

–Crăciun fericit, Fred!

Vocea lui era prietenoasă și caldă, dar lui Faith i se păru și puțin tristă. Era o perioadă dificilă pentru toată lumea, o perioadă în care își aminteau ce avuseseră odată, ce speraseră să aibă și toate visurile lor sfărâmate.

–Mulțumesc, Brad. La fel și ție!

–Ai primit cadoul meu?

Nu vorbiseră de mai multe zile, iar e-mailurile pe care le schimbaseră fuseseră scurte și rapide. Era o perioadă aglomerată pentru amândoi.

–Da, zâmbi Faith. Primise o cutiuță ambalată în hârtie cu motive specifice Crăciunului, care aștepta pe biroul ei. Sosise într-un plic Federal Express, iar Faith o păstra pentru ziua de Crăciun. Ea îi trimisese un set de cărți juridice, frumos legate, în piele cu aspect antichizat. E chiar aici, adăugă ea. O păstrez până mâine.

–De aceea am sunat, îi spuse el cu o voce mulțumită. Voiam să mă asigur că îl deschizi în seara asta.

–Ești sigur?

–Absolut! Ce-ar fi să-l deschizi chiar acum?

Părea nerăbdător, iar Faith râse cu bucuria anticipării.

–Ador cadourile! Îmi place chestia asta. Tu l-ai primit pe-al meu? îl întrebă ea, desfăcând cu grijă ambalajul. Când termină de despachetat, privi cutiuța albă, plată. Nu-și putea imagina ce era înăuntru. Nimic nu trăda conținutul ei.

–Și eu îl păstrez pentru mâine. Însă am vrut ca tu să ți-l primești din seara asta. Hai, deschide-l, Fred. Ea ridică cu grijă capacul cutiei și scăpă un icnet scurt văzând ce se afla înăuntru. Era un minunat rozariu vechi, pe care el îl cumpărase dintr-un magazin de obiecte religioase. Mărgelele mici, corespunzătoare Salutului Angelic[1], erau niște splendide citrine vechi, iar mărgelele mai mari, corespunzătoare rugăciunii *Tatăl Nostru*, și crucifixul de la capătul lor erau din smarald șlefuit. Pe capetele crucifixului erau incrustate rubine minuscule. Șiragul arăta ca și cum ar fi fost mânuit și iubit vreme îndelungată. Faith nu mai văzuse niciodată unul la fel de frumos, iar Brad fusese

[1] În original, *Hail Marys*. Este vorba despre elementele componente ale rozariului catolic (șirag de mărgele, aparent asemănător mătăniilor ortodoxe, folosit, ca și acestea, pentru numărătoarea corectă a rugăciunilor). Rozariile sunt alcătuite, pe lângă crucifix, din cinci serii a câte zece mărgele mici – corespunzând fiecare unui Salut Angelic („Ave Maria"), despărțite de mărgele mai mari, care corespund rugăciunii Tatăl Nostru. (n.tr.)

încântat de ceea ce găsise și spera că rozariul acela avea să însemne mult pentru ea.

–Femeia de la care l-am luat a zis că e italienesc și că are aproape o sută de ani vechime. Spune că a fost binecuvântat. Am vrut să îl ai diseară la biserică, Fred, mai spuse el cu o voce caldă, în timp ce în ochi avea lacrimi.

Trecu o vreme fără ca ea să rostească vreun cuvânt.

–Fred? Mai ești acolo?

–Nu știu ce să spun... Este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. Îți mulțumesc din tot sufletul. O să-l folosesc diseară. O să spun un rozariu pentru tine, zâmbi ea. În ciuda felului în care arăta, Faith avea o minunată calitate de modă veche. Avea un sistem de valori solid și o pasiune pentru familia ei, precum și un respect profund față de credința ei. Crescând, ea devenise un om mai bun decât crezuse Brad vreodată. O să aprind o lumânare și pentru tine. Și pentru Jack.

–Poate voi aprinde și eu una pentru tine.

–Te duci la biserică?

Părea surprinsă. Nu credea că va merge.

–Așa mă gândeam. Nu am altceva de făcut. Peste puțin timp o să luăm cina cu câțiva prieteni, iar tatăl lui Pam este aici. Dar până la ora 11 vom termina. Mă gândeam că ar fi plăcut să merg... Se gândea să meargă la Sf. Dominic, o veche și frumoasă biserică gotică, cu un altar închinat Sfântului Apostol Iuda, despre care știa că e sfântul ei favorit. O întrebase pe femeia de la magazinul de obiecte religioase unde îi recomanda să meargă, atunci când cumpărase rozariul pentru Faith. E o biserică undeva în apropiere, cu un altar închinat Sfântului Iuda, îi spuse el lui Faith. Dacă merg, voi aprinde o lumânare pentru tine acolo.

–Nu pot să cred că mi-ai trimis așa ceva, spuse ea, privind din nou rozariul. Îl simțea foarte plăcut și fin la atingere, iar montura era în întregime din aur galben. În cutie mai era un săculeț mic de satin în care să pună

rozariul, pentru a fi protejat printre celelalte obiecte din geantă. De când se știa, nu văzuse unul mai frumos. Presupun că vechiul meu rozariu de lemn poate să iasă la pensie, mai adăugă Faith. Era un cadou care însemna enorm pentru ea.

Discuția lor mai dură câteva minute. În ceea ce-i privea pe băieții lui, Brad nu reușise decât să le lase un mesaj. Nu exista o linie directă de comunicare cu rezervația unde locuiau ei. Și, evident, băieții nu reușiseră să ia legătura cu părinții de la oficiul poștal, dat fiind că nu sunaseră acasă. Asta făcea ca vacanța să fie și mai dificilă pentru el, fără a mai pune la socoteală tensiunile dintre el și Pam. În perioada aceasta, Brad se simțea ca un străin în propria sa casă. Ca întotdeauna, Pam invitase la cină persoane pe care el nu le cunoștea prea bine, iar tatăl ei avea un fel aparte de a monopoliza conversația și de a face ca totul să se învârtă în jurul lui.

–Mă bucur că nu lucrezi și în seara asta, îi mărturisi Faith, ținând rozariul în mână. O ajuta să se simtă mai aproape de el.

–M-am gândit că mai bine rămân prin preajmă și îmi apăr punctele de vedere înainte de a declanșa un război total. Nu avea nici un rost să facă asta, iar Faith fu de acord. Iar ea știa că în ziua următoare Pam și Brad dădeau din nou un mare dineu oficial. Cred că într-o viață anterioară Pam trebuie să fi fost căsătorită cu un muzicant, poate chiar un dirijor, de vreme ce are pretenția să vadă pe toată lumea în smoching sau chiar în costum de ceremonie, comentă el. Eu nu mă dau în vânt după așa ceva. El se simțea cel mai bine în blugii lui vechi, în pulovere pe gât și bocanci, cu toate că nu-i stătea rău nici în costum, așa cum îl văzuse Faith atunci când venise la New York. O să mă gândesc la tine diseară, când vei fi la biserică, îi promise el lui Faith.

–O să țin tot timpul în mână minunatul tău rozariu și o să mă gândesc la tine.

Între ei era o legătură foarte strânsă, care nu avea nevoie de cuvinte.

Câteva minute mai târziu, Faith aruncă o privire la ceasul de la mână și îi spuse că trebuie să plece la biserică dacă vrea să mai prindă un loc. Slujba de la miezul nopții era foarte populară, iar biserica era, de regulă, plină. În afară de asta, știa că Brad trebuie să li se alăture familiei și prietenilor la cină.

–Îți mulțumesc încă o dată pentru minunatul cadou. O să fie cel mai frumos cadou dintre toate.

–Crăciun fericit, Fred! Mă bucur că-ți place... Îți mulțumesc pentru tot ceea ce mi-ai oferit în ultimele două luni. Tu ai fost cel mai frumos cadou dintre toate.

–Și tu la fel, spuse ea suav. O clipă mai târziu, încheiară convorbirea.

Se duse să-și ia rămas-bun de la Alex, însă acesta adormise pe un scaun, cu o carte în mână. Câteva minute mai târziu, ea ieși din casă, îmbrăcată în paltonul ei lung și roșu, și chemă un taxi.

În San Francisco, Brad făcu efortul de a discuta cu toți cei prezenți. Purta un sacou sport și pantaloni largi, asemenea socrului său. La ei acasă, Ajunul Crăciunului era întotdeauna o ocazie neprotocolară, asta deși toți bărbații purtau cravată. Pam era îmbrăcată cu o pijama de mătase roșie și sandale aurii cu toc înalt. Era frumoasă și avea un aer festiv și maiestuos. Era o femeie rafinată, însă de fiecare dată când o privea pe soția lui, Brad vedea schimbarea pe care ea o suferise. Era mai dură, mai fermă și mai puternică decât ar fi visat el vreodată. Îi cumpărase un lănțișor îngust, din aur cu diamante, cu o brățară și un inel asortate, știind că acela era genul de bijuterii pe care le purta foarte des. Dar era mult mai încântat de rozariul pe care i-l dăruise lui Faith. Avea o mai mare semnificație pentru el. Și pentru ea.

Pe la ora când începea slujba la New York, ei erau așezați în jurul mesei din sufragerie. Era o masă tradițională

englezească, ce consta în friptură de vită cu budincă Yorkshire și pudding cu stafide și cremă aromată la desert. Însă Brad era cu gândurile aiurea atunci când începură să mănânce, iar socrul său închină un pahar de vin Napa Valley în sănătatea tuturor. Nu se putea gândi decât la Faith, în genunchi, la biserică, așa cum stătuse la Catedrala Sf. Patrick, atunci când mersese împreună cu el.

–Pari puțin distant în seara asta, spuse Pam atunci când se ridicară în sfârșit de la masă. Te simți bine?

–Mă gândeam la un caz, spuse el, vag, iar ea îl privi drept în ochi.

–Sau la prietena ta de la New York? Îl cunoștea mai bine decât își închipuia el. I-ai trimis vreun e-mail în seara asta? îl chestionă ea.

Era ca un vânător care își hăituia prada. El clătină din cap. Nu-i trimisese e-mail, ci o sunase.

–Nu face din asta o dramă, Pam. Este exact ce ți-am spus: o veche prietenă. Nimic mai mult.

–Te cunosc eu mai bine. Ești un romantic fără leac, Brad. Este exact genul de persoană de care ai fi capabil să te îndrăgostești până peste cap, mai ales dacă e un caz fără speranță.

–Nu fi naivă.

Încercă să scape de ea, însă ceea ce-i spusese părea cât se poate de adevărat. Era un romantic incurabil cu mulți ani în urmă, când o întâlnise pe Pam. Însă ea avusese grijă să-l lecuiască demult, sau cel puțin asta era părerea lui. Nu credea ce-i spunea Pam despre sentimentele pe care le-ar fi avut față de Faith. Era suficient de inteligent încât să n-o facă. Iar Pam nu făcea decât să-și apere teritoriul. Dorea să-i demonstreze dincolo de orice îndoială că el încă îi aparținea, indiferent dacă ea îl mai dorea sau nu și indiferent dacă el o mai dorea sau nu.

Oaspeții lor plecară cu toții pe la ora unsprezece, iar tatăl lui Faith chemă o mașină cu un șofer să-l ia. Nu-i

mai plăcea să conducă noaptea. Iar în timp ce Pam și Brad urcau la etaj, Brad își privi ceasul de la mână.

–Ai o întâlnire fierbinte? îl tachină ea.

În ultimele zile îl șicana adesea, cu toate că o observase flirtând cu mai mulți bărbați în seara aceea. Nu se jena să facă acest lucru chiar sub privirile lui – mergea până într-acolo încât să-i sărute pe gură. Făcea tot ceea ce-i plăcea, indiferent de acuzele pe care i le adusese în legătură cu Faith.

–De fapt, spuse el cu nonșalanță, mă gândeam să mă duc la biserică.

–O, Dumnezeule! Nu de amantă era vorba. Ți-ai pierdut mințile! Altfel de ce naiba ai face așa ceva?

–Cred că e un lucru plăcut, spuse el calm, încercând să nu se lase enervat de cuvintele ei.

–Dacă începi să mă plictisești cu religia, Brad, să știi că-ți cer divorțul! O altă femeie, mai treacă-meargă! Dar de un fanatic religios n-am nevoie. Asta chiar ar fi prea mult!

Brad zâmbi în sinea lui, întrebându-se ce părere ar fi avut ea dacă ar fi știut că îi trimisese rozariul lui Faith. Mai religios decât atât nici că ar fi putut fi, dar știuse că obiectul acela avea să aibă o semnificație specială pentru Faith și fusese încântat că nu se înșelase.

–Este o tradiție plăcută. Plus că mi-e tare dor de băieți, mărturisi el cu sinceritate. În vacanța asta, el se simțise singur. Băieții erau singurii aliați pe care îi avea de obicei în propria lui casă. Cina alături de tatăl și de prietenii lui Pam fusese chinuitoare pentru el, însă, ca întotdeauna, dăduse dovadă de lealitate.

–Și mie mi-e dor de ei, dar nu mă vezi că dau fuga la biserică! Trebuie să existe și alte metode de a face față, decretă ea, azvârlind sandalele din picioare cât colo și aruncând neglijent cerceii pe măsuța ei de toaletă.

–Presupun că fiecare face față în felul lui, conchise el, după care părăsi dormitorul și coborî la parterul casei.

Nu avea nevoie de aprobarea ei pentru a merge la biserică. Mă întorc într-o oră, îi strigă el, punându-și paltonul pe el.

Pam ieși din dormitor în picioarele goale și pe jumătate dezbrăcată, afișând un zâmbet zeflemitor.

–Dă-mi un semn, cât de mic, dacă ai de gând să devii preot.

–Nu-ți face griji, promit! Ridică privirile spre ea, zâmbind: Deocamdată nu-i nici un pericol. Este vorba doar de slujba de Ajun. Cred că sunt încă teafăr. Crăciun fericit, apropo!

Rămase acolo câteva clipe bune, privind în sus, către ea, dorindu-și să simtă mai mult pentru ea. Din păcate, nu mai simțea nimic de multă vreme. De altfel, nici ea.

–Mulțumesc, Brad. Și ție! îi ură ea și dispăru.

El își scoase jeepul din garaj și plecă spre biserica Sf. Dominic, situată la colțul străzilor Steiner și Bush. Era o biserică mare, frumoasă și veche, construită în stil gotic, iar în timp ce urca treptele de la intrare, Brad văzu un pâlc de pini înalți situați de-o parte și de alta a altarului principal, șiruri de flori de poinsettia dispuse în trepte, iar biserica era luminată în principal de flacăra lumânărilor. Altarul închinat Sfântului Apostol Iuda era în extremitatea dreaptă și tot acolo erau șiruri întregi de lumânări. Decise să se ducă mai întâi acolo. Aprinse lumânări pentru Faith și pentru Jack și îngenunche un moment, cu gândul la ea și la vechiul lui prieten. Nu știa ce rugăciuni ar fi trebuit să spună și nici măcar cum să o facă, așa că nu făcu decât să se gândească la ei și să le dorească numai bine, acolo unde erau. Iar el era recunoscător pentru faptul că o forță nevăzută o adusese pe Faith înapoi în viața lui.

Ocupă un loc dintr-o strană situată către spatele bisericii și rămase impresionat de frumusețea, strălucirea și somptuozitatea slujbei de la miezul nopții. Iar spre sfârșit, când fu intonat colindul „Silent Night", pe obrajii lui

se rostogoleau lacrimi. Nu era prea sigur pentru ce sau pentru cine erau lacrimile și nici măcar din ce motiv plângea. Nu știa decât că era profund emoționat. Iar când plecă acasă în noaptea aceea, simți că plutește cum n-o mai făcuse de ani buni. Era o senzație ciudată de liniște, bucurie și ușurare. Zâmbi tot drumul spre casă și, pentru o clipă, avu sentimentul că Jack se afla în mașină alături de el.

capitolul 13

În dimineața de Crăciun, Faith, Zoe și Alex făcură schimb de cadouri. Zoe îi cumpărase mamei ei un minunat rucsac de piele, pe care să-l folosească la facultate, și un fular lung de lână care s-o ajute să se confunde cu studenții. Iar Alex îi cumpărase lui Faith o frumoasă brățară de aur de la Cartier. Ea îi dăruise lui un costum nou, împreună cu niște cămăși și niște cravate. Iar lui Zoe îi făcuse cadou niște cercei micuți, tip șurub, cu diamante. Cadourile fuseseră un adevărat succes, fiind primite cu entuziasm. Iar masa lor de Crăciun fu liniștită și lipsită de evenimente neplăcute, deși toți recunoscură că le lipsește Eloise. Faith gătise un curcan, cu celebra ei umplutură pe care o adorau cu toții, dar, într-un fel, faptul că erau doar trei în jurul mesei festive îi făcea să se simtă puțin stingheri. Încercară să o sune pe Eloise, însă ea era plecată atunci când sunară, așa că, până la sfârșitul zilei, Faith începuse să se întristeze. Nu-i plăcea deloc ideea că familia lor se micșora, fie și numai pentru un an, cu toate că Ellie promisese că va fi acasă de sărbători anul viitor.

Brad o sună imediat ce se ridicară de la cină, pentru a-i mulțumi pentru cadoul superb pe care i-l făcuse. Ea răspunse la telefon în bucătărie, în timp ce făcea ordine. Alex și Zoe stăteau în camera de zi, bându-și cafelele, discutând și admirând bradul. Era unul dintre rarele momente civilizate pe care le petreceau împreună cei doi, motiv pentru care ea se simți ușurată. Când răspunse la telefon, se aștepta să audă vocea lui Eloise. Fu însă surprinsă să îl audă pe Brad.

–Îți mulțumesc pentru cărțile acelea minunate. Arată incredibil. Vor fi cele mai arătoase din biroul meu, Fred.

Îți mulțumesc mult. Fusese foarte mândru de ele și, în același timp, foarte emoționat în clipa în care desfăcuse ambalajul. Și fusese atent să le desfacă într-un moment când nu era nimeni în preajma lui, pentru a evita comentariile inutile din partea lui Pam.

–Nu sunt la fel de frumoase ca rozariul meu, spuse ea veselă.

Fusese tare greu să găsească darul potrivit pentru el. Nu voia să-i dea ceva prea personal și toate celelalte lucruri pe care le văzuse păreau nepotrivite. Cărțile păreau a fi exact ceea ce trebuie. Erau speciale și valoroase, dar nu foarte intime, aproape ca un simbol al relației care exista între ei; cu toate că îl cunoștea de suficientă vreme pentru a-și permite să adopte o atitudine necuviincioasă dacă așa ar fi dorit. Dar se gândise că era mai potrivit să n-o facă.

–Am fost la biserică azi-noapte, o anunță el. La Sf. Dominic. Și am aprins lumânări pentru tine și Jack la altarul Sfântului Apostol Iuda. El e tipul tău, nu?

–El e tipul meu, zâmbi ea. Drăguț din partea ta. Cu cine te-ai dus?

Brad îi spusese că Pam era atee, prin urmare nu-și putea imagina că a fost cu ea.

–Singur. Tu?

În realitate însă, se simțise de parcă ar fi mers împreună cu ea și Jack. Simțise prezența lor alături de el pe durata întregii slujbe.

–Zoe a venit după mine, la biserică. A fost drăguț să fim doar noi două. După slujbă, am mers pe jos până acasă și a început să ningă. O noapte perfectă de Ajun!

–Cum a fost masa de Crăciun?

–A fost bine. Cam mică, dat fiind că am fost numai noi trei. Voi fi mai fericită la anul, când vine Ellie acasă. La tine cum a fost?

–Peste două ore întreg statul California vine la noi la cină, în costum de gală. Abia aștept! O cină atât de intimă și de plină de semnificații... Este o adevărată mângâiere

să vezi că o sută de cvasinecunoscuți se îngrămădesc în sufrageria ta, se îndoapă cu aperitive și beau șampanie de sting. Asta chiar îți amintește de semnificația Crăciunului! Păcat că nu ești și tu aici! Faith râse de descrierea lui, deși nu putea să-și imagineze nici măcar a mia parte. Oricât de fad fusese Crăciunul lor, al lui părea și mai anost. Pam are un talent incontestabil de a organiza întâlniri intime, care îi fac pe oameni să se simtă cu adevărat speciali pentru că se află aici, continuă el să glumească, dorindu-și să fie acolo, alături de ea, deși cu siguranță alegerea lui ar fi fost ciudată și greu de explicat, chiar și lui Faith.

–Poate că n-ar fi rău să te relaxezi și să te distrezi puțin, fără să ai prea mari așteptări, sugeră ea, încercând să-i fie de ajutor.

–Cam asta și fac. Asta, pe lângă o cantitate considerabilă de vin alb. Întrunirile astea cad cam greu la stomac dacă nu bei puțin. Faith observase că Brad băuse foarte puțin atunci când luaseră cina împreună, astfel încât cu greu și l-ar fi putut imagina îmbătându-se, chiar ca o măsură de autoapărare. Ce planuri ai pentru seara asta? o întrebă el.

–Mă duc la culcare.

–Mare noroc ai! O să te sun mâine sau o să-ți trimit un e-mail.

În ziua următoare reîncepea serviciul – și era recunoscător pentru asta. Se săturase până peste cap de sărbători; fără băieți, ele nu aveau nici un sens.

–Crăciun fericit, Brad! Distracție plăcută în seara asta! S-ar putea să fii plăcut surprins.

–Tot ce se poate, spuse el pe un ton vag, gândindu-se la ea.

Închiseră telefoanele, iar Faith făcu ordine în bucătărie. Când era pe punctul de a termina, Zoe intră în bucătărie și ceru niște bani pentru a merge la film cu prietenele ei.

–Ia cât îți trebuie din geanta mea, o îndemnă Faith pe fiica ei, în timp ce își ștergea mâinile. Apoi atârnă în cui

șorțul pe care îl purtase peste o rochie de mătase neagră și un șirag de perle. Își strânsese părul blond într-un coc franțuzesc, ceea ce o făcea să arate precum Grace Kelly în tinerețe. Arătă către geanta pe care o lăsase pe unul dintre scaunele din bucătărie în noaptea precedentă, când se întorsese de la biserică. Zoe scotoci prin ea cam un minut, după care ridică privirea spre mama ei.

–Ce-i ăsta?

Ținea în mână rozariul de la Brad. Șiragul căzuse din săculețul de satin și se pierduse prin geantă.

–Un rozariu, spuse Faith cât se poate de natural.

Îl avusese în mână la slujbă în seara precedentă, însă Zoe nu-l observase.

–Nu l-am mai văzut până acum. De unde-l ai, mamă?

Zoe era curioasă. Ca și cum ar fi avut un al șaselea simț.

–E un cadou de Crăciun de la un prieten.

–Un prieten? Zoe făcu o grimasă de neîncredere: părea o explicație puțin probabilă. Apoi înțelese deodată: Dumnezeule! Nu-mi spune că tipul ăla cu care ai copilărit ți-a trimis un rozariu, mamă!

–Nu e un cadou chiar atât de șocant. Aș spune chiar că e un cadou destul de decent.

–Mda, dacă tipul e îndrăgostit de tine! Nimeni altcineva n-ar ști să-ți trimită un cadou care să însemne atât de mult pentru tine... plus că pare și foarte scump.

–E un obiect vechi, iar tu ai o imaginație bogată. Omul a încercat să-mi trimită ceva legat de religie, decent și potrivit pentru Crăciun, iar tu interpretezi asta ca pe un semn că ar fi îndrăgostit de mine. Zoe, tu știi că eu te iubesc, dar ai o minte bolnavă!

Faith îi adresă fiicei ei un zâmbet inocent.

–Nu-i adevărat. Sunt cât se poate de întreagă. O să vezi tu! De fapt, e un cadou destul de drăguț.

Zoe părea impresionată.

–Da, este. Dar crezi că ai putea să-ți reanalizezi părerile și să accepți ideea că sunt o femeie măritată, că îl iubesc

pe tatăl tău și că nimeni altcineva nu e îndrăgostit de mine? Ar putea fi o schimbare care ți-ar prinde bine.

–Se poate, dar n-ar fi adevărat. Tipul ăsta este nebun după tine, mamă. Uită-te și tu: rozariul ăsta are smaralde și rubine, chiar dacă sunt mici. Trebuie să fie un tip de treabă.

–Este. Și un prieten bun. Sper că îl vei reîntâlni și tu într-o bună zi.

–Și eu sper.

Zoe puse rozariul înapoi, în geanta mamei ei, după care luă de acolo douăzeci de dolari, pentru a merge la film cu prietenele ei.

–O să încasez mâine un cec și o să-ți dau niște bani. Și apropo – mai spuse Faith, apropiindu-se și îmbrățișând-o pe fiica ei – îmi plac foarte mult rucsacul și fularul. O să fiu cea mai tare puștoaică de pe-acolo.

–Da, chiar ești, mamă. Și toți băieții or să se îndrăgostească de tine.

Faith își dădu ochii peste cap:

–Tu ai o obsesie!

Toată povestea asta cum că Brad era îndrăgostit de ea îi părea absurdă lui Faith. Și jignitoare într-o anumită măsură. Ea dovedea lipsă de considerație pentru darul inestimabil al prieteniei lui, bagatelizându-l. Iar darul ăsta era foarte important pentru ea. Nu avea deloc sentimentul că el ar fi fost îndrăgostit de ea sau ea de el. Erau doar foarte, foarte buni prieteni, indiferent dacă Zoe credea sau nu acest lucru.

Zoe plecă în oraș câteva minute mai târziu, iar Faith se duse să stea cu Alex lângă brad. El savura un pahar de porto, relaxându-se, pierdut în propriile sale gânduri.

–Mulțumesc pentru cina grozavă, îi spuse el lui Faith cu generozitate.

–Iar eu îți mulțumesc pentru brățara minunată, replică ea, dându-i un sărut pe obraz. Însă, ca întotdeauna, el nu răspunse la acest gest. Din punctul de vedere al lui Alex,

dovezile de afecțiune își aveau locul exclusiv în pat, la o oră dinainte stabilită. În orice alt loc, aceste manifestări îl stânjeneau. Și nici măcar în pat nu mai aveau loc atât de des.

–Mă bucur că îți place, spuse el aparent mulțumit. Și mie îmi plac costumul, cămășile și cravatele. Ai gusturi ireproșabile. Întotdeauna alegi lucruri mai bune pentru mine decât aș putea alege eu însumi.

Era un compliment plăcut. Se simțeau foarte bine stând acolo, lângă foc. El îi povesti lui Faith că avusese o discuție agreabilă cu Zoe înainte ca aceasta să iasă în oraș, lucru care – o știau amândoi foarte bine – se întâmpla extrem de rar.

Alex și Faith petrecură o seară surprinzător de plăcută împreună, iar după o vreme urcară în dormitor. Nu fusese un Crăciun prea grozav pentru nici unul dintre ei, în schimb fusese o zi agreabilă. Se uitară la televizor o vreme, iar Alex se gândise să facă dragoste cu ea, dar în cele din urmă adormi în fața televizorului, lucru care o făcu pe Faith să zâmbească. Aveau o viață tare ciudată. Nu erau bătrâni, nici unul dintre ei, dar duceau o viață de oameni în vârstă. Uneori, ea se simțea ca și când întreaga ei viață rămăsese în urma ei și nu mai era înainte.

Același sentiment îl avea și Brad când se duse la culcare în seara aceea. Pentru el, fusese o seară extrem de obositoare, după ce fusese nevoit să facă pe gazda pentru o sută de persoane pe care nu dădea doi bani, și totodată să joace rolul de soț al lui Pam, în nesfârșitele ei ambiții și eforturi sociale. Nici măcar nu-și putea imagina cum avea să fie restul vieții lui în aceste condiții, dar, cu toate acestea, știa că avea să-și accepte soarta. La asta se înhămase de bunăvoie cu douăzeci și cinci de ani înainte și aici avea să rămână, cu orice preț. Însă viața asta era mai grea și mai deprimantă decât visase el vreodată.

capitolul 14

Faith dădu temutul examen LSAT în săptămâna dintre Crăciun și Anul Nou. Ca grad de dificultate, examenul fu exact cum își închipuise ea și nu avea nici cea mai vagă idee despre cum se descurcase. În adâncul sufletului ei, Faith se temea că făcuse un test de toată jena, motiv pentru care Brad încercă s-o încurajeze după examen, atunci când îl sună. El era singura persoană din viața ei care știa că dăduse acest examen. Nici măcar lui Zoe nu-i spusese unde pleacă. Dar cel puțin depășise momentul. Un alt obstacol lăsat în urmă. Tot ce mai putea face acum era să spere că a luat un punctaj bun.

Zoe se întoarse la Brown în prima zi din an. Începea școala în ziua următoare, dar nu-i plăcea deloc că trebuie să plece. Se distrase de minune cu prietenii ei pe perioada vacanței și, în afară de-asta, nu-i plăcea niciodată să-și părăsească mama, cu toate că și Faith avea motivele ei de a fi emoționată. Și ea începea școala în ziua următoare.

Alex fu dureros de tăcut la cina de după plecarea lui Zoe, iar Faith știa foarte bine de ce. Era în continuare furios pe ea, pentru că își reia studiile. Zoe făcuse mare caz pe tema asta înainte să plece de acasă, iar Faith își pregătise rucsacul și cele necesare pentru a doua zi. Toate erau în biroul ei, pregătite și așteptând în ordine pe un scaun. Coborî să mai verifice o dată totul înainte de a se retrage la culcare. Nu mai avusese atâtea emoții de când era copil.

În ziua aceea primise un e-mail de la Brad, care îi ura mult succes și îi spunea cât de grozav avea să se descurce. Nu era foarte sigură de asta, însă era într-adevăr

entuziasmată de faptul că se întorcea la studii. Știa că avea să-i fie greu, dar făcea în sfârșit ceea ce-și dorea să facă.

În ziua următoare se trezi odată cu ivirea zorilor și se îmbrăcă până la ora opt, când pregăti micul dejun pentru Alex. El plecă la opt și jumătate, așa cum făcea întotdeauna, fără să-i adreseze nici un cuvânt. Voia să se asigure că Faith știa că el continua să nu fie de acord. Dar pentru ea asta nu mai era un secret – ca, de altfel, pentru nimeni din casă. Alex îi aruncă soției lui doar o privire încruntată, înainte de a închide ușa de la intrare în urma lui.

Faith își făcu încă o cafea, continuând să se uite la ceas. Urma să plece la nouă și să ia un taxi până în centru. Nu avea de ce să ajungă înainte de nouă și jumătate. Tocmai își lua rucsacul și se pregătea să iasă, când laptopul ei prinse viață, anunțând-o că primise un e-mail. Făcu de două ori click pe mesaj și constată cu surprindere că era de la Brad. La el nu era nici măcar șase dimineața.

Să te joci frumos în groapa cu nisip și să ai o zi minunată! Să fii cuminte și să mă suni când ajungi acasă! Cu dragoste, Brad.

Era drăguț din partea lui. Apăsă repede pe butonul de răspuns și puse din nou rucsacul jos, pentru a-i scrie câteva cuvinte.

Mulțumesc! Ești foarte matinal. Nu special pentru mine, sper! O să te sun... Roagă-te ca ceilalți puști să nu fie răutăcioși cu mine. Sunt îngrozită. Dar și entuziasmată. Să ai o zi frumoasă! Cu dragoste, Fred.

Zoe era cea care fusese întotdeauna speriată că ceilalți copii vor fi răutăcioși cu ea la școală. Nu se întâmplase niciodată. Faith se temea mai degrabă că nu se va descurca suficient de bine la cursurile pe care urma să le frecventeze. Trecuse multă vreme de când mergea la școală.

Ieși apoi în grabă din casă și luă un taxi până la NYU. Fu complet derutată la început, însă avea un teanc de hârtii care îi spuneau ce avea de făcut și unde trebuia să se ducă. Informațiile erau surprinzător de clare și precise, așa că Faith găsi prima clasă de curs cu o uimitoare ușurință. Iar cursul era chiar mai bun decât își imaginase. Era un curs de Procedură judiciară. Era fascinant, iar profesoara era o tipă interesantă și capabilă să stimuleze colectivul. Faith era extrem de încântată atunci când se încheie cursul, la ora prânzului. În după-amiaza aceea mai avea încă un curs, de Drept constituțional. Avea cursuri două zile pe săptămână. Știa că o vor ajuta la examenul de drept, din toamnă, iar primul curs i se păruse absolut grozav.

Când în cele din urmă plecă spre casă în după-amiaza aceea, era epuizată. Dar tocmai trăise cea mai interesantă zi după foarte mulți ani. Profesoara de la cursul de Procedură judiciară era o femeie cam de vârsta lui Faith. I-ar fi plăcut tare mult să stea de vorbă cu ea, însă se jena să o abordeze. În plus, trebuia să ajungă acasă după cursul de Drept constituțional. Avea să se facă ora patru până când se întorcea acasă și nu mai putea pierde vremea pe la facultate.

Când ajunse în fața ușii, își puse rucsacul jos și se gândea deja la temele pe care le avea de făcut. Fiecare dintre ele constituia o provocare și avea să-i ia timp. Telefonul începu să sune de îndată ce intră în casă. Nu apucase să dezbrace paltonul. Era Zoe.

–Cum a fost? Îți place, mamă?

–E grozav! E chiar mai bine decât am crezut.

Era fericită și entuziasmată, iar Zoe era nespus de mândră de ea. Vorbiră o jumătate de oră, iar în cele din urmă Faith îi spuse că trebuia să încheie convorbirea. Încă nu pregătise cina pentru Alex și nu știa sigur ce mai avea prin casă. Însă nici nu închisese bine telefonul, că acesta sună din nou. De data asta, era Brad.

–Nu mai suport suspansul. Ți-a plăcut? începu el de cum răspunse Faith, iar ea zâmbi.

–Mi-a plăcut enorm. Am niște profesori grozavi și, din câte se pare, și niște colegi inteligenți. Nici nu mi-am dat seama când a zburat timpul. Am niște teme înfiorătoare, dar cred că o să mă descurc. Faith scoase apoi un mic chiot de bucurie, făcându-l să zâmbească larg: Îmi place tare mult! Tocmai am sosit acasă.

–O să te descurci de minune, o asigură Brad, bucurându-se de bucuria ei.

Era exact ceea ce-și dorise pentru ea.

–Îți mulțumesc pentru mesajul de dimineață. El nu-i spuse că își pusese ceasul să sune la cinci și jumătate, ca să poată să-i facă ultimele urări în stil mare. Eram speriată de moarte.

–Mă gândeam eu... Tocmai de aceea nici n-am sunat. Nu voiam să-ți dau ocazia să te demobilizezi, așa că am preferat să-ți trimit un e-mail.

–Iată o decizie înțeleaptă!

–Sunt foarte încântat pentru tine! Grele temele?

–Așa par, dar cred că mă descurc, atâta vreme cât nu mă copleșesc alte obligații – precum cinele pe care trebuie să le pregătesc pentru Alex. O să fie greu să fac față.

–Bine că nu ești căsătorită cu Pam! Cei doi avuseseră o altă petrecere de proporții de Revelion. Cât despre Faith și Alex, aceștia rămăseseră acasă, în fața televizorului, ca întotdeauna. Brad declarase că îi invidiază. Așadar, ce se întâmplă în continuare? o mai întrebă el.

–Muncesc pe brânci și să sperăm că intru la drept în toamnă. Alex încă făcea crize de nervi pe tema asta, însă Faith era hotărâtă să câștige teren, pas cu pas, și se simțea mai încrezătoare după prima zi de cursuri. O să-mi depun dosarul cât de curând, anunță ea.

–Unde?

–Columbia, NYU, Fordham, Facultatea de Drept din New York și la cea din Brooklyn. Opțiunile sunt oarecum limitate geografic, trebuie să fie undeva în New York..,

–Păcat că nu poți veni aici, spuse Brad cu un zâmbet.

–Alex ar fi extaziat. I-ar plăcea teribil de tare, sunt convinsă. O soție care vine acasă doar în vacanțele școlare. Deși uneori chiar mă întreb dacă mi-ar observa lipsa. Mai știi? Poate că aș putea angaja o dublură, să-mi țină locul.

În ultima vreme, relația lor se limita la cine, mic dejunuri, dineurile ocazionale, un minimum de conversație și, extrem de rar, raporturi intime. Nu mai era demult un serviciu cu normă întreagă.

–Tare mi-ar plăcea să angajez o dublură care să-mi rezolve obligațiile conjugale, râse Brad. Ar putea să se ocupe de toate petrecerile festive, de ieșirile la operă și la toate premierele simfonice. Dumnezeule! Zău că ar fi grozav!

Râseră amândoi, iar Faith se uită la ceas.

–Mai bine încep să mă organizez. Altminteri, Alex va face o criză când ajunge acasă. Orice neînțelegere va apărea de acum înainte între noi va fi din cauză că eu mă duc la cursuri. De acum înainte va trebui să am un comportament exemplar. Cine perfecte, totul rezolvat la timp, dineuri demne de Julia Child[1] sau Martha Stewart[2]. Nu-mi permit să dau greș acum.

Se gândise să-i pregătească lui Alex o cină specială în seara aceea, ca să-i dovedească soțului ei că-și poate gestiona timpul destul de eficient încât să le facă față tuturor obligațiilor, însă acum nu mai avea nici timpul, nici cheful necesar.

---

[1] Bucătar-șef, scriitoare și vedetă de televiziune, recunoscută în special pentru faptul ca a popularizat bucătăria franțuzească în rândurile publicului american (n.tr.)

[2] Celebră femeie de afaceri și gazdă a unui cunoscut show de televiziune american, pe teme culinare, care îi poartă numele (n.tr.)

–E o presiune enormă asupra ta, îi spuse Brad compătimitor. Dar poate că nu e nevoie să-i dovedești lui Alex atâtea lucruri. Nu e ca și cum ai fi făcut ceva extrem de rău, sublinie el.

–El consideră că aș fi făcut. O să-ți trimit un e-mail mai târziu. Trebuie să-mi dau seama ce anume pregătesc pentru cină. Și după aceea va trebui să mă ocup de teme.

–Ești un copil conștiincios, zâmbi el.

–Și tu la fel. Mulțumesc, Brad.

Faith se grăbi să închidă telefonul, verifică frigiderul și se hotărî să iasă la cumpărături să ia ceva care lui Alex îi plăcea foarte mult.

Până când ajunse el acasă, ea avea un calcan umplut în cuptor, pregătea sparanghel cu sos olandez și un minunat pilaf de orez după o rețetă a Juliei Child. Și servi totul impecabil, mândră că reușise să rezolve totul în timp record. Alex nu făcu nici un comentariu; își mâncă cina în liniște, fără s-o întrebe cum se descurcase la școală. Faith era de-a dreptul uimită.

–Îți place peștele? îl întrebă ea, căutând să obțină un compliment din partea lui. Era o masă dintre cele mai bune pe care le pregătise vreodată, după părerea ei. Este o rețetă nouă pe care am descoperit-o, explică ea. Se simțea ca o gospodină ideală – pregătise cina perfectă pentru el și asta în condițiile în care mergea și la facultate, chiar dacă era doar prima zi.

–E bun, spuse el inexpresiv.

–Cum ți se pare sosul olandez?

Știa că e chiar așa cum îi place lui, iar sparanghelul era gătit numai bine.

–Puțin cam vâscos, comentă el, iar în clipa aceea Faith realiză că nu are nici o șansă. Indiferent dacă lui Alex îi plăcea sau nu cina pregătită de ea, oricum nu avea de gând să-i spună, iar asta o făcu pe Faith să fiarbă de furie. Nu spuse însă nimic, iar după ce terminară de mâncat strânse masa, fără să-i mai adreseze nici un cuvânt. Era

o reacție mizerabilă din partea lui. Nu avea de gând să facă nici o concesie, iar în ochii ei asta echivala cu un comportament ridicol de copilăresc. Acum, că ea se reîntorsese la studii, el ar fi putut să facă un efort pentru a se adapta la situație. Din câte se părea însă, Alex nu avea nici cea mai mică intenție de a-i ușura ei situația. Atunci când puse vasele în mașina de spălat, iar el se făcu nevăzut, Faith turba de furie. Imediat ce își termină treaba la bucătărie, năvăli ca o furtună în biroul ei și își scoase cărțile de școală. Și rămase acolo, până la unu noaptea, făcând cele două teme pe care le primise. Le termină înainte de a pleca la culcare și între timp îi trecuse și supărarea pe Alex. Acum, nu-i mai rămăsese nici o temă pentru ziua următoare. Totul era sub control.

Alex nu-i vorbi nici în dimineața următoare, la micul dejun, iar ea se supără din nou:

–E în regulă, Alex, azi nu mă duc la cursuri. Poți să vorbești cu mine. Nu este nevoie să mă pedepsești până mâine.

Deși nu realiza pe deplin, era încă furioasă pe Alex pentru felul în care o tratase în seara precedentă.

–Nu știu despre ce vorbești, Faith. E ridicol ceea ce spui!

–Ridicol e felul în care te porți tu. Suntem adulți. Nu-ți place faptul că mă duc la studii – foarte bine! Dar fac eforturi ca asta să nu te afecteze pe tine. Nu e nevoie să faci totul pentru ca eforturile mele să fie în van. Te pedepsești și pe tine în aceeași măsură în care mă pedepsești pe mine.

–Tu cu mâna ta ai făcut asta, Faith. Știi foarte bine care este părerea mea în această privință. Dacă nu-ți place reacția mea, poți oricând să te retragi de la cursuri.

Pentru el nici nu putea fi mai simplu!

–Despre asta e vorba? Șantaj? Ai de gând să nu-mi vorbești și să-mi faci viața imposibilă până renunț la școală? Alex nu-i răspunse, iar ea ridicase tonul. Lui nu-i plăcea

să-și înceapă ziua astfel. Nici ei, de altfel. Presupun că e și asta o metodă de a gestiona situația, continuă ea atacul. Că nu e una foarte matură e puțin spus. Crezi că-mi poți oferi o șansă în privința asta? Să vezi măcar cum evoluează lucrurile înainte să începi să-mi aplici pedepsele? N-am fost la cursuri decât o zi. Vreau să spun, cât de grav poate să fie?

–Suficient de grav. N-ar fi trebuit să te înscrii de la bun început. Toată povestea asta e absurdă!

–La fel e și atitudinea ta! îl repezi ea, lucru care i se întâmpla foarte rar. Porniseră pe un drum lamentabil în noua ei viață de studentă. Iar în privința dreptului avea să fie și mai rău. Dar tocmai ăsta era scopul lui Alex. Își propusese să o oprească înainte de a ajunge prea departe. Numai că Faith nu avea de gând să cedeze atât de ușor. Dacă atitudinea lui ajuta la ceva, cel mult o făcea să fie și mai fermă pe poziții.

–Consider că purtarea ta este deplorabilă, decretă Alex cu răceală, luându-și ziarul *Wall Street Journal* și ieșind din bucătărie.

Nici el, nici ea nu se atinseseră de mâncare. Era o atmosferă prevestitoare a ceea ce avea să se întâmple în următoarele luni.

În după-amiaza aceea, Faith îi scrise un e-mail lui Brad, punându-l la curent cu cele petrecute. Răspunsul lui veni către seară. Fusese la tribunal până la ora cinci.

Dragă Fred, iartă-mă că-ți răspund atât de târziu. Am avut o zi lungă și am câștigat o victorie minoră pentru unul dintre copiii mei. Ceea ce-mi spui tu despre Alex mă scoate din minți. Parcă ar trăi în Evul Mediu! Cum naiba a ajuns până aici cu atitudinea asta? Ar trebui să-l trimitem într-o tabără de concentrare, împreună cu Pam. Ea ți l-ar pune la punct într-o săptămână. Asta e! N-are decât să tacă și să înghită.

Nu poți renunța la viața ta pentru el. Ar fi o greșeală imensă să faci asta!

Poți să te concentrezi la cursurile tale în condițiile astea? Va trebui să încerci. Fă și tu tot ce poți. Nu poți fi perfectă tot timpul, nimeni nu poate. Dar fă tot ce-ți stă în putință. Trebuie să fii conștientă că vor exista eșecuri, examene, seri în care nu vei reuși și să pui cina pe masă și să-ți faci și temele. Că-i place sau nu, va trebui să depășească momentul! Dacă renunți acum sau dacă cedezi în vreun fel, vei regreta toată viața! Știu că și Jack ți-ar fi spus același lucru. El ar fi încântat să afle că te-ai hotărât să reiei dreptul. Întotdeauna a fost de părere că ar trebui să o faci. Spunea că pe tine natura te-a înzestrat cu mai mult talent pentru asta decât pe el. Ți-a spus vreodată? Mie mi-a spus-o de multe ori, mai ales pe vremea când eram amândoi la drept, iar el o ținea una și bună că o să fie dat afară pentru că nu face față. Rezistă pe poziții, Freddy, draga mea! O să câștigi lupta în cele din urmă! Cu dragoste, Brad.

Brad reușea întotdeauna să-i îmbunătățească starea de spirit, iar Faith îi era recunoscătoare pentru toate încurajările sale. Avea nevoie disperată de suport moral, cu atât mai mult cu cât Alex continuă să-i facă viața imposibilă în următoarea lună.

Faith reușea să se descurce onorabil cu temele de la școală, cu testele de control, cu treburile casei și cu gătitul pentru Alex. Iar Zoe și Brad o ajutau să se mențină la suprafață. Ceea ce făcea ea era extraordinar de greu, iar Faith o știa foarte bine. Reușea să-și gestioneze și viața de familie, și școala. Reușise chiar să-și completeze documentele de înscriere la drept. Iar spre marea ei surprindere, punctajele de la examenul LSAT fuseseră printre cele mai bune. Spera ca notele ei să compenseze faptul că nu lucrase și nici nu fusese la studii în ultimii

douăzeci și cinci de ani. Iar în prezent, avea numai calificative maxime.

Partea cea mai grea era faptul că Alex continua să o indispună prin atitudinea sa glacială și prin atmosfera neplăcută pe care o crease acasă. Era copleșit de propriile lui resentimente vizavi de decizia ei de a-și continua studiile. Iar pe măsură ce săptămânile se scurgeau, situația devenea și mai neplăcută. La începutul lui februarie, Faith se confruntă cu o problemă reală. La cursul de Procedură judiciară o anunțară că urmau să plece într-o excursie de studiu la Washington, pentru patru zile. Participarea nu era obligatorie, dar era recomandată, iar profesoara o sfătui să meargă. În urma excursiei, trebuia făcut un referat, care avea să adauge puncte suplimentare la nota finală. Discută atât cu Brad, cât și cu Zoe despre asta și amândoi o sfătuiră să plece în excursie. Problema reală era, evident, Alex. Faith nici măcar nu avu curajul să-i vorbească despre asta. Voia să ia singură o decizie mai întâi, înainte ca el să o constrângă să nu plece, lucru pe care bănuia că el îl va face.

În săptămâna de dinainte de plecarea în excursie, Faith îi povesti în cele din urmă lui Alex despre ce era vorba. După masa de seară, în timp ce Faith îi explică tot ce presupunea acea excursie, Alex nu rosti nici un cuvințel. Faith avusese o durere groaznică de stomac pe toată durata cinei, în timp ce aștepta să-i vorbească. Ca de obicei, mâncaseră fără să-și adreseze nici un cuvânt. Încă de când ea începuse cursurile, el nu făcuse nici cel mai mic efort de a păstra bunele relații cu ea. Dimpotrivă, devenise din ce în ce mai ostentativ în încercarea lui de a o ignora.

–Deci aceasta este înțelegerea, rezumă ea. O să fiu la Washington timp de patru zile. Pot să-ți las mâncare congelată, dar nu știu care este programul deplasărilor tale în perioada asta. Pleci undeva săptămâna viitoare?

Spera că și el avea să plece, astfel încât absența ei să nu fie prilej de vreo criză din partea lui. Asta ar fi simplificat totul.

–Nu, nu plec, spuse el sec, fixând-o de parcă tocmai i-ar fi spus că a fost arestată pentru jaf armat și că urma să se ducă la închisoare. Nu-mi vine să cred ce se întâmplă. Faci pe studenta, când ai responsabilitățile tale aici.

–Alex, fii rezonabil. Copiii noștri au crescut și au plecat să-și vadă de viața lor. Noi suntem oameni maturi. Ce fac eu aici? Nimic. Îți pregătesc cina, seara. În rest, n-am altceva de făcut cât e ziua de lungă. Muream de plictiseală înainte să încep cursurile.

Șarada lui devenea din ce în ce mai ridicolă cu fiecare zi. Totul pornea de la orgoliul lui nemăsurat și de la dorința de a o controla în permanență. Voia să se asigure că are puterea s-o determine să facă tot ce dorea el. Însă împinsese lucrurile prea departe, chiar și pentru ea.

–Îmi pare rău că te plictisești să fii căsătorită cu mine, Faith.

–N-am spus asta. Numai că nu mai am atât de multe lucruri de făcut. Știi și tu doar. Nu e un secret. Ai vrut să iau lecții de bridge și cursuri la muzeu. Ceea ce fac eu acum are mai multă logică.

–Nu și pentru mine.

–Cum rămâne cu plecarea mea la Washington? îl întrebă ea, revenind brusc la subiect.

Îi mai ținuse predicile astea și înainte, iar ea obosise să le tot asculte și apoi să se târască la picioarele lui, cerându-i iertare. Povestea asta devenea prea răsuflată – pentru ea, cel puțin, dacă pentru el nu.

–Fă cum crezi.

–Ce vrea să însemne asta?

Voia să afle din gura lui cât de mare era prețul pe care avea să-l plătească. Cât de rău avea să se înfurie el, cât de aspru avea să fie ea pedepsită? Probabil că ar fi plecat

oricum, așa hotărâse, dar înainte să o facă voia să arunce o privire la nota de plată.

–Înseamnă că oricum faci ceea ce vrei. Ești liberă să faci ce-ți place, dar trebuie să știi c-o faci pe pielea ta!

Era o amenințare destul de evidentă și, ca de obicei, ea nu rămase insensibilă:

–Sincer, m-am săturat de toată chestia asta, Alex. Pentru numele lui Dumnezeu, n-am comis nici o crimă! Nu ți-am fost necredincioasă. Nu te-am abandonat – nici pe tine, nici pe copii. De ce dracu' simți nevoia să te porți ca și cum aș fi făcut toate astea?

–Ești nebună, decretă el cu o privire disprețuitoare, ridicându-se de la masă și pregătindu-se să iasă din încăpere.

–Dacă sunt, numai tu ești vinovat!

–Nu mă acuza pe mine dacă nu-ți plac consecințele faptelor tale!

–Bine, n-am să te acuz, spuse ea ferm. Plec la Washington. O să lipsesc de-acasă patru zile. Dacă ai nevoie de mine, poți să mă suni. Și o să-ți las câtă mâncare îți poftește inima!

–Nu te deranja, o să iau masa în oraș, spuse el printre dinți.

–Nu e nevoie. O să-ți las cina pentru patru zile. În cazul ăsta, vei putea alege dacă să mănânci sau nu în oraș.

El nu mai rosti nici un cuvânt, ci doar se întoarse pe călcâie și ieși.

Faith nici măcar nu le scrise lui Brad sau lui Zoe să le povestească despre cearta ei cu Alex. Scena fusese atât de umilitoare și de frustrantă, încât nu dorea s-o povestească nimănui. Hotărî să se descurce singură. În dimineața în care plecă la Washington, își luă rămas-bun de la el, însă el nu-i răspunse. În schimb, continuă să-și citească ziarul și se purtă ca și cum ea n-ar fi existat. Dacă atitudinea asta era menită s-o facă să se simtă vinovată, ea avu mai degrabă efectul contrar: o făcu să se înfurie și,

în același timp, să se simtă ușurată că pleacă de-acasă. Se simți ca și cum tocmai fusese eliberată din închisoare atunci când ieși din casă, având cu ea doar rucsacul, o geantă mică și computerul, pe care-l ducea pe umăr, în husa lui. Îl lua cu ea ca să lucreze, dar și ca să poată comunica mai ușor cu Zoe și cu Brad. Dar se simțea grozav știind că pleacă de acasă.

Mai mult de jumătate dintre colegii de la curs mergeau în excursie. Se întâlniră pe aeroportul La Guardia și luară o cursă până la Aeroportul Național Reagan din Washington D.C. Erau cazați la un hotel micuț de pe Massachusetts Avenue, plin cu studenți străini și cu mici afaceriști de peste ocean. Simplul fapt că se afla acolo i se părea grozav lui Faith. Spre sfârșitul după-amiezii, după ce vizitase Muzeul Smithsonian și Biblioteca Congresului, era tare bucuroasă că venise. Deja avea o idee pentru lucrarea pe care avea să o scrie după ce se întorcea acasă. În seara aceea, în camera ei de hotel, începu să-și noteze ideile pentru referat și puse în funcțiune computerul, cu intenția de a lucra o vreme, după ce luase cina cu ceilalți la un restaurant indian. Petrecuse o oră încheiată discutând cu profesoara de la curs – era vorba despre femeia aceea pe care o admira foarte mult – și purtă o discuție fascinantă cu unii dintre colegii ei studenți despre Constituție și despre valabilitatea legilor pe care aceasta le conținea. Discuția dusese la o ceartă aprinsă cu privire la Primul Amendament[1] din Constituție. Când ajunsese în camera ei, Faith se simțea extrem de binedispusă și inspirată. Tocmai tasta de zor pe computer, când primi semnalul sosirii unui e-mail. Era de la Brad.

---

[1] Primul Amendament al Constituției Statelor Unite face parte din Declarația Drepturilor Omului. El garantează libertatea cuvântului, libertatea presei, libertatea religiei, libertatea de întrunire pașnică și de asociere, precum și dreptul de revendicare sau de a solicita asistență din partea Guvernului. (n.tr.)

Bună, Fred. Cum e cu Procedura Judiciară? Ai terminat cu ea? Te distrezi? Ador Washingtonul. Aveam o iubită acolo pe vremea când eram la facultate – era fiică ambasadorului Franței. Obișnuiam să-i fac vizite – în viața mea nu m-am distrat mai bine ca atunci! Am încercat să-l combin pe Jack cu sora ei, însă el avea un comportament atât de scandalos, încât fata s-a speriat de moarte! Așadar, ce pui la cale? Sunt simpatici cei de acolo? Profesoara e bună?

Pe aici totul este bine. Sunt niște zile aglomerate. Am proces săptămâna viitoare. Secretara mea m-a informat că săptămâna viitoare e Ziua Îndrăgostiților. Ziua când îți amintești de o persoană pe care o iubești și realizezi că ea te-a uitat – sau ceva de genul ăsta. Flori și bomboane de ciocolată. Alergie și carii. S-ar zice că s-a ales praful de romantismul meu. Aș scoate-o pe Pam la cină, numai că tare mi-e teamă că o să vină cu două sute de prieteni și o să insiste să mă îmbrac în smoching. Cred că o să-mi văd de lucru și o să-i spun că am uitat. Nu-i exclus să uite și ea. Hai că am început să aberez. Înapoi la treabă. Ținem legătura. Dacă ai de gând să candidezi la președinție, anunță-mă și pe mine. Cu siguranță vei primi votul meu. Mai vorbim curând. Cu dragoste, Brad.

Adora să primească vești de la el. Întotdeauna o făcea să râdă sau măcar să zâmbească. Iar discursul lui despre Ziua Îndrăgostiților îi aminti că își propusese să le trimită bomboane fetelor. Era convinsă că Alex nu va spune nimic despre ziua asta – n-o făcea niciodată. Ce-i drept, nici nu prea mai erau în dispoziția necesară Zilei Îndrăgostiților – cu atât mai puțin în ultima vreme. Ziua asta nu mai avea o semnificație aparte pentru ea.

Excursia la Washington se dovedi fascinantă și continuă în ritm alert. Vizitară muzee, biblioteci și universități și strânseră informații pentru a ilustra cursul. Abia în penultima dimineață petrecută acolo apăru o problemă majoră. Mai aveau o zi întreagă din excursia lor și o ultimă noapte. Însă profesoara primi un apel de urgență. Mama ei fusese transportată la spital. Suferise un atac cerebral, iar medicii erau rezervați în privința șanselor ei de supraviețuire. Profesoara primi apelul pe telefonul mobil. Cum era și firesc, vestea o întristă foarte tare și spuse că trebuie să plece. Îi îndemnă pe ceilalți să rămână în continuare, până la sfârșitul sejurului. Nu erau obligați să plece acasă înainte de după-amiaza zilei următoare. Oricum, era deja vineri dimineață. Iar ei trebuiau să ajungă la New York abia sâmbătă spre seară. Însă atunci când profesoara făcu anunțul respectiv, Faith realiză că rezolvase tot ceea ce avea de făcut. Avea informații mai mult decât suficiente pentru referatul ei și, în afară de asta, mai mult de jumătate din grup decise să se întoarcă acasă. În lipsa unui lider care să-i îndrume, își pierdură rapid elanul. Unii dintre ei hotărâră să rămână acolo fără profesoară, însă Faith era printre cei care aleseseră să plece la ora prânzului. Asta îi permitea, de asemenea, să petreacă întregul weekend cu Alex, lucru care, spera ea, avea să îi mai spele din păcate, după ce fusese plecată trei zile. De când plecase de acasă, el n-o sunase nici măcar o dată și nici nu-i returnase apelurile zilnice.

Faith își strânse lucrurile de la hotel și luă un taxi către Aeroportul Național Reagan, cu încă cinci dintre colegii ei. Prinseră cursa înapoi spre casă și ajunseră în New York la ora două. Era perfect. Avea suficient timp să ajungă acasă, să-și pună ordine în hârtii și să-i gătească lui Alex o cină gustoasă, ca ofertă de pace. În drum spre casă, se opri la magazin, iar puțin după ora trei intră în casă. Căra două sacoșe pline de cumpărături, pe care le duse în bucătărie, împreună cu toate celelalte genți

și obiecte personale. Se simțea de parcă fusese plecată de acasă săptămâni întregi. Privind în jurul ei prin bucătărie, Faith realiză cu uimire că era admirabil de curat. Se întrebă dacă, până la urmă, el chiar alesese să ia masa în oraș în fiecare seară. În clipa în care așeză pungile pe podea, observă o pereche de pantofi sub un scaun. Erau niște pantofi din satin negru, cu toc înalt. Ea nu avea așa ceva. Dar ceea ce o surprinse și mai tare, atunci când ridică unul dintre pantofi pentru a-l studia mai îndeaproape, fu faptul că era cu câteva măsuri mai mare decât pantofii ei. La vederea acestui lucru, inima ei începu să bată cu putere. Urcă la etaj, cu o senzație de greață în stomac.

Patul din dormitorul lor fusese aranjat în grabă, cuvertura fiind aruncată neglijent peste patul nefăcut. Când o trase deoparte, Faith observă aproape instantaneu un sutien din dantelă neagră, iar când privi pe jos, văzu o pereche asortată de chiloți tanga, aparent aruncați în mare grabă pe podea. Se simți copleșită dintr-odată de o senzație de greață și se așeză pe pat, sleită de puteri. Nu putea să i se întâmple așa ceva! Unica explicație posibilă pentru ceea ce descoperise era cea mai mult decât evidentă. Nu era vorba despre vreun oaspete, despre una dintre fiice sau despre orice altă persoană a cărei prezență acolo ar fi putut fi explicabilă. Alex primise o femeie în casă în absența ei. Iar când intră în baie, găsi cosmetice pretutindeni pe măsuța de toaletă – o marcă pe care ea n-o folosea. În plus, în chiuvetă găsi fire de păr lung, negru. Îi fu imposibil să se gândească la o explicație mai inofensivă atunci când descoperi o altă pereche de pantofi și un pulover care atârna pe suportul de prosoape. Singurul lucru pe care îl mai putu face în timp ce privea cele două rochii și cele trei costume necunoscute din dulap fu să plângă. Nici măcar nu era vorba despre o aventură de o noapte. Indiferent cine era femeia aceea care stătea

cu Alex, era evident că se mutase acolo pentru întreaga perioadă de patru zile.

Apoi, cu o senzație subită de spaimă, Faith realiză că cei doi urmau să se întoarcă în noaptea aceea, poate chiar în după-amiaza aceea.

Fără să mai poată gândi limpede, Faith coborî în goană scările, după ce aruncă din nou cuvertura pe pat, așa cum o găsise, și lăsă toate celelalte lucruri nederanjate. Avu grijă să stingă luminile. Fugi înapoi în bucătărie, luă toate bagajele, inclusiv cele două sacoșe cu cumpărături, și părăsi casa. Aruncă cele două sacoșe de cumpărături într-un tomberon de pe stradă, iar apoi chemă un taxi, fără să aibă însă nici cea mai vagă idee încotro se îndreaptă. Nu avea nici o prietenă căreia să-i poată povesti acest coșmar, nici un loc unde să se refugieze, și neștiind ce altceva ar fi putut face. Îl rugă pe șofer să o ducă la Hotelul Carlyle, două străzi mai încolo, răstimp în care rămase pe bancheta din spate, plângând.

–Doar atât?

Șoferul o privi confuz. Adresa pe care i-o dăduse era foarte aproape, ar fi putut merge pe jos până acolo.

–Da, da, confirmă ea, extrem de tulburată. Haideți!

Era îngrozită la ideea că ar fi putut să se întâlnească nas în nas cu Alex și cu femeia respectivă atunci când ei se întorceau acasă. Cel mai grav lucru era însă că aceea era și casa ei. El pângărise casa lor, patul lor. Singura imagine care îi venea în minte lui Faith, în timp ce urcau pe strada Madison, era cea a sutienului și a slipilor tanga. Și tot ce-și mai dorea acum era să moară. Era răzbunarea supremă față de călătoria ei la Washington – dacă într-adevăr asta intenționase Alex. Atunci când taxiul opri în fața hotelului, iar portarul îi deschise ușa de la intrare, Faith mai realiză că femeia aceea nu putea fi nou-intrată în viața lui Alex. N-ar fi adus o persoană complet străină în casă pentru patru zile. Probabil că avea o aventură cu ea de ceva timp. Faith simți o senzație acută de greață atunci când

portarul o întrebă dacă avea de gând să se cazeze acolo, iar ea confirmă.

Nu voia să-l înfrunte pe Alex și să facă o scenă. Avea de gând să stea la hotel și să se întoarcă acasă sâmbătă după-amiază, conform programului inițial, ceea ce însemna că Alex și femeia aceea – oricine ar fi fost ea – aveau să se instaleze confortabil în casa ei. Nu-și dorea decât să termine mai repede formalitățile de cazare și să meargă să vomite.

Ceru o cameră și avu norocul să găsească una, cu toate că nu avea rezervare. Le spuse că avea să rămână o singură noapte sau, cel mult, peste weekend. O înregistrară, îi înmânară o cheie, iar cel care se ocupa de căratul bagajelor îi duse sus bagajele pe care le avusese cu ea la Washington. Ea își ținea strâns computerul, ca și cum ar fi fost comoara din Sierra Madre și ultima ei legătură cu lumea exterioară. Însă nu-l conectă la priză când ajunse sus. Se așeză pe pat, suspinând. Până când se opri din plâns, afară se întunecase deja. Nu știa nici măcar cât este ceasul. Aruncând o privire fugară la ceasul de perete, constată că era ora șase. Nu putea nici măcar s-o sune pe Zoe, să-i povestească. Nu i se părea corect s-o instige împotriva lui Alex. Trebuia să rezolve singură problema asta. Numai că nu părea să fie posibil. Însă acum îi devenise evident că Alex avea o aventură. După toată răceala cu care o trata, după toată furia și acuzațiile legate de studiile ei, după toată răutatea aceea glacială pe care i-o arătase atâta amar de vreme, după toată lipsa de afecțiune, toată tăcerea și toată indiferența față de ea ca femeie, acum se culca cu altcineva. Partea cea mai neplăcută era că Faith era mai degrabă devastată decât furioasă. Începea să se întrebe dacă nu cumva ar fi trebuit să rămână acolo și să-i înfrunte pe amândoi. Însă nu se simțea în stare. Avea nevoie de timp pentru a-și aduna curajul.

Era ora opt la New York atunci când îl sună pe Brad. Dorea să discute cu el cu calm despre cele întâmplate,

Avea nevoie de sfaturile lui frățești, tot așa cum i le-ar fi cerut și lui Jack, dacă mai era în viață. Știa de la Brad că Pam avusese mai multe relații extraconjugale, și chiar și el călcase strâmb la un moment dat. Aștepta ca el să fie mai calm și mai cu picioarele pe pământ decât era ea în acele clipe și poate că avea s-o sfătuiască să nu pună la suflet. Însă imediat ce auzi vocea lui Brad, Faith începu să plângă din nou, nemaifiind capabilă nici măcar să lege câteva cuvinte. Nu reușea decât să suspine incontrolabil în receptor, iar pentru o clipă el nu realiză cine e. Pentru el, nu era ceva neobișnuit să primească telefoane isterice de la potențiali clienți sau de la părinții acestora, iar pentru un moment crezu că era unul dintre acele cazuri, după care realiză cu groază că era vorba despre Faith.

–Fred?... La naiba... O, Dumnezeule, ce s-a întâmplat?... Hai, iubito, vorbește-mi... spune-mi despre ce e vorba... Lui Brad îi era teamă să nu se fi întâmplat ceva cu vreuna dintre fete. Fred, draga mea, te rog... încearcă să te liniștești... Respiră adânc... Spune-mi ce s-a întâmplat... Ești rănită?... Te simți bine?... Unde ești?

Disperarea lui creștea cu fiecare secundă, iar Faith nu reușise să-l lămurească încă.

–Sunt la New York, reuși ea să articuleze răgușit, după care vocea i se pierdu din nou printre suspine.

–Haide, încearcă să-mi spui ce s-a întâmplat. Ești rănită?

–Nu, dar mi-aș dori să fiu moartă.

Așa cum plângea acolo, la capătul firului, părea o fetiță, iar Brad nu avea în fața ochilor decât imaginea copilei de opt ani pe care o cunoscuse și iubise, copila cu cosițe blonde și fără dinți de pe vremea când o văzuse pentru prima oară.

–Fetele sunt bine?

Asta era cea mai mare temere pentru ea, ca, de altfel, pentru orice părinte. Brad se rugă în sinea lui să nu fie vorba despre asta.

–Da... Cred că da... Nu despre ele e vorba... Alex... spuse ea, tot printre lacrimi, numai că acum reușea să îngaime câteva cuvinte, iar Brad se simți ușurat după cele auzite până acum, deși continua să-l neliniștească faptul că ea era atât de supărată. Se întrebă dacă Alex avusese cumva vreun accident, sau dacă făcuse vreun atac de cord și murise.

–E rănit?

–Nu, eu sunt. El e un nemernic.

Brad înțelese deodată că cei doi trebuie să se fi certat și că situația nu era atât de sumbră pe cât se temuse el. Însă, ținând cont de starea în care era Faith, probabil era ceva destul de grav. N-o auzise niciodată în starea aceea. Se întrebă dacă nu cumva Alex o bătuse. În cazul acesta, se gândi Brad cu o furie anticipată, avea să-l omoare cu mâna lui.

–Parcă erai la Washington. Cum ai ajuns la New York?

Știa că trebuia să se întoarcă abia a doua zi.

–Mama profesoarei s-a îmbolnăvit, iar ea a fost nevoită să plece. Așa că m-am întors acasă mai devreme.

Faith plângea în continuare, dar cel puțin acum era suficient de coerentă încât să poată vorbi cu el. Brad intrase în panică.

–Și?

Era nerăbdător să audă ce se întâmplase.

–M-am întors acasă.

–Te-ai certat cu el?

Brad îi făcu secretarei sale un semn cu mâna pentru a o face să plece de la biroul lui. Aceasta venise să-l anunțe prin gesturi că avea trei apeluri în așteptare. Însă lui Brad nu-i păsa acum. Voia să discute cu Faith, fără întreruperi. Ceilalți n-aveau decât să aștepte sau să se ducă la naiba. Prioritatea lui numărul unu era Faith.

–Nu, casa era pustie.

Un sentiment acut de panică puse dintr-odată stăpânire pe el. Poate că dăduse peste un intrus și fusese violată.

–Ce s-a întâmplat, pentru numele lui Dumnezeu? Fred, trebuie să-mi spui!

Îl făcea să-și piardă mințile. Nu avea cum s-o ajute dacă nu știa ce anume o adusese în starea în care era.

–A fost o femeie acolo, spuse ea, după care își suflă nasul într-un șervețel din cutia de lângă pat.

–Era în casă când ai ajuns tu acolo?

Brad era șocat. Din câte îi povestise ea, Alex nu părea genul acela de bărbat.

–Nu, doar hainele ei erau acolo. Erau niște pantofi în bucătărie, hainele ei în dulapul meu, lucrurile ei împrăștiate prin toată baia și lenjeria ei intimă trona pe pat. S-a culcat cu ea! Cu siguranță, se gândi și Brad. Nu existau prea multe explicații posibile pentru ceea ce văzuse ea. A fost dezgustător..., continuă Faith. Era un slip tanga...

Izbucni din nou în plâns, iar Brad nu putu decât să zâmbească și, totuși, compătimind-o din tot sufletul. Biata copilă!

–Of, draga mea... Aș vrea să fiu acolo, lângă tine... Unde ești acum, apropo?

Evident, se dusese undeva să dea telefon. Nu și-o putea imagina stând în casă și așteptându-i pe cei doi să se întoarcă.

–Sunt la Carlyle. Am luat o cameră pentru weekendul ăsta. Nu știu ce să fac... Crezi că ar trebui să mă duc acasă și s-o dau afară în șuturi?

–Nu mi se pare o idee prea bună, Faith. Mai întâi de toate, trebuie să te calmezi. Apoi, trebuie să-ți dai seama ce vrei să faci. Vrei să divorțezi? Să-l părăsești? Vrei într-adevăr să-i spui că ai aflat? Dacă nu, poate că pur și simplu va trece de la sine...

El așa procedase întotdeauna în relația cu Pam, din dorința de a-și salva căsnicia. Însă Pam fusese suficient de inteligentă încât să nu-și aducă amanții acasă. Or, ceea ce făcuse Alex era cel puțin stupid, după părerea lui Brad.

–Și dacă pentru el e o relație serioasă?

Faith părea copleșită de durere.

–Atunci ai o mare problemă.

Însă știau amândoi că problema era acolo oricum. Căsnicia lor agoniza de ani buni, iar Alex tocmai retezase ultimul fir de ață care îi mai ținea împreună, ștergând totodată cu buretele și ultima urmă de respect pe care ea îl mai avea pentru el. Îi frânsese inima cu un chilot tanga. Se simțea ca lovită de autobuz. Apoi, lui Brad îi veni o idee:

–Vrei să iau avionul până acolo? Putem întoarce împreună problema pe toate fețele înainte să te duci înapoi acasă. Pot să prind zborul din noaptea asta, dacă vrei, și mă întorc mâine-seară.

–Nu... e în regulă... Trebuie să mă gândesc la asta... Oare ce-o să fac în continuare?

Se întrebă ce ar fi sfătuit-o Jack în condițiile date, dar avea sentimentul că, oricare ar fi fost sfatul lui Jack, Brad i-ar fi spus cam același lucru. Cei doi aveau opinii foarte asemănătoare.

–Eu zic că trebuie să înțelegi exact ceea ce vrei înainte să-l înfrunți. Acum, mingea e în terenul tău, Fred. Ai asul în mânecă!

Ea nu văzuse lucrurile în lumina asta, însă nu era convinsă.

–Poate că nu. Nu și dacă e îndrăgostit de ea.

–Și dacă nu e? Vrei să rămâi căsătorită cu el? Poți să-i ierți asta? Mulți oameni iartă, așa că să nu te simți jenată dacă vrei să treci peste asta, să consideri că nu s-a întâmplat... Lucrurile de genul ăsta trec de la sine, până

la urmă. În majoritatea situațiilor, cel puțin. De obicei, e ceva trecător.

Oricum ar fi stat lucrurile, Brad avea oroare de gestul lui Alex, însă încerca să fie sincer cu ea și să n-o agite mai mult decât se agita ea deja. Erau atâția oameni care își iertau partenerii de viață pentru aventurile extraconjugale. El însuși o iertase pe Pam, iar Pam îl iertase pe el. Totul depindea acum de felul în care vedea ea lucrurile.

–Cum poate să-mi facă una ca asta?

Era reacția caracteristică oricărui om care se afla în situația ei.

–Din prostie, probabil. Din plictiseală... Sau poate că orgoliul lui avea nevoie de un stimulent, poate simțea că îmbătrânește... Din aceleași motive stupide pe care le are oricine face așa ceva... De cele mai multe ori, nu se pune problema unei iubiri adevărate. Este doar o poftă trupească.

–Minunat! La mine nici măcar nu se mai uită, în schimb se culcă cu una care poartă tanga! Are părul lung și negru, mai adăugă ea, amintindu-și de firele de păr din chiuvetă. Asta îl făcu pe Brad să zâmbească, dorindu-și să fie lângă ea și s-o poată îmbrățișa. Avea nevoie disperată de așa ceva. Poate că e foarte tânără..., se gândi ea.

–Pot să-ți garantez un singur lucru, draga mea. Ești mai frumoasă decât ea. Și n-are importanță dacă poartă barbă sau meșe. Probabil Alex s-a distrat și el puțin cât ai fost tu plecată.

–Da, și între timp se poartă de parcă eu aș fi comis nu știu ce atrocitate pentru că am decis să-mi continui studiile. O lună de zile m-am umilit în ultimul hal ca să mă recompensez cumva față de el. Am muncit pe brânci. Poate că așa înțelege el să se răzbune...

–Eu sunt aproape sigur că tu n-ai nici un amestec în treaba asta. Aici e vorba numai despre el. Dă-l naibii!

Acum hai să ne gândim la tine. Ce-ai zice să te speli tu frumos pe față și să comanzi un ceai la room service sau poate ceva de băut? Te sun într-o jumătate de oră și încercăm amândoi să-i dăm de cap situației ăsteia. Vreau doar să te ajut să decizi ce vrei să faci mai departe. Părerea mea e irelevantă în cazul de față.

–Și totuși, care e părerea ta? vru ea să știe.

–Părerea mea? răspunse el, încercând să-și păstreze calmul. Eu cred că Alex e un om de nimic, un ticălos patetic – și asta nu numai din cauza poveștii de azi. Te joacă pe degete cum îi place, te ține la distanță cu atitudinea lui rece, tu ești singură mai tot timpul, iar acum mai face și tâmpenia asta. Dacă mă întrebi pe mine, ar trebui împușcat. Dar dacă vrei să rămâi căsătorită cu el, eu îți ofer toată susținerea mea. Pentru că nu eu îl iubesc, ci tu, și nu eu sunt căsătorit cu el.

Brad respecta căsnicia lui Faith în aceeași măsură în care și-o respecta pe a sa – tot așa, avea tot respectul pentru dorința ei de a rămâne căsătorită cu Alex. Deși, pentru binele ei, și-ar fi dorit ca Faith să-l fi părăsit pe Alex cu mulți ani înainte.

–Nu mai sunt sigură de sentimentele mele față de el. În momentul de față îl urăsc. Mă simt umilită, idioată și neiubită de nimeni. Nu știu dacă îl mai iubesc sau nu. Credeam că o să fiu căsătorită cu el toată viața. Acum, nu mai sunt atât de sigură...

În viața ei se deschidea o ușă care o speria foarte tare și o făcea să se simtă îngrozitor de nesigură.

–Ei, nu lua decizii pripite până ce nu vei fi studiat problema pe toate părțile. Te sun din nou într-o jumătate de oră.

Avea deja unsprezece mesaje urgente care așteptau răspunsul lui. Răspunse la șapte dintre ele și o rugă pe secretara lui să se ocupe de celelalte. La el se făcuse deja ora șase și, din fericire, știa că Pam urma să iasă în oraș cu prietenii.

Până când o sună din nou Brad, o jumătate de oră mai târziu, Faith comandase un ceai și se clătise cu apă rece pe față. Însă deocamdată nu avea nici cea mai vagă apropo de ce va face în privința lui Alex. Simți că i se face din nou rău doar gândindu-se la el, în casa lor, în noaptea aceea, cu femeia în tanga neagră.

–Cum te mai simți? o întrebă el compătimitor.

–Nu știu. Mă simt ciudat.

Și vocea ei lăsa să se înțeleagă același lucru. Ca și cum era ruptă de realitate și obosită.

–Ciudat, în ce fel?

Se îngrijoră dintr-odată la gândul că poate luase niște pastile sau își făcuse singură vreun alt rău. Dar era mai rezonabilă decât atât.

–Pur și simplu ciudat. Deziluzionată, trădată, batjocorită... Amorțită... Tristă...

Nu-i mai veneau în minte alte adjective, însă Brad se simți ușurat.

–A, genul ăla de ciudat... Așa e bine. Păi, este normal. M-am mai gândit la toate astea, Fred. Cred că ar trebui să-i spui ceea ce știi. Dacă n-o faci, otrava asta o să-ți roadă sufletul încetul cu încetul. Lasă-l pe el să se gândească cum să rezolve mizeria asta. Dar nu face nimic împotriva voinței tale. Eu nu-ți spun decât cum văd eu lucrurile.

–Cred că s-ar putea să ai dreptate. Nici măcar nu știu cum să-i spun ce-am văzut.

–Asta-i partea cea mai ușoară. El știe deja. Asta nu este o noutate pentru el, ci numai pentru tine...

–Presupun că ai dreptate...

–Ultima noutate este că tu ai aflat. Poți să-l suni în seara asta, să-i provoci un atac de cord și să-i spui că ții casa sub supraveghere. Asta ar trebui să-l sperie puțin, comentă el cu răutate.

–Nu răspunde la telefon.

Doar încercase să-l sune toată săptămâna.

–E, vezi, măcar aici îl duce mintea! Probabil va fi foarte arțăgos când îi vei spune că știi, atunci când vei hotărî să faci asta. Bărbaților nu le place să fie să fie luați pe nepregătite și, într-un fel sau altul, va încerca să te scoată pe tine vinovată.

–Cum?

–Reproșându-ți că l-ai neglijat, că nu-l mai iubești... Chipurile, credea că aveai o aventură – cu toate că e puțin probabil să te acuze de așa ceva. Ea era curată ca lacrima, iar Brad socoti că și Alex știa acest lucru. Poate o să-ți spună că a făcut-o din cauză că te-ai întors la studii, continuă el. Indiferent cum, el va încerca să arunce vina asupra ta, ca să scape el basma-curată.

–Crezi că are o relație serioasă cu fata asta?

Faith părea panicată numai la gândul acela, de parcă s-ar fi temut că Alex o va da afară din casă. Nici măcar nu-și putea imagina ce-ar fi putut face în continuare. Brad știa însă că nu i se putea întâmpla așa ceva. Dacă vreunul dintre ei trebuia să plece, acela era el.

–E greu de spus. Probabil că nu. Bănuiala mea e că tipa nu e decât o femeiușcă oarecare. Iartă-mă că sunt atât de direct. Nu-i exclus să fie chiar o prostituată.

–Nu mi-l pot imagina făcând asta, Brad. Dar lenjeria aceea cu siguranță așa părea, cu toate că multe femei purtau asemenea lenjerie astăzi. Chiar și fetele lui Faith. Nu cred că e stilul lui, insistă ea. Să apeleze la o prostituată, adică.

–Nu se știe niciodată. Nu-mi place deloc gândul că stai în camera aceea și că îți vei face griji toată noaptea. Presupun că nici n-o să dormi ca lumea.

–Poate o să mă trezesc de dimineață și o să mă duc la biserică. Am luat rozariul tău cu mine.

Însă acum avea nevoie de mai mult decât un rozariu. Avea nevoie de o minte limpede și, probabil, de un avocat bun. Brad își dorea să fi fost alături de ea.

–Trebuie să analizezi cu calm situația, Fred. Gândește-te bine ce vrei înainte de a face vreo mișcare.

–Cred că vreau să aflu ce se petrece, cine e ea, ce înseamnă ea pentru el. Vreau să aflu adevărul.

–Asta dacă el e dispus să ți-l ofere. Mie, sincer, nu-mi pare a fi genul cu care să poți discuta astfel. Cred că va face tot ce-i stă în putere să te acuze și apoi să-ți închidă gura, ca să se protejeze pe el însuși.

Brad cunoștea bine genul ăsta de oameni. Întâlnise tot felul de oameni în viață, printre clienți, prieteni sau asociați, și făcuse el însuși niște greșeli, deși nici una atât de necugetată precum aceasta.

–Cred că ai dreptate, admise Faith. Îți mulțumesc că m-ai ascultat. Îmi pare rău că îți creez atâtea probleme.

Părea să se simtă mult mai bine decât atunci când îl sunase. Brad avusese impresia că murise cineva.

–M-ai speriat de moarte. Am crezut că ți s-a întâmplat ceva ție sau uneia dintre fete. Povestea asta e destul de neplăcută, recunosc, dar cel puțin toată lumea e teafără.

–Eu nu sunt foarte sigură de asta în ceea ce mă privește, spuse ea deprimată.

–O să fii, imediat ce îți pui ordine în gânduri. Era trecut de șapte la San Francisco și puțin peste ora zece la New York. Cred că ar trebui să faci o baie și să mergi la culcare, o sfătui el. Eu mă duc direct acasă. Dacă ai nevoie de mine, sună-mă. Poți suna la orice oră. Sunt aici pentru tine, Fred. Numai că mi-aș dori să pot face mai mult pentru tine.

–Ai făcut tot ce-ai putut. Ai făcut ceea ce-ar fi făcut și Jack. Tot ce poți face este să vorbești cu mine și asta ai și făcut. Acum, va trebui să ajung singură la o concluzie, spuse ea, îngrozitor de tristă.

–Vei reuși, Fred. Eu știu că vei face ceea ce trebuie.

–Ce-am să le spun oare fetelor dacă ne despărțim din cauza asta? Nu cred că ele ar trebui să afle vreodată...

–De ce nu? Nu tu ai călcat strâmb. El a făcut-o. El trebuie să suporte toate consecințele unei fapte extrem de neinspirate. Nu e treaba ta să-i păstrezi lui secretele. Nu-i datorezi asta, Fred!

–Zoe o să-l urască pentru asta!

Iar Ellie avea să-i găsească cu siguranță vreo scuză.

–Oricum îl urăște, spuse Brad pragmatic, și nu sunt foarte sigur că greșește. Din câte pot să-mi dau seama, nici ei nu i-a fost un tată prea bun și nici ție un soț prea grozav.

–N-a fost perfect, admise Faith, dar asta e situația.

Brad își aminti conversația pe care o avuseseră în seara în care luaseră cina împreună, despre compromisurile pe care le fac oamenii pentru a-și salva căsnicia, atunci când lucrurile nu ies chiar așa cum speră la început. Se întrebă dacă pentru Faith merita efortul de a rămâne cu Alex în cele din urmă. Cu orice preț, pentru a păstra armonia. El spera că nu, însă nu dorea să o influențeze în vreun fel. Nu avea dreptul să facă asta, de vreme ce și el făcuse cam același lucru. Închisese ochii la aventurile lui Pam ani la rând. Era mai simplu așa, cel puțin pentru el. Considera însă că Faith merita o soartă mai bună. Probabil că și el ar fi meritat același lucru, însă prefera să nu facă valuri și să mențină situația actuală.

–Pari frântă de oboseală. Încearcă să dormi puțin. Brad era sigur că ea nu va închide un ochi toată noaptea și la fel de convinsă era și ea. Dar el se gândi că trebuia măcar să încerce. Ce-ar fi să suni și să soliciți un masaj? îi propuse el. Probabil există cineva pe acolo care ar putea să vină chiar și la ora asta.

–O să fac o baie.

Nu era obișnuită să se răsfețe. Știa să-i răsfețe doar pe cei din jurul ei. Așa stăteau lucrurile de multă vreme.

–Sună-mă acasă, dacă vrei. O să ajung în zece minute.

–Mulțumesc, Brad. Te iubesc, fratele meu mai mare.

Și vorbea foarte serios.

–Și eu te iubesc, puștoaico. O să avem grijă amândoi să ieși din mizeria asta... într-un fel sau altul. O să se rezolve, o să vezi.

–Mda, tot ce se poate, spuse ea, cu o voce care trăda oboseala. Însă nu părea foarte convinsă, cum, de altfel, nu era nici el. Alex era elementul imprevizibil din acest tablou. Era greu de spus cum avea să reacționeze dacă Faith îl înfrunta. Probabil destul de neplăcut, presupuse Brad în timp ce conducea spre casă. I-ar fi plăcut să-i tragă o mamă zdravănă de bătaie lui Alex pentru ceea ce îi făcuse lui Faith. Cu siguranță, ar fi ieșit învingător la puncte.

capitolul 15

Faith se răsuci pe toate părțile în noaptea aceea. În cele din urmă ațipi pe la patru dimineața și se trezi, din nou, la șase. Se ridică din pat și privi răsăritul soarelui. Era o zi frumoasă, senină, dar ea nu se simțise niciodată mai nefericită. Nu se putea gândi decât la Alex și la femeia aceea cu părul lung și negru dormind profund în patul lor. Nu era convinsă că va mai putea să doarmă în patul acela vreodată.

La ora șapte comandă o ceașcă cu cafea neagră. Apoi, își trase pe ea un pulover și o pereche de jeanși. Se duse la slujba de la șapte și jumătate, la biserica Sf. Ioan Botezătorul de pe Lexington Avenue, și avu tot timpul rozariul de la Brad în mână, însă nu reuși să se concentreze suficient pentru a-și spune rugăciunile. Nu făcu decât să îngenuncheze și să privească în gol. Iar atunci când slujba se încheie, se întoarse înapoi la hotel. Nu știa ce-ar fi putut să facă în restul zilei. Acasă trebuia să ajungă abia pe la patru sau cinci după-amiaza și îi era teamă să iasă la o plimbare sau să părăsească hotelul, pentru a nu da nas în nas cu ei.

Brad o sună imediat ce se trezi. La Faith era ora unsprezece, iar el era îngrijorat pentru ea. Însă părea a fi în ordine. Îi spuse că avea de gând să acționeze în funcție de inspirația de moment, odată ce va ajunge acasă. Trebuia ca mai întâi să testeze terenul, să vadă cum se simte, ceea ce lui Brad i se păru perfect rezonabil.

–Numai să nu accepți mitocăniile lui, îi aminti el, iar Faith zâmbi pentru prima dată după șocul din ziua anterioară.

–N-am să accept. Promit.

– Sună-mă imediat ce poți.

El urma să iasă la o partidă de tenis cu un prieten și-i promisese lui Pam că-i va face un serviciu. Soția lui își dorea un nou sistem audio pentru camera de zi, iar el îi spusese că vor merge să vadă câteva împreună. Dar își lua cu el mobilul și o sfătui pe Faith să-l sune pe mobil în caz că suna acasă și nu-i răspundea. Era în totalitate la dispoziția ei și nu dădea doi bani pe comentariile lui Pam. Era destul de simplu să-i explice situația, cu toate că nu credea că o va face. Nu avea nici un motiv să se simtă vinovat, tot astfel cum nici Faith nu se făcea vinovată cu nimic. Prietenia lor era cu desăvârșire curată și pură. Spre deosebire de unele dintre prieteniile lui Pam. Se gândi că Pam ar fi putut chiar să o compătimească pe Faith dacă ar fi știut. Pam avea oroare de situațiile în care femeile erau folosite sau abuzate și ar fi sfătuit-o pe Faith – mai bine chiar decât o putea face Brad însuși – cum să-l lovească pe Alex acolo unde îl durea mai tare. Dar Brad făcea toate eforturile posibile, în numele ei.

Faith lenevi în camera de hotel toată ziua, iar la ora cinci îl chemă pe angajatul care se ocupa de bagaje să i le scoată din cameră și îl rugă pe portar să-i cheme un taxi. Avea prea multe lucruri cu ea pentru a putea parcurge pe jos cele două străduțe până acasă. Odată ajunsă, întoarse cheia în broască cu o mână tremurândă și intră în casă. Luminile de pe hol erau aprinse, însă nu era nici urmă de Alex. Presupuse că era sus. Puse bagajele jos, în hol, și urcă încet până în camera lor. Patul era făcut și totul arăta impecabil. Se gândi că, probabil, Alex făcuse patul singur. Se întrebă dacă soțul ei avusese măcar decența de a schimba așternuturile, însă nu verifică. Alex era așezat în fotoliul lui preferat de lângă șemineul din dormitor, citind o carte. Era inocența întruchipată. Și nici măcar nu avu buna-cuviință să ridice privirile din carte, în timp ce ea stătea acolo, privindu-l. Pentru o clipă, ea se simți

cuprinsă de un val de dezgust, de ură și de suferință. Trebuia să-și învingă lacrimile.

–Ai întârziat, îi reproșă el, fără să ridice privirea, iar ei nu-i veni să creadă cât tupeu avea. Nu-i răspunse, așa că în cele din urmă se uită la ea. Nu se mișcase de când intrase în cameră. Cum a fost călătoria? o întrebă el.

Ea nu-i răspunse la întrebare, ci îi puse și ea o altă întrebare, la rândul ei:

–Cum a fost săptămâna asta pentru tine?

El nu putea citi nimic pe chipul ei, dar nici ea pe al lui.

–Lungă. Dificilă. Am avut mult de lucru.

–Interesant, comentă ea, după care se așeză în fața lui. În același timp, realiză că nu putea continua cu șarada aceea. Trebuia să-i spună adevărul, așa cum îl știa ea, indiferent dacă el avea sau nu de gând să i-l spună.

–Ce-ai făcut la Washington?

Reușise să deslușească ceva în privirea ei, însă nu știa despre ce anume e vorba. Continuă să vorbească cu ea, încercând, în același timp, să-și dea seama.

–Tu ce-ai făcut la New York?

–Ți-am spus doar, răspunse el cu o voce iritată. Am muncit. Ce-ți închipui c-am făcut?

Era pe punctul de a se întoarce la lectura sa, însă rămase ca fulgerat auzind cuvintele ei:

–Nu știu sigur. M-am întors de la Washington ieri, Alex. Am terminat mai repede decât era planificat.

–Cum adică te-ai întors ieri?

Părea uluit. Dar nu dădu semne că și-ar fi recunoscut vina.

–Mama profesoarei noastre s-a îmbolnăvit, iar ea a fost nevoită să plece, așa că o parte dintre noi ne-am întors acasă. Am ajuns aici la ora două. M-am oprit la magazin să fac niște cumpărături – mă gândeam să-ți pregătesc ceva ce-ți place foarte mult – după care am venit acasă. Știi tu, a fost ca în povestea aceea cu Goldilocks... Cine

a dormit în pătuțul meu? Oricine ar fi tipa, are niște picioare destul de mari, părul lung și negru și poartă slip tanga.

Chipul lui Alex deveni palid, însă preț de câteva clipe lungi, nu rosti nici un cuvânt.

–Unde ai fost de ieri încoace? spuse el acuzator, încercând să deturneze discuția în direcția ei. Era pregătită, pentru că Brad o avertizase că așa se va întâmpla. Nu avea de gând să se lase intimidată.

–M-am dus la Carlyle imediat ce-am înțeles ce făceai tu aici. M-am gândit că era mai bine să evităm amândoi jena de a face o scenă în fața ei. Ce se petrece, Alex? Cine e ea? De câtă vreme durează chestia asta?

Privirile ei nu le părăsiră nici o clipă pe ale lui. Alex n-o văzuse niciodată așa.

–E irelevant. Dacă ar fi putut nega existența ei cu totul, se gândi Faith, probabil că ar fi făcut-o. Însă nu avea nici o șansă să facă asta, după tot ce văzuse ea. Dacă tu nu te fâțâiai de colo-colo, făcând pe puștoaica, și ducându-te la școală, nu s-ar fi întâmplat lucruri de genul ăsta! ținu el să precizeze.

Proceda întocmai cum prezisese Brad. Încerca s-o învinovățească pe ea pentru faptele lui.

–Asta înseamnă că ori de câte ori pleci în călătorii de afaceri tu te aștepți ca eu să-mi fac de cap și asta ar însemna că e vina ta? E cam același lucru...

–Nu fi ridicolă! Eu trebuie să muncesc ca să-mi câștig existența. Tu nu erai obligată să te întorci la studii!

–Și ai impresia că asta îți dă ție dreptul să mă înșeli? Uau! Cu siguranță e și asta o metodă de a privi lucrurile!

–Te-am avertizat că îți asumi un risc atunci când te-ai întors la școală.

–Nu mi-am dat seama că riscul la care te referi era infidelitatea ta! Jucăm pe mize mari aici, carevasăzică!

Era furioasă, însă tot nu știa exact ce vrea de la el, sau care avea să fie rezultatul acestei confruntări. Nici unul

dintre ei nu bătea în retragere, ba, mai mult decât atât, el continua să o învinovățească. Și în timp ce ea se uita la el, Alex se ridică de pe fotoliu și începu să se plimbe prin cameră.

–E numai vina ta, Faith, o acuză el fără să clipească. Ea nu-și putea crede urechilor. Dacă nu te-ai fi prostit atâta cu mersul la școală, asta nu s-ar fi întâmplat niciodată. În ziua în care ai făcut asta, ți-ai aruncat căsnicia pe fereastră.

–Nu-i adevărat! îl înfruntă Faith, cu privirile scăpărând de furie. Tu ai aruncat totul pe fereastră în ziua în care ai adus-o pe parașuta aia în patul meu! Cum ai îndrăznit să faci așa ceva?

–Cum îndrăznești să-mi vorbești așa? N-o să tolerez una ca asta din partea ta, Faith!

Încerca să lupte cu focul împotriva focului.

–*Tu* n-o să tolerezi? Cum îți închipui că m-am simțit *eu* când m-am întors acasă și am găsit lenjeria ei intimă în patul meu și părul ei în chiuveta mea?

La asta, Alex nu prea mai avea ce argumente să aducă, dar Faith nu era pregătită pentru ceea ce avea să audă. Însă el nu era dispus să-i permită lui Faith să fie în avantaj.

–Mă mut de-acasă, anunță el, iar în clipa următoare intră în baie și trânti ușa în urma lui. Faith îl auzea trântind și izbind ușile șifonierului, iar douăzeci de minute mai târziu, în timp ce ea stătea pe un scaun, uluită de întorsătura pe care o luase situația, el ieși, ducând cu el o valiză. Ea nu-i adresă nici un cuvânt. Nici măcar nu-i trecea prin minte ce-ar fi putut să spună.

–Unde pleci?

Părea devastată. Era un coșmar devenit realitate. Deodată, începu să se întrebe dacă nu cumva era vina ei, dacă nu fusese prea dură cu el, dacă nu cumva chiar era vinovată pentru că se dusese la școală. Nici ea nu știa ce să mai creadă.

–Pentru moment, mă duc la un hotel. Poți să mă suni la birou dacă vrei să discuți cu mine.

Faith vru să-i spună că îl vor suna avocații ei, însă nu dorea să se pripească și să treacă la măsuri extreme, doar de dragul de a avea ultimul cuvânt. Deocamdată nici măcar nu știa dacă avea nevoie de avocat și nici n-ar fi vrut să-l întrebe pe el dacă era cazul.

–Ești îndrăgostit de ea, Alex? îl întrebă Faith cu o voce care trăda disperarea.

Știa că nu i-ar fi plăcut deloc să audă chiar de la el asta, dar voia să afle.

–Nu e treaba ta dacă sunt sau nu îndrăgostit de ea! replică el plin de răutate.

De când începuse confruntarea, el nu-și ceruse scuze nici măcar o dată.

–Cred că am dreptul să știu. Cine e? Faith era acum mai calmă decât fusese înainte. Ar fi vrut să afle atâtea lucruri!

–Tu ți-ai pierdut toate drepturile în mariajul ăsta, Faith, și asta încă de când ai decis să pui căsătoria noastră pe planul al doilea și te-ai întors la școală!

Era ridicol să spună asta și până și Faith realiza acest lucru. În acele momente, Alex devenise răzbunător, irațional și nemilos.

–Vrei să spui că asta a fost prima oară când mi-ai fost necredincios și că s-a întâmplat numai și numai din cauza mea?

–Eu nu vreau să spun nimic. O să primești vești de la mine după ce voi hotărî ce vreau să fac în continuare.

Era incredibil, tot el o amenința pe ea! Întorsese situația în favoarea lui. Și acum pleca. Însă ea fusese cea nedreptățită și măcar atâta lucru înțelegea și ea.

Ea nu mai rosti nici un alt cuvânt atunci când el coborî scările tropăind și lovind în mers cu geanta de perete. O clipă mai târziu, auzi ușa de la intrare trântindu-se. Nu știa cu nimic mai mult decât știa atunci când

ajunsese acasă. Nu știa decât ceea ce văzuse în dormitorul ei cu o zi înainte – atât și nimic mai mult. El nu avea s-o lămurească în vreun fel. Pentru un timp, Faith se plimbă prin casă fără nici un scop, cu o expresie uluită. O jumătate de oră mai târziu, îl sună pe Brad.

–Ce faci, Fred? se interesă el compătimitor.

Nu părea să facă prea bine, dar măcar de data asta nu mai plângea cu sughițuri. Vocea ei era abia șoptită.

–A plecat.

–Glumești?

–A spus că totul e din vina mea, pentru că m-am dus la cursuri și că nu e treaba mea cine e femeia aia sau ce înseamnă ea pentru el.

–Ți-am spus că o să dea vina pe tine.

Însă Brad nu se așteptase ca el să plece de acasă. Fusese încolțit ca un șobolan și era singura cale de scăpare pe care o putea apuca. Să fugă! Era o soluție josnică, iar Brad îi spuse părerea lui și lui Faith.

–Mi-ar plăcea să-ți spun că îți va fi mai bine fără el, dar sunt convins că acum tu nu vezi lucrurile în felul acesta.

–Am fost căsătoriți vreme de douăzeci și șase de ani. Încep să mă întreb dacă îl cunosc măcar pe omul ăsta.

–Probabil că l-ai cunoscut odată, Fred. Lucrurile se mai schimbă. Noi nu observăm asta întotdeauna sau nu suntem dispuși să acceptăm acest lucru.

Adevărul e că avea dreptate. Din punct de vedere afectiv, Alex îi trântise ușa în nas cu mulți ani în urmă. Ea preferase să nu observe asta și să accepte lucrurile așa cum erau. Însă mai devreme sau mai târziu, ceea ce ea alesese să ignore se întorsese împotriva ei. Și atunci, în mintea lui Faith încolți un alt gând terifiant:

–Ce le voi spune fetelor?

–Ce rost are să le spui ceva, măcar în următoarele câteva zile? Ele nu vor afla despre asta un timp, decât dacă le spune el, și probabil că n-o va face. Lasă lucrurile să se așeze puțin. S-ar putea să se întoarcă acasă după

ce se calmează. Faptul că a fost descoperit probabil că l-a pus într-o postură pe care n-a dorit să și-o asume. Este posibil să se întoarcă acasă dacă nu îi va fi afectată reputația.

–Și tu crezi că se va întoarce?

Faith părea plină de speranță, iar asta aproape că îi frânse inima lui Brad. Nu-și dorea ca ea să se îngroape de vie cu un bărbat care o trata așa cum o trata Alex. Măcar în numele lui Jack și tot și-ar fi dorit ceva mai bun pentru ea. Merita mult mai mult decât îi oferea Alex.

–E posibil. Încearcă să te relaxezi. Și poate că n-ar fi rău să iei legătura cu un avocat mâine, doar ca să te protejezi. O să văd dacă-ți pot găsi pe cineva la New York. O să sun câțiva prieteni care se ocupă cu dreptul familial aici, să văd pe cine-mi recomandă. Îmi pare tare rău, Fred. Tu nu meriți așa ceva. Și nu e vina ta. Sper că știi asta.

–Nici eu nu mai știu ce cred.

Încă nu știa sigur ce simte. Mai mult decât orice, se simțea de parcă ar fi fost moartă.

În noaptea aceea, se mută în camera lui Zoe. Nu putea suporta ideea de a dormi în patul ei, indiferent dacă Alex schimbase sau nu așternuturile. Brad o sună târziu în noapte să vadă ce face, iar Pam comentă când el termină convorbirea. Nu-l mai văzuse atât de supărat de multă vreme. Ultima dată fusese atunci când unul dintre băieți era grav bolnav.

–Despre ce e vorba?

Tocmai se întorsese de la o cină cu prietenii; el rămăsese acasă – chipurile, ca să muncească. Însă Pam știa foarte bine că el pur și simplu nu dorise să iasă în oraș cu ea și cu prietenii ei.

–Un prieten aflat în impas.

–Trebuie să fie destul de grav dacă arăți în halul ăsta. Cineva cunoscut?

–Nu, e în regulă. Probleme conjugale.

Pam se întrebă în sinea ei dacă era vorba despre Faith, dar hotărî să nu insiste. Brad părea prea supărat ca să înceapă să-l chestioneze. Era destul de precaută în situații de genul acesta, așa că se retrase.

În ziua următoare, la ora prânzului, Brad îi trimise lui Faith un e-mail cu numele unui avocat din New York. Faith îl sună pe avocat și îi lăsă un mesaj. Se simți ușurată atunci când acesta îi returnă apelul. Îi explică ce se întâmplase, iar avocatul o întrebă dacă vrea să angajeze un detectiv particular, să vadă dacă pot afla cine era femeia. Spre propria ei surprindere, Faith spuse că da.

În următoarele câteva zile, se simți de parcă înota pe sub apă. Se duse la cursuri, vorbi cu Brad. Nu mai primise nici un semn de la Alex. Avocatul o sună din nou vineri. Fu uimită să afle că știa deja cine era femeia aceea. Avea douăzeci și nouă de ani, era divorțată, avea un copil și era recepționeră la firma de investiții bancare unde lucra Alex. Potrivit unora dintre secretarele de acolo care o cunoșteau, femeia se mutase din Atlanta la New York în anul precedent, iar ea și Alex aveau o relație de zece luni. Zece luni! N-avea nici o legătură cu întoarcerea ei la studii. O înșelase vreme de aproape un an! Și în timp ce asculta raportul avocatului, Faith simți o senzație de greață.

Făcu o programare la biroul avocatului în săptămâna imediat următoare, însă tot nu știa ce avea să facă în continuare. Nu știa dacă era cazul să ceară divorțul sau să-i ceară să se întoarcă. Nu vorbiseră toată săptămâna. Nici măcar nu știa cât de serioasă era relația lui cu fata aceea. Și, neștiind ce altceva ar fi putut să facă, îl sună pe Alex la birou în după-amiaza aceea. Fu ușurată să vadă că preluase apelul. Îi era teamă că îl va respinge; însă numai încântat nu păru când îi auzi vocea.

–Vrei să ne întâlnim și să discutăm? îi sugeră Faith, încercând să nu-și trădeze furia din interior.

Veștile pe care i le dăduse avocatul în dimineața aceea o dăduseră peste cap. Dar nici răspunsul lui Alex nu fu mai prejos:

–Nu mai e nimic de spus, Faith, spuse el sec, făcând-o să-i dea din nou lacrimile. Petrecuse o săptămână întreagă plângând. Cam tot așa se simțise și atunci când murise Jack, numai că atunci fusese mai rău. Dar, într-un fel, și ceea ce se întâmpla acum era tot un fel de moarte. Era o pierdere – a loialității, a speranței, a viselor, a încrederii și poate chiar a căsniciei lor.

–Nu putem pur și simplu să întoarcem spatele și să plecăm fără să privim în urmă, Alex. Trebuie să vorbim măcar.

Încercă să pară mai calmă decât era în realitate, ca să nu-l pună pe fugă.

–N-am nimic să-ți spun, declară el, ca și cum ar fi considerat în continuare că totul se petrecuse din vina ei.

Atunci, Faith respiră adânc și făcu un salt care i-ar fi revoltat pe Brad și pe Zoe. Dar era singura soluție pe care o vedea. În fața criticilor lui nesfârșite, simțea întotdeauna că ea este cea care trebuie să facă eforturi și sacrificii, indiferent cât de nedrepte sau neîntemeiate erau acestea. Copilăria ei o bântuia din nou – încerca să fie copilul perfect, dar orice ar fi făcut, tot nu se ridica la înălțimea așteptărilor.

–Și dacă renunț la școală?

Era sacrificiul suprem, dar voia să-și salveze căsnicia. Nu putea renunța la ceva atât de important fără măcar să încerce să repare cumva situația. Iar dacă ăsta era un impediment pentru el, atunci probabil că nu avea de ales. Faith nu voia să dea o căsnicie de douăzeci și șase de ani pe o diplomă la drept.

–E prea târziu pentru asta, răspunse el cu o voce gâtuită, iar Faith simți că se învârte camera cu ea.

–Tu vorbești serios? Vrei să te căsătorești cu fata asta?

Era singurul motiv la care se putea gândi, care ar fi justificat refuzul lui de a se întoarce acasă. Ea fusese o soție devotată. Singura ei „greșeală" – dacă așa dorea el s-o numească – era faptul că se întorsese la școală.

–Nu e vorba despre fata asta, Faith. Este vorba despre tine.

–De ce? Ce-am făcut eu?

Lacrimile îi curgeau necontenit pe obraji.

–Relația noastră e moartă de ani buni. Și eu mă simt mort când sunt cu tine. Faith resimți vorbele lui ca pe o lovitură zdravănă, atât erau de crude. Am cincizeci și doi de ani, continuă el. Îmi doresc o viață mai bună. Relația noastră s-a încheiat. Copiii au crescut. Nu mai au nevoie de noi împreună. Tu vrei să faci facultatea de drept. Vreau și eu să am viața mea.

Ai fi zis că plănuia toate astea de ani buni. Iar ea căzuse direct în cursa lui atunci când se întorsese la școală. Cuvintele lui de acum îi smulgeau inima din piept. Ea rămăsese cu el dintr-un sentiment de loialitate și respect pentru mariajul lor. Iar în tot timpul ăsta, el nu așteptase decât să i se ofere ocazia unei a doua șanse. Fără ea.

–Nu mi-am dat seama niciodată că simțeai așa, spuse ea, cu o voce gâtuită de lacrimi.

–Ei bine, asta simt. Amândoi meritățm mai mult decât ceea ce avem acum. Avea dreptate, fără îndoială, însă Faith nu s-ar fi repezit niciodată să renunțe la tot, pe socoteala lui. Avusese toată intenția de a rămâne alături de el, indiferent cât era de greu. El, pe de altă parte, nu avea nici măcar un strop de loialitate față de ea. Deja am luat legătura cu un avocat, o anunță el. Ar fi bine să-ți găsești și tu unul.

Nu-i spuse că deja avea unul. Dezastrul ăsta se instala cu viteza sunetului, iar dacă tot nu putea face altceva, Faith și-ar fi dorit măcar să-l încetinească. Era de părere că Alex face o greșeală colosală.

–Fetelor ce ai de gând să le spui?

Își imagina deja cum avea să le prezinte el situația. Avea să declare că totul se întâmpla din vina ei. Iar Faith nu avea nici cea mai mică intenție să le spună fetelor povestea aceea sordidă cu fata. Era prea umilitoare, deși ar fi putut explica totul. Și nu avea nici o îndoială că, întocmai precum tatăl ei, Ellie avea să dea vina tot pe ea.

–Va trebui să găsim o soluție, îi răspunse Alex. Găsește-ți un avocat, Faith. Vreau să divorțăm.

–O, Dumnezeule! Nu-i venea să creadă că aude aceste cuvinte. Cum poți face asta, Alex? Căsătoria noastră nu a însemnat nimic pentru tine?

–Nu mai mult decât a însemnat pentru tine atunci când ai hotărât să încetezi să mai fii soția mea și să te faci avocată.

–Cum poți face o asemenea comparație?

Brusc, înțelese care era farmecul fetei în tanga. Era cu douăzeci și trei de ani mai tânără ca Alex și era recepționeră. Nu avea o carieră importantă. Pe ea o putea controla, pe câtă vreme pierduse o parte din frâiele cu care o ținea legată pe Faith. El nu putea să-i ierte acest lucru.

–Nu am de ce să mă justific în fața ta, Faith. Ți-ai făcut-o cu mâna ta.

O parte din ea credea ce spune Alex, iar cealaltă parte ar fi vrut să strige imensa nedreptate care i se făcea. O clipă mai târziu, el închise telefonul. Nici măcar nu-i spusese unde stătea, iar ea se întrebă deodată dacă nu cumva locuia împreună cu fata aceea. Totul era posibil acum. Faith se simțea ca și cum întregul ei univers se năruise într-o singură săptămână și plângea încet atunci când auzi ușa de la intrare trântindu-se. Tresări puternic. Nu-și imagina cine ar fi putut să fie, asta până când auzi vocea lui Zoe:

–Bună, am sosit!

Venise acasă pe nepregătite, să le facă o surpriză, iar Faith nu știa ce să facă. Nu știa cum să explice absența lui Alex de acasă și nu era încă pregătită să-i spună fiicei ei despre divorț. Nici măcar ea nu digerase bine vestea, deocamdată.

Faith își șterse repede ochii și se repezi în hol, cu un zâmbet larg pe chip. Însă avea o privire rătăcită și nu se pieptănase toată ziua. Iar sub ochii ei erau cearcăne adânci, din cauza faptului că nu dormise toată săptămâna.

–Bună, mamă, o salută Zoe aruncându-și geanta pe podeaua din holul de la intrare. Apoi o studie mai atent pe mama ei, cu o privire îngrijorată: Nu te simți bine?

–Am avut niște probleme cu stomacul și m-am simțit îngrozitor toată săptămâna.

–Nu e bine deloc, spuse Zoe compătimitoare. Iar după voce s-ar zice că ai și răcit.

–Așa e, se repezi Faith să admită.

Realitatea era că nu se simțea cu nimic mai bine decât arăta. Avea să fie extrem de greu să-i ascundă adevărul lui Zoe peste weekend, dar, în același timp, se bucura să o aibă acolo. Prezența fiicei ei îi oferea ceva de care să se agațe, punctul de care să-și ancoreze propria realitate. Întreaga ei viață începuse să fie de domeniul fantasticului.

–Unde e tata? întrebă Zoe în timp ce verifica frigiderul aproape gol. Faith nu făcuse cumpărături și nici nu mâncase nimic toată săptămâna.

–E plecat din oraș, minți ea. E în Florida.

Era primul loc care îi venise în minte, iar Zoe încuviință din cap. Povestea era plauzibilă pentru ea. Tatăl ei era deseori plecat din oraș.

–Trebuie să cumpărăm mâncare. Iartă-mă că nu am telefonat înainte. Am zis că o să fie plăcut să-ți fac o surpriză, mamă. Îmi pare rău că ai fost bolnavă.

Se întoarse către mama ei cu un zâmbet.

–O să-mi revin.

Zoe dădu din cap și nu se mai gândi la asta. Apoi, când urcară la etaj, rămase surprinsă să descopere cămașa de noapte a lui Faith în camera ei și patul ei nefăcut.

–Cine a dormit în camera mea?

Părea speriată la vederea patului nefăcut.

–N-am vrut să-l deranjez pe tatăl tău cu răceala mea, așa că am dormit aici. Îmi pare rău, iubito. Fac imediat patul.

–Parcă ziceai că tata e plecat.

Zoe devenise suspicioasă. Era evident că ceva nu era în regulă, iar ea se întrebă dacă nu cumva părinții ei se certaseră.

–Este. Dar a plecat abia azi. Aveam de gând să mă mut înapoi în camera noastră în seara asta.

Însă în ochii ei camera aceea mare, galbenă și frumoasă, îmbrăcată toată în model floral, părea un loc înfiorător. Nu-și imagina că ar mai putea dormi vreodată acolo.

–Cum de-a plecat peste weekend?

Nu se întâmpla prea des.

–Cred că i-a fost teamă că nu reușește să ajungă. La sfârșitul săptămânii e așteptată o furtună mare de zăpadă la Chicago. Tatăl tău trebuia să ajungă la o ședință foarte importantă, așa că a plecat mai devreme, să se asigure că ajunge.

–Mamă! Zoe se așeză pe marginea patului și o trase pe mama ei lângă ea. Niciodată în cei optsprezece ani pe care îi avea n-o văzuse pe mama ei atât de supărată și de confuză. Nici măcar atunci când se prăbușise avionul fratelui ei. Zoe avea cincisprezece ani la vremea aceea și își amintea foarte bine. Mama ei părea confuză și complet dezorganizată. Ai spus că tata a plecat la Florida, îi aminti ea. Mamă, ce se întâmplă? Ce-ai pățit?

–Nimic, insistă ea, începând să plângă.

Fusese o săptămână infernală, iar ea începea să cedeze. Dar încă nu voia să-i spună nimic lui Zoe.

–Spune-mi adevărul, mamă. Unde e tata?

Știa că trebuie să spună ceva, dacă nu chiar totul.

–Am avut un mic conflict. Nu-i nimic. Sunt supărată, atâta tot. Nu e mare lucru. Însă era, iar Faith știa că la un moment dat trebuia să-i spună lui Zoe adevărul. Detesta să o mintă. În fine, ne-am certat rău. Foarte rău, recunoscu Faith, suflându-și nasul, în timp ce Zoe o strângea ferm cu brațul pe după umeri. Ea era întotdeauna de partea lui Faith.

–Cât de rău?

–Foarte rău. El a plecat.

–A plecat? Zoe părea șocată. Dintr-odată, îi păru bine că venise acasă. Mama ei era într-o stare de nedescris. A plecat, zici? insistă ea.

–Da.

Trebui să lupte cu ea însăși pentru a-și stăpâni suspinele.

–De ce?

–E prea complicat să-ți povestesc. Chiar nu vreau să-ți spun partea aceea. Trebuie să mă crezi pe cuvânt.

Zoe hotărî să respecte limitele impuse de mama ei. Cel puțin pentru moment.

–A dat vina pe tine?

–Bineînțeles, confirmă Faith, suflându-și din nou nasul. Pe cine altcineva ar putea da vina? Cu siguranță, nu s-ar putea învinovăți singur!

–Se întoarce?

Faith era pe punctul de a spune că da, apoi se opri și clătină din cap, începând să plângă și mai tare.

–La naiba! Nu? Ești sigură?

Zoe părea uluită.

–Nu mi-a spus decât că vrea divorțul.

Dintr-odată, Zoe nu mai era doar fiica ei, ci și prietena ei cea mai bună. Și îi era teamă să o împovăreze cu problemele ei. Însă Zoe părea să reziste la șocuri mult mai bine decât reușea mama ei.

–Când s-au întâmplat toate astea?

–Acum o săptămână. Iartă-mă că sunt atât de tulburată.

–Ce nemernic! comentă Zoe despre tatăl ei. Situația actuală confirma toate bănuielile ei de atâția ani. O privi din nou pe mama ei: Ellie știe?

–Nimeni nu știe. Tocmai am vorbit cu el acum o jumătate de oră. A plecat de acasă sâmbătă, iar acum tocmai mi-a spus că vrea să divorțeze. Spune că are și el dreptul la viața lui și că se simte ca un mort fiind căsătorit cu mine.

–Ce idiot!

–Nu vorbi așa despre tatăl tău!

–De ce nu? E perfect adevărat. Când aveai de gând să ne spui și nouă?

–Nu știu. Toată povestea asta e destul de nouă. N-am făcut decât să stau aici și să plâng toată săptămâna.

–Săraca de tine... Îmi pare tare rău... Dacă aș fi știut... Mă bucur tare mult că am venit acasă. Nici măcar nu știu de ce am făcut-o. Numai că mi-a fost tare dor de tine săptămâna asta...

–Și mie, spuse Faith, după care cele două se îmbrățișară, iar ea continuă să plângă, neajutorată. Apoi, Zoe preluă controlul și o ajută să se urce în pat. După aceea, coborî la bucătărie și îi pregăti niște supă și o omletă. Era foarte tulburată de veștile pe care le auzise, însă nu la fel de tare ca Faith. Acum, tot ce-și dorea era să aibă grijă de mama ei.

Când se duse din nou în dormitor, se urcă în pat alături de mama ei și se îmbrățișară, discutară amândouă și se uitară la televizor. Iar atunci când sună Brad, seara târziu, ea îi spuse că Zoe era cu ea, iar el se liniști. Faith îi spuse apoi ce zisese Alex, ceea ce-l făcu pe Brad să fiarbă de nervi:

–Ce nenorocit! conchise el, dezgustat, iar atunci când Zoe părăsi camera, ducându-se să se spele pe dinți, Faith îi șopti lui Brad ce aflase despre fata aceea și că Alex avea o relație cu ea de aproape un an.

–Știu că tu nu crezi asta acum, dar poate că așa e cel mai bine, Fred. Tu nu l-ai fi părăsit niciodată, iar el ți-ar fi distrus viața.

„Dar era vorba de douăzeci și șase de ani!" se gândi Faith. O pierdere mult prea mare într-o singură săptămână. Indiferent cât de dificil era Alex, sau cât de rece, Faith nu-și putea imagina viața fără el.

–Nu vreau să te mai deranjez dacă ești cu Zoe, spuse Brad. Te sun mâine. Încearcă să dormi.

–O să încerc.

Zoe îi propusese să doarmă cu ea, în patul ei, iar Faith fusese ușurată. Nu-și putea imagina că va mai dormi vreodată în vechiul ei pat.

–Cine a fost? întrebă Zoe când se întoarse în cameră. Acum, ea era mama care avea grijă de copil, și nu invers.

–Brad Patterson.

–Tipul cu rozariul? Faith încuviință din cap, încă tristă, iar Zoe îi zâmbi: Poate că acum te vei putea căsători cu el.

–Nu fi prostuță! E ca un frate pentru mine – practic chiar e fratele meu – și e căsătorit. Iar eu sunt încă măritată cu tatăl tău.

Știau însă amândouă că asta nu mai era pentru mult timp. Faith nu era în stare nici măcar să analizeze situația, așa cum stătea în pat, alături de Zoe, în noaptea aceea. Iar în cele din urmă căzu într-un somn adânc și agitat.

capitolul 16

Duminică seara, Zoe plecă înapoi la facultate. Înainte de asta, cele două femei discutaseră tot weekendul. Faith era încă în stare de șoc, dar în ciuda stării în care se afla, nu-i suflă o vorbă lui Zoe despre fata aceea. Nu-i spusese decât că tatăl ei își dorea o viață mai interesantă decât avea alături de ea și că era furios pentru că ea se întorsese la studii – lucru care nu mai era pentru nimeni o noutate.

–Astea sunt niște pretexte stupide pentru un divorț, mamă! Crezi că are o aventură? întrebase Zoe pe bună dreptate.

Dar Faith nu-i dezvălui scânteia de la care pornise totul. În ciuda a tot ceea ce se întâmplase, ea încă îi era loială soțului ei.

–Chiar nu știu, spusese ea.

Însă până la plecarea lui Zoe se simțea deja ceva mai bine. Săptămâna următoare se întâlni cu avocatul pe care i-l recomandase Brad. El îi spuse tot ce dorea să știe și îi prezentă raportul detectivului particular. Numele fetei era Leslie James. O fotografie atașată la dosar înfățișa o fată foarte frumoasă. Era înaltă, bine proporționată și arăta ca un model. Și avea părul lung, negru și ondulat, lucru pe care Faith îl știa deja. Conform raportului, femeia avea o fetiță de cinci ani și era foarte apreciată la birou. Din câte se părea, la firma lui Alex idila celor doi era un secret știut de toată lumea. Celelalte secretare din birou credeau că era posibil să se căsătorească, însă Alex nu spusese nimănui ceva în sensul ăsta.

Când ieși din biroul avocatului, Faith se simțea de parcă tocmai ar fi primit o lovitură în stomac. Fata era

frumoasă, fără îndoială, dar și foarte tânără. Era cu optsprezece ani mai tânără decât Faith, iar asta era o altă lovitură pentru ea.

Stătea la biroul ei, privind în gol, când sună telefonul. Era Brad, care sunase să verifice cum decursese întâlnirea.

–A fost bine. Am văzut raportul. E o fată frumoasă, Brad. Presupun că nu-l pot învinovăți.

Părea îngrozitor de deprimată.

–Eu pot. Individul e un idiot. Și tu ești frumoasă.

Mai frumoasă decât orice altă persoană pe care o cunoștea el, și ca interior, și ca exterior.

–Îți mulțumesc, spuse ea din politețe, deși nu părea convinsă. Se simțea ca și cum întreaga ei viață se prăbușise – și așa și era. Împreună cu Zoe râsese de faptul că nu știa când fusese Ziua Îndrăgostiților. Ziua aceea se pierduse în fumul iadului ei sufletesc. Nici măcar nu-și mai amintea ce zi era și nici nu-i mai păsa. Dar Zoe primise cutia cu bomboane trimisă de mama sa. Și tot așa și Ellie, la Londra, cu o ușoară întârziere.

–Am niște vești pentru tine, anunță Brad, încercând s-o înveselească.

Își făcuse griji pentru ea mai bine de o săptămână. Faith părea deprimată, iar Brad știa că face eforturi mari la cursuri, însă măcar continua să meargă.

–Ce vești? întrebă ea, aproape pierită. Se simțea de parcă ar fi stat atârnată undeva în spațiul cosmic. În viața ei, totul părea deodată ireal.

–Trebuie să vin la New York pentru două zile. Am ceva treabă acolo. Speram să iei cina cu mine. Putem să ieșim la o pizza, dacă n-ai chef să te îmbraci frumos.

–Ei, asta chiar e o veste bună! spuse ea cu un surâs trist. Nici măcar întâlnirea cu el nu-i mai aducea aceeași bucurie pe care i-ar fi adus-o cu numai câteva săptămâni în urmă. Dar era destul de bine. Era ceva ce merita așteptat cu nerăbdare. Când vii? îl mai întrebă ea.

–Chiar în weekendul ăsta. Trebuie să mă întâlnesc cu doi avocați acolo, să ne consultăm în privința unui caz dificil. Sosesc vineri noaptea. Pot să fiu la ușa ta sâmbătă dimineață și poate mergem să patinăm în parc.

–Parcă ziceai că ai treabă, spuse ea vag, iar el zâmbi la capătul celălalt al firului. Nu era atât de grav cum crezuse.

–Am. O să rezolv eu cumva. Dar aș vrea tare mult să te văd. Rezervă-mi seara de sâmbătă, Fred. Mă întorc acasă cu avionul de duminică noaptea. E o excursie scurtă.

O pusese la cale special pentru ea. Era extrem de îngrijorat în privința ei și își spusese în sinea lui că îi datorează lui Jack măcar atâta lucru. Voia să meargă la New York să o vadă și să se asigure că este totul în ordine. Nu trebuia să se întâlnească cu nimeni, dar îi spusese ei asta, doar ca să aibă un pretext să vină s-o viziteze. Măcar atâta lucru putea să facă.

Când ajunse el la New York, Faith tocmai încheia încă o săptămână de supraviețuire după trădarea lui Alex. Avocații lor luaseră legătura unul cu celălalt, iar lucrurile evoluau. Lui Ellie nu-i spuseseră încă, dar Alex promisese s-o sune în weekend, iar Faith era îngrozită de posibila ei reacție. Era ușor de ghicit că, oricât de nedrept fusese tatăl ei, și oricât de crud, Ellie avea să fie de partea lui. Dar, de vreme ce ea era mai apropiată de Alex, Faith acceptă că era mai bine ca Ellie să audă veștile de la el. Cu atât mai mult cu cât Zoe le aflase de la ea. Oricum știa că n-avea nici o șansă s-o convingă pe Ellie să vadă lucrurile din perspectiva ei. Faith mai spera doar că Ellie va încerca măcar să vadă și jumătatea ei de adevăr.

Brad hotărî să se cazeze la Carlyle, ca să fie aproape de ea. Și ajunse la ea sâmbătă dimineața, la ora nouă, după ce își făcuse un duș și se bărbierise. Fusese atât de obosit, încât dormise chiar bine în avion. Lui Pam îi spuse exact același lucru pe care i-l spusese și lui Faith, respectiv că trebuia să se întâlnească la New York cu doi avocați, ca să se consulte în privința unui caz dificil. Iar Pam

nu suspectase nimic. Iar în cele din urmă, nici Faith nu se mai îndoi de asta. Lui Brad îi fusese teamă că ea va obiecta față de venirea lui, dacă bănuia că e special pentru ea. Nu dorea să-l deranjeze mai mult decât o făcuse deja.

Se neliniști când o văzu deschizând ușa. Era foarte palidă și foarte slabă în puloverul acela negru pe gât și cu blugii aceia negri, nefardată, cu cearcăne întunecate, și cu părul ei blond, drept, atârnând neglijent de ambele părți ale feței. Era evident că pierduse în greutate. Însă zâmbi imediat ce îl văzu și îl îmbrățișă cu dragoste. Nu mai părea atât de zdruncinată precum fusese la telefon, la început. Numai că părea obosită și foarte tristă.

Îi pregăti niște brioșe englezești, făcu niște cafea și o omletă, după care se așezară pe scaune în bucătărie și vorbiră vreme îndelungată. Apoi, se mutară în camera de zi, unde el făcu focul. Faith continua să doarmă în camera lui Zoe și începea să creadă că nu se va mai muta de acolo.

–Este atât de ciudat, i se confesă ea lui Brad. Mă simt la fel cum mă simțeam după moartea lui Jack. Simt că totul e diferit și că nu va mai fi niciodată la fel. Tocmai s-a ales praful și pulberea de douăzeci și șase de ani din viața mea!

–Știu, puștoaico. Viața asta e de tot rahatul! O să te obișnuiești și cu asta după o vreme. Iar într-o bună zi chiar o să-ți fie mai bine. E altceva decât a fost cu Jack. Ceea ce se petrece acum îți oferă ocazia să ai o viață mai bună. Alex te omora încetul cu încetul. Tu ești cea care merită să-și trăiască viața, nu el, îi spuse Brad cu blândețe, atunci când se așezară lângă foc.

O întrebase dacă vrea să meargă să patineze, dar ea îi spusese că e prea obosită și, la drept vorbind, nici el nu era mai prejos. Drumul până la New York era foarte lung pentru doar un weekend după o săptămână aglomerată,

dar ea merita efortul. Era bucuros că venise, și Faith la fel.

–La ce oră ai treabă? îl întrebă ea.

El aproape că uitase, dar își aminti rapid de pretextul pe care i-l servise, înainte ca ea să-și dea seama.

–Pe la patru. Poate chiar cinci. N-am nevoie decât de două ore cu ei, dar pur și simplu nu puteam rezolva prin telefon. Prea multe dosare.

Se gândea să se ducă la hotel și să tragă un pui de somn, după care să se întâlnească din nou cu ea, la cină.

–N-ai venit special pentru mine, sper! Așa-i, Brad? întrebă ea bănuitoare, cu un zâmbet pe care el i-l cunoștea foarte bine, iar el izbucni în râs:

–La naiba, nu! Te iubesc, Fred, știi asta. Dar n-aș fi bătut atâta drum doar ca să-ți vindec inima rănită!

–Foarte bine! Ai alte lucruri mai importante de făcut cu timpul tău decât să-ți faci griji pentru mine.

–Asta îmi spun și eu în fiecare zi, o necăji el. Acum, serios vorbind, să știi că meriți să-mi fac griji pentru tine, Fred. Treci printr-o perioadă grea, puștoaico. Și cred că prima a fost ziua în care te-ai măritat cu el.

–Asta spunea și Jack întotdeauna.

Dar în viața ei existaseră și alte perioade grele, mult mai devreme, și ele pregătiseră cumva terenul pentru ca ea să accepte atâtea umilințe din partea lui Alex.

–Jack avea dreptate. În legătură cu o grămadă de lucruri.

Brad o scoase în oraș la prânz și merseră la un fast-food din apropiere. Ea ciuguli dintr-un sendviș cu salată de ou, iar el o cicăli până ce mâncă jumătate din el; apoi, împărți cu ea un castron de supă cu găluște. Era una dintre mâncărurile lui preferate în New York.

–Nu există supă ca asta în California, spuse el, iar ea zâmbi larg, ceea ce o făcu să semene cu Faith cea de dinainte. Era reconfortant să-și petreacă timpul alături de el.

După aceea, ieșiră la o plimbare lungă și rătăciră pe aleile din Central Park. Copacii erau încă goi, iar parcul părea cenușiu, dar aerul și mișcarea le făcu bine amândurora. Era mijlocul după-amiezii când se întoarseră din nou la ea acasă. Ea îi pregăti o cană cu ciocolată caldă, în timp ce el făcu din nou focul, întrebându-se dacă ea avea de gând să păstreze casa. Nu voia s-o necăjească punându-i astfel de întrebări. Era un loc plăcut, dar el era de părere că i-ar fi făcut bine să se rupă de trecut. Era însă prea devreme să-i sugereze asta.

–La ce te gândeai de erai atât de serios? îl întrebă Faith când îi dădu cana cu ciocolată aburindă, cu bezele la suprafață. Era una dintre băuturile lor preferate pe vremea când erau copii.

–Mă gândeam la tine, recunoscu el cu sinceritate. Mă gândeam ce femeie minunată ești. Multe alte femei ar fi procedat cu totul altfel în situația ta și ar fi ales să le spună copiilor ce a făcut el. Tu ești atât de bună cu toată lumea... Ești nefiresc de cumsecade și îngăduitoare. E drăguț să fii așa...

Știau însă amândoi că plătise un preț foarte scump pentru asta.

–Îți mulțumesc, spuse ea, zâmbind ușor.

Și fratele ei fusese la fel. Erau oameni buni din instinct – așa fuseseră întotdeauna. Însă avuseseră multe de tras înainte de moartea tatălui lor. Și chiar și după aceea. Erau multe lucruri legate de ei doi pe care Brad nu le aflase niciodată. El îi admirase întotdeauna pentru bunătatea lor nemărginită față de toată lumea, pentru toleranța și onestitatea lor, ca și pentru legătura aceea atât de profundă care exista între ei. Când ceilalți copii mințeau, Jack spusese întotdeauna adevărul. Și în singura ocazie când Jack aflase că sora lui îi mințise, o făcuse să treacă prin chinurile iadului. Ea avea cam zece ani pe atunci, iar Brad încă își mai amintea lacrimile acelea mari care i se rostogoleau pe obraji

atunci când o certase Jack. Nici acum nu arăta cu mult diferit față de cum arăta atunci. Aceea fusese imaginea pe care o avusese Brad în fața ochilor toată săptămâna precedentă. Imaginea aceea a ei, cu fața scăldată de lacrimi, era ceea ce îl adusese la New York să o vadă. Nu putea suporta să știe cât de nefericită era ea în acele momente, fără măcar să încerce să facă ceva pentru a-i veni în ajutor. Iar pentru ea însemna enorm să-l vadă și să-i vorbească. Avea tot respectul pentru tot ceea ce credea și spunea el. Și avea la fel de multă încredere în el pe cât avusese în Jack.

–Cum te simți, Fred? o întrebă el cu o privire îngrijorată, în timp ce stătea tolănit pe covor, în fața focului. Semăna foarte mult cu Brad cel din copilărie, cu aceeași bărbie despicată și aceleași picioare interminabile. Iar părul lui era aproape tot la fel de negru pe cât era și atunci. Chiar stând atât de aproape de el, Faith abia dacă vedea câte un fir cărunt pe ici-colo.

–Mai bine, datorită ție.

Brad se bucura și mai mult că venise. Faith arăta mai bine acum decât arăta de dimineață, când venise să-i deschidă ușa. Mai veselă și mai împăcată.

–Nu mă mai simt atât de ciudat, mărturisi ea. O să-mi ia ceva timp să mă obișnuiesc cu situația. O să pară atât de bizar să nu mai fiu căsătorită cu el...

Fusese căsătorită cu Alex de când avea douăzeci și unu de ani. Pentru ea, era cât o viață de om.

–Până la urmă s-ar putea chiar să-ți placă. Cu școala cum te descurci?

La început, el își făcuse griji și în această privință.

–Nu grozav. Dar n-am pierdut ritmul încă. Cred că o să fie bine.

Urma să-și depună curând dosarele de înscriere la drept.

–Nu trebuia să te duci la treabă? îl întrebă ea, îngrijorată. Era aproape ora patru, iar el nu părea să se grăbească. Era relaxat și mulțumit, stând întins acolo, lângă ea.

–Ba da, curând, spuse el, fără să se uite la ceas. Se moleșise de la ciocolata caldă, de la căldura focului și, în general, de la senzația aceea de bine pe care o avea alături de ea. Viața e ciudată, nu-i așa? filosofă el. Am crescut împreună, am avut practic toate ocaziile de a ne îndrăgosti unul de celălalt, însă n-am făcut-o. În schimb, eu m-am căsătorit cu Pam, cu care nu am absolut nimic în comun, iar tu te-ai căsătorit cu Alex, care te tratează ca pe un gunoi. Ar fi fost mult mai simplu dacă ne-am fi luat răgazul să ne studiem mai bine unul pe celălalt și să ne fi îndrăgostit atunci, demult. Nimic nu e simplu în viața asta, nu, Fred?

Rostise aceste cuvinte în timp ce privea flăcările din șemineu. Apoi, ridică privirea spre ea, cu un surâs somnoros. Era însă ceva profund și trist în privirea lui Faith. Erau atât de multe lucruri pe care el nu le știa, în special legat de contextul care crease premisele comportamentului lui Alex față de ea.

–Lucrurile nu funcționează niciodată așa, spuse Faith cu un oftat. Cu toții trebuie să ne găsim pe altcineva, ca să complicăm lucrurile. Ne căsătorim cu oameni complicați și ne gândim că am procedat cum trebuia. Dacă te căsătorești cu cineva cu care altădată te jucai în curtea casei, ai impresia că, într-un fel sau altul, ți-ai ratat existența. E prea simplu, presupun. Iar în cazul meu, a fost vorba despre ceva mai mult.

Se întrebă dacă Jack îi povestise vreodată ceva despre tatăl lor, dar ea avea bănuiala că nu. Acela fusese secretul lor rușinos pe întreaga perioadă a copilăriei, dar și pentru o perioadă semnificativă din viața lor de adulți.

Ea nu-i mai povestise nimănui despre faptul că tatăl ei o molesta și că o amenința să nu spună la nimeni. Nu se simțise niciodată în stare să-i spună lui Alex

și întotdeauna îi fusese teamă că, într-un fel sau altul, el îi va purta pică ei pentru asta. Cu ani în urmă, discutase pe larg despre această problemă cu terapeutul ei și cu Jack, iar concluzia ei fusese întotdeauna aceea că Alex nu va face față. Propria lui copilărie fusese rece și lipsită de afecțiune, dar relativ normală în rest. Ea nu credea că Alex ar fi fost în stare să înțeleagă că tatăl ei făcea așa ceva, fără s-o învinovățească pe ea pentru asta, lucru care i-ar fi frânt inima lui Faith. Însă cu Brad era altceva. Știa că lui ar fi putut să-i spună orice. El îi oferise cu fiecare ocazie posibilă dragostea lui necondiționată.

–Complicațiile nu sunt niciodată bune, conchise Brad simplu, în timp ce o privea. Văzu ceva dureros acolo, în ochii ei, motiv pentru care o întrebă: Te simți bine, Fred?

–Mda... Mă gândeam la niște chestii de demult. Chestii urâte de demult, mai precis. Dar cred că, într-un fel nerostit, ele au fost întotdeauna o parte semnificativă a vieții mele alături de Alex. Cred că acesta a și fost motivul pentru care l-am lăsat să preia frâiele și să se poarte atât de dur cu mine uneori. Presupun că întotdeauna am considerat că merit toate mizeriile pe care mi le făcea.

Ochii ei îi spuneau foarte multe lui Brad, iar el o strânse tare de mână, parcă simțind că are nevoie ca el să-i fie alături pentru a-și putea înfrunta vechii demoni interiori.

–De ce spui asta? o întrebă el cu blândețe atunci când ea își coborî privirile, pentru ca apoi să și le ridice din nou spre el.

Îi era mai greu să rostească acele cuvinte decât crezuse inițial, chiar și în fața lui.

–Când eram copil, mi s-au întâmplat niște lucruri destul de neplăcute. Jack a știut despre ele... nu de la început, dar în cele din urmă a aflat. Și pentru el a fost greu.

Chiar înainte ca ea să rostească acele cuvinte, el bănui despre ce era vorba și o strânse și mai tare de mână. N-ar fi putut spune cum și de unde știa, dar știa. Iar ea simți aprobarea lui, chiar înainte de a fi început să vorbească.

În cele din urmă, trase aer în piept și începu. Nu înțelegea prea bine de ce, dar dorea să-i împărtășească această experiență. Faith nu era nici măcar conștientă de lacrimile care îi scăldau obrajii. Iar în timp ce o privea complet neputincios, Brad simți că i se rupe inima. Era la fel de neajutorat cum fusese și Jack odinioară. La vremea aceea, Jack nu putuse să facă nimic ca să oprească acel coșmar. Iar acum, Brad nu putea face nimic pentru a șterge amintirea lui. Nu putea decât să fie alături de ea și – ca întotdeauna – era.

– Tatăl meu m-a molestat când eram mică, spuse ea, abia șoptit. Brad nu scoase nici un sunet, așteptând ca ea să-și continue povestea. A început când aveam vreo patru sau cinci ani și a făcut-o până când a murit, când eu aveam zece ani. Eram prea speriată pentru a spune cuiva, pentru că el mă amenințase că ne omoară și pe mine, și pe Jack dacă suflu ceva. Așa că n-am spus niciodată nimic. Am încercat să-i spun mamei după câțiva ani, când eram deja adulți, dar ea nu m-a crezut niciodată. Jack a aflat cu un an înainte să moară tata, iar tata l-a amenințat și pe el, ca să nu sufle o vorbă. Cred că această experiență a reprezentat o parte din legătura profundă care a existat între noi. Jack a fost singurul care a știut vreodată despre asta. Dar eu întotdeauna m-am simțit vinovată, ca și cum ar fi fost vina mea, și nu a lui... Ca și cum asta mă făcea să le fiu inferioară tuturor celorlalți... sau chiar mai rău... era greu să mi-o iert mie însămi, spuse ea, aproape agonizând. Dar în cele din urmă am făcut-o. Cred că, deși el n-a știut niciodată nimic, asta i-a oferit lui Alex putere asupra mea. Simțeam că el are dreptul să mă trateze în ultimul hal, ori să fie critic sau nedrept cu mine... Pur și simplu nu consideram că merit mai mult. Tot timpul i-am făcut jocul.

Privise în jos pentru o clipă, în timp ce îi explica lui Brad, iar când se uită din nou în sus, văzu că și el avea lacrimi în ochi. El o trase spre el și o îmbrățișă strâns, iar în îmbrățișarea aceea strânsă erau toate cuvintele pe care nu le spusese încă. Trecu o vreme înainte ca el să-și poată găsi cuvintele pentru ea.

–Îmi pare tare rău, Fred... Îmi pare tare rău... Ce povară mizerabilă ai cărat cu tine atâția ani... Nu-mi explic de ce, dar am știut totul dintr-odată, înainte ca tu să spui vreun cuvânt. Îmi pare rău că ți s-a întâmplat așa ceva... Dar asta nu te face să fii inferioară... te face să fii superioară... De un milion de ori superioară. Ce comportament bolnav și crud față de o copilă neajutorată! Slavă Domnului că a murit!

–Și eu obișnuiam să cred același lucru, dar apoi m-am simțit vinovată pentru moartea lui. Cred că li se întâmplă multor copii. E un loc pustiu și înfricoșător...

Experiența aceea îi influențase întreaga viață – o influențase în alegerea partenerului de viață și își pusese amprenta asupra felului în care relaționa cu el și a modului în care îi permisese s-o trateze de-a lungul atâtor ani. Pe de altă parte, reacția lui Brad era întocmai cea pe care ar fi așteptat-o în momentul în care și-ar fi adunat în sfârșit curajul de a spune ce avea pe suflet. Brad n-o dezamăgea niciodată, spre deosebire de Alex, care nu rata nici o ocazie de a o dezamăgi, la fiecare pas, și care făcuse asta atâta amar de vreme. Într-un fel, faptul că-i spunea lui Brad și faptul că îi simțea brațele în jurul ei o ajuta să se simtă răzbunată. În sfârșit, îi povestise cuiva, cuiva care o acceptase în ciuda tuturor piedicilor. Era în sfârșit liberă de lanțurile care o ținuseră legată o mare parte a vieții ei. Era un cadou incredibil din partea lui. Rămaseră acolo, în tăcere, vreme îndelungată, iar el continuă să o țină în brațe în tot acest răstimp. Brad era prietenul și fratele pe care îl iubise întotdeauna, iar când în sfârșit se desprinse din brațele lui, el îi zâmbi.

–Te iubesc, Fred... Te iubesc cu adevărat... ce ființă absolut minunată ești tu. Și cât de rău îmi pare că te-ai căsătorit cu nenorocitul ăla și nu cu mine. Am greșit enorm în privința asta, puiule.

Însă tot ce-i spusese el în ziua aceea fusese perfect pentru ea. Faptul că-i povestise experiența aceea neplăcută era unul dintre cele mai bune lucruri pe care le făcuse vreodată. Era ca și cum ar fi ridicat o oglindă și s-ar fi văzut pe ea însăși în ochii lui. Vedea acolo un om bun, care nu avea nici o vină pentru tot ce i se întâmplase. Nu vedea o victimă și nici o fetiță care nu fusese cuminte. Era o femeie mândră, care supraviețuise și care merita să aibă parte de dragoste și de lucruri bune în viața ei. Era exact cheia de care avea nevoie pentru a descuia ultima ușă către libertate. El o eliberase, iar ea se eliberase pe sine. În sfârșit!

–Îți mulțumesc, Brad. Presupun că lucrurile se întâmplă întotdeauna așa cum trebuie să se întâmple. Probabil te-ai fi plictisit dacă te-ai fi căsătorit cu mine. Faith zâmbi din nou: În afară de-asta, să mă mărit cu tine ar fi fost ca și cum m-aș fi măritat cu fratele meu. O relație incestuoasă, ca să nu spun mai mult.

Poate că era mai bine așa, să aibă în Brad cel mai bun prieten.

–Așa am crezut și eu întotdeauna. Jack mi-a propus să ies cu tine odată, când eram la facultate, iar eu i-am spus că nu e în toate mințile. Erai ca și sora mea mai mică. Eram cam neghiob la vremea aia..., recunoscu el timid.

–Nu-i adevărat.

Se așezară să mai discute o vreme după aceea, lejer și confortabil. Iar apoi, Brad aruncă în sfârșit o privire la ceasul de la mână. Nu-i plăcea deloc că trebuie s-o părăsească, dar trebuia s-o facă, astfel încât să rămână în picioare povestea cum că venise la New York cu afaceri și nu doar ca s-o vadă pe ea. N-ar fi vrut s-o părăsească după tot ceea ce-și spuseseră. Tot ce avea de făcut era să stea

întins vreo două ore în patul de la hotel și să se uite la vreun meci de baschet sau să doarmă. Dar știa că trebuie să se țină de povestea pe care o inventase și s-o lase singură o vreme. Se simțea mai aproape de ea ca oricând, dar atunci când se ridică în picioare încercă să pară degajat.

–Unde vrei să iei masa în seara asta? o întrebă el căscând.

–O să fii plin de energie la întâlnirea ta dacă nu te trezești mai repede, râse Faith, iar el făcu o grimasă și clătină din cap. Ce zici de niște mâncare chinezească? îi propuse ea.

Era ca și cum între ei nu se întâmplase nimic ieșit din comun. Erau mai apropiați ca niciodată.

–Sună bine. Am uitat să-mi aduc cravată. M-am gândit că o să cumpăr una de aici, dacă voiai să te scot în oraș cu cravată la gât.

–Și eu care mă gândeam că vii îmbrăcat în smoching..., îl tachină ea, amintindu-și de toate nemulțumirile lui în privința lui Pam.

Tot ce avea la el era o jachetă sport, o pereche de pantaloni largi, o pereche de blugi și niște cămăși albastre. Nu arăta deloc rău atunci când își coborî mânecile cămășii și pretinse că pleacă la lucru.

–Vin să te iau la șapte. Cum ți se pare? o întrebă el, sărutând-o fugar în vârful capului și trăgând-o aproape de el.

–Ai suficient timp pentru întâlnirea ta, până atunci?

Părea surprinsă.

–O să fie suficient. E vorba despre un singur copil.

–Trebuie să fie un copil foarte special pentru tine dacă bați atâta cale pentru a purta o discuție de două ore, spuse ea, conducându-l până la ușă.

El comentase exact atât cât trebuie – nici prea mult, nici prea puțin – despre dezvăluirile pe care i le făcuse ea.

–Este, încuviință el, după care o îmbrățișă strâns înainte să iasă pe ușă. Parcurse pe jos distanța de două

străduțe până la hotel, gândindu-se la tot ceea ce-i povestise ea. Ce femeie minunată era Faith și ce bleg fusese el pentru că nu se căsătorise cu ea. Își dorea acum să fi ales o altă cale în viață decât cea pe care o alesese cu mulți ani în urmă. Dar nu mai era drum de întoarcere. Tot ce mai putea face acum era să se împace cu situația și să recunoască față de el însuși că făcuse o greșeală. Nu putea nici măcar să recunoască în fața ei că făcuse o greșeală. Când intră în hotel, Brad avea o expresie gânditoare și tristă, gândindu-se la toate ororile cărora Faith le supraviețuise, la dragostea pe care o împărțea cu generozitate în jurul ei, în ciuda a ceea ce i se întâmplase, și la norocul pe care îl avea să o aibă ca prietenă.

Și tot ce putea face Faith acum era să-i mulțumească lui Dumnezeu că avusese, în sfârșit, curajul să se despovăreze și să-i povestească lui Brad despre tatăl ei. Iar Brad era persoana cea mai potrivită căreia să i se destăinuie. Asta nu făcuse decât să cimenteze legătura dintre ei și să intensifice dragostea ei pentru el. Povara aceea imensă pe care o cărase cu ea o viață întreagă tocmai îi fusese înlăturată de pe suflet.

capitolul 17

Faith și Brad merseră la restaurantul chinezesc în seara aceea. El îi povesti despre întâlnirea la care fusese, inventând toate detaliile sau împrumutându-le dintr-un caz la care lucra în San Francisco. Însă în cele două ore petrecute la hotel nu făcuse decât să doarmă. Ea nu bănui nici o clipă acest lucru, fiind chiar fascinată de cazul pe care îl descria el. După aceea, discutară despre copiii lor. El abia aștepta să-și revadă băieții, iar ea era nerăbdătoare să discute cu Ellie, după ce va fi discutat Alex cu ea mai întâi.

–Cum crezi că va primi vestea? întrebă Brad, părând îngrijorat.

–Mi-e teamă că o să mă considere pe mine vinovată, mărturisi Faith. Dumnezeu știe ce-i va spune Alex, dar a fost de părere că, dacă eu i-am povestit lui Zoe, el ar trebui să fie cel care o sună pe Eloise.

–E destul de mare ca să judece lucrurile în mod rațional, spuse Brad cu optimism.

–Da, este, dar nu se știe niciodată. Oricum aș privi lucrurile, situația asta continuă să-mi pară un coșmar. Nu mă pot obișnui cu ideea că s-a terminat. Acum două săptămâni eram încă o femeie căsătorită și credeam că totul este perfect. (Mai exact, trecuseră șaisprezece zile.) Este cam ca atunci când moare cineva... te tot gândești, acum două zile încă mai trăia... acum trei săptămâni... acum două luni... Și apoi, într-o bună zi, realizezi că au trecut ani întregi.

Amândoi se gândeau la Jack în timp ce ea rostea aceste cuvinte.

–Vrei să mergi la biserică mâine? întrebară amândoi în același timp, iar ea începu să râdă.

–Mi-ar plăcea tare mult. Mergem la Sf. Patrick sau căutăm ceva în apropiere? întrebă ea.

–Hai să mergem la Sf. Patrick, propuse el. Simt că aceea e biserica noastră, își motivă el alegerea, după care îi oferi o prăjitură cu răvaș. A ei spunea că era plină de virtuți, tolerantă și că avea o înțelepciune care îi depășea anii. Răvașul lui îi prevestea că urma să încheie o afacere excelentă.

–Urăsc genul ăsta de prăjituri cu răvaș! se plânse ea. Niciodată nu mi-au plăcut. Sunt atât de anoste. Le prefer pe cele care zic: „Te vei îndrăgosti săptămâna viitoare". Ale mele nu sunt niciodată așa. Cred că acum am aflat și de ce.

–De ce? o întrebă el învăluind-o într-o privire blândă. Faith avea ceva care îi mergea direct la suflet.

–N-am noroc, răspunse ea, gândindu-se la Alex. Punea pe seama nesansei tot ce se petrecuse în ultimele două săptămâni. O mare nesansă.

–Uneori, nesansa e urmată de un noroc chior, îi spuse el în șoaptă.

–Asta ai citit pe un răvaș sau ai inventat-o? îl tachină Faith, iar el observă că arăta de o mie de ori mai bine și mai relaxată decât arăta de dimineață, la sosirea lui. Mâncase și făcuse mișcare și, ca întotdeauna, el reușise s-o facă să râdă.

–Am inventat-o. Dar e cât se poate de adevărat. Uneori, când ți se întâmplă cele mai negre lucruri, tu nu știi încă, dar, de fapt, ele fac loc pentru lucruri măreț în viața ta.

–Ție ți s-a întâmplat vreodată asta?

–Nu, dar li s-a întâmplat unoer persoane pe care le cunosc. Un prieten de-al meu și-a pierdut soția acum patru ani. Fusese o femeie minunată, iar el era de-a dreptul devastat. Murise din cauza unei tumori la creier, în șase luni. După aceea, el a întâlnit-o pe cea mai incredibilă femeie pe care am cunoscut-o eu vreodată. Și acum este

fericit alături de ea. Nu poți ști niciodată, Fred... Trebuie să crezi. Știi, lucrul acela despre care vorbeam... rugăciunile ascultate... trebuie să crezi în asta acum. Deocamdată te afli pe o bucată de drum accidentat, dar apoi va fi din nou bine. Poate chiar mai bine decât îți închipui tu.

–Mă bucur că ai venit la New York, spuse Faith deodată, fără să răspundă la încurajările lui.

–Și eu. O luă de mână pe deasupra mesei și o ținu strâns. Am fost îngrijorat pentru tine. Ai avut o voce groaznică vreo două zile.

–Asta pentru că mă simțeam groaznic. Acum mă simt mai bine. Dar presupun că pentru o vreme o să fie urât. Nu cred că Alex va juca cinstit.

–Probabil că nu. Judecând după tot ceea ce a făcut până acum. Apoi, lui Brad îi veni deodată o idee: Vrei un banana split?

Era slăbiciunea ei în copilărie.

–Acum?

Îi zâmbi. Fusese atât de bun cu ea toată ziua aceea și toată seara. Se simțea extrem de răsfățată, mângâiată și iubită. Se simțea într-adevăr ca atunci când era cu Jack. Chiar și mai bine uneori. Am mâncat ca niște porci, mai adăugă ea.

–Și ce-i cu asta? Au niște banana split grozave la Serendipity. O să facem unul pe din două.

–Bine că nu stai aici, la New York, spus ea, râzând. Aș fi cât casa! Da, la naiba! De ce nu?

El achită nota, apoi săriră într-un taxi și merseră pe East Sixtieth Street. Localul era ticsit, era sâmbătă seara, dar reușiră să găsească o masă mică, rotundă, așezată sub o lampă Tiffany, iar Brad comandă o porție de banana split și două linguriță. Porția era garnisită cu frișcă și alune, sos de ciocolată, căpșune, avea înghețată în trei arome diferite și banane care atârnau peste marginea castronului. Începură să mănânce. Lui Brad nu-i venea să creadă

cât mânca Faith, mai ales dacă se gândea cât mâncase deja înainte.

–O să-mi vină rău dacă nu mă opresc, îl amenință ea, după care mai luă două înghițituri. Nu putea să reziste niciodată în fața unui banana split.

–Dacă te gândești că ți se face rău cu mine aici, atunci mai bine te oprești. Prietenia are și ea niște limite! o amenință el și începură să râdă amândoi. Era tare plăcut. Râdeau de întâmplări de pe vremea copilăriei lor. El îi aminti de momentul când ea le făcuse o farsă și le spusese prietenelor lor că ei ieșiseră în oraș cu alte fete. Erau gata-gata s-o omoare când aflaseră. Era foarte supărată pe ei, dintr-un motiv oarecare, și făcuse asta ca să se răzbune. Ei aveau paisprezece ani pe atunci, iar ea doisprezece.

–Ce naiba ți-a venit să faci asta? o întrebă Brad cu un zâmbet strengăresc, în timp ce plăti nota.

–N-ați vrut să mă luați cu voi la bowling, așa că m-am supărat.

–Jack s-a enervat atât de tare, încât am crezut că o să te strângă de gât.

–Da, și eu am crezut același lucru. Asta pentru că îi plăcea tare mult de fata aceea. Tu nu cred că ținei prea mult la a ta, comentă Faith, amuzată.

–Nici măcar nu mai țin minte cine era. Tu mai știi?

–Normal. Sherry Hennessy. Iar prietena lui Jack era Sally Stein.

–Ai o memorie a naibii de bună! Uitasem complet de Sherry Hennessy... A fost prima fată pe care am sărutat-o vreodată...

–Nu-i adevărat! îl contrazise Faith cu o privire atotștiutoare. Charlotte Waller a fost prima. Aveai treisprezece ani.

–Of, mare strengăriță mai ești! exclamă el, amintindu-și deodată. Mă spionai și te-ai dus repede să-i spui lui Jack. Eu nu voiam ca el să știe, pentru că tipa îi căzuse cu tronc și nu voiam să se supere.

–Oricum i-a spus ea. A povestit la jumătate din cartier.

–Nu-i adevărat, nu ea. Tu ai povestit, copil neastâmpărat ce ești!

El uitase întâmplarea aceea, iar acum, amintindu-și, râdea în timp ce ieșiră de la Serendipity și urcară treptele până în stradă.

–Mă rog, da, am dat și eu o mână de ajutor, acolo. Dar ea a fost destul de eficientă în răspândirea veștii. Considera că ești o partidă foarte bună.

–Și chiar eram, pe vremea aia, spuse el, mimând un mers țanțoș.

–Încă mai ești destul de drăguț, comentă ea, luându-l de braț cu un gest candid. Ținând cont de vârsta pe care o ai...

–Ai grijă ce spui! o avertiză el, după care îi propuse să meargă pe jos până acasă, pentru a scăpa de caloriile porției de banana split. Ei i se păru o idee grozavă, dat fiind că mâncaseră atât de mult.

–Simt că o să explodez!

–Ești cât un șoricel de mică, Fred! Păcat că n-ai mai crescut.

–Și eu îmi spuneam asta tot timpul. Nu-mi plăcea deloc că sunt scundă.

–Arăți destul de bine. Pentru o fată!

Era genul de comentariu cu care o necăjea mereu când era mică. Iar în seara asta ea chiar se simțea ca un copil, alături de el, amintindu-și împreună de oameni pe care îi uitaseră și la care ținuseră atât de mult în tinerețe. Era nostim să se gândească din nou la ei acum, întrebându-se pe unde mai erau. Pierduseră amândoi legătura cu ei. Mai ales Brad, de când se mutase din oraș.

Urcară cu pași rari pe Third Avenue, discutând despre oamenii pe care îi cunoscuseră în copilărie și amintindu-și chipuri și nume de persoane la care nici unul dintre ei nu se mai gândise de ani buni. Ajungând pe strada

Seventy-fourth, o luară spre vest, iar câteva clipe mai târziu ajunseră la ea acasă.

–A fost o prostie din partea mea să te las să stai la hotel. Ar fi trebuit să te invit să stai aici. Eu dorm în camera lui Zoe. Tu ai fi putut să dormi într-a mea.

–Mi-e bine acolo unde sunt, spuse el căscând. La ce oră mergem la biserică mâine?

–Putem merge oricând vrei tu. Țin mai multe slujbe la Sf. Patrick, imposibil să nu prindem și noi una. Ce-ar fi să vii la micul dejun?

–Te sun când mă trezesc. Poate vin pe la nouă sau zece.

Faith descuie ușa și pătrunse în casa care i se păru pustie și întunecoasă. Se întoarse către Brad cu un zâmbet:

–Vrei să intri să bem un pahar cu vin?

–Dacă intru, nu mai ajung la hotel în noaptea asta. Sunt frânt. Nu mi-ar prinde rău niște somn. Și nici ție.

Erau amândoi obosiți și sătui. Fusese o seară frumoasă, iar destăinuirile ei de mai devreme însemnau foarte mult pentru el. Faptul că îi împărtășise toate acele lucruri era un gest imens de încredere.

–Mă bucur că a trebuit să vii la întâlnirea aceea, îi mărturisi ea, recunoscătoare.

Weekendurile ei fuseseră dificile până acum și aveau să fie așa multă vreme de acum înainte.

–Și eu, spuse el, îmbrățișând-o. Somn ușor, îi mai ură, privind în urma ei, să se asigure că încuie ușa și aprinde lumina după ce intră. Apoi, se întoarse pe jos la hotel, cu un zâmbet pe buze. O iubea și o respecta pe Faith mai mult decât pe orice altă persoană din viața lui.

capitolul 18

Brad ajunse la ea acasă, cu tot cu bagaje, la ora nouă, când Faith tocmai ieșise de la duș. Veni să-i deschidă îmbrăcată într-un halat de cașmir, iar el îi întinse ziarul de duminică atunci când intră în casă.

–Iartă-mă, am venit prea devreme? M-am trezit odată cu ivirea zorilor...

–E foarte bine. Sunt gata în cinci minute, promise ea și plecă în grabă.

–Încep să pregătesc micul dejun până te îmbraci tu.

Și, zicând acestea, intră în bucătărie, în timp ce ea fugi pe scări, desculță, cu părul ud.

Când coborî, un sfert de oră mai târziu, îmbrăcată cu un pulover pe gât și jeanși, el zornăia și trântea prin bucătărie, iar în aer se simțea miros de cafea.

–O, Doamne, ce bine miroase! spuse ea, iar el se întoarse zâmbind. Brad stătea în dreptul aragazului, pusese brioșele în toaster și prăjea ouă pentru amândoi.

–Le preferi mai moi sau ușor mai coapte?

Părea relaxat și în largul lui și se simțea ca la el acasă.

–Mai moi. Vrei să mă ocup eu?

Făcu un pas către aragaz.

–Acum eu pregătesc micul dejun pentru tine, spuse el, după care îi turnă o ceașcă de cafea și i-o oferi. Voia s-o răsfețe puțin înainte de plecare – tocmai de aceea și venise. Vrei și bacon? o întrebă el. Am uitat...

–Nu cred că am, dar pentru mine merge și fără.

Verifică frigiderul. Într-adevăr, nu avea. Se oferi să felieze niște fructe. Iar el o lăsă să taie niște portocale și niște piersici pentru amândoi. Terminase deja de prăjit ouăle. Le așeză pe două farfurii, apoi unse brioșele cu unt

și le puse alături. Ea aranjă masa, iar el aduse mâncarea și se așezară amândoi.

Ouăle erau delicioase. El mânca o brioșă, iar ea îi zâmbi:

–Ești un bucătar foarte priceput.

–Mă descurc de minune ca bucătar de minuturi. Hamburgeri, chili, clătite... Pot oricând să-mi găsesc de lucru la un bufet, dacă, dintr-un motiv sau altul, rămân fără alternative.

–O să țin minte.

Era tare plăcut să-l aibă prin preajmă. Îi amintea de vremurile când Jack o vizita la facultate, sau de frecventele ocazii când el și Debbie erau despărțiți. Întotdeauna îi plăcea când Jack venea pentru o perioadă mai lungă. Cu toate că mereu existaseră tensiuni între el și Alex. Când terminară micul dejun pregătit de Brad, Faith se întrebă fără să vrea pe unde era Alex acum și dacă era cu fata aceea. Leslie James. Numele ei rămăsese întipărit în mintea lui Faith.

–La ce te gândeai? Te-ai întristat dintr-odată..., comentă Brad, alegând paginile sportive din ziarul de duminică și întinzându-i ei restul.

–Mă gândeam la Alex. Și la fata aceea. Mă întreb dacă sunt împreună.

–Încearcă să nu te mai gândești la asta, o sfătui el cu blândețe, ridicând cana cu cafea și privind-o îngândurat. E ciudat cum se schimbă viața asta, nu? Acum șase luni, cine s-ar fi gândit că o să stau aici și să iau micul dejun cu tine?

Înainte, fusese o perioadă destul de lungă când nu mai știuseră nimic unul de altul.

–Da, și că Alex va pleca de-acasă... Înainte să mă gândesc la el, mă gândeam ce plăcut e când ești tu aici. Vii des la New York?

Era a treia oară în patru luni. Însă de data asta, el inventase un pretext ca să vină să o vadă. Și îi părea tare

bine că o făcuse. Deja arăta mult mai bine decât în ziua precedentă, și era mult mai relaxată. Călătoria asta meritase toată osteneala!

–Depinde. Vin destul de rar aici, în funcție de conferințele la care particip și de cât de mult de lucru am acasă... De cele mai multe ori, nu-mi permit să plec. Munca lui era prea legată de situații de criză și avea prea mulți clienți pentru a-și permite să plece prea des. Probabil o să mai trec pe aici pentru o zi luna viitoare, când plec în Africa, să-i văd pe băieți. Vine și Pam cu mine, adăugă el, ca un avertisment.

–Poate luăm cina în trei, sugeră Faith, cu lejeritate, făcându-l pe Brad să izbucnească în râs.

–Ar fi nostim. Deja crede că sunt îndrăgostit de tine. Dacă apucă să te studieze mai bine, nu mai scap de gura ei cât oi fi!

–Mă flatezi... Dar eu nu reprezint o amenințare pentru ea. Sunt ca și sora ta mai mică. O să înțeleagă și ea asta, spuse Faith încrezătoare.

–Probabil că nu va înțelege, spuse el și se cufundă în lectura ziarului. În următoarea jumătate de oră, rămase concentrat la ceea ce citea, răstimp în care ea turnă din nou cafea pentru amândoi și strânse masa. Când termină, era deja zece și jumătate, iar el ridică privirea din ziar.

–Mai vrei să mergem la biserică?

Nu voia să-i impună nimic. Ei i-ar fi plăcut să meargă, dar nu considera că asta ar fi o chestiune de viață și de moarte, mai ales dacă el nu dorea să meargă. Putea să se ducă oricând la biserică după plecarea lui.

–Da, chiar vreau.

Se ridică de la masă și se întinse, după care o luă de după umeri. În momentul acela, o frapă din nou senzația aceea de confort pe care o simțea alături de el și faptul că el era o companie atât de plăcută. Era greu de crezut că el și Pam nu se înțelegeau. Brad era omul cel mai îngăduitor pe care îl întâlnise Faith vreodată.

–Mă duc să-mi iau geanta.

Fugi pe scări ca să-și ia geanta și să se pieptene, iar după cinci minute coborî în holul de la intrare, și scoase o haină din dulap. Își puse pe ea un cojoc și un fular de lână roșie. Brad era îmbrăcat în blugi, un pulover gros și o haină călduroasă. Afară era frig și părea că va ninge.

Luară un taxi până la Catedrala Sf. Patrick și sosiră exact la timp pentru slujba de la ora unsprezece. Faith făcu o mătanie și se strecură într-o strană, iar Brad se duse lângă ea. Stătură amândoi în liniște, unul lângă altul, pe toată durata slujbei. Ea își luă împărtășania, iar el rămase s-o aștepte. Observă la un moment dat că Faith ținea în mână rozariul dăruit de el și zâmbi. După aceea, aprinseră o lumânare pentru Jack la altarul Sfântului Apostol Iuda. Era o experiență consolatoare pentru amândoi și părură împăcați atunci când păsiră afară din biserică. În timpul slujbei, începuse să ningă.

–Vrei să mergem pe jos? întrebă ea, ridicând privirea spre el.

Îi plăcea tare mult să se plimbe printre fulgii de nea.

–Da, zâmbi el strengărește. De ce nu?

În San Francisco nu avea ocazia să vadă zăpadă, iar acesta era încă unul dintre lucrurile pe care le iubea în New York.

O luară în sus, pe Fifth Avenue, iar odată ajunși pe Sixtieth Street, traversară și merseră de-a lungul laturii exterioare a Central Park. Trecură pe lângă grădina zoologică și apoi pe lângă terenul de joacă de la nordul acesteia. Între timp, părul li se acoperise cu zăpadă, iar chipurile lor erau îmbujorate de frig. Era una dintre acele ninsori care se așterneau pretutindeni, părând să reducă toată suflarea la tăcere. Era o senzație magică să se plimbe alături de ea, cu mâna ei înmănușată cuibărită la brațul lui.

–O să-mi fie dor de tine mâine, când n-o să mai fii aici, spuse ea cu tristețe. Zilele astea au fost o adevărată

încântare. De mâine, înapoi la viața reală, la școală și la divorț. Eu nu-l aștept cu nerăbdare. Alex e prea grăbit.

Începea să se întrebe care era motivul acestei precipitări și nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva graba lui avea o legătură cu Leslie James și dacă Alex chiar avea de gând să se căsătorească cu ea până la urmă.

–Ce-ai de gând să faci cu casa?

Brad se întrebă dacă nu cumva era prea devreme să deschidă acest subiect.

–Nu știu... El n-a zis nimic. Nu știu dacă o să mă lase pe mine să stau aici sau dacă o să vrea să plec, astfel încât s-o poată vinde. La urma urmei, el a plătit-o, deci presupun că o să încerce să pretindă că-i a lui... Nu știu cum se procedează în situațiile de genul ăsta.

Cu banii lui Alex cumpăraseră tot ce aveau. Iar acum, el încerca să pretindă că toate îi aparțineau – cel puțin față de ea. Spunea că tot ce va obține ea de la el va fi o alocație minimă, de vreme ce era suficient de tânără ca să meargă să muncească. Faith începea să se simtă de parcă ea nu avea nici un fel de drepturi.

–Dacă te obligă să pleci din casă, e obligat, la rândul lui, să-ți ofere condiții comparabile în care să locuiești, îi explică Brad cu calm, în încercarea de a-i îndepărta temerile. Nu poate să te arunce pur și simplu în stradă.

–Sper. Însă nici măcar asta nu mai părea atât de sigur. Nu putea ști ce scamatorii va încerca Alex să facă. Presupun că, dacă fetele nu mai sunt acasă, m-aș putea orienta spre o casă mai mică. Dar o să fie atât de ciudat să mă mut... Am locuit în casa asta optsprezece ani, încă de când s-a născut Zoe.

Dintr-odată, totul devenise incert și orice sentiment de încredere și de siguranță pe care îl avusese vreodată dispăruse acum cu desăvârșire.

–Poate că te va lăsa să stai acolo și nu va vinde casa, spuse Brad încet. Nu voia s-o întristeze. Știa că avocatul ei va rezolva toate detaliile într-un mod echitabil.

Făcură apoi un mic ocol prin parc, pe lângă iaz, și priviră zăpada așternându-se pe statuile din *Alice în Țara Minunilor*. Erau copii care se jucau în zăpadă, iar pentru ei se strânsese suficientă zăpadă încât să se dea pe derdelușurile de ocazie, pe capace de tomberoane și farfurii de plastic. Brad și Faith rămaseră să-i privească și li se păru că se distrau de minune.

–Mi-aș dori ca fetele să fie încă mici, spuse Faith cu nostalgie. Cu siguranță, îmi lipsesc vremurile acelea.

Aceea fusese o perioadă foarte fericită din viața ei. Fiecare zi era plină, avea parte de atâtea bucurii pe atunci... Nu avea timp să se gândească la nimic altceva, cu excepția timpului petrecut cu ele sau cu Alex, noaptea. Nu-și făcea niciodată griji în privința viitorului, nici măcar nu avea timp să se gândească la așa ceva. Și se trezea în fiecare zi cu sentimentul că e fericită și că cineva are nevoie de ea. Acum, nimic nu mai era la fel. Ei nu mai aveau nevoie de ea. Acum aveau propriile lor vieți, în vreme ce a ei părea atât de pustie. Și, ca să pună capac la toate, Alex plecase de acasă. Faith se simțea ca și cum își pierduse întreg universul, iar acum poate chiar casa în care locuia. Era prea mult de suportat. Prea mult de pierdut.

–Și mie mi-e dor de vremurile acelea, spuse Brad cu sinceritate. Totul a trecut atât de repede... Zău dacă nu e aiurea: știu că ne simțim bătrâni, dar chiar nu suntem. Sunt oameni care la vârsta noastră au primii copii.

–O, Doamne, ce idee, râse Faith.

–Ai mai face asta vreodată?

Faith înțelese că întrebarea lui Brad era cât se poate de serioasă și își luă un scurt răgaz de gândire.

–E o întrebare bizară. Dacă m-ai fi întrebat asta acum o lună, ți-aș fi răspuns: La naiba, nu! În afară de asta, Alex m-ar fi omorât! El a fost întotdeauna de părere că doi copii ajung. Altfel, eu aș mai fi vrut încă unul sau doi. Asta era atunci. Acum? Dumnezeule, nu știu... Pare o idee destul de extravagantă la patruzeci și șapte de ani. Fetele

probabil ar face o criză sau ar fi cel puțin șocate. Nu, nu cred că aș mai face-o. În plus, în câteva luni nici măcar n-o să mai fiu măritată. Nici nu-mi pot imagina chestia asta acum.

–Tocmai asta e ideea, Fred. O să fii singură din nou. Doar auzindu-l rostind aceste cuvinte, Faith avu un șoc. Încă trebuia să se ciupească pentru a-și aminti că ceea ce se întâmplase cu Alex nu era doar un vis urât. Era perfect adevărat. Brad își continuă argumentul: Dacă întâlnești un tip care vrea mai mulți copii? Ce-ai face în situația asta?

–I l-aș prezenta lui Eloise, râse ea, după care deveni din nou serioasă: Dumnezeule, Brad, chiar nu știu... Mi-ar plăcea să am mai mulți copii, dar nu mai sunt chiar în floarea tinereții. La vârsta mea, nici măcar nu știu sigur dacă aș mai putea... Știu că sunt oameni care fac copii la vârsta asta. Dar eu nu știu... mda... poate ar fi drăguț... ar fi minunat să am din nou un copilaș... și m-ar face să mă simt optimistă, tânără și plină de energie. Necazul e – spuse ea, temperându-se și privindu-l în ochi – necazul este că nu sunt. Sunt obosită, tristă și bătrână. Și, chiar mai grav decât atât, singură.

–N-o să fii singură la nesfârșit. Vei găsi și tu pe cineva, Fred. Cineva care să se poarte mult mai frumos cu tine decât a făcut-o Alex. În câteva luni o să-ți revii din șoc și o să-ți intri din nou în ritm. Probabil în mai puțin de un an te vei căsători din nou.

Brad părea trist rostind aceste cuvinte, iar ea îi zâmbi:

–Ei, da' știu că mi-ai planificat toată viața! Dar cu tine cum rămâne? Tu nu vrei mai mult decât ai acum?

Faith știa cât de nefericit era el cu Pam și cât de hotărât era să rămână în continuare alături de ea, cu orice preț. Viața lui lângă Pam i se părea solitară lui Faith. Pe de altă parte, și viața ei cu Alex fusese la fel, iar ea n-ar fi renunțat niciodată dacă el n-ar fi părăsit-o.

–Bineînțeles că vreau, îi răspunse el cu sinceritate. Dar eu rămân cu ceea ce am. Nu mă gândesc prea mult la asta.

Nu era în totalitate adevărat.

–Poate că n-ar fi rău s-o faci, cât încă mai ești oarecum tânăr. Dacă face și ea ce a făcut Alex, poate peste zece ani de-acum? N-ai să simți atunci că ți-ai irosit toată viața, când ai fi putut fi cu cineva alături de care să te simți fericit? Poate că merită să te gândești puțin la asta...

–E un risc prea mare, spuse el, privind drept în ochii lui Faith. Eu știu ce am acum, oricât de destrămată ar fi relația asta. N-am de gând să arunc totul pe fereastră pentru un vis care ar putea să nu devină niciodată realitate. În viață, lucrurile nu funcționează așa. Doar în filme. Viața reală e cu totul altfel. Cei mai mulți oameni procedează așa cum am procedat noi. Se mulțumesc cu ceea ce pare să meargă, după care se străduiesc să facă față situației cum știu ei mai bine. Știi și tu doar.

–Da, știu. Numai că acum stau și mă întreb... Poate Alex a avut dreptate să facă ce-a făcut. Eu, una, categoric detest situația în care sunt. Dar poate că el a avut în sfârșit curajul să facă ceea ce poate ar fi trebuit să facem cu ani în urmă. Sigur, a făcut-o într-un mod dureros; dar a avut curajul să-și dorească mai mult.

–În ceea ce-l privește, cred că o să eșueze lamentabil, pentru că a făcut asta rănindu-te pe tine. Nu cred că poți câștiga prea mult astfel. Dimpotrivă, pierzi. Aleargă după o fătucă în tanga, iar în drum spre ieșire te calcă pe tine în picioare. Chestiile de genul ăsta se întorc să te bântuie în cele din urmă... Dacă rămâne cu ea, poate că-i va face și ea la fel într-o bună zi.

–Ei, iată un gând înveselitor, spuse Faith cu un zâmbet slab. Nu știu care sunt răspunsurile..., mai adăugă ea cu un oftat, în timp ce fulgii de nea i se așezau pe gene și i se prindeau în păr.

Brad nu văzuse până atunci o femeie așa de frumoasă. Privind-o, simți că i se frânge inima. I-ar fi plăcut să dea timpul înapoi cu vreo treizeci de ani. Dar știa cât se poate de limpede ce nu putea să aibă. Ceea ce nu putea să aibă și nu avea să aibă niciodată era Faith. Iar ea nu știa nici măcar că lui îi trecuse prin minte ideea aceea. Dacă ar fi știut, ar fi fost șocată. Ea nu știa nici măcar că el se gândea la ea în felul acela. El n-o mai privise așa de multă vreme, de când erau copii. Iar acum o privea astfel, pentru că își îngăduise în sfârșit s-o facă. Faptul că stătea acolo, alături de ea, în Central Park, cu brațul pe după umerii ei, îl făcu să viseze la mai mult. Însă Brad știa mai bine decât oricine altcineva că totul nu era decât un vis.

–Pari foarte serios, îi șopti Faith, cuibărindu-se mai aproape de el. Se făcuse frig și se stârnise vântul. Te simți bine? îl mai întrebă ea.

El încuviință din cap și zâmbi. Adora tot ce făcea împreună cu ea. Să-i pregătească micul dejun, să discute cu ea ore întregi, să meargă la biserică, să iasă la plimbare... chiar și faptul că mâncaseră împreună acel banana split în seara precedentă. Faith fusese un copil minunat, iar acum răspândea și mai multă lumină în jurul ei.

–Mă gândeam să ne întoarcem la tine acasă și să facem un foc. Și, sincer să fiu, mă gândeam la masa de prânz...

–Când sunt cu tine, nu fac decât să mănânc, se plânse ea. Dar și ei îi plăcea tare mult să fie cu el. Și i se făcuse foame de când se plimbau. Trebuie să ne oprim și să cumpărăm ceva de mâncare. Nu prea mai am nimic acasă. De când a plecat Alex de-acasă am cam făcut greva foamei...

–Asta n-o să te-ajute la nimic, spuse el apelând la argumente raționale și luându-i mâna într-a lui.

Se opriră la magazinul alimentar aflat în drum spre casă, iar el o obligă să cumpere suficientă mâncare cât să-i ajungă toată săptămâna următoare, după care

insistă să plătească el, lucru despre care ea comentă că nu era corect.

–Tu n-o să fii aici să mănânci toate astea. Ce rost are să plătești pentru ele?

–Atunci o să mă întorc să iau cina cu tine mâine-seară, spuse el, în timp ce i se dădea restul.

–Mi-ar plăcea să poți să mai stai. Păcat că nu locuim în același oraș.

Și el era de aceeași părere, dar mai știa și că acest lucru ar fi însemnat până la urmă o provocare căreia cu greu i-ar fi putut face față. Începea să aibă pentru ea sentimente pe care nu le avusese până atunci. Iar atâta vreme cât ea nu era conștientă de acest lucru și dat fiind că îi despărțeau aproape cinci mii de kilometri, Brad știa că erau amândoi în siguranță.

El îi duse cumpărăturile acasă, iar o jumătate de oră mai târziu ea pregătea prânzul și el făcuse focul. Afară, zăpada continua să cadă.

Faith pregăti supă și sendvișuri. La magazin, insistase să cumpere nalbe, biscuiți cu graham și ciocolată Hershey, ca să poată pregăti *s'mores*[1], un desert pe care amândoi îl adorau în copilărie. Timpul petrecut cu Brad era ca un pelerinaj în trecut. O făcea să-și dorească uneori să nu fi fost nevoiți să crească vreodată. Dacă ar fi fost așa, viața ar fi fost simplă pentru toată lumea, iar Jack ar fi trăit încă.

Era aproape patru când terminară de mâncat. Brad râse când se uită la ea. Făcuseră *s'mores* la focul din șemineu.

–De ce râzi? îl întrebă ea indignată.

–Ai nalbe și ciocolată pe toată fața. Ești murdară toată!

Faith își luă șervetul și încercă să se curețe, dar nu reuși decât să se murdărească și mai rău. Brad îi luă șervetul, o șterse la gură, pe bărbie și pe vârful nasului, în timp

[1] Gustare tradițională, populară în Statele Unite și Canada, servită cu ocazia unui foc de tabără. (n.tr.)

ce ea îl studia lung, cu priviri inocente. Iar când se uită la ea, Brad trebui să-și adune toată forța de care era în stare ca să nu se lase purtat de beția momentului și a sentimentelor pe care le avea pentru ea.

–Gata, acum ai și tu o față curată.

Nimic din comportamentul lui nu sugera nici pe departe toate acele senzații pe care le simțea.

–Mai vrei unul? întrebă ea cu un zâmbet strengăresc, iar el scoase un geamăt și se întinse pe podea, lângă foc. Lui Faith, picioarele lui i se păreau interminabile, iar umerii erau la fel de lați și de puternici precum fuseseră și în copilărie.

–Nu mai vreau. Mă întreb dacă avionul meu o să aibă întârzieri din cauza ninsorii. Brad aproape că spera acest lucru, cu toate că ar fi trebuit să se întoarcă din drum. Dar nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să rămână înzăpezit alături de ea, în New York. Încerca sentimente pe care habar nu avea cum să le gestioneze. Și știa că trebuie să se întoarcă acasă până când nu era prea târziu. Îi venea foarte greu să știe că pe Faith o așteptau multe momente de cumpănă în viitorul apropiat, iar el nu avea cum să îi fie alături. Nu-i putea oferi decât vocea lui la telefon sau mesajele trimise prin e-mail. Nu părea să fie suficient. Ar fi vrut să o protejeze de atacurile violente pe care știa instinctiv că Alex le va dezlănțui împotriva ei.

–O să sun la aeroport, să verific, se oferi ea, îndatoritoare, după care se îndreptă către telefonul din hol. Reveni cinci minute mai târziu: Nu are întârzieri.

–Păcat, replică el, zâmbind somnoros.

O oră mai târziu, se ridică de pe podea, ca un colos adormit. Era timpul să plece.

La ora cinci, își luă bagajele, iar Faith își puse paltonul pe ea.

–Nu e nevoie să vii și tu, spuse el, privind-o. Ea nici nu știa cât de frumoasă este, iar asta făcuse întotdeauna parte din farmecul ei.

–Știu că nu e nevoie. Dar vreau să vin. Oricum n-am altceva mai bun de făcut.

Voia să stea cât mai mult timp posibil în compania lui.

Brad chemă un taxi și își puse gențile în portbagaj, după care se strecură lângă ea, pe banchetă. Ningea mai tare decât ninsese când erau ei în parc, iar afară se lăsa întunericul. Însă fiind duminică după-amiază, șoseaua nu era aglomerată, așa că, în ciuda zăpezii, ajunseră foarte repede la aeroportul Kennedy. Departamentul Transporturilor păstra drumurile curate și totul părea în regulă la aeroport. Zborul lui Brad era în continuare afișat fără întârziere.

Faith îl însoți când se duse să cumpere niște reviste și îi cumpără o carte care credea că o să-i placă.

–Îți mulțumesc că m-ai hrănit și m-ai scos în oraș, îi zâmbi ea recunoscătoare. M-am simțit grozav. O să-mi fie tare dor de tine.

–O să te sun. Dar ai grijă să fii cuminte. Mănâncă, du-te la cursuri și nu munci în exces. Nu-l lăsa pe Alex să te scoată din minți. Fă ce-ți spune avocatul... spală-te pe dinți... spală-te pe față... nu te mânji toată cu nalbe... ai grijă de tine, Fred.

–Și tu, la fel, îi întoarse ea urarea, părând un copil rătăcit atunci când el o îmbrățișă de rămas-bun și o sărută în vârful capului.

–Te sun mâine. Va fi prea târziu să te mai sun când ajung acasă.

Nu avea să ajungă acasă înainte de ora două noaptea – ora New Yorkului – și spera ca ea să adoarmă până atunci.

–Mulțumesc pentru tot, spuse ea din nou și se agăță de el.

Să se despartă de el era ca și cum l-ar fi simțit pe Jack plecând din nou de lângă ea. Avu un moment de panică, urmat de un val de durere și disperare. Se simțea ridicol agățată de el așa, iar în cele din urmă îi dădu drumul.

După ce o îmbrățișă pentru ultima oară, Brad îi urmă pe ceilalți pasageri pe coridorul de acces la avion. Înainte să dea colțul, zâmbi și îi făcu cu mâna pentru ultima dată. Ea rămase în terminal, privind avionul îndepărtându-se pe pistă, după care ieși din aeroport, cu capul plecat, și chemă un taxi.

Drumul spre casă i se păru foarte lung, iar când ajunse, casa era ca un mormânt. Continua să ningă și casa nu păruse niciodată atât de tăcută. În seara aceea nici nu luă cina, într-atât de dor îi era de Brad. Pur și simplu urcă la etaj și se duse la culcare. Dormea adânc atunci când telefonul sună, la ora două noaptea. Pentru o clipă, nici nu-și dădu seama unde se află.

La capătul celălalt era Eloise, care suna de la Londra, înainte să plece la serviciu. Părea agitată, iar Faith era încă pe jumătate adormită când îi răspunse:

–... Aha... cum?... a... Ellie... bună, iubito... nu, nu dormeam.

Nici ea nu știa de ce mințea mereu atunci când oamenii o trezeau din somn; cert e că întotdeauna făcea la fel. Îi trebuiră câteva clipe ca să-și revină, după care realiză că era încă devreme pentru Eloise. La Londra era abia șapte dimineața.

–Te simți bine? o întrebă ea.

–Da, replică ea mânioasă. Imediat ce Faith reuși să se dezmeticească, își dădu seama că fiica ei spumega de nervi. Am vorbit cu tata ieri, o lămuri ea cu emfază. Mi-a spus ce-ai făcut.

–Ce-am făcut *eu*? Faith era nedumerită. Apoi, simți brusc un fior de teamă, ca atingerea unei mâini reci. Se întrebă ce-i spusese el. Ce-am făcut? întrebă ea din nou.

–Tata mi-a spus că ai decis că nu vrei să fii și măritată, și la facultate.

–A spus el asta?

Faith era îngrozită. Cum putea să-i mintă pe copii în halul ăsta? Bine că măcar Zoe știa adevărul...

–Da, așa a spus. Mamă, cum poți să ne distrugi familia, pentru o tâmpenie de diplomă la drept? Chiar nu-ți pasă de noi? Și nici de el, după atâția ani? Cum poți fi atât de egoistă și lipsită de loialitate?

Pe la jumătatea discursului, Eloise izbucnise în lacrimi, iar când ajunse la sfârșit, Faith plângea deja și ea.

–Ellie, nu așa stau lucrurile... Nu așa a fost. E o poveste complicată. E o chestiune care rămâne între mine și tata.

Faith simțea că e o chestiune de onoare să nu-și spele rufele murdare în fața fetelor. Indiferent cât de mârșav se purtase Alex cu ea și se purta în continuare, Faith nu voia să se preteze la aceleași jocuri. Avea încredere în faptul că fetele ei vor vedea adevărul până la urmă. Faith se agăța de buna-cuviință ca de un colac de salvare în vreme de furtună.

–Nu ai impresia că asta ne afectează și pe noi? Nu crezi că și pentru noi contează? Nici n-o să mai avem unde să locuim când vom veni acasă. Tata spune că vrei să vinzi casa.

Acum, Faith avea și răspunsul legat de casă. Și ca de obicei, Alex arunca vina asupra ei.

–Nici măcar n-am discutat încă despre casă. Și nu, eu nu vreau s-o vând. Dar poate că asta vrea el. Eu n-am dorit niciodată acest divorț. El l-a cerut.

–E o minciună! El spune că tu ai făcut-o. Zice că i-ai forțat mâna întorcându-te la școală.

–Eu n-am forțat nimic. Chiar m-am oferit să renunț la școală.

–Nu cred nici un cuvânt din ce spui. Tata spune că pui asta la cale de multă vreme și că i-ai spus încă de acum un an că vrei să divorțezi.

Ascultând-o, Faith simți că i se face rău. Acum înțelegea jocul diabolic al lui Alex. Dacă le putea convinge pe fete că ea îi ceruse divorțul cu un an în urmă, faptul că el se vedea cu Leslie James ar fi avut mai multă logică, odată ce fetele ar fi aflat. Era un plan bine pus la punct. Iar

până acum funcționase de minune. Cel puțin în ceea ce o privea pe Eloise. Iar cele două povești extrem de diferite aveau chiar să le determine pe cele două fete să sară una la gâtul celeilalte.

–Eloise, încercă Faith s-o tempereze, luptându-se în același timp să rămână calmă ea însăși, nu-mi place să spun că tatăl tău nu e sincer cu tine, dar chiar nu este. Eu nu i-am cerut niciodată divorțul. Eu n-am vrut niciodată să punem capăt căsătoriei noastre. Asta a fost mișcarea lui și asta e ceea ce-și dorește el. Eu nu-mi doresc așa ceva. Și nu vreau să vând casa. Mie nu mi-a spus nimic despre asta.

Faith avea certitudinea că, dacă rămânea fidelă adevărului, fără a-l vorbi de rău pe Alex, Ellie va înțelege în cele din urmă. Însă Ellie nu-i ușura deloc situația.

–Ești o mincinoasă, mamă! Iar eu zic că e de tot rahatul că-l părăsești. Sper că o să pici examenul de barou și că o să fii exmatriculată de la facultate, pentru că mi-ai distrus viața!

Și zicând acestea, Eloise închise telefonul, iar Faith rămase acolo, șocată, cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji. Era o josnicie din partea lui Alex s-o instige pe Ellie împotriva ei. Și cu siguranță acest lucru avea să provoace un conflict imens între cele două fete. Pentru că Zoe știa adevărul. Cel puțin acela că Alex o părăsise – doar că nu știa din ce motive. Faith dorise să le protejeze pe fete de adevărul acela dureros. Pentru că știa că el îl va compromite definitiv pe Alex în ochii fetelor. Iar Faith simțea că nu era corect să procedeze astfel. Pe de altă parte, lui Alex îi era străin acest concept. El îi dăduse cea mai inumană lovitură posibilă, cu scopul de a o îndepărta pe Eloise de ea. Iar acum Faith era îngrijorată și în privința casei.

Rămase așa, întinsă în pat, cu ochii larg deschiși, cam vreo oră, iar apoi, simțindu-se vinovată, formă numărul lui Zoe. Faith știa că fiica ei cea mică stă trează până târziu

și, confirmându-i bănuielile, aceasta răspunse de la primul sunet al telefonului.

–Bună, mamă, răspunse ea, părând bucuroasă să audă vocea mamei ei.

–Te-am trezit? întrebă Faith neliniștită.

–Normal că nu. Eram trează. Te simți bine?

–Nu, răspunse Faith cât se poate de sincer. Tocmai m-a sunat Ellie.

–I-ai spus? o întrebă Zoe, părând puțin abătută.

Fusese supărată din cauza schimbărilor intervenite în viața părinților ei încă de când auzise ce se petrece. Avusese o scurtă conversație apoi cu tatăl ei. Însă de la el nu reușise să scoată prea multe, mai ales după ce-i spusese că petrecuse weekendul cu Faith. După aceea, Alex nu știuse cum să-i închidă telefonul mai repede.

–Nu i-am spus eu. Tata i-a spus, o lămuri Faith.

Era extrem de îngrijorată că propria ei dorință pentru decență și corectitudine avea să se întoarcă împotriva ei ca un bumerang și să-i strice relația cu Ellie pentru totdeauna.

–În ce stare era?

–Era furioasă. Mă urăște. Tatăl tău i-a spus că nu vreau să fiu și căsătorită, și la facultate, așa că am cerut divorțul. Ba încă i-a spus că l-aș fi cerut de acum un an, adăugă Faith, suflându-și nasul.

–De ce-ar spune una ca asta? E adevărat?

Zoe părea surprinsă. Însă era de partea mamei ei, ca întotdeauna.

–Bineînțeles că nu! Cred că știu de ce a făcut-o, dar asta e irelevant acum. Problema e că a făcut-o pe Ellie să creadă că eu mi-am dorit asta, că eu l-am forțat să plece. Dar nu e drept!

Dar cuvântul „drept" nu mai exista în vocabularul lui Alex. Probabil că nu existase niciodată, realiză Faith.

–Și unde-i noutatea? Tata nu joacă niciodată cinstit! Zoe spuse că știa de multă vreme că tatăl ei minte.

Pe ea o minţise în legătură cu o grămadă de mărunţişuri. Însă pentru ea acest lucru contase şi contribuise la pierderea încrederii în tatăl ei. O să înţeleagă ea până la urmă, o asigură Zoe. Iar tu n-ai mai fi fost la fel de supărată dacă ai fi cerut tu divorţul. Este o chestie firească.

Însă Faith nu era deloc liniştită. Ellie era manipulată total de către tatăl ei.

–Ea nici nu ştie cât de supărată sunt. Nu mi-a dat ocazia să vorbesc. Mi-a spus doar ce monstru sunt eu şi că i-am distrus viaţa.

Nu-i povesti lui Zoe despre treaba cu casa. Voia să discute mai întâi cu Alex. Voia să ştie care e poziţia lui, deoarece, dacă o forţa să vândă casa, acest lucru ar fi supărat pe toată lumea, nu doar pe ea.

–Las-o să se liniştească. O să vorbesc eu cu ea. Tu poţi discuta cu ea când vine acasă.

Eloise îşi planificase o vizită în martie, însă Faith se întreba acum dacă fiica ei va mai veni în cele din urmă.

–Poate că ar fi bine să fac eu un drum până acolo, spuse Faith îngrijorată.

–Las-o să se calmeze mai întâi. Scrie-i o scrisoare sau ceva... Mamă, o să înţeleagă ea până la urmă. E limpede că tu nu-ţi doreşti divorţul ăsta!

Ceea ce încă nu-i era clar lui Zoe – iar mama ei nu spusese nimic în această privinţă – era motivul pentru care tatăl ei voia divorţul. Însă era evident că mama ei nu era dispusă să discute pe tema asta. Zoe avea sentimentul că povestea nu se oprea aici. Şi, ca de obicei, avea dreptate.

–Mă îmbolnăveşte toată treaba asta, mărturisi Faith, mulţumită că putea discuta cu Zoe. Dincolo de faptul că era fiica ei, Zoe îi devenise o prietenă bună – o prietenă cu o înţelepciune şi o capacitate de discernământ care depăşeau măsura anilor ei.

–Ellie întotdeauna mai întâi reacționează și pe urmă pune lucrurile cap la cap. Părerea mea este că tata a fost un mizerabil că i-a spus toate astea, dar nu mă surprinde deloc.

Nici pentru Faith nu mai era o surpriză. După toate aparențele, Alex era dispus să se preteze la orice josnicie pentru a-i distruge relația cu fiica ei cea mare.

–O să-l sun mâine, își propuse Faith cu nervozitate.

Încă mai credea că poate discuta cu soțul ei în mod rațional, ceea ce era de-a dreptul naiv.

–Du-te să dormi puțin, mamă. Încearcă să nu te mai gândești la toate astea. Măcar în noaptea asta. Ce-ai făcut peste weekend?

Intenționase s-o sune, iar acum se simțea vinovată că n-o făcuse. Nu avusese timp.

–Prietenul meu Brad a venit de pe Coasta de Vest, spuse Faith vag.

Acum, nu se putea gândi decât la Ellie. Vizita lui Brad părea să se fi șters ca un vis frumos.

–A venit să te vadă? întrebă Zoe, impresionată.

–Nu, avea treburi în oraș. Dar a fost plăcut să-l revăd.

Zoe nu era foarte convinsă în privința motivelor lui Brad, dar hotărî că nu era momentul potrivit s-o necăjească pe mama ei cu așa ceva. Avea destule pe cap. Și oricare ar fi fost sentimentele lui pentru mama ei, Zoe știa că, pentru Faith, el nu era decât un prieten. Dar măcar o făcuse să se gândească la altceva două zile. Tot era ceva.

–Mergi și te culcă, mamă. Te sun eu mâine. Te iubesc.

Încheiară convorbirea, iar Faith rămase întinsă în pat, trează, tot restul nopții. Nu se putea gândi decât la vorbele lui Ellie. Și tot ce-și dorea acum era să-l sune pe Alex. Dar trebuia să aștepte până ajunge la birou. Nu-i spusese unde stă. În cele din urmă, la șase dimineața, se ridică din pat și îi scrise un e-mail lui Brad. Știa că el ajunsese acasă

până atunci și nu mai putea aștepta nici o clipă în plus. Îi povesti tot ce aflase de la Ellie. Plângea în timp ce tasta. Cuvintele acelea parcă erau și mai dureroase, odată scrise în e-mail.

... Ce crezi că vrea să spună în privința casei? S-ar părea că Alex vrea s-o vândă. Dar de ce n-a putut să-mi spună mie mai întâi? Oricum, sunt în ultimul hal. Îmi vine rău numai când mă gândesc că Ellie a crezut tot ce i-a spus el. Cum aș putea s-o conving vreodată care-i adevărul? N-am de gând să le spun nici uneia dintre ele despre fata aceea. Niciodată. E prea umilitor pentru toți cei implicați. În plus, aș fi la fel de josnică precum Alex dacă aș face-o. Iar ele nu și-ar ierta niciodată tatăl. Nu vreau să le otrăvesc relația cu el. De ce nu poate lupta corect? I-a spus lui Ellie că eu aș fi cerut divorțul acum un an. Probabil își închipuie că asta îi justifică în vreun fel comportamentul. Pare că are intenții serioase cu fata aceea...

Și continuă așa multă vreme, încă încercând să fie corectă față de Alex, dintr-o dorință inutilă de a se păstra în limitele bunei cuviințe, dar înfuriindu-se pe nedreptatea întregii situații. Uneori, se întreba dacă nu cumva convingerile ei religioase, bine înrădăcinate, o făcuseră să fie prea corectă. Iar Alex o cunoștea bine, așa că știa exact unde și cum să lovească.

Iartă-mă. Zici că nu sunt în toate mințile. Sunt extenuată și tulburată. Și asta după un weekend atât de plăcut... Îmi pare rău că am devenit așa o pacoste. Numai că el se poartă atât de mizerabil... Tu n-ai cum să mă ajuți, știu, dar îmi face bine să vorbesc cu tine. Îți mulțumesc că m-ai răsfățat, că m-ai

hrănit, că ai fost atât de bun cu mine... M-am simțit foarte bine. Întotdeauna ne simțim bine împreună. Te anunț ce se mai întâmplă pe aici. Să ai o zi bună. Cu dragoste, Fred.

La ora nouă, îl sună pe Alex. El numai ce sosise la birou și păru iritat când răspunse la telefon.

–Ce s-a întâmplat?

–Multe s-au întâmplat, îi replică Faith stresată. Înțeleg că ai vorbit cu Ellie. Ai făcut un lucru foarte josnic.

–N-am de gând să ascult insultele tale, Faith, o repezi el, amenințând să închidă telefonul. Am dreptul să-i spun fiicei mele orice doresc.

Dintr-odată, devenise defensiv. Știa și el cât de josnic fusese.

–Ar fi drăguț dacă ai respecta adevărul. I-ai spus că divorțul a fost ideea mea.

–Păi așa a și fost, nu? Ai aruncat căsnicia noastră pe fereastră în momentul în care te-ai înscris la NYU.

–Nici vorbă de așa ceva! În plus, tu ai fost cel care a adus o femeie în patul meu! I-ai spus și asta?

–Nu. Tu i-ai spus?

–Nu, normal că nu. Pentru că eu vreau să fiu corectă cu tine, Alex. Iar tu ai instigat-o împotriva mea.

Faith rostea cuvintele printre lacrimi.

–Așa faci și tu cu Zoe, nu? o acuză el.

–Nu, deloc! Tu ai mințit-o crunt pe Ellie și ai făcut-o să creadă că totul s-a întâmplat din vina mea. I-ai spus chiar că eu aș fi cerut divorțul acum un an, iar asta e o minciună crasă! Alex nu mai spuse nici un cuvânt și, pentru o clipă se lăsă tăcerea pe fir. Lovitura lui fusese mult prea mârșavă. În plus, își aminti Faith, ea crede că eu vreau să vând casa. Asta ce mai înseamnă?

Inima ei o luase la goană înainte de a pune întrebarea.

–Nu avem de ales. Vreau să-mi recuperez banii. O să-ți primești și tu jumătatea ta.

–Eu nu vreau jumătatea mea. Vreau casa, măcar să pot locui în ea. Eu unde o să stau?

Plângea fără rezerve, șocată de felul în care se purta Alex.

–Poți să rezolvi cu cazarea la NYU, replică el cu răutate, iar Faith fu îngrozită. Alex se dovedea a fi cel mai răzbunător om pe care îl cunoscuse vreodată. Nu l-ar fi crezut niciodată capabil de așa ceva. Asta o făcu să se întrebe cine era el de fapt. Pentru că sub aparența aceea de gheață, nu exista nici un pic de inimă.

–Adică ai de gând să mă dai afară?

În vocea ei se simțea panica.

–Avocatul meu va discuta detaliile astea cu al tău.

Felul în care rosti aceste cuvinte îi confirmă lui Faith intențiile pe care le avea. Alex îi lua casa, îi distrugea căsnicia și deja o îndepărtase de ea pe una dintre fete, cu minciuni. Alex îi distrugea viața, întocmai cum o acuzase Ellie pe ea. Numai că Alex chiar asta făcea. Iar Faith se temea că faptul că Alex achitase prețul casei nu-i mai lăsa ei nici un drept asupra acesteia. Ea își investise în căsnicia lor viața, timpul și sufletul, însă banii investiți fuseseră ai lui de la început până la sfârșit.

–De ce faci toate astea? Cum poți să mă urăști atât de mult? Doar pentru că am decis să-mi continui studiile? Realizezi cât de nefirească e chestia asta?

–La fel de nefirească pe cât a fost și faptul că tu mi-ai întors spatele, ca să faci pe puștoaica.

Însă nu despre asta era vorba, iar Faith știa foarte bine. Era vorba despre fata aceea. Bănuia că esența întregii probleme era fata în tanga. Alex era cel care încerca să-și regăsească tinerețea pierdută și să distrugă tot ceea ce avuseseră vreodată împreună. Și pe ea.

–Totul e legat de fata aia, îl acuză Faith, simțind că atacul ei era perfect justificat. Acum nu încerci decât să ascunzi treaba asta. Ceea ce ai făcut tu a fost complet lipsit de considerație față de mine. Iar acum încerci să pari nevinovat în fața fetelor noastre. Numai că nu ești deloc așa! Și știi și tu foarte bine, Alex. Ce naiba ai de gând să faci? Te însori cu ea?

–Nu mai am ce vorbi cu tine, spuse el cu răceală și, fără să mai aștepte vreun răspuns din partea ei, închise telefonul.

După aceea, Faith rămase cu privirile ațintite în gol. Când își reveni, îl sună pe avocatul ei și îl rugă să se intereseze în legătură cu casa, lucru pe care el promise că îl va face.

Abia atunci realiză că Brad îi trimisese un e-mail, la un moment dat, în ultimele câteva ore – probabil în timp ce vorbea cu Alex.

Sărmană Fred... ce nenorocit! Nu-ți mai face griji în legătură cu Ellie. O să se prindă ea până la urmă cum stau lucrurile. Așa fac copiii întotdeauna. Părinții mei îmi serveau aceleași mizerii. Mi-a luat ceva timp, dar până la urmă am înțeles. Erau hotărâți să se distrugă unul pe celălalt și ambii încercau să mă folosească pe post de ostatic. Urâtă treabă! Tu nu faci asta. Ellie o să înțeleagă cine o face. Așteaptă. Ai răbdare. Fii calmă. Apără-te împotriva lui. Vorbește cu avocatul tău. Nu renunța la casă. Îți datorează măcar atât. Fii tare pe poziții! Azi trebuie să plec la birou devreme, să văd ce dezastre s-au petrecut peste weekend. M-am distrat grozav. Tu ești un miracol în viața mea. Du-te și mănâncă un banana split... Numai să ai grijă să te ștergi pe bărbie. Vorbim mai târziu. Cu dragoste, Brad.

Întotdeauna o făcea să zâmbească. Întotdeauna îi oferea mângâiere, iar acum, că reintrase în viața ei, îi era întotdeauna alături. Faith se lăsă pe spate în scaunul ei și citi din nou mesajul. Apoi se simți mai calmă decât fusese în ultimele câteva ore. Și tot ce putea face era să-i mulțumească lui Dumnezeu pentru că îl avea pe Brad alături.

capitolul 19

Neliniștile lui Faith în privința casei se dovediră a fi perfect justificate, deși avocatul ei era destul de încurajator în acest sens. Primi vești de la el în ziua următoare celei în care îi telefonase, atunci când se întoarse de la cursuri. Se descurca destul de bine, dar trebuia să facă eforturi să se concentreze. Avea gândurile atât de împrăștiate, încât lucrările pe care le făcea nu erau atât de coerente pe cât și-ar fi dorit ea, iar notele reflectau din plin acest lucru. Dar reușea să țină pasul.

Răspunse la telefon imediat ce intră pe ușă. Avocatul nu avea vești grozave.

–Ai avut dreptate. Vrea să te muți. Îți dă un răgaz de nouăzeci de zile.

Asta însemna până la sfârșitul lui mai.

–O, Dumnezeule! Poate face asta? întrebă Faith, îngălbenindu-se deodată.

–Numai dacă ești de acord. Iar eu nu cred că ar trebui să accepți. Doar auzindu-l spunând acest lucru, Faith se simți ceva mai ușurată. Avea coșmaruri imaginându-și toate lucrurile ei aruncate în stradă. Îți datorează jumătate din casă în temeiul bunului comun, iar dacă vrei să-ți obții partea, atunci va trebui să vinzi casa. Dacă el vrea să-și obțină jumătatea, în timp poate să te dea afară din casă și să-ți ceară să vinzi. Însă va trebui să încheie un fel de înțelegere cu tine, iar dacă tu vrei partea lui din casă în baza acelei înțelegeri, atunci asta vom face. Cred că pot obține asta pentru tine, Faith, dacă într-adevăr îți dorești. Dacă nu, nu-l pot forța să te lase să stai aici și să-i blochezi recuperarea părții lui pe perioadă nedeterminată.

–Vreau să păstrez casa, spuse ea cu o voce gâtuită. De fapt, tot ce-și dorea era să nu se mute, să nu se schimbe nimic, să se agațe de orice mai putea păstra dintr-o viață de familie care durase douăzeci și șase de ani. Lupta împotriva schimbării în aceeași măsură în care lupta împotriva pierderii casei.

–Atunci o să mergem la tribunal ca s-o obținem. Deocamdată, n-am primit nici un fel de înștiințare oficială de la ei pe tema asta. Hai să așteptăm și să vedem ce face în continuare. Orice decizie ar lua, trebuie să-ți acorde timp. Nu te poate da afară cu forța până când nu se va soluționa acest caz.

Lui Alex însă nu-i trebui prea mult timp de gândire. Faith primi o scrisoare de la avocatul lui înainte să se încheie săptămâna. Firește, scrisoarea îi era adresată avocatului ei, însă în ea se specifica faptul că Alex dorea ca soția lui să se mute și să scoată casa la vânzare cât mai curând posibil. Îi oferiseră o amânare de câteva zile față de cele nouăzeci de zile, așadar dorea eliberarea casei până la data de întâi iunie. Faptul că Alex o arunca practic afară din propria ei casă era cel mai crud lucru posibil în viziunea lui Faith. Singurul lucru mai grav fusese să-și aducă prietena acasă, în patul ei, pentru ca apoi să le mintă pe fete.

Brad o încuraja de fiecare dată când vorbeau. Faith îi lăsase lui Ellie o mulțime de mesaje, însă aceasta nu voia să-i răspundă. Lui Faith i se luă o piatră uriașă de pe inimă când, în cele din urmă, în prima săptămână din martie, Zoe o anunță că Eloise vine acasă.

–Mie de ce nu mi-a spus nimic? Nu mi-a răspuns la nici un apel.

Pentru Zoe, aceasta nu era o surpriză. Cele două surori se certaseră de mama focului prin telefon, Zoe apărând-o pe Faith, iar Ellie pe Alex, fiecare fiind convinsă la rândul ei că cealaltă fusese înșelată și i se serviseră o grămadă de minciuni.

–Habar n-ai despre ce vorbești! urlase Zoe la sora ei în miez de noapte. (La Eloise era deja dimineață.) Nenorocitul ăla i-a întors spatele și a plecat. Eu am văzut-o în săptămâna aia. Ar fi trebuit să vezi în ce hal era!

–Asta merită! De un an de zile umblă cu ascunzișuri și îi cere divorțul lui tata. Iar acum îl mai obligă să vândă și casa!

–Toate astea sunt minciuni, idioato! Tu chiar nu înțelegi?! Ăsta e tata! O dă afară din casă pe mama în șuturi! I-a impus să elibereze casa până la întâi iunie.

–I-a impus pe naiba! Nu are de ales. Spune că ea vrea o grămadă de bani de la el. Lucru care, apropo, mi se pare la fel de dezgustător! Mama e o nenorocită și toate astea se întâmplă din vina ei! Numai că tu nu vrei să vezi cât de diabolică e!

–Ești oarbă de-a binelea! o acuzase Zoe pe sora ei. Numai el ți-a spălat creierul în halul ăsta!

În cele din urmă, își trântiseră telefonul în nas una alteia, iar lui Zoe îi revenea neplăcuta sarcină de a o anunța pe Faith că Eloise avea de gând să stea cu Alex în săptămâna pe care urma s-o petreacă în oraș. Avea să stea în apartamentul pe care îl subînchiriase el și refuza categoric să stea acasă. Pe acolo avea de gând doar să treacă pentru a-și lua niște lucruri.

Ellie ajunse la New York de Ziua Sfântului Patrick. Avea o săptămână liberă. Trecură două zile întregi până s-o sune pe mama ei, care nu ieșise din casă așteptând telefonul de la ea și între timp își făcuse nenumărate griji din cauza asta. La apartamentul lui Alex – după ce Zoe îi dăduse numărul de acolo – nu-i răspundea decât robotul. Iar Ellie tot nu-i răspunse la vreun apel. Faith era atât de disperată să audă vești de la ea, încât nu se mai dusese nici la cursuri. Măcar stătea acasă, să învețe pentru examene.

Aproape că izbucni în lacrimi când îi auzi, în sfârșit, vocea. Însă conversația fu scurtă și la obiect. Ellie o anunță

că vine să ia niște haine și spuse că speră ca mama ei să nu fie acasă atunci când sosește ea. Pentru o femeie de aproape douăzeci și cinci de ani, Ellie îi părea lui Faith incredibil de puerilă și inutil de nemiloasă. Însă era instruită bine.

Faith era în dormitorul ei când Eloise veni acasă. Îi trebuise o lună încheiată ca să se mute înapoi în camera ei. Nu-i folosea la nimic să continue să doarmă în camera lui Zoe, așa că în cele din urmă hotărâse să își înăbușe mândria și repulsia și să doarmă din nou în patul ei. Stătea întinsă pe pat, când o văzu pe Ellie venind pe hol. Aceasta o văzuse la rândul ei pe Faith, dar nu rosti nici un cuvânt.

–Eloise, vii să vorbim puțin? o întrebă ea blând, cu o durere nemăsurată în priviri. Zoe ar fi omorât-o pe sora ei dacă ar fi văzut-o pe Faith în starea aceea. Dar Eloise era făcută dintr-un material mai rigid și avea o inimă mai rece.

–Parcă te-am rugat să nu fii aici.

Rămăsese jos, în hol, și o privea pe mama ei. Părea incredibil că nu era în stare să se distanțeze de divorțul părinților ei și se simțea silită să fie părtinitoare în felul acela. Însă tatăl ei știuse cum s-o manipuleze.

–Asta e casa mea, îi explică Faith cu calm. În plus, voiam să te văd. Nu vreau ca tu să fii târâtă în mizeria asta. Dacă tata e hotărât să facă acest lucru, noi trebuie să supraviețuim, cu toții. Și suntem în continuare o familie, indiferent dacă eu și el mai suntem împreună sau nu.

–Ție ce-ți pasă? Din cauza ta, nu a lui, s-a ales praful de familia asta! Vrei să vinzi până și locul ăsta, așa că nu-mi spune mie cum stă treaba cu „casa" ta.

–Nu vreau să fiu nevoită să fac asta, dar pot să-ți arăt scrisori de la avocații lui, în care mi se spune că trebuie să eliberez casa. El încearcă să mă evacueze – el. Iar eu încerc să rămân aici.

–E obligat să facă asta, insistă Ellie cu vocea unui copil capricios, pentru că tu vrei așa mulți bani de la el.

–Deocamdată nici n-am discutat despre asta. Nici eu nu știu ce vreau. În momentul de față, tot ce-mi doresc e să rămân în casa asta. Îți jur pe ce am mai scump că spun adevărul.

–Minți! îi aruncă Ellie printre dinți, după care dispăru în camera ei și trânti ușa, lăsând-o pe Faith să se întrebe cum oare era posibil ca propriul ei copil să o urască atât de tare, să fie atât de neîncrezătoare, atât de lipsită de considerație și atât de nemiloasă. Comportamentul ei de acum nu spunea prea multe despre felul în care le crescuse ea pe fete sau despre sentimentele pe care le avea Eloise față de ea. Nu mai era un copil, era un adult care folosea arme nucleare pentru a-și distruge propria mamă. E-adevărat că Alex i le oferise, dar ea nu ezitase să le folosească. Lui Faith i se rupea sufletul gândindu-se cât rău putea Ellie să facă. Familia lor nu avea să mai fie niciodată la fel. Acesta era cadoul ultim al lui Alex pentru ele.

O jumătate de oră mai târziu, Eloise ieși din camera ei, cu un braț de haine și două genți mici, în timp ce Faith o privea cu inima frântă de durere.

–De ce mă urăști atât de tare, Ellie? o întrebă Faith încet.

Chiar ar fi vrut să afle. Pentru că nu putea înțelege în ruptul capului cu ce anume îi greșise fiicei ei pentru a provoca o asemenea reacție din partea acesteia.

–Detest ceea ce i-ai făcut lui tata.

Pentru o clipă, Faith fu tentată să-i spună ce făcuse tatăl ei, despre femeia pe care o adusese acasă și despre slipul tanga pe care îl găsise în patul ei. Însă același simț al bunei-cuviințe o împiedică să-l vorbească de rău pe Alex în fața copiilor, cu toate că tentația de a face acest lucru devenea mai puternică în fiecare zi, mai ales în fața acuzațiilor lui Eloise. Totuși, Faith nu dorea să le târască pe cele două fete în războiul părinților lor. Simțul moral

al lui Faith triumfa cu orice preț, cu toate că, uneori, ea se simțea ridicol din cauza aceasta.

–Eu nu i-am făcut nimic, El. Nu știu ce pot face să te conving de treaba asta. Mi se rupe inima să știu că ai atât de puțină încredere în mine.

–N-ar fi trebuit să te întorci niciodată la studii! Cu asta i-ai frânt inima tatei!

Nici măcar nu-i trecea prin minte cât de nerezonabilă era atitudinea lui. Alex o manevra cum dorea.

–Aș vrea să te văd cât mai stai în oraș, spuse Faith, încercând din răsputeri să-și păstreze calmul și să nu pară atât de patetică pe cât se simțea.

–Nu am timp, replică Ellie cu răutate. În plus, vreau să apuc să petrec ceva timp cu tata.

–Atunci poate luăm prânzul împreună?

–Te anunț eu, răspunse Ellie în doi peri, după care coborî în goană scările și ieși.

Imediat după ce Eloise trânti ușa în urma ei, Faith se așeză pe trepte și izbucni în plâns. Cu excepția zilei în care Alex o părăsise și a celei când murise Jack, aceasta era cea mai urâtă zi din viața ei. Se simțea ca și cum și-ar fi pierdut copilul. Nici măcar nu avu curajul să o sune pe Zoe sau pe Brad. În seara aceea, nu se mai obosi să aprindă luminile, iar atunci când se întunecă afară, se duse la culcare.

Ceea ce Faith nu știa era că Zoe luase avionul până la New York și se întâlnise cu Eloise. Cele două avuseseră un nou conflict violent. Zoe considera că e dezgustător din partea surorii ei să o trădeze pe Faith și să-i țină partea tatălui lor. Se certaseră pe tema asta ore întregi, după care Zoe luase avionul înapoi, spre Providence. Nu voia nici măcar ca mama lor să știe că a fost în oraș și că ea și Eloise săriseră una la gâtul celeilalte. Era convinsă că o asemenea veste n-ar fi făcut decât s-o mâhnească și mai tare pe Faith.

Cu cât treceau zilele, cu atât Faith se simțea mai deprimată. Încerca să ia calificative bune la școală și să se împace cu Eloise, cu toate că eforturile ei nu dădeau rezultate. Ellie se întoarse la Londra fără să s-o mai vadă. Iar la două zile după ce aflase acest lucru, Faith era la pat, cu gripă. Era încă acolo când i-au fost aduse actele de divorț. Iar avocatul ei continua negocierile cu Alex pe tema casei. Alex se dovedea un mare ticălos în această privință și continua să solicite plecarea ei. Copleșită de toate aceste nenorociri, nici măcar nu mai avea tăria necesară să-i scrie lui Brad. El o suna în fiecare zi să vadă ce face, dar uneori ea nici nu-i răspundea la apeluri. Stătea acolo, privind în gol și ascultându-i vocea înregistrată pe robotul telefonului.

–Sunt îngrijorat în privința ta, îi spuse el în cele din urmă, după ce nu mai vorbiseră de patru zile. O sunase la miezul nopții, iar ea răspunsese la telefon.

–Sunt bine, zisese ea atunci, cu o voce slabă. Încă mai tușea din cauza gripei, dar începuse să meargă din nou la cursuri.

–Ești pe naiba! Tușești ca un ofticos și pari nefericită.

Brad știa că Eloise se întorsese la Londra fără să o vadă, iar asta îl deranja peste măsură. Eloise se lăsase complet manipulată de Alex, iar lui Brad nu-i plăceau deloc efectele pe care acest lucru le avea asupra lui Faith. Nu era câtuși de puțin momentul potrivit.

–Ai nevoie de o vacanță. Ar trebui să te iau cu mine, în Africa.

–Sunt convinsă că Pam ar fi încântată.

–La drept vorbind, ar fi. Mai ales dacă ai merge în locul ei. Ea nu suportă țările din lumea a treia și e îngrozită de excursia asta. N-am văzut în viața mea atâtea medicamente și atâtea substanțe repelente la un loc! A pregătit o valiză plină cu chestii de genul ăsta și cu alimente ambalate. Pam nu lasă nimic la voia întâmplării.

–Te obligă să călătorești în smoching? întrebă Faith râzând în cele din urmă.

Întotdeauna reușea s-o binedispună.

–Tot ce se poate. Știi, o să trec prin New York. Mă întâlnesc cu ea la Londra. Ea o să vină direct acolo cu avionul, plecând de aici. O să fiu în oraș doar pentru o zi și o noapte.

De această dată, chiar trebuia să se întâlnească cu un avocat, să discute un caz. Era speriat de moarte la ideea că avea să lase un copil să cadă victimă unei legi care l-ar fi putut face pasibil de pedeapsa capitală în caz că era condamnat. Brad voia să obțină sfatul unui avocat din New York pe care îl respecta. Dorea să petreacă ceva timp față în față cu el, cel puțin o oră sau două.

–Poți să iei cina cu mine, dacă mai trăiești până atunci? o întrebă Brad. Ce iei pentru tusea aia a ta?

–Nu cine știe ce. Pastilele de tuse mă adorm și am trei lucrări de predat.

–Am o veste pentru tine: morții nu iau note mari!

–Mi-era teamă de asta, râse ea. Când sosești?

–Joi. Gândește-te unde vrei să luăm cina și fă o rezervare, asta dacă nu cumva vrei să-ți gătesc eu. Era dispus să facă orice, numai să petreacă ceva timp în compania ei. Era mulțumit că Pam nu dorise să mai treacă prin New York. Abia aștept să-i văd pe băieți, mai spuse el. Însă imediat ce rosti aceste cuvinte, realiză că îi amintea lui Faith de Eloise și îi păru rău că adusese vorba.

–Abia aștept să te văd, spuse Faith.

Trecuse aproape o lună de la ultima lui vizită la New York.

–Și eu, Fred. Ai grijă de tine.

Lui Brad i se părea că Faith se simte tare rău și era realmente îngrijorat pentru ea. Avea mult prea multe pe cap. Iar el știa că, pe lângă toate astea, mai avea și stresul așteptării unor vești privind înscrierea la drept. Dar asta

era acum cea mai mică dintre grijile ei și, în plus, răspunsul nu era așteptat mai devreme de o lună.

Până când ajunse el în oraș, trei zile mai târziu, ea se simțea deja mai bine și aproape că-i trecuse răceala. Părea slabă și palidă și mult mai stresată decât fusese cu o lună în urmă. Însă Brad mai știa și cât de supărată era în privința lui Ellie și a casei. Asta explica în mare parte starea ei.

Faith hotărâse să pregătească ea cina în seara aceea și îi spuse că nu dorea să iasă în oraș. Și asta îl neliniștea. Reuși să o convingă să meargă după cină la Serendipity pentru un banana split ca desert. Iar după ce aproape că nu mâncase mai nimic din cina pe care o pregătise, Brad fu fericit să vadă că măcar acum mănâncă cu poftă. Îl primise ca pe fratele de mult pierdut care era pentru ea și se aruncase la propriu în brațele lui atunci când intrase în casă, iar el îi ridicase trupul firav în aer. Era chiar mai slabă decât înainte.

–Și cât stai în Africa? îl întrebă ea, luând o gură sănătoasă de înghețată cu ciocolată, iar el zâmbi atunci când îi șterse de pe nas un punct micuț de frișcă.

–Cum se face că întotdeauna îți pui mâncare pe față? o necăji el, iar apoi îi spuse că o să fie plecat pentru două săptămâni.

Era ușor panicat la gândul că n-o să mai vorbească cu ea. Îi plăcea să știe în permanență ce face și să fie alături de ea în clipele grele. Când era deprimată din cauza divorțului sau din diverse motive legate de comportamentul lui Alex, vorbeau sau își trimiteau mesaje prin e-mail în fiecare zi – și făceau asta deja de cinci luni. Faith era o parte utilă din viața lui și miza pe comunicarea cu ea. Brad nu doar asculta problemele și neliniștile ei, dar, în același timp, i le împărtășea și el pe ale lui. Și nu era deloc încântat de ideea că, pentru o perioadă, ea nu mai putea să-l contacteze. Îi dăduse o foaie de hârtie cu mai multe numere pe ea. Însă erau doar niște numere de contact la care Faith îi putea lăsa niște mesaje, atâta tot. Tot așa cum

el nu-i putea contacta pe băieții lui la rezervația naturală unde locuiau, nici ea nu-l putea contacta pe Brad, atâta vreme cât era cu ei.

–Săptămânile astea două o să treacă tare greu fără să vorbesc cu tine, spuse el posomorât.

Putea sta mai multe ore la coadă la oficiul poștal, așa cum făceau băieții lui, așteptând să obțină legătura. Dar de cele mai multe ori, ei nu reușeau. Iar lui Pam nu avea cum să-i explice acest lucru.

–Știu. Tocmai la asta mă gândeam și eu...., mărturisi ea, la fel de tristă.

De-a lungul anilor, avusese întotdeauna un grup de prietene – femei ale căror copii crescuseră odată cu fetele ei, sau care făceau parte din comisiile de binefacere cu care colabora. Însă după moartea lui Jack devenise foarte solitară. Alex nu le agrease niciodată pe prietenele ei, iar de la un moment dat lui Faith îi devenise din ce în ce mai dificil să le explice acestora de ce nu socializau cu ele. În cele din urmă, pur și simplu se înstrăinase de ele. Singura persoană în care avea încredere acum era Brad. Iar după ce se înscrisese la cursuri și mai ales acum, când Alex era pe punctul de a divorța de ea, Faith se izolase de toată lumea, cu excepția lui Brad. Fără îndoială, el devenise unicul și cel mai bun prieten al ei.

–Să faci bine să fii cuminte cât timp sunt eu plecat, Fred! o avertiză el în timp ce savurau împreună porția de banana split. Pot să am încredere că vei avea grijă de tine?

Era sincer îngrijorat pentru ea.

–Probabil că nu... Dar o să fiu bine. Poate primesc răspunsul de la facultate până te întorci. Deși s-ar putea să fie prea curând.

–Nu-ți cer decât să fii cuminte. Mănâncă. Dormi. Du-te la cursuri. Vorbește cât mai mult cu Zoe.

Brad n-o cunoscuse încă pe Zoe, dar din tot ce-i povestise Faith despre ea, ajunsese s-o admire și considera

că îi dă mamei ei sfaturi bune. Lui Faith i se părea ciudat și faptul că el se ducea tocmai la Londra și, deși Eloise era acolo, el nu putea s-o viziteze sau să-i ducă mesaje. Faith își făcuse o regulă din a o suna pe fiica ei de mai multe ori pe săptămână, doar pentru a păstra o portiță deschisă între ele, însă Ellie o respingea întotdeauna. Dacă totuși reușea s-o prindă la telefon, conversațiile lor erau scurte și la obiect. Dar de cele mai multe ori, Ellie își selecta apelurile, tocmai pentru a evita să vorbească cu mama ei. Rareori se întâmpla ca Faith s-o prindă.

Se întoarseră apoi pe jos la ea acasă, iar el intră pentru câteva clipe. De data aceasta, merseră în dormitorul ei, unde el făcu focul. Se așeză pe același fotoliu confortabil pe care stătea și Alex, iar Faith se așeză la picioarele lui Brad în timp ce el o mângâia pe păr. Alături de el, Faith simțea o senzație imensă de consolare și iubire. Nu putea să nu se gândească ce femeie norocoasă era Pam. Apoi însă, realiză că Pam nu mai vedea această parte a lui – și nici nu mai voia s-o vadă. Îl ținea tot timpul la distanță și făcea asta de ani buni. Iar atunci când avea nevoie de o consolare, oricare ar fi fost motivele, ea își găsea consolarea la prietenii ei. Asta în timp ce Faith se răsfăța la căldura afecțiunii lui neexploatate.

–O să-mi fie dor de tine, Fred, îi șopti atunci când ea se sprijini de el, stând încă la picioarele sale, iar el se întinse și îi luă mâna într-a lui.

Rămaseră așa, tăcuți, vreme îndelungată, privind țintă la flăcările din șemineu. Și pentru prima dată Faith deveni conștientă că simte pentru el ceva ce nu mai simțise până atunci. Era ca și cum se deschisese o stavilă și un val uriaș de sentimente năvălise afară, înspre el. Habar nu avea ce ar fi putut face sau ce să-i spună – ori dacă era cazul să-i spună ceva. Dar când ridică din nou privirea spre el, Faith păru deodată temătoare.

–Te simți bine? Brad văzu ceva în ochii ei, dar nu înțelese despre ce era vorba. S-a întâmplat ceva? întrebă

el din nou. Ceva nu era deloc în regulă, își spuse Faith în sinea ei. Nu avea dreptul să aibă astfel de sentimente pentru el – nici acum, nici altă dată. În loc de răspuns, nu reuși decât să clatine din cap. Ai părut speriată dintr-odată, insistă Brad. Te gândeai la casă?

Neștiind ce altceva i-ar fi putut spune, Faith încuviință din cap. Dar nu era vorba despre casă, era vorba despre el. Dintr-odată, o îngrozea ideea că Zoe ar putea avea dreptate, nu în privința lui Brad, ci în privința ei însăși. Era atât de fericită în preajma lui, încât deodată își dorea mai mult. Începuse să se îndrăgostească de Brad. Știa că el ar fi fost oripilat de idee, tot la fel cum era și ea. Ultimul lucru pe care și-l dorea acum era să tulbure viața liniștită a lui Brad. Prin urmare, oricum s-ar fi explicat sentimentele acelea pe care le avea deodată pentru el, Faith știa că ele trebuiau înăbușite. El nu trebuia să afle niciodată.

Faith rămase ciudat de tăcută în seara aceea, iar Brad remarcă acest lucru. Era în aceeași măsură atent să nu profite de ea și să nici nu aibă un comportament inadecvat. Își dorea ca în orice moment ea să se simtă relaxată și în siguranță alături de el, iar ea chiar așa se simțea.

Era aproape miezul nopții când plecă. A doua zi trebuia să se trezească devreme. Urma să plece de la întâlnirea cu avocatul direct la aeroport, în timp ce ea se afla la cursuri. Faith se oferi să renunțe la cursuri și să-l conducă la aeroport, însă lui nu i se păru o idee bună ca ea să-și tulbure programul obișnuit din cauza lui.

– Te sun din Londra, de la aeroport. Iar după aceea, va trebui să ne purtăm amândoi ca niște copii mari pentru următoarele două săptămâni. Crezi că poți face asta?

Nu exista altă opțiune. Dar erau amândoi descurajați de perspectiva de a nu putea comunica unul cu altul vreme de două săptămâni. Faith știa că legătura aceea care se formase între ei era una neobișnuită și, între timp,

ajunsese să le creeze dependență amândurora. Să se descurce în lipsa ei era un adevărat test al capacității lor de a rezista singuri.

–O să-mi fie extrem de greu fără să vorbesc cu tine, mărturisi ea.

–Da, și mie.

Însă nu aveau de ales.

Înainte de plecare, Brad o ținu strâns în brațe preț de câteva clipe. O strânse atât de tare, încât ea abia dacă mai putu respira.

–Te iubesc, Fred, îi spuse el întocmai cum ar fi făcut-o și Jack; și totuși, ea simțea mult mai mult pentru el.

Într-un fel neștiut, atunci când nici unul dintre ei nu fusese atent, Brad se strecurase într-o altă parte a inimii ei, iar ea trebuia să îl scoată din nou de acolo, fără ca el să știe vreodată unde a fost. Depindea numai de ea să facă acest lucru, Faith știa asta, iar lui nu-i spuse nimic, ci doar îl sărută pe obraz și îi făcu cu mâna la plecare.

În dimineața următoare, Faith se trezi și plecă de acasă înainte de șapte și jumătate. Parcurse pe jos cele două străduțe până la Biserica Sf. Ioan Botezătorul de pe Lexington Avenue, sub stropii unei ploi reci. Părea o pedeapsă potrivită pentru ea, pentru că asta merita. Se duse să se spovedească înainte de începerea slujbei și începu să-i vorbească preotului în șoaptă. Știa că trebuie să se confeseze. Trebuia să spună cuiva ce avea pe suflet. Făcuse o faptă înfiorătoare, pe care ea însăși abia o descoperise. Se îndrăgostise de el, cu toată inima, iar el era căsătorit cu altcineva și avea intenția să rămână căsătorit cu acea persoană. Ea nu avea nici un drept să-i tulbure viața, căsnicia și liniștea sufletească. Își spuse ei însăși și preotului din confesional că abuzase de dragostea frățească pe care el i-o oferise, iar acum trebuia să găsească o cale de întoarcere de la ceea ce simțea pentru el.

Preotul îi oferi dezlegarea păcatelor și o puse să rostească zece „Saluturi angelice" – canon care lui Faith

i se păru mult prea blând. Era sigură că merita o pedeapsă mult mai mare pentru sentimentele pe care le avea pentru Brad, precum și pentru durerea și pericolul pe care i le-ar fi provocat, în cazul în care el ar fi aflat vreodată acest lucru.

Faith rosti cele zece rugăciuni învârtind între degete rozariul pe care i-l dăruise el. În timp ce ținea șiragul cu mâini tremurânde, nu se putea gândi decât la Brad.

Încă era profund tulburată când se întoarse acasă, prin ploaie, după aceea. Iar când ajunse acasă și își ascultă mesajele de pe robot, constată că primise două de la Brad. O sunase înainte de a pleca de la hotel către întâlnire, pentru a-i mulțumi pentru seara precedentă. Vocea lui era la fel de blândă ca întotdeauna, iar cuvintele – la fel de calde. Ascultându-l, Faith se simți cuprinsă de un val de iubire față de el și închise ochii. Acum se bucura că el avea să plece în Africa și că nu mai puteau vorbi unul cu celălalt timp de două săptămâni. Avea nevoie de timp pentru a liniști apele tulburate de noile ei sentimente pentru el și pentru a reveni la relația lor de dinainte. Avea la dispoziție două săptămâni pentru a-l smulge din nou din inima ei și pentru a lăsa rana să se vindece.

capitolul 20

Brad n-o sună pe Faith înainte ca avionul lui să plece spre Londra, știind că ea e încă la școală. Se gândi însă la ea câtă vreme aşteptă în aeroport şi după decolarea avionului. Stătea pe locul lui, privind pe fereastră şi gândindu-se la ea. Să stea lângă ea, în faţa focului din şemineu, aşa cum o făcuse în seara precedentă, era tot ce-şi dorea de la viaţă. Şi tot ce-şi dorise vreodată, de altfel. Un lucru de care ştia că nu va avea parte niciodată. Mai mult decât atât, ştia că nu avea dreptul la ea. Faith merita o viaţă bună, alături de cineva care s-o iubească şi care avea să se poarte frumos cu ea. El nu avea intenţia s-o părăsească pe Pam, iar Faith merita mai mult decât o parte dintr-un bărbat căsătorit. Nu i-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Era recunoscător pentru faptul că ea habar nu avea de sentimentele lui pentru ea. Dar spre deosebire de Faith, el nu dorea să şi le înăbuşe. Tot ce-şi dorea era să le ascundă şi să le cultive cu grijă. Dincolo de sentimentele pe care le avea pentru copii, Faith devenise cea mai importantă persoană din viaţa lui Brad.

După o vreme, îl cuprinse somnul şi dormi cea mai mare parte a călătoriei. Se trezi la cină, după care adormi din nou. Când în cele din urmă se trezi de-a binelea, chiar înainte de aterizare, se surprinse din nou cu gândul la Faith. Avea impresia clară că o visase întreaga noapte.

Avionul ateriză puţin după ora unu, ora New Yorkului, iar Brad se duse direct la primul telefon şi-şi folosi cartea de credit să o sune. Voia să-şi ia rămas-bun pentru ultima dată, înainte de a se întâlni cu Pam la hotel. Urmau să plece spre Zambia chiar în seara aceea.

Telefonul sună de două ori, iar Faith îl luă repede și răspunse cu o voce somnoroasă. La ea era miezul nopții.

–Alo?

Nu-și putea închipui cine e. Și zâmbi când auzi vocea lui Brad.

–Îmi pare rău că te trezesc, se scuză el. Nu voiam decât să-mi iau din nou rămas-bun.

–Cum a mers întâlnirea de la New York?

Faith se rostogoli în pat, cu telefonul în mână, și deschise ochii.

–Foarte bine! Am primit niște sfaturi foarte interesante de la prietenul meu. Nu știu dacă metoda va funcționa, dar am de gând să fac tot ce-mi stă în putință când mă întorc.

Faith știa cât de mult conta pentru el să reușească. Pierduse un proces cu două luni în urmă, iar asta făcuse ca un băiat de șaisprezece ani să intre la închisoare pentru cinci ani. Brad fusese devastat atunci, fiind absolut convins că era vina lui, pentru că nu-și făcuse treaba mai bine.

–Știu asta, confirmă ea. Cum e vremea la Londra?

–Ger. Frig. Ploaie. Ca de obicei.

–Parcă vorbești despre New York, zâmbi ea.

Împotriva voinței ei, se bucura că o sunase.

–Aș vrea să mă pot vedea cu Eloise pentru tine. Cred că aș putea s-o determin să asculte ce am de zis. Sau măcar aș vrea tare mult să încerc.

Dar știau amândoi că era imposibil. Pentru fiica ei, el era doar un străin.

–Și eu mi-aș dori să se poată. Ai vreun program special în Londra?

Era ciudat să și-l imagineze petrecând două săptămâni alături de Pam. Viețile lor erau atât de separate una de alta în majoritatea timpului, încât Faith bănuia că atât lui, cât și ei, probabil, avea să le vină greu să suporte apropierea constantă. Acum erau aproape străini unul

pentru celălalt. Singurul lucru pe care îl mai aveau în comun erau băieții lor.

–Nu cine știe ce... Pam o să vrea să meargă la cumpărături. Mă gândeam să trec pe la British Museum pentru vreo două ore. Sau poate mă duc și eu cu ea. Dar la shopping mă plictisesc de moarte de la un moment dat încolo. Apoi, lui Brad îi veni o idee: Poate mă duc la o biserică și aprind niște lumânări pentru tine și pentru Jack.

Imaginea lui Brad aprinzând lumânări o făcu pe Faith să zâmbească, în timp ce stătea întinsă pe pat, în întuneric, ascultându-l.

–Creează dependență, nu-i așa? îl întrebă ea, iar el râse.

–Ba așa e. Partea nostimă e că eu chiar cred în chestia asta. Știi, e senzația aceea că, atâta vreme cât luminița aceea rămâne aprinsă, ți se va întâmpla ceva special sau vei fi în siguranță. Ei bine, eu vreau să-ți ofer ție acea senzație, îi explică el cu blândețe.

–Deja o faci. Dar apreciez și lumânările. Îmi pare rău că am pierdut apelurile tale de dimineață. Am plecat la biserică foarte devreme.

–Ciudat... Chiar am avut sentimentul că acolo ești. Păreai extrem de serioasă aseară, Fred. Te simțeai bine?

Se gândise la el și la tot ce simțea pentru el și nu avea intenția să-i povestească toate aceste lucruri. Altminteri, trebuia să meargă din nou la confesional.

–Sunt bine, îl asigură ea. Numai că se întâmplă foarte multe în viața mea în perioada asta... Și am multe pe cap.

–Știu. De-asta îmi și fac griji pentru tine. Apoi, după o scurtă pauză, Brad oftă și îi spuse că ar fi cazul să ajungă la hotel. Ai grijă de tine, Fred. Vorbim peste două săptămâni, îi mai spuse el.

–Ai grijă și tu de tine. Și distracție plăcută! mai apucă ea să îi ureze înainte ca el să închidă.

Rămase în pat, gândindu-se la el ore bune după ce închisese telefonul. Nu avea să fie deloc ușor să-l smulgă pe Brad din inima ei. Iar să domolească relația dintre ei până ce ar fi urmat să redevină o simplă prietenie avea să fie la fel de greu. Faith habar nu avea ce ar fi putut să facă.

Era trecut de ora șase dimineața la Londra când sosise Brad la aeroport. Până când terminase formalitățile vamale, o sunase pe Faith și luase taxiul către oraș, se făcuse deja ora nouă. Pam fusese cazată la Claridge noaptea trecută, și ieșise deja în oraș când intră el în cameră. Îi lăsase un bilet în care îi spunea că va ajunge la timp pentru a pleca la aeroport împreună și că toate bagajele ei erau pregătite. Ca de obicei, adusese cu ea mult prea multe.

Brad își făcu un duș și se bărbieri, comandă ceva de mâncare la room service, citi ziarul și părăsi hotelul la ora prânzului. Se duse la British Museum, așa cum îi spusese lui Faith, după care găsi o frumoasă biserică veche pe strada Kingsway, la șase străduțe distanță față de muzeu, și aprinse acolo lumânările promise, pentru Faith și pentru Jack. Rămase în biserică multă vreme, gândindu-se la Faith – ce persoană cumsecade era și cât și-ar fi dorit să poată face mai multe să o ajute. Apoi, ieși la o plimbare lungă. În cele din urmă, ajungând din întâmplare pe New Bond Street, se abătu pe la niște galerii de artă. Intră la Asprey[1] pentru a admira animalele de argint și obiectele din piele. Apoi, dădu nas în nas cu Pam, care tocmai ieșea de la Graff[2].

[1] Marcă britanică de cadouri de lux, a cărei tradiție începe în jurul anului 1781. Brandul este legat de o gamă foarte variată de cadouri, cuprinzând, printre altele, bijuterii, ceasuri, argintărie, cristaluri și cărți rare, toate disponibile în cadrul unui magazin de referință, situat pe strada New Bond Street, din Londra. (n.tr.)

[2] Celebru magazin de bijuterii londonez, specializat pe segmentul diamantelor rare (n.tr.)

Era unul dintre cele mai mari magazine de bijuterii din întreaga lume.

–Dacă-mi spui că tocmai ți-ai cumpărat ceva, o să fac atac de cord! o avertiză el, iar ea începu să râdă.

–Nu făceam decât să studiez vitrinele, îl liniști ea, cu o expresie nevinovată.

Nu-i spuse că tocmai cumpărase o brățară îngustă cu diamante și un ceas nou. Magazinul urma să i le livreze acasă, așa că, cel puțin deocamdată, nu era nevoită să-i spună adevărul lui Brad.

Pam venise cu o limuzină de la hotel, așa că Brad se întoarse și el cu mașina la hotel, împreună cu ea. Pam arăta foarte șic, într-un costum bleumarin cu pantaloni și o haină de ploaie garnisită cu blană. Îi venea greu să și-o imagineze în Africa. Părea mult mai în largul ei la Londra, pe bancheta din spate a unei limuzine.

–Ce-ai făcut azi? îl întrebă ea veselă, în drum spre hotel.

Zâmbi în sinea lui, gândindu-se cât ar fi ea de oripilată dacă i-ar spune că mersese la biserică.

–Am fost la British Museum, spuse el cu o expresie candidă.

–Ce frumos! zâmbi ea.

Mașina se opri în fața hotelului Claridge's, moment în care ușierul și un grup de hamali se grăbiră să le vină în ajutor. Șoferul așezase vreo șase sacoșe de cumpărături în portbagaj, iar Brad oftă adânc atunci când le văzu făcându-și apariția.

–Sper că ai mai cumpărat o valiză în care să pui toate astea, în caz că ai de gând să le duci pe toate în Africa.

Nici măcar nu-și mai putea imagina ce cumpărase acolo – erau pungi de la Gucci, Hermès, Saint Laurent și Chanel. Asta fără să mai pună la socoteală vizita ei la Graff.

–Am loc în valizele mele. Nu-ți face tu griji, îl liniști ea, după care păși maiestuoasă în hotel, urmată de hamalii

cu pungile în brațe. Venind în urma lor, Brad se gândi deodată cât de diferită era Pam de Faith. Era puternică, sigură pe ea, nu ezita să le spună oamenilor ce să facă și le lăsa tuturor impresia că ar fi putut conduce lumea; și chiar ar fi făcut-o, dacă i se oferea măcar o jumătate de șansă. Faith, pe de altă parte, era infinit mai blândă, mai calmă, mai subtilă în abordare și ori de câte ori se afla în preajma ei, Brad avea sentimentul de liniște. Pe de altă parte, alături de Pam avea mereu senzația că se află în vârful unui vulcan gata să erupă. Soția lui avea o tensiune și o energie impropriu delimitate. Iar el nu știa niciodată când viteza aceea urma să fie îndreptată spre el.

În lift, nu schimbară nici un cuvânt. Abia când intrară în cameră, Pam se întoarse să-l studieze. Avea senzația că nu-l mai văzuse cu adevărat de foarte multă vreme. Într-un fel, era perfect adevărat, în ciuda faptului că ei coexistau, marginal, sub același acoperiș.

–Păcat că băieții sunt în Africa, spuse Pam când se așeză într-un fotoliu larg din camera de zi a apartamentului lor. Se caza întotdeauna în hoteluri de lux și închiria apartamente spațioase. Mi-aș fi dorit să fie într-un loc mai civilizat, precum Paris sau New York, adăugă ea, aruncând pantofii din picioare.

–Nu cred că pentru ei ar fi la fel de interesant, spuse el, deschizând o sticlă de vin din frigider și oferindu-i și ei un pahar.

–Probabil că nu, admise ea și abia dacă respiră înainte să-i pună următoarea întrebare. Era isteață și îl citea bine. Știa că îl frământă ceva. Deși nu mai erau apropiați, avea niște instincte remarcabile în privința lui. Și nu întotdeauna dintre cele mai bune. Uneori, nu-și dorea decât să-l încolțească și dovedea că reușește de fiecare dată. Cum a fost la New York? îl întrebă ea așadar.

–Foarte bine, replică el, părând mulțumit. Am obținut tot ce am vrut de la Joel Steinman, în legătură cu cazul acela important pe care îl am acum.

–Drăguț... Nu era niciodată interesată de munca lui, tot așa cum nici pe el nu-l interesa munca ei. Prietena ta ce mai face? atacă ea.

Asta era! Se vedea limpede în ochii lui, indiferent ce-ar fi ales el să spună în continuare.

–Faith? Nu avea de gând să-i ascundă nimic și nici să-i dea satisfacția descoperirii așa-zisului secret mai târziu. Bine. Am luat cina cu ea aseară, mărturisi el.

–A reușit să-și dea seama că ești îndrăgostit de ea? îl întrebă Pam, fără să trădeze vreun strop de emoție.

Avea tot ce-și dorea de la el: respectabilitate, companie limitată și avantajul de a nu rupe o căsătorie care dura de ani buni și la care ea n-ar fi vrut să renunțe, tot așa cum n-ar fi vrut nici el. Motiv pentru care continuau să rămână căsătoriți. Era o situație convenabilă pentru amândoi. Însă acum, lui Brad nu-i plăcu natura întrebării ei, și nici tonul cu care aceasta fusese pusă.

–Nu, nu și-a dat seama, pentru că nu este cazul! Pam reușise să înțeleagă adevărul înaintea lui, dar el nu avea intenția să admită acest lucru în fața ei. În sinea lui, știa că ea are dreptate. Dar ar fi fost riscant pentru toți cei implicați ca el să recunoască acest lucru în fața ei. Mai mult decât orice, avea datoria față de Faith s-o protejeze. Ți-am mai spus, reluă Brad. Suntem prieteni vechi.

–Nu-mi dau seama dacă te minți pe tine ori dacă mă minți pe mine sau pe ea. Probabil ne minți pe toți trei!

–E o imagine frumoasă asta pe care ai zugrăvit-o, spuse Brad, enervat, luând o înghițitură de vin.

Pam îl sorbea încet pe al ei, studiindu-l în același timp pe Brad.

–Nu mai fi atât de crispat! îl tachină ea. Trebuie să fii îndrăgostit de ea, dacă ai devenit atât de defensiv.

Nu e mare lucru, Brad. Amândoi am mai trecut prin asta înainte. De ce ai devenit dintr-odată atât de sensibil? Ce e atât de sacru la femeia asta?

–Este sora celui mai bun prieten al meu, care se întâmplă să fie mort. Plus că am crescut împreună. E ca sora mea mai mică. Și consider că este penibil din partea ta să faci astfel de aluzii la adresa ei.

–Îmi pare rău dacă sunt penibilă, dragul meu. Doar mă știi. Eu le spun întotdeauna lucrurilor pe nume. Iar pe tine te cunosc. Și cred că simți ceva pentru ea. Nu e mare lucru. Nu sunt așa sensibilă. Tu de ce naiba ai fi?

Avea felul ei propriu de a-și băga mereu nasul în viața lui, fără a dovedi vreun pic de tact sau sensibilitate. Acesta era și motivul pentru care căsnicia lor se dovedise un eșec în cele din urmă. Într-un fel sau altul, ea intra cu bocancii în viața lui. Și era unul dintre lucrurile pe care le iubea la Faith. Ea era blândă cu el. Și, de altfel, cu toți ceilalți. Pam lovea totul cu barosul – și în special pe el.

–Ce-ar fi să renunțăm la subiectul ăsta pe perioada călătoriei? O să ne fie mult mai bine amândurora.

Urmau să petreacă mai mult timp împreună, aproape unul de celălalt, decât o făcuseră de mulți ani încoace. În San Francisco, puteau oricând să se evite și să-și trăiască propriile vieți. În călătoria aceasta, pe de altă parte, aveau să fie ca niște frați siamezi. Iar Brad nu era deloc încântat de această perspectivă.

În următoarele două ore, reușiră să nu se păruiască. Pam făcu o baie, Brad trase un pui de somn, iar înainte să plece la aeroport comandară niște sendvișuri la room service. Urma o noapte lungă. Îi aștepta o călătorie de douăsprezece ore, fiind programați să aterizeze în Lusaka, Zambia. De acolo, urmau să ia un alt avion până la Kalabo, peste fluviul Zambezi, dinspre Cascada Victoria. Băieții promiseseră să îi aștepte cu o furgonetă,

cu care să-i conducă la rezervația naturală unde locuiau și își desfășurau activitatea.

Pam se făcu nevăzută în timp ce așteptau pe aeroportul Heathrow – voia să dea o raită prin magazine. Brad se duse să-și cumpere o carte. Încercă să o sune pe Faith, dar ea nu era acasă. Așa că îi lăsă un mesaj, prin care îi trimitea toată dragostea lui. O jumătate de oră mai târziu, se întâlni din nou cu Pam la poartă, iar aceasta îi înmână o cutiuță ambalată în hârtie de cadou.

–Ce-i asta?

–Un cadou pentru tine, spuse ea, cu o expresie prin care părea să-și ceară scuze. Îmi pare rău că te-am necăjit în legătură cu prietena ta.

Unele lucruri aveau o limită dincolo de care accesul era interzis, iar Pam începea să creadă că Faith intra în această categorie, ceea ce nu făcea decât să confirme bănuiala ei. Însă prefera să cadă la pace cu Brad înainte de a pleca în călătorie.

–Mulțumesc, Pam, spuse el impresionat și deschise cadoul pentru a găsi înăuntru o micuță cameră foto japoneză, cu un obiectiv panoramic. Era perfectă pentru călătoria lor. Ce cadou frumos! Mulțumesc, spuse el.

Cadoul acela îi aminti în treacăt că pe vremuri se plăcuseră unul pe celălalt și că fuseseră prieteni. Dar trecuse multă vreme de atunci. Era un lucru care aparținea trecutului îndepărtat și avuseseră amândoi parte de prea multe dezamăgiri ca să mai încerce să reînvie prietenia aceea. Dar măcar pentru călătoria de acum era suficient.

Se așezară pe scaunele lor din avion, comandară cina și aleseră filme pe care să le vizioneze pe ecranele lor individuale. Pam scoase un teanc de reviste de modă pe care îl adusese cu ea și niște documente de la birou. Înainte să plece, lucra la niște contracte importante, iar tatăl ei îi promisese să le poarte de grijă până la întoarcerea ei. Era singurul în care avea încredere din toată firma. În afară

de el, se baza pe ea însăși. În ciuda tuturor avocaților și oamenilor capabili din jurul ei, era genul de persoană căreia îi plăcea să acționeze de una singură. Pam nu lucra bine în echipă. De altfel, nici Brad. Niciodată nu avuseseră încredere unul în celălalt pe vremea când lucrau împreună. El avea grijă de propriii lui clienți, iar ea de ai ei și se certau tot timpul pe tema serviciului. Era unul dintre multele motive pentru care Brad părăsise firma. Acesta și faptul că se simțea ca într-o lesă, la capătul căreia se aflau Pam și tatăl ei. Pentru el, acest lucru era de neconceput. Și era o parte din motivul pentru care Pam fusese atât de supărată când plecase. Pierduse controlul asupra lui. Pe de altă parte, acesta era unul dintre lucrurile pe care Brad le iubea cel mai mult la munca pe cont propriu: era propriul lui stăpân și nu mai trebuia să-i dea socoteală lui Pam sau tatălui ei.

Pe parcursul călătoriei, își vorbiră foarte puțin și amândoi păreau epuizați când ajunseră la primul aeroport. Nici unul dintre ei nu dormise. În timp ce Brad urmărise filmele pe care și le alesese, nu-și putuse lua gândul de la Faith. Ar fi murit mai degrabă decât să recunoască acest lucru în fața ei, însă Pam avea dreptate: nu reușea să și-o scoată pe Faith din minte. Era preocupat de sentimentele ei, de confortul ei sufletesc și de comportamentul lui Alex față de ea. Îi era teamă că Alex îi va face ceva oribil în absența lui. Îi părea rău că o trădase Ellie. Nu se putea gândi decât la cele zece mii de probleme cu care s-ar fi putut confrunta ea în lipsa lui. Și în aceste condiții, ea nu avea cum să ia legătura cu el.

–Arăți ca naiba! îi aruncă Pam sec, în vreme ce așteptau al doilea avion.

–Sunt obosit.

–Și eu la fel. Sper că băieții noștri or să aprecieze faptul că am bătut atâta drum. Încep să cred că ar fi trebuit să așteptăm până se întorceau ei acasă.

Însă lui Brad îi era tare dor de ei și promiseseră amândoi că se duc. Și reușise s-o convingă pe Pam că avea să fie o excursie minunată. Însă, chiar înainte să se urce în cel de-al doilea avion, ea își făcea deja griji în legătură cu mâncarea și chiar cu apa îmbuteliată. De această dată, din cauza extenuării, adormiră amândoi.

Era dimineață când sosiră la Kalabo. Se treziră amândoi exact în același moment, imediat ce avionul atinse solul. Era un răsărit incredibil și un cer brăzdat cu fâșii roz și portocalii, în timp ce soarele rămăsese suspendat deasupra munților. Văzură o mulțime de animale pe câmpuri. Brad nu văzuse niciodată ceva asemănător în viața lui. Terenul părea să se întindă la nesfârșit și existau numai câteva șosele și vehicule. Iar lângă pista de aterizare, membri ai unui trib, pe jumătate dezbrăcați, așteptau ca oamenii să coboare din avion.

–Ei, acum i-acum! spuse Pam, părând agitată. Nu cred că mai suntem în Kansas, Toto[1], conchise ea, făcându-l pe Brad să râdă.

Pam nu era genul de femeie căreia să-i placă să fie scoasă din mediul ei natural sau din locurile unde simțea că deține controlul. Iar locul în care ajunsese nu era nici pe departe unul dintre acelea. Lui Brad, pe de altă parte, nu-i păsa unde aterizau, și nici prin ce fuseseră nevoiți să treacă până ajunseseră acolo. Trecuseră nouă luni de când nu-și mai văzuse băieții și pentru el era de ajuns. S-ar fi dus până în iad și înapoi doar ca să-i vadă.

Coborâră treptele avionului până pe pistă și pătrunseră în terminal, la serviciul vamal, reprezentat de un bărbat desculț, îmbrăcat într-o cămașă cu epoleți și o pereche de pantaloni scurți, albi. Avea un cap ca o sculptură africană. Îi studie pe amândoi încruntat, le verifică pașapoartele și le făcu semn să treacă mai departe. Ofițerul vamal avea

[1] Replică celebră din *Vrăjitorul din Oz* (n.tr.)

genul acela de chip și de comportament care ar fi îngrozit-o pe Pam dacă era singură. Tot ce-și dorea ea acum era să se întoarcă la Claridge's și mai apoi acasă. Singura consolare era să-i revadă pe Dylan și pe Jason, dar, din punctul de vedere al lui Pam, faptul că ajunsese acolo era un preț mult prea scump pe care îl avea de plătit pentru a-și vedea fiii.

Brad scoase un strigăt de bucurie în momentul în care îi văzu pe băieți. Așteptau afară, lângă o furgonetă, iar când îi văzură pe Pam și pe Brad apărând însoțiți de un hamal, se repeziră către părinții lor și îi îmbrățișară. Erau frumoși și înalți, cu părul blond decolorat de razele soarelui și cu tenul atât de bronzat, încât păreau de-ai locului. Erau gemeni identici și semănau cu Brad în cele mai mici amănunte, chiar și la bărbia despicată. Excepție făcea părul blond, pentru care nimeni nu reușise să găsească vreo explicație, moștenit, cel mai probabil, de la vreo rudă îndepărtată și necunoscută. Brad spusese întotdeauna că undeva în neam trebuia să fi existat vreun suedez. Când erau foarte mici, băieții avuseseră părul blond-deschis. Brad realiză, văzându-i, că aveau părul de aceeași culoare cu al lui Faith. Avea încă un lucru care să-i amintească de ea, chiar și acolo.

–Voi doi arătați incredibil, chicoti Brad.

Se dezvoltaseră și, de la munca pe care o prestau, făcuseră niște mușchi puternici pe spate, umeri și brațe. În tricourile și blugii cu care erau îmbrăcați, păreau a fi niște culturiști. Până și Pam era încântată, acum că ajunsese aici. Era grozav să-i revadă pe amândoi.

–Și tu arăți bine, tată, îi spuse Dylan tatălui său, în vreme ce Jason o ajuta pe Pam să încarce bagajele în furgonetă. Brad era singurul care reușea să-i deosebească pe băieți. El susținuse întotdeauna cu convingere că arătau foarte diferit unul de celălalt. Pam nu știuse niciodată sigur cu care dintre ei vorbea, iar pe vremea când erau mici rezolvase problema încălțându-i cu tenișI de culori

diferite, pe care mai apoi ei învățaseră să-i schimbe între ei. Dar chiar și acum, ca adulți, era greu să-i deosebești. Jason era mai înalt cu vreo jumătate de centimentru, dar nici măcar acest lucru nu era evident.

Aveau o grămadă de informații și de date interesante pe care le comunicară părinților în timp ce conduceau spre Parcul Natural Liuwa, de pe malul fluviului Zambezi, unde locuiau și munceau. Le descriau punctele de atracție pe care le întâlneau pe drum, numeau animalele pe lângă care treceau și povesteau despre triburile care locuiau printre tufișurile de pe marginea drumului. Ceea ce vedeau acum era exact ce sperase Brad să vadă și de aceea se bucură că venise. Realiză acum mai mult decât oricând ce experiență extraordinară era aceasta pentru băieți. Știa că ei nu aveau s-o uite niciodată și avea să fie greu s-o egaleze odată ajunși acasă. Urmau să se întoarcă la San Francisco în iulie, dar se gândeau să petreacă un an la Londra sau poate șase luni călătorind prin Europa, înainte de a merge la universitate sau de a-și găsi de lucru acasă. Pam era hotărâtă să-i preseze cu facultatea de drept. Dar după ce trăiseră toate aceste experiențe, Brad nu era convins că Pam ar mai fi avut vreo șansă. Văzuseră o lume mult mai largă. Experiența fusese una neprețuită pentru ei. În plus, nici unul nu manifestase vreun interes față de drept și nici față de ideea de a lucra pentru ea mai târziu.

Le luă patru ore să străbată șoselele acelea înguste și drumurile desfundate până la rezervație și, înainte chiar de a ajunge, Pam începu să-și piardă curajul. Avea senzația deslușită că erau la capătul pământului – și chiar așa și era. Lui Brad îi plăcea tare mult, ca și băieților. Pam însă arăta de parcă era gata-gata să se întoarcă acasă. Și fu chiar și mai rău odată ce sosiră. Angajații rezervației locuiau în corturi, în aer liber. Erau două clădiri înguste – una care servea ca o cameră de recreere și birou, iar cealaltă, ca o cantină. Existau, de asemenea, două gherete

minuscule pentru musafiri. Băieții îngrădiseră una dintre ele pentru părinți, însă Brad sugeră că ar prefera să doarmă cu băieții, în cort.

–Eu, nu! se grăbi Pam să respingă oribila perspectivă, făcându-i pe toți să râdă.

În tabără exista un duș în aer liber – de fapt, un cort mai mare, dotat cu un furtun – și niște dependințe care serveau ca latrine. La drept vorbind, aceasta se număra printre cele mai „luxoase" rezervații din regiune, însă nu era la fel de modernă precum unele din Kenya, pe care Pam le-ar fi preferat. Din punctul ei de vedere, nu putea fi mai rău decât atât.

–O, Dumnezeule! bâigui ea, atunci când Dylan deschise o ușă și îi arătă latrinele. Asta-i tot? întrebă ea, rugându-se în sinea ei să pice o baie din cer, chiar atunci. Gândul că-și va petrece două săptămâni acolo mai-mai că o făcea să izbucnească în lacrimi.

–O să fie bine, ai să vezi, spuse Brad calm, bătând-o încet pe umăr. În loc de răspuns, ea îl fulgeră cu o privire fioroasă.

–A cui a fost ideea asta? îl întrebă ea în șoaptă, atunci când băieții plecară să le aducă pături mai groase și perne.

Brad râse.

–A băieților tăi. Au vrut să ne arate unde au locuit ei în ultimele nouă luni. O să te obișnuiești, crede-mă.

–Nu te baza pe asta!

Brad o cunoștea destul de bine încât să știe că, cel mai probabil, avea dreptate. Dar știa la fel de bine că va încerca. Era răsfățată și adora propriul confort, dar atunci când nu avea încotro, era capabilă să fie fată de treabă. Iar de dragul băieților, făcu acest efort. Cu toate că aproape leșină când văzu pentru prima oară un șarpe, iar băieții o avertizară că pe acolo erau niște gângănii zburătoare de mărimea pumnului, care aveau să zboare prin cameră pe timpul nopții. Doar auzind de existența lor,

Pam vru să țipe sau, și mai rău, să-și ia bagajele și să se întoarcă acasă.

Își petrecură prima noapte în aer liber, stând în jurul focului și ascultând sunetele unei nopți africane ca de catifea. Brad nu mai văzuse în viața lui ceva asemănător și îi plăcea tare mult. În ziua următoare, plecă cu băieții într-o plimbare lungă cu mașina, pe drumuri de nisip, către Lukulu, un târg din zonă. Pam rămase în tabără. Nu voia să se aventureze prea departe. Avea coșmaruri în care camioneta lor era atacată de vreun rinocer, asaltată de vreun leu sau răsturnată de vreun bivol. Și nu era prea departe de adevăr. Unele dintre aceste lucruri chiar se întâmplaseră, dar – de cele mai multe ori – oamenii din rezervație știau cum să procedeze, iar până în momentul de față și băieții lor învățaseră să gestioneze astfel de situații. Brad se întoarse din mica excursie entuziasmat de tot ceea ce văzuse.

În prima săptămână, zilele părură să zboare una după alta. Singurul lucru pe care Brad și-l dorea cu ardoare era un telefon, astfel încât s-o poată suna pe Faith și să-i povestească tot ceea ce văzuse. Cât despre Pam, tot ce-și dorea ea era o toaletă și un duș. Dar după primele zile, încetă să se mai plângă.

Băieții îi duseră de asemenea în Ngulwana – pe malul celălalt al fluviului față de rezervație – unde munciseră din greu săpând șanțuri, construind case și restaurând o biserică dărăpănată. În prezent, ajutau la construirea unui cabinet medical, unde o dată pe lună venea un doctor ca să-i trateze pe localnicii bolnavi sau răniți. Cel mai apropiat spital se afla la o distanță de două ore de mers în sezonul uscat, în Lukulu, iar drumul până acolo dura de două ori mai mult în sezonul umed – asta în caz că puteau ajunge acolo pe asemenea vreme. Singura alternativă era să ajungă acolo cu un avion mic. Nu era cel mai potrivit loc în care să te îmbolnăvești, comentă Pam, iar Brad fu de acord cu ea. Dar

el era de asemenea impresionat de munca pe care o depuseseră băieții lui pentru a-i ajuta pe localnici. Toată lumea părea să-i cunoască și să-i iubească acolo. Mai mulți oameni le făcură cu mâna și le zâmbiră în semn de salut atunci când trecură pe lângă ei. Atât Pam, cât și Brad erau extrem de mândri de ei.

Înainte chiar de a intra în a doua săptămână, Brad se îndrăgostise de Africa – de oameni, de sunete, de mirosuri, de nopțile calde, de incredibilele răsărituri și apusuri, de lumina aceea imposibil de descris. Nu lăsa niciodată camera foto din mână și înțelese deodată de ce băieților lui le plăcea atât de mult locul acela. Era un loc de basm. Și lui i-ar fi plăcut să petreacă un an acolo. Iar Pam făcuse toate eforturile posibile pentru a da dovadă de o atitudine pozitivă – mâncase tot ce-i oferiseră ei, învățase să facă duș în cortul din aer liber, deși încă mai avea fiori de groază când folosea latrina și țipa când vedea gângăniile; însă oricât i-ar fi iubit pe fiii ei, abia aștepta să se întoarcă acasă. O astfel de experiență pur și simplu nu era pentru ea. Așa se face că în ultima noapte avea întipărită pe chip o expresie de bucurie și destindere.

–Mamă, ai fost de milioane! o felicită Jason, iar Dylan o îmbrățișă.

Brad era cel mâhnit că pleacă. Petrecuse ambele săptămâni dormind în cortul băieților, însoțindu-i în diverse plimbări cu mașina noaptea și trezindu-se cu ei înainte de ivirea zorilor. Văzuse animale care erau vânate, gloate de animale gonind fără o țintă anume și chiar un loc de adăpat unde elefanții bolnavi sau bătrâni se retrăgeau să moară. Văzuse lucruri despre care până atunci doar citise sau visase. Fusese un moment din viața lui pe care știa că nu avea să-l uite niciodată și pe care îi se bucurase enorm să îl împartă cu ei. Această experiență împărtășită însemnase foarte mult și pentru băieți. Și ei avuseseră mai multe să-i povestească și să-i destăinuie tatălui lor decât

o făcuseră de ani buni. Îi mărturisiseră cu această ocazie – întocmai cum bănuise și el – că nu aveau nici o aplecare către a studia dreptul, însă se temeau să-i spună acest lucru lui Pam. Dylan se gândea să se îndrepte spre medicină și voia să se întoarcă să lucreze în țările din lumea a treia, în care copiii sufereau de boli tropicale. Jason, la rândul lui, și-ar fi dorit să desfășoare o activitate în domeniul sănătății publice, la o scară mai mare, dar nu știa încă ce anume avea să întreprindă. Și pe unul, și pe celălalt îi așteptau ani întregi de studiu și voiau să înceapă cât mai curând, probabil peste încă un an, după ce își depuneau dosarele de înscriere. Pentru amândoi însă, facultatea de drept ieșea din discuție.

–Cine-i va spune mamei? îi tachinase Brad când plecaseră într-una dintre plimbările lor lungi, de dinainte de răsăritul soarelui.

–Chiar tu, tată, i-o întoarse Dylan imediat. Ne-am gândit că tu te pricepi cel mai bine să-i dai veștile proaste.

–Mulțumesc frumos, băieți. Și cam când v-ați gândit să-i dau mamei vestea asta?

Pam deja și-i imagina lucrând la firma bunicului lor și plănuia asta încă de când erau mici. Singurii care nu vedeau lucrurile la fel erau Dylan și Jason.

–Ne gândeam că i-ai putea spune după ce plecați, râse Jason.

–Abia aștept! Ar cam fi cazul să vă las să ieșiți singuri din situațiile neplăcute. Face parte din procesul de maturizare.

În cele din urmă însă, acceptă. Avea să-i spună lui Pam la un moment dat după ce ajungeau acasă, dar hotărî să o lase să-și revină mai întâi după călătorie. În ultimele două zile se alesese cu un caz ușor de dizenterie și era din ce în ce mai dornică să ajungă acasă.

În ziua plecării, Pam arăta de parcă tocmai fusese eliberată din închisoare. Cu excepția faptului că își revăzuse copiii, nu fusese una dintre călătoriile ei preferate. Fusese

agitată, nervoasă tot timpul și nu se simțise deloc în largul ei. Își imagina toate pericolele și bolile posibile pândind la tot pasul și abia dacă reușise să se bucure cât de cât de sunete, mirosuri și priveliști. Brad se bucurase de călătoria asta pentru amândoi și chiar i-ar fi plăcut să se întoarcă. Numai că băieții aveau să plece peste trei luni. Și-ar fi dorit să poată veni mai curând, într-o a doua călătorie, fără Pam de această dată. Era extenuant să fie nevoit s-o liniștească tot timpul. Însă dăduse dovadă de multă răbdare și înțelegere față de temerile ei. Pentru Pam era un efort enorm. Ar fi preferat mai degrabă să meargă în Hawaii, Londra sau la Palm Springs. Africa era prea mult pentru ea. Până la plecare, nervii ei erau deja extrem de fragili, iar când îi îmbrățișă pe băieți de rămas-bun simțea o ușurare evidentă.

–Mulțumim că ai venit, mamă, îi spuseră amândoi băieții, din toată inima.

Știind ce era în sufletul ei, apreciau și mai mult eforturile pe care le făcuse. La rândul lui, Brad o respecta și el pentru eforturile depuse. Călătoria nu consolidase cu nimic legătura dintre ei, însă întărise relația dintre el și băieții lui. Era încântat de timpul petrecut în Africa alături de ei.

–Ne vedem acasă, le spuse Pam, accentuând cuvântul „acasă" și făcându-i pe toți să râdă.

–Ne întoarcem în iulie, spuseră amândoi.

Acceptaseră deja să vină acasă pentru o vreme, înainte de a pleca din nou, fie într-o nouă călătorie, fie pentru a-și găsi de lucru în Europa, pentru un an. Dylan voia să meargă în Australia și Noua Zeelandă. Jason, pe de altă parte, încerca să îl convingă să plece împreună pentru un an în Brazilia. Oricare ar fi fost varianta pe care ar fi ales-o în cele din urmă, era evident că nu erau încă pregătiți să se stabilească undeva anume.

–Trebuie să înceapă să se gândească la facultatea de drept sau măcar să-și depună dosarele dacă vor să intre

la o școală bună, i se plânse Pam lui Brad când se urcară în avion, iar el dădu din cap a încuviințare. Știa că e încă prea devreme să-i dea veștile proaste. Nici măcar nu părăsise Africa încă. Pam păru neliniștită tot drumul către Lusaka, unde așteptă cu o expresie jalnică în aeroport, având crampe la stomac. Nu se simțea deloc bine. Dar se mai învioră puțin în avionul către Londra, iar când sosiră din nou la Claridge's – unde aveau să petreacă o noapte înainte de a se întoarce acasă – ai fi zis că murise și ajunsese în rai. Urmau să traverseze polul, fără să mai facă escală la New York, iar Brad mergea acasă cu ea. Din punctul lui de vedere, fusese o excursie foarte reușită, iar el se simțea un alt om. Se simțea de parcă tocmai cucerise lumea. Pam, pe de altă parte, era recunoscătoare că supraviețuise.

–Să știi că n-am de gând să-i vizitez în Brazilia, anunță ea ferm atunci când se urcă în patul cu cearșafuri imaculate. Făcuse o baie de o oră încheiată, frecându-și temeinic părul și unghiile. Se simțise murdară două săptămâni încheiate. Iar acum se simțea ca o regină în patul acela imens. Îi ură noapte bună lui Brad, stinse lumina și se lăsă în voia somnului, în timp ce Brad se duse să citească în camera de zi. Mai așteptă o oră până ce Pam adormi profund, iar apoi o sună pe Faith. Aceasta răspunse la al doilea țârâit al telefonului și fu încântată să-i audă vocea. Aproape la fel de încântată pe cât era el să audă vocea ei. În clipa în care o auzi, Brad se întrebă cum oare reușise să supraviețuiască două săptămâni fără să vorbească cu ea.

–Pari foarte vioaie, Fred. Să înțeleg că este totul în ordine?

–E liniște și pace pe aici, confirmă ea, cu o voce puternică și calmă în același timp. La ea era după-amiază, iar atunci când o sunase Brad, lucra la un proiect în biroul ei. Cum a fost călătoria? se interesă ea.

–Incredibilă. Nici nu ți-o pot descrie, a fost de vis. O să-ți trimit fotografii. Aș vrea să mă întorc acolo.

Faith era bucuroasă pentru el. Își făcuse multe griji în privința lui, dar fusese nevoită să presupună că totul era în regulă. Se întrebase de asemenea, cu o înfiorare nerostită, dacă această călătorie fusese cumva o a doua lună de miere pentru el și Pam. Se rugase să fie așa, pentru binele lui, în timp ce o altă parte a ei, mai egoistă și răutăcioasă, spera totuși să nu fi fost așa.

–Ce făceau băieții?

–Foarte bine. Sunt mari, frumoși și puternici. Și fericiți. E cel mai bun lucru care li s-a întâmplat vreodată. Mi-aș dori să fi făcut ceva de genul ăsta când eram de vârsta lor. Dar eu n-aș fi avut curajul.

–A fost înspăimântător? întrebă ea, impresionată, făcându-l să râdă.

–Mie nu mi s-a părut. Dar nu cred că există suficienți bani pe lumea asta ca s-o convingă pe Pam să se întoarcă. Pentru ea, chiar n-a fost cea mai frumoasă experiență. Dormea într-o baracă amărâtă și era îngrozită toată noaptea. Iar în ultimele două zile a fost bolnavă. Eu am dormit în cort, cu băieții.

Faith se bucură să audă asta, pentru ca imediat să se urască pentru acest lucru. Se rugase două săptămâni încheiate, iar rugile ei nu ajutaseră la nimic. Discutase chiar cu un preot, în afara confesionalului, și îi povestise despre sentimentele ei pentru Brad. El o sfătuise să se roage la Sfântul Apostol Iuda și îi spusese că se mai întâmplă și miracole, ceea ce nu făcuse decât s-o deruteze și mai mult. Singurul miracol de care avea nevoie era să nu mai aibă sentimentele acelea față de Brad. Avea nevoie să regăsească refugiul acela liniștit al prieteniei lor. Nu-și putea permite să simtă mai mult decât atât, iar până acum, Sfântul Iuda nu-i fusese de nici un ajutor. Inima ei săltase de bucurie în momentul în care îi auzise vocea. Ajunsese chiar să rostească rozarii în acest sens

în fiecare zi, dar faptul că folosea șiragul dăruit de Brad nu făcea decât să-i amintească și mai mult de el. Mai nou, aceasta era cea mai mare bătălie interioară pentru Faith. Cele exterioare erau legate de divorț. Alex îi făcea viața un calvar. Dar începuse să se obișnuiască. În afară de asta, avea o veste importantă pentru Brad.

Îl lăsă să-i povestească despre călătorie, iar apoi îl anunță cu un zâmbet larg pe chip că avea o surpriză pentru el.

–Lasă-mă să ghicesc! Se concentră, savurând simplul fapt că discuta cu ea din nou. Erau atât de multe lucruri pe care își dorise să i le împărtășească, iar acum, din păcate, nu și le mai putea aminti pe toate. Erau prea multe, iar el era prea obosit. Ai luat numai A-uri la examene! exclamă el.

–Cam așa ceva... De fapt, am luat un A minus și un A curat. Dar nu despre asta e vorba.

–Ellie și-a cerut scuze și și-a dat seama că tatăl ei este un mare ticălos.

–Încă nu, spuse Faith, întristându-se o clipă.

–Nu știu. Dă-mi un indiciu.

Faith era însă mult prea entuziasmată să se oprească la un singur indiciu. Aflase de zece zile și abia aștepta să-i împărtășească și lui noutățile. Ea și Zoe sărbătoriseră vestea printr-o cină weekendul trecut.

–Am intrat la drept la NYU!

–Ura!!! Este nemaipomenit! Fred, sunt foarte mândru de tine!

–Și eu la fel! Nu-i grozav?

–E minunat! Știam eu că ai să reușești. Cu Columbia cum a fost?

–N-am primit încă rezultatul. Ei trimit corespondența săptămâna viitoare. Dar, oricum, prefer să mă duc la NYU. În plus, sunt deja acolo. Și îmi convine.

Mai vorbiră despre asta preț de câteva minute, după care ea îl puse la curent cu noutățile legate de divorț.

Alex continua să o preseze în legătură cu casa, dar acceptase deja să o lase să rămână acolo pe o perioadă mai îndelungată, până negociau un aranjament. Faith nu-și dorea pensie de întreținere din partea lui, cu toate că ar fi putut s-o obțină cu ușurință. Tot ce-și dorea ea era casa – asta indiscutabil – și o parte din investițiile lor. În comparație cu ce avea el, ea nu voia mult. Mama ei îi lăsase suficient cât să se descurce. Și știa că peste câțiva ani avea să câștige un salariu decent ca avocat. Contrar părerii lui Eloise, Faith se mulțumea cu foarte puțin. Până și avocatul ei considera că ar trebui să ceară mai mult, însă lui Faith nu-i stătea în fire să facă asta. Așa cum Brad știa foarte bine, Faith era din cale-afară de modestă.

Discutară aproape o oră încheiată, dar până la urmă, în ciuda plăcerii de a vorbi cu ea, Brad începu să caște, așa că ea îl sfătui să meargă la culcare. Urma să plece spre San Francisco a doua zi la prânz și să ajungă acasă în jur de șase seara, după fusul orar al lui Faith.

–Te sun sau îți trimit un e-mail când ajung acasă, promise el.

–Mulțumesc pentru telefon, mai spuse Faith.

Cele două săptămâni fără el păruseră interminabile, însă reușise să supraviețuiască. Iar veștile bune legate de facultate reușiseră să-i ridice moralul, în ciuda glumelor proaste ale lui Alex. Nu mai vorbise cu Eloise de mai bine de o săptămână. Era din ce în ce mai dificil să discute cu ea. Ellie se izolase în tabăra lui Alex. Iar ceea ce o durea cel mai tare pe Faith – și îi mărturisise asta lui Brad – era felul în care Alex o înlăturase cu totul din viața lui. Ca și cum ea nu existase niciodată, nu contase niciodată și nu fusese niciodată soția lui. Pur și simplu o șterse cu buretele, ca pe surplusul de cretă de pe o tablă. O eliminase complet. Și indiferent cum încerca ea să-și explice acest lucru, continua să o doară. Îi era greu până și să-și imagineze că ar mai putea avea vreodată încredere în cineva. Nici nu-și putea imagina viața alături

de un alt bărbat sau faptul că s-ar duce din nou la întâlniri. Tot ce-și mai dorea acum era să se lase absorbită de școală, biserică și de fiicele ei. Iar singurul lucru pe care trebuia să-l facă acum era să-și alunge sentimentele pe care le avea mai nou față de Brad. Era hotărâtă să o facă. Tot la fel cum era și el în privința ei. Indiferent cât de puternică era atracția unuia față de celălalt, și cât de străină celuilalt, erau amândoi ferm hotărâți să se refugieze în spatele granițelor prieteniei. Și, în ciuda eforturilor pe care le făceau, nici unul dintre ei nu ajungea nicăieri.

capitolul 21

Pe la sfârșitul lui aprilie, la două săptămâni după ce Brad se întorsese din călătorie, Alex o invită pe Zoe la cină în oraș, atunci când fata se întoarse de la Brown pentru un weekend. Stătea cu mama ei, așa cum făcea întotdeauna, și la început nu vru să acepte invitația lui Alex. Însă Faith îi spuse că, după părerea ei, ar trebui să o facă.

–Ce rost are, mamă? întrebase Zoe iritată după ce închisese telefonul. Își dorea foarte mult să iasă cu prietenii ei. N-o să facă altceva decât să-mi înșire tot felul de aberații despre tine, adăugă ea.

–El este în continuare tatăl tău. N-ai mai luat masa cu el de ceva timp încoace. Poate încearcă să micșoreze prăpastia dintre voi.

Ca întotdeauna, Faith dădea dovadă de mai multă corectitudine față de el, decât dovedea el față de ea. Alex continua să o învenineze pe Eloise împotriva mamei ei, iar Faith își propusese să-i facă o vizită fetei după ce termina școala. Sfârșitul semestrului era la doar câteva săptămâni distanță. Zoe, la rândul ei, avea să se întoarcă acasă la mijlocul lui mai. Faith o invitase să meargă cu ea, în caz că pleca la Londra s-o viziteze pe Eloise.

În cele din urmă, Zoe acceptă să ia cina cu Alex, la un mic restaurant franțuzesc care lui îi plăcuse întotdeauna. Era evident că făcea eforturi să-și îmbunătățească relația cu fiica lui. Zoe se îmbrăcase cu o rochie pe care o împrumutase de la mama ei și își prinsese părul într-o coadă în stil franțuzesc. Era frumușică, proaspătă și tânără. Tocmai împlinise nouăsprezece ani cu câteva săptămâni în urmă

și devenea mai frumoasă cu fiecare zi. Dar apropiindu-se de masă, Zoe constată cu surprindere că tatăl ei nu era singur. Alături de el era o femeie. Alex făcu prezentările cu un zâmbet larg, fericit. Iar Zoe se gândi că tatăl ei arăta ridicol. Fata care stătea lângă el pe banchetă avea cam jumătate din vârsta lui.

–Leslie, aș vrea să ți-o prezint pe fiica mea, Zoe... Iar ea este Leslie James.

Zoe presupuse că fata avea până în douăzeci și cinci de ani, cu toate că vârsta ei era puțin mai mare. Era îmbrăcată cu o rochie strânsă pe corp, cu un decolteu adânc, și avea părul lung și negru. Și deși Faith n-ar fi mers atât de departe, dacă ar fi fost acolo, i-ar fi putut spune lui Zoe ce fel de lenjerie purta fata aceea.

Vreme de câteva minute, purtară o discuție forțată. Alex comandă vin, însă Zoe nu se simțea deloc în largul ei. După alte câteva minute, Zoe realiză că fata aceea lucra la firma tatălui său. Însă Zoe consideră că era de prost gust din partea tatălui ei să-și invite fiica la întâlnirea sa amoroasă.

–Lucrați demult acolo? întrebă Zoe, făcând eforturi să fie politicoasă și dorindu-și, de fapt, să nu fi venit.

–De vreo paisprezece luni. M-am mutat aici din Atlanta, chiar înainte să mă angajez, împreună cu fetița mea.

Zoe realiză atunci că femeia avea un ușor accent sudic. În lipsa unei idei mai bune, o întrebă câți ani avea fetița. Nu-i plăcea deloc că se afla acolo.

–Are cinci ani, răspunse Leslie, cu un zâmbet care o făcea să pară foarte tânără.

Alex o privea plin de mândrie pe prietena lui, ca și cum și-ar fi dorit ca Zoe s-o admire și ea, la rândul ei. Era o abordare cât se poate de greșită din partea lui Alex. Zoe simțea că o trădează pe mama ei prin simplul fapt că se afla acolo.

–E o fetiță foarte frumoasă, adăugă Alex mândru, iar Zoe se retrase în ea. E adorabilă!

Lui Zoe îi devenise evident că tatăl ei stabilise deja o relație cu amândouă.

–Învață franceza. Merge la o grădiniță cu specific franțuzesc. Tatăl tău a considerat că i-ar prinde bine.

Zoe ridică din sprânceană, dar reuși să se controleze instantaneu. Nu-și amintea ca pe tatăl ei să-l fi interesat vreodată unde mergea ea la școală.

–E foarte bine pentru ea, comentă Zoe, luând o înghițitură de vin.

Leslie comandase șampanie. Apoi, Zoe fu cât pe ce să se înece auzind cuvintele lui Leslie.

–Asta e o seară destul de specială pentru noi, spuse Leslie, aruncându-i un zâmbet sfios lui Alex și făcându-l să pară ușor stingherit. Însă a lui fusese ideea de a o invita pe Zoe la cină alături de ei. Voia ca fiicele lui s-o cunoască. Este aniversarea noastră, anunță Leslie, aruncându-și pletele peste umăr atunci când Zoe se uită la ea.

–Da? Ce fel de aniversare? întrebă Zoe.

Probabil era vorba de vreo lună sau două, lucru pe care îl găsi patetic.

–Ne întâlnim de un an. Prima noastră întâlnire a avut loc exact acum un an, pe vremea asta.

Alex rămase paralizat pentru o clipă, după care se făcu că nu auzise. Acum nu mai era nimic de făcut. Zoe îi privea pe amândoi, cu ochii mari de uimire.

–Vă întâlniți de un an?

Vocea lui Zoe căpătase dintr-odată tonuri foarte înalte.

–Nu chiar, interveni Alex. Cred că Leslie vrea să spună că ne cunoaștem de un an. Ne-am cunoscut la puțin timp după ce s-a angajat ea aici.

–Nu este adevărat! Astă-seară este aniversarea primei noastre întâlniri.

Părea jignită de faptul că Alex fie nu își amintea, fie nu voia să recunoască. Iar chipul lui Zoe deveni palid.

–Interesant, ținând cont de faptul că tata a părăsit-o pe mama acum două luni. Presupun că voi ați ieșit împreună o bună perioadă de timp înainte de asta.

–Da, așa este, zâmbi Leslie, moment în care Zoe se ridică brusc în picioare și-și răsturnă din greșeală paharul cu vin, care se vărsă pe masă. Leslie se retrase puțin, ca să nu se păteze.

–Mi se pare dezgustător, tată, i se adresă Zoe tatălui ei, privindu-l în ochi. Cum ai putut să mă chemi aici ca să sărbătorim împreună chestia asta? După toate lucrurile pe care le-ai spus la adresa mamei și după ce ai învinuit-o pentru tot... Mi-e silă! De ce n-ai curajul să-i spui lui Eloise adevărul, în loc s-o instigi împotriva mamei? De ce nu-i povestești pur și simplu cum ți-ai făcut tu de cap și ai ținut o iubită aproape un an de zile, înainte s-o părăsești pe mama? Măcar ai fi cinstit...

Ochii lui Alex aruncau scântei. Nu se așteptase ca Leslie să-l dea de gol în felul acesta. Evident, n-o dădea inteligența afară din casă! Fata asta îi sucise complet mințile și nu-i trecuse o clipă prin minte că i-ar putea face așa ceva.

–Ce-ar fi să stai jos, ca să discutăm despre asta? spuse el în șoaptă, în timp ce fiica lui îi arunca priviri pline de dispreț. Alex era însă blocat pe banchetă, dincolo de masă, și nu avea deloc libertate de mișcare.

–Nu, mulțumesc! Am alte planuri, spuse Zoe și se întoarse pe călcâie cu un remarcabil aplomb, ținând cont de starea de spirit în care se afla. Ieși din restaurant și, imediat ce ajunse pe trotuarul din fața localului, o luă la fugă, chemă un taxi și se duse acasă. Plângea atunci când intră pe ușă. Faith vorbea la telefon cu Brad. Acesta îi povestea despre un caz care îl îngrijora, iar Faith îi spusese că Zoe ieșise la cină cu tatăl ei în seara aceea. Faith tresări când

auzi ușa de la intrare trântindu-se, iar Zoe veni în fugă în biroul ei, plângând.

–Ce s-a întâmplat?

Faith se opri din discuția cu Brad, pentru a o privi mai atent. Fardul de la ochi i se scursese pe obraji și arăta ca o fetiță care tocmai fusese bătută la școală.

–E un nenorocit, mamă. De ce nu mi-ai spus și mie despre fata aia? Știai de ea?

–Ce fată? Faith părea șocată. Stai numai puțin... Brad, te sun eu mai târziu. La celălalt capăt al firului, Brad realiză că era vorba despre o situație de criză și închise fără să mai ceară explicații. Ce s-a întâmplat? Despre ce vorbești?

–Tata era însoțit de o femeie. O puștoaică de vreo paisprezece ani, pe nume Leslie. Una cu părul negru și lung și sânii mari, care a avut tupeul să-mi spună mie că era prima lor aniversare și că voiau s-o sărbătorească împreună cu mine. Ce gândire bolnavă! Tu știai de ea, mamă?

–Stai jos, îi spuse Faith încet, oferindu-i un șervețel. Șterge-te pe față și liniștește-te... Da, știam de ea, recunoscu mama ei cu calm, fără să-i ofere mai multe detalii.

Până la urmă, Alex și-o făcuse cu mâna lui. Ce stupid!

–Și de ce nu mi-ai spus?

–Pentru că nu era treaba ta. Era decizia tatălui tău dacă să-ți spună sau nu, iar eu n-am crezut că o va face.

Nu-i oferi lui Zoe alte detalii și nici nu era dispusă să o facă.

–De-aceea te-a părăsit?

–Cred că da... Poate și din cauza asta, și din alte motive. Mi-a spus că vrea să-și trăiască viața și că se plictisise de mine. Fata aia e mult mai tânără ca mine, asta e sigur. Și probabil se distrează mai bine cu ea.

–E o idioată cu țâțe! Ce treabă are el cu ea? Și cum a putut să te părăsească pentru ea? Cum a putut să mă invite la aceeași masă cu ea?

Fusese cel mai umilitor moment din viața ei. Zoe se simțise înșelată, trădată și folosită, iar fărâma de respect pe care o mai avea pentru tatăl ei înainte de asta dispăruse acum cu desăvârșire.

–Poate că are intenții serioase în ceea ce o privește pe fata aia, spuse Faith, deprimată.

Resimțea toată situația creată ca pe o nouă palmă grea din partea lui Alex. Numai că de data aceasta o prinsese și pe Zoe la mijloc. Iar Faith îl ura pentru asta. Copiii n-aveau ce să caute în aventurile lui! Decât poate dacă era vorba de mai mult de o aventură și încerca să le implice și pe fete. Dacă într-adevăr așa stăteau lucrurile, atunci Zoe n-avea de ales decât să se adapteze și s-o accepte pe Leslie pentru ceea ce reprezenta ea pentru tatăl ei. Dar era puțin cam devreme să se afișeze cu ea – iar ăsta era cel mai blând reproș posibil.

–Dacă se căsătorește cu aia, mă omor eu sau îl omor pe el!

–Nu se căsătorește cu nimeni, deocamdată. E încă însurat cu mine.

Peste cinci luni însă, nu mai avea să fie. Faith pur și simplu nu și-l putea imagina prezentând-o fiicelor lui pe femeia aceea atât de curând!

Îi trebui o oră s-o calmeze pe Zoe. Apoi, înainte ca Faith s-o poată opri, Zoe puse mâna pe telefon. Formă numărul lui Ellie, la Londra. Acolo, era trei dimineața. Faith încercă s-o convingă să aștepte până se calmează de tot, însă Zoe îi făcu semn să o lase în pace. Eloise probabil că ridică receptorul în somn.

–Trezește-te, spuse Zoe sec. Eu sunt... Nu, nu te sun mai târziu! Ascultă-mă... Știi ce-a făcut nenorocitul ăla de tata în seara asta? M-a invitat la o cină cu prietena lui, care zici că are vreo paișpe ani. Cică să sărbătorim împreună aniversarea lor de un an. Un an! Auzi tu? Se întâlnește cu ea de un an! Și de-aia a părăsit-o pe mama! Acum ce mai ai de zis despre eroul tău? După toate

rahaturile pe care i le-ai spus mamei, va trebui să-i ceri iertare în genunchi!

La capătul celălalt al firului se lăsă o tăcere lungă, în timp ce Zoe continua să-i explice surorii ei tot ce văzuse și auzise. Discuția continuă vreme îndelungată, iar Faith părăsi încăperea. Coborî la bucătărie și îl sună pe Brad pe linia cealaltă. Acesta se afla încă la birou, iar Faith îi explică ce se întâmplase. La capătul celălalt al firului se auzi un fluierat.

–Trebuie să fi fost o scenă în toată regula. Ce prostie din partea lui să facă așa ceva! Ce-o fi fost în mintea lui?

–Cred că e naiv și, în naivitatea lui, a crezut că poate s-o atragă pe Zoe de partea lui. Acum, Zoe vorbește la telefon cu Ellie. Am impresia că o să iasă un scandal de toată frumusețea!

–Eu aș zice că deja a ieșit! râse el. Nu-l invidiez! Nici în iad nu există furie mai mare ca aceea a unei fete care dă nas în nas cu iubita tatălui ei! Mi se pare că o să fii răzbunată cu vârf și îndesat. Asta nu i s-ar fi putut întâmpla unui tip de treabă.

Brad părea în același timp mulțumit și amuzat de situația creată.

–Da, și eu m-am gândit la asta, spuse Faith pe un ton sobru.

Preț de câteva minute, reveniră la discuția legată de cazul lui, după care încheiară din nou convorbirea. Un minut mai târziu, Zoe intră în bucătărie, cu o privire superioară.

–Ce-a spus Ellie? întrebă Faith, intrigată.

Spera că Zoe tocmai îi oferise dovezile necesare pentru a o face pe Eloise să-și reconsidere poziția. Nu se aștepta ca Ellie să se întoarcă împotriva tatălui ei, dar poate că acum era dispusă să-și ierte mama sau măcar să încerce să o înțeleagă.

–Vine acasă în weekend să te vadă, mamă. Mi-a spus să-ți transmit dragostea ei,

Faith zâmbi. Exista o rază de speranță. În sfârșit!

Eloise veni acasă în weekendul acela, așa cum promisese, și petrecu două zile plângând în brațele mamei ei. Își ceru scuze, plânse cu sughițuri și imploră să fie iertată. Nu-i venea să creadă ce făcuse tatăl ei. Tot atunci, ea și Zoe avură o ceartă serioasă cu tatăl lor. Faith nu află exact ce se petrecuse, însă ambele fete rămaseră cu ea în weekendul acela, iar atunci când Alex telefonă, nici una dintre ele nu dori să vorbească cu el. Decăzuse total în ochii lor, lucru pe care îl merita cu prisosință, după părerea lui Faith.

–Crezi că o să se însoare cu ea? întrebase Eloise, panicată, așezându-se lângă mama ei.

În ultimele zile, dragostea lui Eloise pentru mama ei nu doar că sporise în intensitate, dar fata avea acum pentru mama ei un respect pe care nu-l avusese niciodată până atunci. Descoperise în sfârșit – și înțelesese pe deplin – decența care o caracteriza pe mama ei.

–Habar nu am, recunoscu Faith cu sinceritate. Va trebui să-l întrebați pe el.

Însă nici una dintre ele nu era nerăbdătoare să afle și nici nu erau dispuse să-l sune pe Alex, ca să-l întrebe direct.

–Mamă, începu Eloise în cele din urmă, rămânând singură cu mama ei pentru un moment, atunci când Zoe ieși din cameră. Nu cred că aș putea să-ți spun vreodată cât de rău îmi pare pentru toate lucrurile pe care ți le-am spus. Doar că nu am înțeles ce se întâmplă. Tata mi-a spus întotdeauna că semăn foarte mult cu el și cred că am vrut să-i dovedesc asta – să obțin aprobarea lui și să-i câștig dragostea. El n-a spus niciodată fățiș răutăți la adresa ta, doar că, într-un fel, lăsa să se înțeleagă faptul că el avea întotdeauna dreptate, iar tu greșeai. Am învățat multe lucruri despre mine însămi în ultimele două luni – despre încredere, convingere și manipulare. Mi-am permis mie însămi să cred că el spune adevărul și tu nu. N-am înțeles niciodată

și nici n-am vrut să accept faptul că tu spuneai adevărul. M-am purtat ca o ticăloasă cu tine. Nu știu cum mă mai poți iubi, după toate lucrurile pe care ți le-am spus. Lacrimile îi curgeau necontenit pe obraji, în timp ce-i spunea lui Faith aceste cuvinte. Mama ei începuse să plângă și ea. N-am știut niciodată cu adevărat ce om bun ești... și cât de nemernic e el. Acum, mă simt de parcă mi-aș fi pierdut tatăl. N-o să mai pot niciodată să am încredere în el.

Dar Faith spera că Eloise își va recăpăta încrederea în tatăl ei într-o bună zi. Alex era tatăl lor și era mai mult decât probabil ca, în cele din urmă, fetele să îl ierte. Cel puțin Faith considera că ar trebui să o facă; pe de altă parte însă, în ochii ei oricine merita o a doua șansă, poate doar cu excepția ei însăși, uneori. Singura persoană cu care se dovedea întotdeauna neîndurătoare era ea însăși. Iar cuvintele pe care le auzea acum de la Eloise îi vindecau rănile din suflet.

–Te iubesc, Ellie. Îmi pare rău că ni s-au întâmplat toate astea. Nu știu ce l-a determinat pe tatăl tău să facă ceea ce a făcut, dar acum va trebui să trăiască cu greșeala lui și să-și dea seama singur ce a făcut.

Știa că ea nu va mai avea niciodată aceleași sentimente pentru Alex, dar, de dragul lor, spera că fetele vor reveni la sentimente mai bune. Era destul de greu pentru ele să vadă căsnicia părinților lor destrămându-se, nu și-ar fi dorit ca ele să îl piardă și pe Alex. Aveau nevoie de el, așa imperfect cum era.

Cele două ieșiră din cameră braț la braț. Odată ce furia fetelor se mai domoli, se simțiră foarte bine împreună, toate trei. Ieșiră în oraș, la un hamburger, iar apoi merseră la Serendipity, la câte o porție de banana split. Faith le spuse că fusese acolo cu Brad.

–Și cine e tipul ăsta? întrebă Ellie, revenind pe poziții. O ținea de mână pe mama ei, lucru care pe Faith o făcu să se simtă extrem de ușurată. Le avea din nou

pe ambele fete alături de ea. Nu-i dorea lui Alex nici un rău, însă era recunoscătoare că Ellie își reconsiderase atitudinea și că venise tocmai de la Londra pentru un weekend. Fata îi mărturisise mamei sale că s-a despărțit de Geoff, dar că avea doi noi pretendenți, pe care părea să-i placă foarte mult. La fel ca Zoe însă, voia să știe mai multe despre Brad. Faith vorbea deseori despre el și părea să îl admire foarte mult, dar, cu toate acestea, insista că sunt doar prieteni.

–Ți-am mai spus: suntem prieteni. În copilărie, era ca un frate mai mare pentru mine. Când eram cu toții copii, era cel mai bun prieten al unchiului Jack. E căsătorit. Și nu vom fi niciodată mai mult decât simpli prieteni.

Rostea aceste cuvinte cu atâta fermitate, încât întotdeauna îi trezea suspiciunea lui Zoe.

–Eu tot cred că el e îndrăgostit de tine, mamă. Nu se poate altfel! Nici un bărbat nu pierde atât de mult timp vorbind la telefon și scriind e-mailuri.

–Presupun că îi place să vorbească... Dar asta e tot.

Părea foarte sigură de ceea ce spunea.

–Și tu? o întrebă Ellie gânditoare. Tu ești îndrăgostită de el?

–Nu. Eu nu mă îndrăgostesc de bărbați căsătoriți.

Faith și-ar fi dorit ca acesta să fie adevărul. Dar avea să fie, cât de curând. Se rugase de mii de ori și își spusese de un milion de ori că, indiferent cât de minunat era Brad, ea nu putea să se îndrăgostească de el. Într-o bună zi, rugăciunile ei sau cuvintele pe care și le spunea cu atâta convingere aveau să dea rezultate. Trebuia să fie așa. Nu avea de ales. Și, din fericire – din câte știa ea, cel puțin – Brad nu era îndrăgostit de ea.

–Tu nu simți nimic pentru el? insistă Ellie.

–Sunt niște sentimente pur platonice.

Faith era categorică și imposibil de citit – asta pentru a nu spune mai mult.

–Te vezi cu cineva?

–Nu. Și nici nu vreau.

Măcar asta era adevărat. Încă nu-și revenise din agonia mariajului ei destrămat și nici nu știa dacă își va reveni vreodată. Dar se îndoia. Nu suporta ideea că ar fi putut să sufere din nou. Era mai fericită singură, discutând cu Brad sau petrecându-și timpul cu fetele ei.

–Nu mai vreau să mă căsătoresc niciodată! spuse ea ferm.

–Dar nu e obligatoriu să te căsătorești, interveni Zoe în discuție. Poți doar să ieși în oraș cu cineva. Așa, ca la o întâlnire.

–De ce-aș face-o? Sunt cât se poate de fericită cu voi două.

Însă mai târziu, când rămaseră singure în camera lui Zoe, ambele fete se puseră de acord că asta nu era o viață sănătoasă pentru mama lor. În cele din urmă, ajunseră la concluzia că probabil era prea curând pentru ea. Spre deosebire de tatăl lor, care evident depășise măsura, invitând-o pe Zoe la „cina aniversară". Ambele fete erau încă șocate de vestea că el o înșelase pe mama lor aproape un an, dacă nu chiar mai mult, și în acest răstimp o învinovățise pe Faith că își reluase studiile și că astfel ar fi provocat destrămarea căsniciei lor. Evident, școala nu avusese nici o legătură în povestea asta, ci fusese un simplu pretext.

În orice caz, când Ellie se întoarse la Londra duminică seara, relația ei cu mama sa era deja restabilită. Iar când Brad o sună pe Faith târziu în seara aceea, după ce ambele fete plecaseră, conchise că nu o auzise niciodată mai fericită. Pentru ea, cel puțin o parte din coșmar se terminase. Măcar fiica ei era din nou alături de ea.

capitolul 22

Totul era bine și frumos în lumea lui Faith în mai, când Zoe se întoarse acasă în vacanța de vară. Își găsise o slujbă de vară la o galerie de artă, iar Faith era bucuroasă că are o scurtă pauză înainte de a începe facultatea. Cursurile ei se încheiaseră în aceeași perioadă cu ale lui Zoe. Iar Eloise își propusese și ea să se întoarcă de la Londra la un moment dat. Începuse să-i fie dor de Zoe și de mama ei, mai ales după ultimul weekend pe care îl petrecuseră împreună. Iar pentru moment, ambele fete erau certate cu tatăl lor.

Lucrurile se înrăutățiră apreciabil atunci când Alex le anunță că el și Leslie plănuiau să se căsătorească în octombrie, odată ce divorțul avea să se încheie. Și, deși lui Faith nu-i plăcea să recunoască acest lucru, vestea veni pentru ea ca o nouă lovitură. Atunci când o primise, se închisese în camera ei și plânsese ore întregi. Îl pusese la curent și pe Brad în ziua următoare, printr-un e-mail, dar fusese prea deprimată ca să îl sune. Alex încerca în continuare să o forțeze să vândă casa, iar acum era ușor de intuit de ce. Avea de gând să cumpere un apartament pe Fifth Avenue, pentru el, Leslie și fiica acesteia. Fetele erau de-a dreptul furioase pe el.

În săptămâna de după primirea veștii, Faith stătea în biroul ei, încercând să se hotărască unde să le ducă pe fete în august. Ar fi vrut să meargă la Cape Cod sau poate să închirieze o vilă în Hamptons[1]. Ellie promisese să vină

[1] Stațiune pe litoral, cuprinzând mai multe localități din orașele Southampton și East Hampton, situate în capătul estic al insulei Long Island, New York. Este preferată de locuitorii înstăriți ai orașului New York, dar nu numai. Aici se găsesc unele dintre cele mai scumpe proprietăți rezidențiale din Statele Unite. (n.tr.)

acasă pentru câteva săptămâni, iar Faith dorea să petreacă ceva timp în compania lor înainte de a începe cursurile la facultate, în toamnă. Era una dintre dimineţile acelea în care simţea nevoia să trândăvească. Tocmai răsfoia nişte documente şi încerca să se decidă în privinţa destinaţiei de vacanţă, când primi un telefon de la Brad. Nu-l auzise niciodată cu vocea aceea, şi realiză imediat că plângea.

–Te simţi bine? Ce s-a întâmplat?

Faith nu-şi imagina ce s-ar fi putut întâmpla încât să-l facă să fie atât de copleşit de durere. Când îi răspunse în cele din urmă, părea foarte tensionat şi speriat.

–Este vorba despre Jason. Nu cunosc încă detaliile. Am primit un mesaj de la Dylan acum o oră. A fost un accident. Munceau în sat şi s-a prăbuşit o structură. A rămas prins sub ea vreme de mai multe ore. Brad începu să plângă din nou: Fred, nici nu-ţi închipui cât de rudimentar este sistemul medical de acolo... Au un singur doctor, care vine pentru câteva ore, o dată pe lună; satul este la ore bune distanţă de primul spital... Nici măcar nu ştiu dacă este transportabil. E tot ce ştim până acum... I-am trimis un mesaj lui Dylan, să ne sune. Dar ca să sune, trebuie să ajungă la oficiul poştal, şi, presupunând că ar reuşi să găsească o linie liberă, ar trebui ca mai întâi să poată pleca de lângă fratele lui...

Ascultându-l, ai fi zis că lumea toată se prăbuşise în jurul lui, iar ochii lui Faith se umplură de lacrimi.

–Ce ai de gând să faci?

–Mă duc acolo. Plec într-o oră. Am un zbor spre New York la prânz. Apoi am o legătură spre Londra. E al naibii de greu să ajungi acolo! O să-mi ia mai mult de douăzeci şi patru de ore să ajung la el. Dumnezeu ştie dacă va mai fi viu până atunci!

Era din cale-afară de panicat – şi, din câte se părea, avea motive întemeiate.

–Când ajungi aici?

Era singurul lucru la care se putea gândi: voia să-l vadă. Chiar dacă Pam era cu el.

–Ajung la New York diseară la opt. Avionul spre Londra pleacă la zece. O să am două ore libere între zboruri.

–Ne vedem la aeroport. Îți aduc ceva?

–Am tot ce-mi trebuie. Pam îmi pregătește bagajele. Ea nu poate veni acum. Mâine trebuie să fie la tribunal. Vine imediat după aceea, o informă el.

Nu-i spuse lui Faith, dar era furios pe Pam că nu venea cu el. Îi comunică lui Faith numărul avionului și închise, iar ea rămase în biroul ei, privind în gol, imaginându-și ce era mai rău, întocmai cum făcuse și el. Nu-și dorea decât să poată merge cu el, dar știa că nu era posibil. Mai ales dacă Pam avea să vină și ea mai pe urmă.

În San Francisco, subiectul era dezbătut într-o discuție aprinsă:

–Pentru numele lui Dumnezeu, sună-l pe judecător și spune-i ce s-a întâmplat. O să amâne procesul până te întorci. E mai important ce se întâmplă acum.

Era negru de furie împotriva lui Pam.

–Nu-i pot face asta clientului meu, spuse ea în timp ce îi închidea valiza. Și ea părea la fel de îngrijorată ca și el, dar simțea că avea o responsabilitate în primul rând față de client, lucru care lui i se părea aberant și, în același timp, mai mult decât grăitor. Chiar dacă se dovedea că Jason era bine până la urmă, Brad își dorea ca Pam să fie acolo, cu el. Era prima dată după mulți ani când îi cerea soției lui ceva și era vorba de un lucru important pentru toată lumea. Băieții aveau nevoie de suportul ei moral, și la fel și el.

–Prioritățile tale sunt de tot rahatul, i-o trânti el sec. Aici e vorba despre fiul tău, nu despre clientul tău!

–Dylan n-a spus că Jason era pe moarte, țipă ea la el.

Amândoi aveau nervii întinși la maximum, iar Brad se îmbrăca în timp ce continuau să țipe unul la celălalt.

–Ar trebui să moară pentru ca tu să-ți miști fundul și să anulezi o nenorocită de înfățișare în instanță? Pentru Dumnezeu, nu înțelegi?!

–Ba înțeleg, și încă foarte bine! O să fiu acolo în două zile. E tot ce pot să fac.

–Ba nu este, fir-ar al dracului!

Pam era de neclintit, asemenea unui munte. Încă se mai certau când sosi taxiul, ca să-l ducă pe Brad la aeroport. Dar el știa că n-avea să uite niciodată faptul că Pam nu-l însoțise, și nici s-o ierte, în caz că se întâmpla ceva cu Jason. Și mai știa că nici ea n-avea să și-o ierte niciodată dacă se întâmpla ceva grav. Însă pe moment Pam nu părea să înțeleagă nici măcar atâta lucru. Era într-o negare totală.

–O să-ți trimit un mesaj de îndată ce-l văd, mai spuse el și ieși din casă, cu valiza în mână. Habar nu avea ce îi pusese Pam în ea.

Zborul până la New York fu o adevărată agonie pentru el. Pe durata zborului, nu putea fi contactat. El o sună pe Pam de mai multe ori, însă ea nu mai primise alte vești.

Când coborî din avion la New York, era pe jumătate înnebunit de disperare. Își trecuse mâinile prin păr de sute de ori, iar acum părea înspăimântat și răvășit. Întocmai cum promisese, Faith era acolo, așteptându-l. Era îmbrăcată în blugi, o cămașă albă și în picioare avea niște mocasini. Era îngrijită, frumoasă și avea un aer proaspăt. Dar el nu-și mai dori decât s-o strângă în brațe și plânseră amândoi, în timp ce se îndreptau spre cel mai apropiat restaurant, pentru o ceașcă de cafea. El îi spuse din nou ce reușise să afle, dar încă nu știa nimic concret.

Discutară vrute și nevrute, în timp ce se țineau de mână peste blatul mesei și dezbătură nenumăratele posibilități. Dar, în lipsa unor detalii suplimentare, ea nu putea face nici o sugestie, iar el nu putea lua nici o decizie. Nu spera decât că Dylan făcuse toate alegerile potrivite și, în caz

de nevoie, că reușise să facă rost de un avion pentru a-și transporta fratele geamăn la spital.

–N-ai idee cât de primitiv e totul acolo, cât de departe de civilizație, cât de greu e să ajungi undeva, oriunde. Ar trebui să fie transportat cu o camionetă, pe un drum plin de hârtoape, vreme de două până la patru ore. Asta ar putea să-l omoare!

Avionul era singura lor speranță, asta dacă exista vreunul disponibil și dacă îl puteau găsi. Ascultându-l, Faith se simțea complet neputincioasă, exact așa cum se simțea și el.

Avea de așteptat două ore interminabile până la îmbarcare și îi era recunoscător lui Faith că era acolo, cu el. O sună din nou pe Pam, care încă nu avea vești noi, și își ieși din minți când aceasta îi spuse că iese în oraș, la cină.

–Ai înnebunit? Fiul tău a avut un accident. Stai dracului lipită de telefon, poate sună cineva!

Pam insistă că își lua mobilul cu ea, iar Dylan avea numărul. Brad închise telefonul și o privi pe Faith cu disperare.

–Știi, în momente ca ăsta realizezi ce-ți lipsește în viață și îți dai seama cât de idiot ai fost să crezi că va fi altfel. De fapt, sunt aceleași rahaturi pe care mi le servește de douăzeci de ani încoace. Pam pur și simplu nu putea să-i fie niciodată alături, nici măcar când era vorba de copiii ei. Iar Faith dădu dovadă de înțelepciune și alese să nu comenteze. Mi-aș dori să poți veni cu mine, îi spuse Brad. Știa că Faith putea fi un sprijin de nădejde, iar Brad avea nevoie disperată de așa ceva. Deși nu știa exact ce i se întâmplase lui Jason, Brad era îngrozit la gândul că băiatul lui ar putea să nu supraviețuiască. Brad voia să-i fie alături, și lui, și lui Dylan, fără a ține cont de prostia mamei lor sau poate cu atât mai mult din cauza asta.

–Aș vrea să pot veni și eu..., spuse Faith cu o voce moale.

Dar știau amândoi că nu se poate. Tot ce putea face pentru Brad era să-i fie alături cu sufletul. După excursia din martie, știau amândoi foarte bine că nu avea cum să o sune de acolo, ci poate cel mult să-i trimită un mesaj pe rute ocolitoare și prin intermediari.

–Dă-mi și mie un semn când poți.

Între timp, avea să se îmbolnăvească de grija lui.

–Promit.

Apoi, anunțară avionul lui. Brad își scoase pașaportul și permisul de îmbarcare, iar Faith trebui să-l părăsească la punctul de control, de vreme ce nu se urca în avion.

–Brad, ai grijă. Încearcă să te liniștești. Oricum nu poți face nimic până nu ajungi acolo. Asta era partea cea mai gravă dintre toate, mai ales că – o știau amândoi foarte bine – fiul lui putea muri până să ajungă el acolo. Era dincolo de orice imaginație! Mă duc la biserică să mă rog pentru el, imediat ce pleci, mai adăugă ea.

–Aprinde o lumânare pentru el... Te rog, Fred, o imploră el cu lacrimi în ochi. Toată inima ei era a lui, iar ea nu avea cum să-i spună asta.

–Așa o să fac. Voi merge la biserică în fiecare zi. Tu gândește-te că va fi bine... încearcă să crezi asta...

–Aș vrea să pot. O, Dumnezeule... Dacă i se întâmplă ceva...

Și pentru a-l face să tacă în momentul acela, dar și pentru a-i aduce un strop de alinare, fără să se gândească măcar, Faith se întinse către el. În exact aceeași clipă, și el avu același instinct. Fără nici o ezitare, Brad o trase spre el, o strânse în brațe și o sărută pe buze. Pentru o clipă, uitară de lumea întreagă. Erau numai ei doi, agățați unul de altul, sărutându-se. Ea păru speriată atunci când el se trase înapoi, la fel și el. Însă el nu-și ceru iertare. Faith era convinsă că totul se întâmplase din vina ei, când, fără un cuvânt, el o sărută din nou.

–Te iubesc, Fred.

Era efuziunea celor aproape patruzeci de ani în care o iubise și a ultimelor șapte luni, în care se apropiase de ea din ce în ce mai mult. Și ea îl iubea, la rândul ei, dar chiar și în momentele acestea realiza că dragostea aceea era ceva ce ei nu puteau avea niciodată.

–Nu spune asta... Și eu te iubesc... Dar nu putem spune asta, n-avem voie să facem așa ceva... Eu n-am nici un drept să... Brad o reduse la tăcere cu un alt sărut, iar ea începu să plângă. Mai târziu o să regreți... O să mă urăști după ce toate astea se vor fi terminat. Nu mai putem face asta niciodată.

–Nu-mi pasă! Am nevoie de tine, Fred. Chiar am nevoie de tine. Și te iubesc. Vreau să-ți fiu și eu alături la nevoie.

Era același băiat de odinioară, care își rupsese mâna pe vremea când avea doisprezece ani. Faith fusese cea care îi sprijinise brațul atunci, după ce mama lui îl dusese la camera de urgență. Atunci o pusese să jure că nu va spune nimănui că îl văzuse plângând.

–Sunt aici pentru tine... Întotdeauna îți voi fi alături... Dar nu pot să te fur altcuiva, Brad. Nu e corect!

–O să vorbim despre asta mai târziu.

Nu voia să piardă avionul, nu avea voie să o facă. Dar deodată, aveau o grămadă de decizii de luat, aveau multe lucruri la care să se gândească, iar Brad nu avea nici cea mai mică idee când urmau să se vadă din nou. Era posibil să lipsească mai multe luni de zile, iar acum acest lucru avea să îi urmărească până se întorcea el acasă; și numai Dumnezeu știa ce orori se mai puteau întâmpla până atunci.

–Vreau să știi doar că e posibil să-mi fi pierdut mințile parțial, Fred. Dar nu sunt nebun! Îmi doream să fac asta de mult timp. Numai că nu mi s-a părut cinstit față de tine.

Și nici nu era cinstit, pentru nici unul dintre ei. Era fructul interzis, pentru amândoi.

–M-am rugat să nu se întâmple asta. E vina mea. N-ar fi trebuit să...

Brad o mai sărută pentru ultima oară și fugi. La un moment dat, privi peste umăr și o văzu plângând. Îi făcu cu mâna, apoi dispăru. Iar Faith plânse tot drumul înapoi spre oraș, în taxi. Făcuseră un lucru oribil, știa asta. Ea îi permisese să depășească granița prieteniei – și nu numai că-i permisese, chiar îl provocase. În mintea ei, nu exista nici o îndoială că totul se întâmplase din vina ei. Și știa că, atunci când el avea să se întoarcă, vor trebui să-și retragă toate vorbele și faptele și să promită că nu vor mai face asta niciodată, sau, în caz contrar, nu se mai puteau vedea niciodată. Era încă un motiv de întristare pe care avea să-l adauge neliniștilor ei legate de Jason. Tot ce mai putea face pentru el acum era să se roage.

Coborî din taxi la Catedrala Sf. Patrick. Era unsprezece seara și încă mai erau oameni care se învârteau pe acolo, majoritatea turiști, atunci când Faith păși în biserică. Se duse direct la altarul Sfântului Apostol Iuda și aprinse o lumânare, după care se lăsă în genunchi, plecă capul și începu să plângă. În mână avea rozariul pe care i-l dăruise Brad de Crăciun. Acum, faptul că îl ținea în mână părea un sacrilegiu, în urma păcatului pe care știa că-l săvârșise. Brad era un bărbat căsătorit și știau amândoi foarte bine că avea să rămână așa.

Rămase în genunchi o oră încheiată, rugându-se pentru Jason și, totodată, pentru înțelepciune și curaj din partea lui Dylan, dar și pentru liniștea sufletească a lui Brad până ce avea să ajungă la ei. Părăsi biserica după miezul nopții și luă un taxi spre casă. Odată ajunsă, intră în casă și urcă treptele până în camera ei, arătând de parcă tocmai îi murise cineva. Era devastată de toate cele întâmplate, de veștile înfiorătoare, de neliniștea și șocul pe care le văzuse în ochii lui Brad și de lucrul acela îngrozitor de naiv pe care îl săvârșise el și despre care ea știa că era atât de greșit. Indiferent cât de mult îl iubea,

trebuia să dispară din viața lui. Înțelegea asta acum, după ce se rugase. Sfântul Apostol Iuda era patronul cauzelor pierdute. Nu avea de ales. Reprezenta un pericol pentru Brad. Pentru o clipă, rămase în întunericul camerei ei, iar apoi aprinse un sigur bec, atunci când Zoe ieși din camera ei și rămase de cealaltă parte a holului, privind-o. N-o mai văzuse pe mama ei în starea aceea încă de când Alex o părăsise, cu câteva luni în urmă.

–Te simți bine, mamă? întrebă ea, îngrijorată.

–Nu, admise Faith cu tristețe, cu o expresie complet răvășită. Și fără să mai spună alt cuvânt, închise ușa.

capitolul 23

Brad nu mai avu timp să o sune pe Faith când schimbă avioanele, la Londra. Trebui să alerge la alt terminal și abia reuși să prindă avionul. Reușise să o sune din nou pe Pam, dar aceasta nu mai primise nici o veste de la Dylan sau de la altcineva. Brad își ocupă locul în avionul către Lusaka, cu o expresie de om rănit. În cea mai mare parte a timpului, nu reușea să se gândească decât la Jason. Imaginația lui o luase razna, dat fiind că nu mai primise nici o veste după șocul inițial. Iar în restul timpului se gândea la Faith. Ar fi vrut s-o liniștească spunându-i că ceea ce făcuseră ei nu era deloc greșit. Dar nu-i putea spune nimic. Acum, ea trebuia să fie tare și să aibă încredere în el până ce avea să se întoarcă acasă. Brad nu avea nici cea mai vagă idee apropo de ce anume aveau să facă în continuare, însă în mintea lui nu exista nici o îndoială în privința faptului că era îndrăgostit de ea. În sufletul lui, știa asta de foarte, foarte multă vreme.

Dormi o bună parte din drum. Ajunse la destinație dimineață și schimbă din nou avioanele, de această dată urcându-se într-unul extrem de incomod, cu care avea să parcurgă ultima bucată de drum. Iar acum, când sosi în Kalabo, nu-l mai aștepta nici o furgonetă și nu mai era nici urmă de Jason sau Dylan. Se înțelese cu un bărbat care avea o camionetă să îl ducă până la rezervație. Însă în timp ce traversau orașul, văzu ce se întâmplase. Acoperișul și turla bisericii pe care o restaurau în Ngulwana se prăbușiseră. Îi fu suficient să vadă priveliștea aceea și începu să plângă.

–S-a întâmplat un lucru foarte rău, Bambo, îi explică bărbatul care conducea, atunci când Brad îl rugă să oprească. Bărbați răniți foarte rău. Patru.

Brad făcu semn din cap că înțelesese. Termenul cu care i se adresase șoferul era „Tată" – un semn de respect.

–Știu. Unul dintre ei e fiul meu.

În replică, bărbatul înclină din cap. Brad se duse să caute pe cineva în măsură să-i spună unde se aflau răniții. În cele din urmă, găsi pe cineva – un membru al unui trib, care purta pantaloni scurți și sandale și avea niște cicatrici pe față. Acesta îi arătă o clădire, unde fuseseră duși bărbații răniți. Imediat ce intră, Brad văzu niște femei plângând, copii ghemuiți pe jos și alții care goneau muștele de pe fețele celor răniți. Printre ei, îl găsi pe Dylan îngenunchеat lângă Jason. Acesta era în stare de inconștiență, iar în jurul capului avea un bandaj imens, plin de sânge. Dylan se ridică imediat în picioare și în secunda următoare se prăbuși în brațele tatălui lui, plângând cu sughițuri. Era atât de extenuat, încât nu se putea opri din plâns. Singura veste bună din ce vedea Brad era că Jason încă trăia. Însă părea că trage să moară, iar Dylan îi spuse că unul dintre ceilalți răniți murise cu câteva ore în urmă.

–L-a văzut vreun doctor? întrebă Brad, încercând să-și învingă panica. Știa că trebuia să fie puternic pentru ambii băieți, în special pentru Dylan acum, care reușise să-și păstreze curajul și discernământul vreme de două zile.

–Doctorul a fost aici ieri, dar a trebuit să plece din nou.

–Ce-a spus?

Brad părea foarte tensionat.

–Nu prea multe. Am încercat să fac rost de avion, tată. Dar n-am putut.

–Știi unde se află?

–Au spus că e probabil la cascada Victoria, dar nimeni nu pare să știe sigur.

–Bine. O să văd ce pot să fac.

Brad ieși în lumina puternică a soarelui, neștiind sigur de unde să înceapă și, parcă auzind vocea lui Faith într-un cotlon al minții lui, începu să se roage. Se duse la oficiul poștal și îl întrebă pe singurul angajat de acolo cu cine ar fi putut să vorbească despre avion. Acesta îi dădu lui Brad un număr de telefon și îi spuse cum să sune. Dură o jumătate de oră până obținu o legătură locală, iar apoi lui Brad îi trecu prin minte să ia legătura cu rezervația prin radio. Nu răspunse nimeni la numărul de telefon care îi fusese oferit, iar bărbatul de la poștă îi spuse unde putea găsi o stație radio. De acolo, Brad luă legătura cu rezervația și le ceru celor de acolo să solicite avionul prin stația radio. După aceea, se întoarse la Dylan, care veghea la căpătâiul lui Jason. Gonea muștele de pe fratele lui și îl privea pe acesta cu o expresie nefericită. În ciuda bronzului intens al pielii, Brad văzu că fiul lui era vânăt. Dylan îi spuse că Jason nu-și recăpătase cunoștința de două zile.

Trecură alte șase ore până ce rezervația reuși să ia legătura cu avionul. Apoi, cei de la rezervație trimiseră un băiat cu un Jeep în oraș, să îl anunțe pe Brad că avionul va sosi la aeroport la ora unsprezece în seara aceea. Dacă îi putea aduce pe bărbații răniți la aeroport, avionul avea să-i transporte la spital în Lukulu. Brad ajută la urcarea a doi răniți în Jeep, rudele acestora rămânând să ajungă la aeroport pe jos. Apoi, făcură rost de o camionetă pentru Jason, îl întinseră cu grijă pe o pătură și îl așezară în spate, Dylan îngenunchind lângă el, iar Brad urcând pe banchetа din față. Când avionul ajunse în cele din urmă, cu două ore mai târziu decât era planificat, la aeroport se strânsese o mulțime destul de pestriță.

Dură aproape o oră până ce se organizară cu toții în avion. La scurt timp după aceea, avionul decolă. Pentru Brad, toată această poveste era ca o experiență de dedublare, într-un loc absolut primitiv, cu oameni care reacționau în ritmul lor propriu. Avionul avea

să aterizeze într-un teren deschis cu care pilotul se familiarizase. Acolo aștepta o ambulanță. Cineva anunțase prin radio ceva mai înainte. Ambulanța făcu trei drumuri dus-întors cu răniții. Brad îl plăti pe pilot, iar apoi plecă împreună cu Jason și Dylan. În cele din urmă, odată ajunși la spital, Brad știa că Jason va fi îngrijit cât de cât decent. Cei mai mulți dintre angajații spitalului erau britanici. De asemenea, mai existau un doctor neozeelandez și unul australian. Era ușor de înțeles de ce își dorea Jason să facă studii în domeniul îngrijirii sănătății și să revină într-o țară precum aceasta. Oamenii de aici aveau o nevoie disperată de ajutor, iar contribuția lui Jason putea aduce o schimbare. Asta dacă reușea să supraviețuiască.

După ce-l examină, doctorul care se ocupa de Jason le spuse lui Brad și Dylan că acesta avea o rană destul de gravă la cap și că avea și o inflamație, dar și lichid acumulat la nivelul creierului. Iar singura metodă pentru a reduce inflamația era să-i facă un drenaj. În condiții normale, aceasta nu era o operație complicată, dar într-un loc ca acesta până și îndreptarea unui braț rupt devenea o operațiune complicată. Brad le dădu acordul, iar în numai câteva secunde, Jason fusese luat cu targa. Brad și Dylan rămaseră împreună, vorbind în șoaptă și privind agitația celorlalți oameni. Era o zi interminabilă.

Soarele răsări în timp ce ei stăteau acolo, așteptând vești despre Jason. După multe alte ore de așteptare, li se spuse că procedura se încheiase și că băiatul era încă în viață, dar că până la momentul acela nu existaseră modificări vizibile în starea sa. Și nu aflară mai multe până când soarele apuse din nou.

Brad și Dylan făceau cu schimbul la căpătâiul patului lui Jason, însă el nu dădea nici un semn că își revine. Rămaseră acolo, timp de trei zile, fără să-l părăsească măcar o dată. Brad se simțea obosit și murdar. Nu-și schimbase

hainele, nu-și făcuse duș și nici nu se bărbierise încă de la sosire. Însă nu-și părăsise fiul nici un minut. Mâncau orice le aduceau asistentele, iar în a treia zi Brad realiză că Pam nu mai venise. Se întrebă dacă nu cumva îi aștepta la rezervație, însă n-avea cum să afle acest lucru. În cele din urmă, rugă pe cineva să ia legătura prin radio cu rezervația, de unde primi mesajul că Pam nu mai vine. Însă nu aveau alte detalii. Iar de acolo de unde se aflau, îi era imposibil să o sune.

În sfârșit, în cea de-a patra zi, Jason gemu încet, deschise ochii, le zâmbi, oftă și adormi din nou. Pentru o secundă terifiantă, Brad avu impresia că Jason murise și îl apucă pe Dylan de braț, cu ochii măriți de spaimă. Însă asistenta îi anunță că Jason ieșise din comă și că acum dormea normal. Reușise. Avea să trăiască.

Brad și Dylan ieșiră din spital și începură să plângă, să râdă și să strige. Era cea mai frumoasă zi din viețile lor, ale amândurora. Și cea mai lungă săptămână pe care Brad o trăise vreodată.

–Miroși ca un șobolan mort, îl întepă Dylan pe tatăl lui.

Stătuseră afară multă vreme, sărbătorind și vorbind în șoaptă. Cineva le adusese niște brânză și o bucată de pâine. Spitalul era extrem de rudimentar și prost aprovizionat, dar personalul medical fusese de excepție și reușise să salveze viața lui Jason.

–Nici tu nu miroși prea grozav, i-o întoarse Brad, cu un zâmbet larg.

După ce trecură din nou pe la patul lui Jason, Brad întrebă o asistentă, care îi îndrumă spre un duș în aer liber. Brad își aduse cu el singura geantă pe care o luase de acasă și împărți cu fiul lui hainele cu care venise. Când se întoarseră la Jason, erau curați. Băiatul se trezise din nou și încerca să vorbească, iar doctorul era mulțumit.

–Te-ai ales cu o lovitură de toată frumusețea, tinere, îi zâmbi neozeelandezul lui Jason. Probabil ai un cap foarte zdravăn!

Mai târziu, când Brad îl luă deoparte pe doctor, acesta îi spuse că era un miracol că băiatul supraviețuise. Dintre cei care supraviețuiseră accidentului, el era cel mai grav rănit.

Brad se interesă după un timp dacă putea găsi un telefon pe undeva și toată lumea râse auzind că vrea să sune în State. Cea mai bună soluție pe care i-o putură oferi fu un telefon cu care putea suna la oficiul poștal din Ngulwana, unde cineva îi promise să ia legătura prin radio cu rezervația și să-i roage apoi pe acei de acolo s-o contacteze pe mama lui Jason în State, în caz că aceasta era încă acolo. Mai trecu o zi până ce primiră răspunsul. Folosiseră aceeași cale complicată, ocolitoare, pentru a o suna pe Pam în San Francisco, iar ea fusese ușurată să afle că fiul ei era „bine". Din toate acestea, Brad trase concluzia evidentă că Pam nu mai plecase din San Francisco și se întrebă oare ce înțelegea soția lui prin „bine". Nu avea nici cea mai vagă idee prin ce trecuseră ei aici. După părerea lui Brad, ea nu avea nici o scuză pentru faptul că nu venise. Indiferent cât de tare detesta țările din lumea a treia sau cât de mult urâse Africa atunci când venise în vacanță cu trei luni în urmă, Pam ar fi trebuit să fie acolo, alături de ei. Brad nu suflă o vorbă despre asta vreunuia din băieți, însă în sinea lui știa că nu avea s-o ierte niciodată pe Pam. Firește, n-ar fi avut cu ce să ajute, însă le datora fiilor ei și lui Brad să fie acolo.

O zi mai târziu, apelă la aceeași rută ocolitoare de stații radio și telefoane locale pentru a ruga pe cineva să o sune pe Faith la New York, ca să-i spună că Jason va trăi și să-i mulțumească pentru rugăciuni. Brad nu avea nici cea mai mică îndoială că rugăciunile ei făcuseră diferența și îi părea extrem de rău că n-o putea suna să-i

mulțumească el însuși. Însă nu avea de ales, atâta vreme cât se afla acolo.

Trei zile mai târziu, o asistentă îi anunță că mama lui Jason le trimisese un mesaj. Nu putea veni, dar era bucuroasă că totul se sfârșise cu bine. Avea să-i vadă când soseau acasă. Pentru Brad, mesajul acela fu decisiv. Cu excepția situației în care ar fi fost ea însăși în comă, Pam nu avea absolut nici o explicație plauzibilă pentru faptul că nu se afla acolo. Brad nu-i spuse nimic lui Dylan, dar știu că mariajul lor se sfârșise chiar în ziua aceea. Îi explicară lui Jason că Pam era prinsă cu multe treburi în San Francisco și că era foarte complicat să ajungă acolo, iar Jason nu puse la îndoială acest lucru; însă Dylan citi pe chipul tatălui lui ce părere avea în legătură cu asta, și făcu tot ce putea ca să-l liniștească.

–Mamei i-ar fi fost prea greu dacă era aici, îi explică Dylan cu blândețe, iar Brad încuviință din cap.

Nu mai avea nimic de zis. Petrecuseră douăzeci și cinci de ani împreună. Te aștepți oricând ca, în caz de forță majoră, persoana cu care ești căsătorit să-ți fie alături. Chiar dacă în viața de zi cu zi ea nu e obișnuită să ofere prea mult. Dar dacă atunci când contează cu adevărat, persoana de lângă tine nu sare să-și ofere sprijinul, înțelegi tot ceea ce ai încercat să ignori atâta vreme. Iar Brad înțelegea acum. Pam nu doar că nu mai era soția lui, dar nu-i mai era nici măcar prietenă. Tocmai avusese o revelație devastatoare și era atât de cumplit de dezamăgit de ea ca ființă umană, încât chiar dacă ar fi putut s-o sune în acel moment, n-ar fi avut ce să-i spună.

Doctorul estima că Jason avea să rămână în spital o lună de zile. Lui Brad și lui Dylan li se oferiră două paturi de campanie. Petreceau ore întregi alături de Jason, în fiecare zi, iar seara, pe răcoare, plecau să se plimbe. De asemenea, Brad făcea plimbări lungi, de unul singur, în fiecare zi la răsăritul soarelui. Nu văzuse niciodată un loc la fel de frumos precum acesta; iar acum

îi părea încă și mai frumos, pentru că Jason nu murise acolo. Însă fusese la un pas de moarte și acum renăscuse. Brad se simțea ca și cum propriul lui suflet renăscuse odată cu fiul lui. Se simțea deodată plin de speranță, de viață, de perspective; miracolul nu îl atinsese doar pe Jason, ci pe toți trei. Iar Brad știa că legătura aceasta care îi unea pe toți trei și momentele pe care le trăiau acum nu aveau să fie uitate niciodată.

Când se întorcea acasă din plimbările lui lungi din fiecare dimineață, Brad se surprindea nu doar gândindu-se la copiii lui și mulțumindu-i lui Dumnezeu pentru ei; se mai gândea, de asemenea, și la Faith. Și-ar fi dorit ca ea să poată fi acolo, cu ei, și să se bucure de frumusețea acelui loc. Ea ar fi văzut, ca și el, splendoarea acelui loc. Și ar fi înțeles cât de mult însemna pentru el.

La o lună după ce Jason fusese internat la spital, îl duseră înapoi cu avionul la Kalabo. Era obosit și palid și pierduse mult în greutate. Era încă prea slăbit ca să poată călători, însă doctorul era de părere că, după alte vreo câteva săptămâni în care avea să se odihnească la rezervație și să mănânce cum se cuvine, băiatul va putea face călătoria spre casă.

Trecuseră trei săptămâni de când îl aduseseră de la spital, atunci când Jason le spuse că se simțea suficient de întremat pentru a pleca în călătorie. Durerile de cap pe care le avea de săptămâni întregi dispăruseră, până la urmă, și ele.

Ziua în care cei trei au părăsit în sfârșit rezervația și au pornit în lunga călătorie spre casă a fost una emoționantă. Brad se dusese de două ori la oficiul poștal, în încercarea de a o contacta pe Faith. Așteptase ore întregi o linie externă, internațională. În cele din urmă, renunțase. Era imposibil să sune. Nici cu Pam nu mai comunicase din ziua aceea. Avea prea multe să-i spună, pentru a o suna pe o conexiune foarte proastă, de la un telefon dintr-o țară africană îndepărtată.

Așa cum făcuse și el la sosire, avură nevoie de două avioane ca să ajungă la Londra. Brad aranjase să stea acolo două zile. Până în acel moment, era deja plecat de acasă de două luni. Voia ca Jason să se odihnească și să fie consultat de un doctor din Londra, înainte de a-și continua drumul spre casă. Spre surprinderea tuturor, în urma consultației, Jason primi vestea că era sănătos tun. Îi descriseră medicului accidentul, procedura prin care fusese salvat, îi arătară fișa medicală, radiografiile și toate documentele de externare ale lui Jason. Medicul londonez conchise că Jason era un tânăr incredibil de norocos. Ar fi putut muri cu ușurință de la rana pe care o suferise. Medicul nu anticipa nici un efect negativ pe termen lung, deși îi recomandă lui Jason să nu facă eforturi deosebite în următoarele două luni. Chiar și Jason își exprimă acordul în acest sens, printr-un zâmbet slab. Se simțea ca lovit de tren.

Când ajunseră la Claridge's, Jason o sună pe mama lui și plânse în timp ce vorbea cu ea. Apoi, Dylan îi povesti tot ce se întâmplase, după care îi înmână telefonul lui Brad. Acesta puse apelul în așteptare și îl preluă apoi din camera cealaltă. Acum, nu mai era nici măcar furios pe ea. Nu ridică vocea. N-o acuză de nimic. Și nu era dispus să asculte scuzele pe care era sigur că ea i le va servi.

–Slavă Domnului că e bine! spuse ea, părând agitată.

La început, la celălalt capăt al firului nu se auzi decât tăcerea. Brad nu-și dorea ca băieții lui să asculte convorbirea, motiv pentru care se retrăsese în camera alăturată.

–Cam ce-ai vrea să spun eu acum, Pam?

Ar fi putut să-i spună o mulțime de lucruri jignitoare și crude. Dar pentru Brad, situația părea mult prea serioasă pentru a face asta. Un asemenea comportament ar fi avut logică dacă lui i-ar mai fi păsat. Iar lui nu-i mai păsa. Ceea ce făcuse – sau, mai degrabă, nu făcuse – Pam fusese pentru el picătura care umpluse paharul.

–Îmi pare rău... N-am putut să ajung, Brad. Am avut foarte mult de lucru aici.

Din punctul de vedere al lui Brad, „n-am putut să ajung" erau niște cuvinte pe care le ofereai ca scuză în cazul unui dineu sau al unui spectacol de balet. În nici un caz atunci când copilul tău trage să moară la continente distanță!

–Am încercat, crede-mă, dar până când aș fi putut eu să vin, el era deja bine, explică Pam.

–Nici acum nu e „bine", Pam. Și nu va fi luni bune de acum înainte.

–Știi și tu ce vreau să zic, replică ea. Aflaserăm că urma să supraviețuiască.

–Și presupun că asta era suficient, nu?

–Nu știu, Brad... Poate că eram doar speriată... Detestam locul ăla, mă îngrozea... În plus, nu sunt niciodată de prea mare ajutor când sunt copiii bolnavi, recunoscu ea cu sinceritate, dar fără urmă de remușcare.

–Aproape că a murit, Pam. O dată sau de două ori chiar am crezut că murise. Brad știa că nu va uita niciodată acele clipe – nici el, nici fratele lui Jason. Partea cea mai gravă în toată povestea asta, adăugă Brad, este că toată viața lui de acum încolo el va ști că, atunci când a avut nevoie de tine, ție nu ți-a păsat suficient cât să fii alături de el! E un coșmar să trăiești cu gândul ăsta – pentru el, nu mai vorbim de mine acum. Ești mama lui, pentru numele lui Dumnezeu!

Asta chiar dacă ea nu era dispusă să se poarte ca o soție.

–Îmi pare rău, spuse ea plină de remușcări în cele din urmă. Cred că el înțelege.

–Dacă înțelege într-adevăr, înseamnă că ești o femeie norocoasă. Dacă aș fi în locul lui, eu nu te-aș ierta niciodată. Și chiar dacă te iartă, cum crezi că se simte el în condițiile astea?

–Pentru Dumnezeu, Brad, nu mai lua totul în tragic! Măcar tu ai fost acolo!

Abordarea ei fusese total neinspirată. Ea nu făcu decât să-l înfurie pe Brad și să-i taie tot cheful de a mai discuta cu ea. După replica aceea, Brad scurtă conversația. Nu mai avea nimic de zis.

–Da, eu am fost. Tu însă, nu! Presupun că asta spune tot!

–Cum arată?

Pam părea îngrijorată. Măcar atât putea face.

–Ca și cum ar fi fost bătut cu țevi de plumb. Dar cred că e fericit că e în viață. O să ajungem acasă în vreo două zile.

–Brad... Pam simțise ceva în vocea lui care îi dăduse fiori. Soțul ei părea extrem de distant. Tu ești bine? îl întrebă ea.

–Da, sunt, spuse el ferm. Jason trăiește, iar asta e tot ce contează. Ne vedem când mă întorc.

Vocea lui era rece ca gheața, iar atunci când închise telefonul, Pam se încruntă. Nu era vorba că nu-i păsa de fiul ei. Numai că nu vrusese să meargă acolo. Se simțea vinovată. Dar în cele din urmă se împăcă cu ideea. Întotdeauna făcea la fel.

După ce termină conversația cu Pam, Brad o sună pe Faith și rămase dezamăgit să afle că nu era acasă. O sună din nou, mai pe seară, după ce se asigurase că Jason are tot ce-i trebuie și după ce Dylan ieșise să se întâlnească cu niște prieteni. Brad așteptă să aibă suficient timp pentru a vorbi cu ea în tihnă. Apelul acela era prea important pentru el ca să se grăbească.

–Brad? Faith părea șocată să-l audă, ca și cum el tocmai s-ar fi întors din morți. Fusese plecat vreme de șapte săptămâni. Acum era mijlocul lui iulie. N-o mai văzuse și nici nu mai vorbise cu ea din mai. Ce face Jason? îl întrebă ea.

–Surprinzător de bine. Mi-a fost dor de tine, Fred.

La auzul vocii ei, Brad simți că-i dispăruse toată încordarea.

–O să se facă bine?

Se rugase în continuu pentru el și se dusese la slujbă de două ori pe zi.

–O să fie bine. Brad era atât de fericit că vorbește cu ea, încât aproape că plângea. Dacă ai de gând să-ți trânteşti o turlă de biserică în cap, fă-o cât încă ești tânăr! râse el pentru prima oară după foarte mult timp.

–Mi-am făcut foarte multe griji pentru el, pentru voi toți.

În absența lui, Faith luase o decizie. Ca și Brad, de altfel. Odată ce avea să afle că totul era bine și că ei erau în siguranță, nu mai avea de gând să vorbească cu el. Fusese o decizie dureroasă pentru ea. Însă scena aceea de la aeroport, când plecase el, îi spusese tot ce trebuia să știe. Nu mai putea avea încredere în ea însăși și nici în el.

–Ce face Dylan? întrebă ea.

–A fost un adevărat erou. Am petrecut niște săptămâni minunate împreună. A fost extraordinar. Doctorii au spus că e un miracol că Jason a supraviețuit. Cred că rugilor tale trebuie să le mulțumesc pentru asta.

Faith zâmbi încântată la auzul acestor cuvinte.

–Aproape că am tocit rozariul de la tine.

–Îmi dau seama...

Doar auzul vocii ei era suficient ca să-l facă să se simtă mai bine.

–Pam a ajuns cu bine la voi?

Habar nu avea ce se întâmplase, nu vorbiseră deloc cât timp fusese el plecat.

–N-a mai venit până la urmă, spuse el simplu, fără alte comentarii suplimentare. Însă Faith auzi tot ce nu rosti el. Îl cunoștea foarte bine, deși, după toate aparențele, nu atât de bine pe cât își imagina. Multe se schimbaseră acolo, pe câmpiile africane.

–Înțeleg... Trebuie să-ți fi fost tare greu.

–Ne-am descurcat. A fost groaznic să nu pot să te sun. La tine cum mai merg lucrurile?

–Bine. E un fleac în comparație cu situația prin care ai trecut tu. Alex și cu mine am ajuns la o înțelegere în legătură cu casa. Mă lasă să o păstrez.

–Un gest impresionant din partea lui.

–Presupun că se simte vinovat pentru că se căsătorește atât de curând.

–Ar fi și cazul!

–Când vă întoarceți la San Francisco?

Era ciudat să vorbească cu el, mai ales acum, după ce luase o decizie. Dar auzindu-l acum, deveni și mai hotărâtă în decizia ei. Și asta pentru că în vocea lui auzea tot ce simțea ea pentru el.

–Ne întoarcem peste două zile. N-am vrut să-l forțez prea tare pe Jason. E un drum lung. El are nevoie de odihnă. Te mai sun mâine.

Era extenuat și simțea nevoia să meargă la culcare. Iar ceea ce avea să-i spună lui Faith trebuia să mai aștepte.

–Să călătoriți cu bine!

Nu avea intenția să fie acolo atunci când urma să sune el, a doua zi. Avea de gând să lase telefonul cuplat pe robot. Voia să-i trimită o scrisoare lui Brad, la San Francisco. Și nimic din ce ar fi putut să-i spună el nu avea s-o facă să se răzgândească. Știa că face ceea ce trebuie, pentru binele amândurora. Ea nu era ca Alex. Sau ca Leslie. N-avea de gând să-l ajute pe Brad să-și înșele soția și nici să provoace un divorț, indiferent cât de nefericiți susținea el că sunt în relația lor. Era o chestiune de respect față de toți cei implicați și față de ea însăși. Discutase pe larg despre toate acestea cu un preot, după care ajunsese singură la o concluzie. În final, se dovedise singura alegere înțeleaptă pe care putea s-o facă. Pentru binele tuturor.

Brad se trânti în pat extenuat și, așa cum făcea de săptămâni bune deja, adormi cu gândul la Faith. În New

York, Faith se duse la biserică și aprinse o lumânare, dorindu-și să rămână neclintită în deciza sa. Simplul fapt că-i auzise din nou vocea o făcuse să înțeleagă cât de greu avea să-i fie.

capitolul 24

Avionul în care se aflau Brad, Dylan și Jason aterizează în San Francisco pe data de șaptesprezece iulie. Iar când se întoarse să-i zâmbească lui Jason, care stătea chiar lângă el, Brad văzu că fiul lui are lacrimi în ochi.

–N-am crezut că mă mai întorc acasă, tată, spuse el printre lacrimi, în timp ce tatăl lui îl strânse tare de mână.

Nu voia să-i spună că și el se temuse de același lucru. Dar acum ajunseseră acasă, teferi și nevătămați. Iar Pam îi aștepta la aeroport. Femeia îl strânse pe Jason în brațe, iar apoi îl îmbrățișă și pe Dylan; Brad se desprinse de grup și se duse să recupereze bagajele, fără a-i adresa nici un cuvânt soției lui. Pam și băieții discutară vrute și nevrute în taxi. Pam puse un milion de întrebări în timp ce îl privea țintă pe Jason, ca și cum ar fi vrut să se asigure că fiul ei era într-adevăr acolo.

Băieții erau, fără îndoială, fericiți să-și revadă mama, la fel de fericiți pe cât era și ea la vederea lor. Brad rosti foarte puține cuvinte cât dură drumul de la aeroport până acasă. Pam aștepta până ce băieții urcară la etaj, după care se întoarse către el:

–Ești furios pe mine, nu-i așa? îl întrebă ea sec.

Nu se apropiase de ea la aeroport, iar atunci când ea încercase să-l îmbrățișeze, îi întorsese spatele. Nu mai era dispus să-i facă jocul.

–Nu, Pam. Sincer, nu. S-a terminat.

–Ce vrea să însemne asta?

Părea uluită.

–Exact ce-ai auzit. Nu la mine trebuie să cauți iertare pentru că n-ai venit în Africa, ci la Jason. Însă eu,

unul, știu că nu mai pot rămâne căsătorit cu tine. A fost o nebunie să rămânem căsătoriți atâta vreme. Nici unul dintre noi nu mai e cu adevărat implicat în treaba asta de foarte mult timp. Tu nu ești alături de mine când am nevoie. Nici măcar alături de copiii noștri nu ești. Nu mai vreau să trăiesc o minciună. L-am văzut pe fiul nostru trăgând să moară departe de civilizație. Toată lumea spune că e un miracol că a supraviețuit. Fără miracolul ăsta, n-aș fi putut face absolut nimic ca să-l salvez. Nu puteam decât să stau acolo și să văd cum se scurge viața din el. Nu știu unde erai, sau de ce, sau de ce nu erai acolo. Adevărul e însă că nu-mi mai pasă și nici nu-mi va mai păsa vreodată. Tu meriți mai mult din partea mea. Iar eu meritam mai mult din partea ta. Dacă nu ne putem oferi acest „mai mult", putem la fel de bine să renunțăm. De fapt, ar fi trebuit s-o facem cu mult timp în urmă.

–Brad, relația asta merge pentru noi așa cum e. Întotdeauna a mers, spuse ea cu calm, însă el sesiză o ușoară notă de panică în vocea ei.

–Tot ce se poate. Dar din motivele cele mai greșite. În principal pentru că noi am fost prea comozi sau prea speriați ca să facem altceva. Ăsta nu-i un motiv suficient de bun pentru a rămâne căsătoriți. Cel puțin nu pentru mine!

În cele din urmă reușise să nu se mai cramponeze de eșecul părinților lui. Realizase că aici nu era vorba despre ei, ci despre el și Pam. Și despre nimeni altcineva. Nici măcar despre Faith.

–Ai o alternativă mai bună acum? întrebă Pam.

În vocea ei se strecurase o nuanță acuzatoare. Dar pe Brad nu-l impresionă. Nu mai era cazul.

–Habar nu am. Dar știu ce nu avem noi. Nu mai avem absolut nimic de împărțit, Pam. Știi și tu asta la fel de bine ca mine. Căsnicia asta e moartă. Și este așa de multă vreme. Este vremea s-o îngropăm. A murit

cu mulți ani în urmă. Iar eu nu mai sunt dispus să mor cramponându-mă de ea. Ni se oferă tuturor o singură șansă. Una. Iar noi am irosit-o pe a noastră. Și mi-am dat seama de asta într-o zi oarecare, pe la ora cinci dimineața, pe când eram într-un oraș african al cărui nume nici măcar nu-l pot pronunța. Și mi-am jurat mie însumi că, atunci când voi ajunge acasă îți voi spune că pentru mine jocul s-a terminat. Este timpul să privim lucrurile cu sinceritate.

–Doar accidentul lui Jason te-a făcut să devii așa sentimental. A fost o exprienșă foarte traumatizantă pentru voi toți, spuse ea, sperând să îl calmeze.

Pam nu era pregătită pentru ceea ce-i spusese el, cu toate că se aștepta să fie supărat. Dar nu într-o asemenea măsură. Mizase pe firea lui îngăduitoare pentru a-l face să înțeleagă.

–Da, a fost traumatizant, admise el cât se poate de calm, realizând că Pam nu rezolva nimic cu insistențele. Norocul tău că nu ai fost acolo, mai adăugă el. Numai că, știi ce e nostim? Chiar îmi pare rău că n-ai fost acolo. A fost cea mai frumoasă experiență din viața mea. Și una pe care nici unul dintre noi n-o va uita vreodată. Tu ai ratat-o, Pam. Total. Ai rămas aici, preferând siguranța și confortul tău. Ai pierdut trenul ăsta.

–Știu asta, spuse ea cu tristețe. Adevărul era însă că se simțise ușurată că nu plecase și că lăsase totul în grija lui. Era ceva ce pur și simplu nu dorea să facă. Îmi pare rău, Brad, mai spuse ea.

–Și mie. Iar Brad era cât se poate de sincer în acele clipe. Probabil n-ar fi trebuit să ne căsătorim niciodată. Dar cel puțin avem niște copii minunați.

–Tu chiar vorbești serios?

Începea să realizeze că Brad chiar credea ce spune, iar gândul acela o făcu să intre în panică. Se obișnuise să fie căsătorită cu el. Era un obicei pe care contase mulți ani – însă nu cu mult mai mult decât atât.

–Vorbesc cât se poate de serios!

Chipul lui îi confirma vorbele.

–Și ce-ai de gând să faci acum? întrebă ea cu o voce abia auzită.

–După ce mă întorc acasă, am de gând să mă mut. Plec la New York în seara asta, cu zborul de noapte.

–Și ce faci acolo?

Devenise bănuitoare, însă Brad nu avea nimic de ascuns.

–Mă duc s-o văd pe Faith. Am multe întrebări pentru ea. Și multe să-i spun.

–Am știut întotdeauna că ești îndrăgostit de ea, concluzionă Pam, cu o expresie pe cât de victorioasă, pe atât de enervată. Dar la atât se reduceau sentimentele ei. Aici nu era vorba despre inima ei. Și nu mai era vorba de inima ei de multă vreme.

–Ești mai isteață decât mine. Eu am înțeles asta abia de curând. Habar nu am dacă ea o să mă accepte, dar vreau să fac o încercare. Dacă am noroc, mă va accepta.

Pam rămase acolo, în picioare, studiindu-l în tăcere și dând ușor din cap. Înțelesese că nu avea rost să se împotrivească.

–Băieților le-ai spus?

–Mă gândeam să facem asta împreună, când mă întorc.

–Cât timp vei fi plecat?

–Depinde de ce mai apare. Fusese cât de poate de sincer cu ea. În momentul de față, Pam știa la fel de mult cât știa și el. Brad simțea că-i datorează asta. Și, oricum, era mai mult decât îi oferise ea vreodată. Câteva zile, poate o săptămână. Rămâne de văzut. Te anunț, mai spuse el.

–Aș vrea să-i spun tatălui meu înainte de a le spune băieților.

–Foarte bine.

–Ea știe că te duci?

Era o simplă curiozitate.

–Nu.

Pam dădu ușor din cap, iar un minut mai târziu, părăsi încăperea. Părea șocată și mâhnită, dar nu vărsase nici o lacrimă, și nici nu-i ceruse soțului ei să se răzgândească. Știa că totul era pierdut.

Brad petrecu după-amiaza cu Jason și Dylan și îi sună pe cei doi avocați în grija cărora rămăseseră cazurile lui. Aceștia obținuseră amânări în instanță în aproape toate cazurile, cu excepția unuia minor, care se încheiase cu bine. Le promise amândurora că se va întoarce peste încă o săptămână. Iar atunci urma să aibă foarte mult de recuperat și trebuia să se și mute. Exact așa cum procedase și Alex cu Faith – deși cu mai puțină bunăvoință, în cazul lor – Brad avea să-i lase casa soției lui. Nu merita să lupte pentru asta. De fapt, nu merita să lupte pentru nimic. Trăiseră o iluzie prea mulți ani. Acum, Brad își dorea ceva palpabil.

În seara aceea, le spuse băieților că pleacă la New York. Băieții părură surprinși, dar nu erau supărați. Brad petrecuse ultimele două luni alături de ei, oferindu-le tot ce avea. Îi îmbrățișă pe amândoi și le spuse că revine într-o săptămână. Apoi trecu prin dormitorul lor s-o vadă pe Pam, dar aceasta ieșise în oraș. Avea un aranjament mai vechi, să ia cina cu niște prieteni. Brad pregăti un nou bagaj și plecă la aeroport chiar la timp pentru a prinde zborul de noapte. Adormi aproape imediat ce decolă avionul. Iar însoțitoarea de zbor îl trezi chiar înainte de a ateriza la New York. Era șase dimineața, iar deasupra New Yorkului era un răsărit spectaculos.

La ora șapte, Brad ajunse în fața casei de pe strada East Seventy-fourth. Nu mai vorbise cu Faith de când era la Londra, dar presupuse că o va găsi acasă. Nu vrusese să-i spună nimic mai mult până ce nu avea s-o vadă față în față. Sună la ușă, fremătând în interior. Acolo, în fața ușii, realiză că viața lui urma să se schimbe definitiv, într-un sens sau în altul.

Tresări când o văzu în cadrul ușii pe sora geamănă a fetei împreună cu care copilărise el. Era ca și cum o mână nevăzută dăduse timpul înapoi. Era Zoe. Semăna ca două picături de apă cu Faith la aceeași vârstă. Fata părea pe jumătate adormită, înfășurată într-un halat roz.

–Bună, iartă-mă că te-am trezit, se scuză el, ușor agitat, iar Zoe remarcă imediat cât de bine arăta. Am venit să o văd pe mama ta, explică Brad. Numele meu este Brad Patterson. Tocmai am aterizat de la San Francisco. Ea s-a trezit?

–Aaa, tipul cu rozariul, spuse fata cu un zâmbet somnoros și dădu ușa deoparte, ca să-i permită să intre. Mă duc să o anunț că ești aici. Știa că vii? Faith nu-i spusese nimic lui Zoe despre asta. Iar el clătină din cap. A, e o surpriză, am înțeles... După care îl privi pe Brad ușor ciudat: Nu vrei s-o trezești chiar tu?

Zoe se gândise că mamei ei i-ar plăcea o asemenea surpriză. Și, fără să fi avut vreodată ocazia să discute cu Brad, Zoe știu imediat că îl place. Părea un tip de treabă.

–Nu-i o idee rea, spuse el, acceptând invitația fetei și sperând că Faith n-o să se supere. Urcă treptele, ciocăni ușor la ușa dormitorului ei, iar apoi o deschise și intră. Rămase acolo, în picioare, în timp ce ea se rostogoli ușor în pat, cu ochii încă închiși. Brad nu văzuse în viața lui o imagine mai frumoasă. Când deschise ochii, Faith îl văzu și ea. Câteva clipe, nu realiză dacă era vis sau realitate. Brad nu se mișcă din locul în care stătea. Rămăsese acolo și îi zâmbea.

–Ce-i cu tine aici?

Se ridică în capul oaselor, în cămașă de noapte, și se uită țintă la el.

–Am venit să te văd, Fred, spuse el simplu.

–Credeam că te întorci la San Francisco.

–M-am întors. Ieri.

–Și când ai ajuns aici?

–Acum vreo oră.

–Nu înțeleg.

–Nici eu n-am înțeles. Mi-a trebuit enorm de mult timp ca să-mi dau seama. Sper ca măcar tu să te dezmeticești mai repede ca mine. Am irosit o grămadă de ani. Ar fi trebuit să fug cu tine în lume încă de când aveai paisprezece ani.

–Jack te-ar fi omorât cu mâinile lui! îl avertiză ea, zâmbindu-i somnoros.

–Ei, atunci la optsprezece ani.

–Așa mai vii de-acasă!

Bătu ușor cu palma partea liberă de pat de lângă ea, uitând pe moment de hotărârea ei de a nu-l mai vedea. Iar el acceptă invitația și se așeză alături de ea.

–Te iubesc, Fred.

–Și eu te iubesc, mărturisi ea cu sinceritate. Dar asta n-o să ne facă prea mult bine. Nu pot să te mai văd. Și nici să-ți mai vorbesc. Am luat o decizie.

–Foarte rău! Însă nu păru dezamăgit deocamdată. Mai erau multe lucruri pe care Faith nu le știa. De ce? o întrebă el.

–Ești un bărbat însurat, iar eu nu vreau să-ți distrug viața. M-am rugat pentru asta tot timpul cât ai fost plecat.

–Pentru ce anume te-ai rugat?

–Pentru înțelepciune. Și pentru curaj. Și pentru înțelepciunea de a ști ce să fac. Și pentru curajul de a o face, atunci când aflam. Nu avem de ales.

–Divorțez.

–Da? Faith făcu ochii mari: Cum s-a întâmplat asta? Sau mai bine zis când?

–Mi-am dat seama în Africa, atunci când am văzut că Pam nu vine. Nu mai vreau să trăiesc o minciună. Nu mai pot. I-am spus lui Pam. Din punctul meu de vedere, totul s-a terminat. Cum se potrivește asta cu planurile tale?

–Nu știu... Faith părea bulversată. Credeam că ești căsătorit pe viață.

Doar asta spusese el întotdeauna.

–Așa credeam și eu. Dar nu mai are nici un rost. Relația noastră însă are. Nu ăsta e motivul pentru care am luat această decizie, dar asta e ceea ce-mi doresc, Fred. Tu vrei? Poți?

–Vorbești serios?

Nu-i venea să-și creadă ochilor și urechilor.

–De aceea am venit. Să te văd. Să aflu. Să facem planuri. Vrei să te căsătorești cu mine?

–Tu chiar crezi ce spui? Ești sigur de asta?

Dar vedea foarte clar că era serios, tot așa cum văzuse și Pam noaptea trecută. În mintea lui nu exista nici o îndoială că Faith era tot ce-și dorea. Ea era femeia pe care o iubea.

–Nu-mi mai pune atâtea întrebări și dă-mi un răspuns. Acum! spuse Brad, încercând să pară neîndurător. În schimb, reuși s-o facă să râdă. Faith își amintea acea expresie a lui de pe vremea când el avea doisprezece ani, iar ea zece.

–Bine, bine... Da!

–Da?

Era rândul lui să fie șocat.

–Da! Brad se întinse spre ea să o sărute, dar ea sări din pat, îndepărtându-se de el. Nu poți să mă săruți!

–De ce nu? Brad se întristă. Ai de gând să te măriți cu mine sau nu?

–Doar ți-am mai spus că da...

Erau din nou ca doi copii, iar ea nu mai fusese niciodată atât de fericită ca acum. De altfel, nici el.

–Atunci de ce nu vrei să mă săruți?

–Trebuie să mă spăl mai întâi pe dinți. Apoi putem să încheiem logodna.

Închise ușa de la baie, iar Brad se întinse pe pat și zâmbi larg. Zoe tocmai trecea pe lângă dormitorul lui Faith și băgă capul pe ușă:

–Cum a mers?

–Destul de bine, îi zâmbi el.

–Unde e mama?

–În baie, se spală pe dinți. Zoe dădu din cap aprobator.

Simțea că îl cunoaște de-o viață Era genul acela de tip. În plus, de luni de zile auzise o grămadă de lucruri despre el.

–Succes! mai spuse Zoe și se înapoie în camera ei, tocmai atunci când Faith ieși din baie, cu dinții curați și părul pieptănat și cu un halat peste cămașa de noapte.

În acel moment, Brad se ridică din pat, se duse la Faith și o trase spre el, îmbrățișând-o.

–Te iubesc, Fred, îi șopti el, în așa fel încât ea să-și amintească peste ani cuvintele lui. Brad voia ca Faith să-și amintească acest moment tot restul vieții – era momentul pe care îl așteptaseră amândoi și de care nu avuseseră parte până acum.

–Și eu te iubesc, îi șopti ea, la rândul ei.

Se sărutară îndelung. Era momentul la care speraseră amândoi și nu crezuseră că o să se întâmple vreodată. Era răspunsul la rugăciunile lor. Uneori, durează enorm până primești un răspuns la rugăciunile tale, dar cele bune sunt ascultate întotdeauna.